

ΕΡΩΔΟΚΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 548

68
ΣΕΛΙΔΕΣ

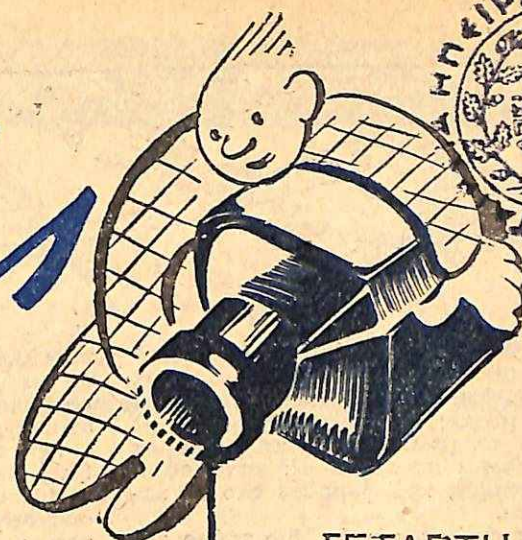

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

ΕΣΥ
ΚΙ' ΕΝΩ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡ-
ΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΕΡΑΛΝΤΥ

Εβδομαί

Υποδείξεις για βραβεΐα μᾶλλον ἐν σπουδῇ καὶ βίᾳ

Βραβεΐα νέα δώθηκαν ἀπ' τὴν Ἀκαδημίαν
μιά μακροτάτη «λίστα»
ποῦ ἀπαιτεῖ ἐπίθεσιν καὶ μάλιστα δριμεῖαν
γιατὶ ἔχει λάθη πλείστα.
Μὲ ὅλο τ' ὀφειλόμενον στοὺς Ἀθανάτους σέβας
διαφωνῶ μωρὲ παιδιὰ πρὸς ὅλα τὰ βραβεΐα
ποῦ δώσαν οὐκ ἀλάστορας, τοιούτων εἰς τὰς «φλέβας»,
δι' ὅσους λόγους σκέπτομαι καὶ θὰ σὰς πῶ ἐν βίᾳ.
Οἱ τρόποι ποῦ σκεφθῆκανε εἶν' ἀληθῶς μυστήριον
χάνω μ' αὐτοὺς τὸ μπουσούλα (ἐλληνιστὶ «πυξίς»)
γιατὶ βραβεΐα θάπρεπε νὰ πάρουν, φίλοι κύριοι,
μὲν ἀχὰ οἱ ἐξῆς:

Ὁ Λιδωρίκης ὁ υἱὸς κί' ὁ Χρήστος Γιαννακόπουλος
κί' ἀκόμα ὁ Γιαννουκάκης
κί' ὁ φίλτατος Λαλάκης
ἢ Χρήστος ἢ Χαιρόπουλος
ποῦ τοὺς ἐπῆρε «ὼντερβιού» ὁ Μίμης ὁ Χρονόπουλος
κί' ὅλους τοὺς ἐνεφάνισε νὰ λέν ἀνοησίας,
Βραβεΐου εἶναι ἄξιοι: Τοῦ τῆς... αὐτοθυσίας
Θάπρεπε ἀκόμη ὁ Μελάς νὰ βραβευθῇ... μονάχος
κί' ἀφοῦ ἐδῶ τὰ ἀρετὰς βρίσκουμ' ἐνὸς ἐκάστου
βραβεΐον θάπρεπε «Ἀρετῆς» νὰ πάρη καὶ ὁ Βλάχος
διὰ τὰς κριτικὰς τοῦ.

Κί' ἂν ταλέντων ἔλλειψις ὑπῆρχε παντελῆς
ἄς βραβευότανε λοιπὸν κί' ὁ Χόρν ὁ Παντελῆς
ποῦ ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ ἐκτάκτως κί' ὁπωσδήποτε
γιὰ δὲν ἔκανε τίποτε!

Σκεφθεῖς ἀκόμη ἐπ' αὐτοῦ, πολὺ ὀρθὸν εὗρηκε
πῶς θάπρεπε νὰ βραβευθῇ — κί' ὅχι μὴν πῇ κανεὶς—
κί' ἡ τραγωδία μας ἡ γνωστὴ, ἡ ἐκλεκτὴ Μαρίκα
γιὰ τὴν ἡθοποιίαν της... ἐντὸς κί' ἐκτὸς σκηνῆς.

Ἀκόμα ξεχαστήκανε — ζηλότυπα τίς οἶδε —
κί' οἱ δύο «Σακελλάριοι»
οἱ δύο «Εὐαγγελίδαι»,
ποῦ ἐλαφρῶς ἀρχαριοὶ
οἱ ἀτυχεῖς στὴν πρόζα
παρ' ὅλη τους τὴν πόζα.

Ἐνῶσανε τὸν «Ἀνθρώπο ποῦπεσε ἀπ' τὸν Ἀρη»
κί' ὁ δόλιος Ἀργυρόπουλος ἐπῆγε νὰ κρατάρη.
Βραβεῖο κί' ὁ Ἀθάνατος θὰ ἔπρεπε νὰ πάρη,
αὐτὸ καθεὶς τὸ βλέπει
καθεὶς τ' ὁμολογεῖ,
γιατὶ ὁ δικὸς τοῦ «Ἀνθρώπου»,
δὲν ἔπεσε ἀπ' τὸν Ἀρη
μὰ ἔπεσε ἀπ' τὴ γῆ.

Στιχοπλόκος

ΤΕΤΑΡΤΗ

30

Μαρτίου 1938

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ :

Σ' ἀγαπῶ...

Διήγημα τοῦ κ. Ν.
Χάγερ—Μπουφίδη

Ἐσὺ κί' ἐγώ

Ἀπὸ τὸ ὠραιότατο
βιβλίον τοῦ Πάλλ Ζε-
ρζαντύ.

Γολμηρὲς ἐρω-
τήσεις

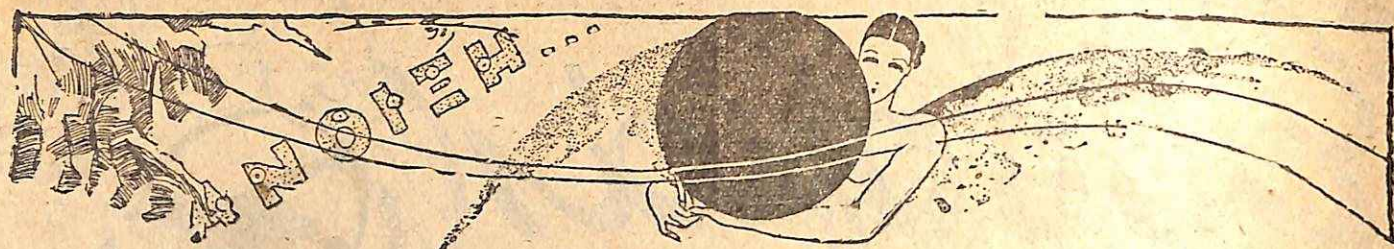
Ἀπαντοῦν οἱ κ. κ. Τ.
Μωραϊτίνης, Σπ. Δά-
φνης, Αἰμ. Βεσάκης.

Στὸ προσεχές :

ΓΑ ΜΠΙΛΙΑ
ΦΙΛΟΣΟΦΟΥΝ

Θεατρικὸ σκέτος
τοῦ κ. Δ. Κ. Εὐ-
αγγελίδη.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.38
ΑΡΙΘ. 35282

Η φύση, σάν θηλυκό ποδνε κι' αυτή, είδε με τρόπο και με θλίψη απερίγραπτη, πώς ο χει μώνας που πέρασε, γέμισε με χιόνια τα μαλλιά της και μετέβαλε σε ξέθωρα κουρέλια τα καταπράσινα μετάξια, που φορούσε όλο το καλοκαίρι.

Είδε ακόμα, με τόν ίδιο τρόπο και την ίδια θλίψη, πώς οι έραστάι της, οι ίδιοι έραστάι που όλόκληρο το καλοκαίρι ψέλναν σ' ακρογυαλία και βουνά, ύμνους για την όμορφιά της, την απόφευγαν πιά συστηματικά και την περιφρονοῦσαν.

Όλο τὸν χειμῶνα τὴν περιφρονοῦσαν.

Προτιμοῦσαν νὰ κλείνουνται ὠρες στὸ σκοτεινὸ σινεμά, στὸ πνιγρὸ καφενεῖο, στὸ σαλονάκι τοῦ μπριτζ, καὶ δὲν ἔβρω ποὺ ἄλλο, παρὰ νὰ θυγῶν ἔξω νὰ τὴ συναντήσουν.

Αὐτὸ τὴν ἔκανε ἔξω φρενῶν.

Καὶ ποιά γυναῖκα, σὰς παρακαλῶ, δὲν γίνεταί ἔξω φρενῶν, ὅταν τὴς δείξουν μιὰ τέτοια περιφρόνηση; Συγχίστηκε. "Ἐκλάψε..." Ἐκλάψε πολὺ — μέρες όλόκληρες ἔδρεχε — ἔκανε μοῦτρα καὶ συννεφίες.

Τίποτα! Κανείς δὲ συγκινήθηκε.

Εἶδε κι' ἀπόειδε καὶ στὸ τέλος σοφίστηκε κάτι ἄλλο: Θὰ γινόταν καὶ πάλι ὠραία, πάλι θελκτική. Θὰ τοὺς σκλάβωνε πάλι με τὰ θέληγρὰ της, με τὴν ὁμορφιά της καὶ με τίς χάρες της.

Καὶ φώναξε τὴν ἀνοιξὴ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Κι' ἡ ἀνοιξὴ ἦρθε κουβαλώντας μαζί της ὀλόκληρο συνεργεῖο ἰνστιτούτου καλλονῆς.

Τί χρώματα, τί ὁρσιὰ, τί φῶς, τί χαρά!

Σὲ λίγες μέρες τὴν ἔκανε ἀγνώριστη.

Τῆς γέμισε τὰ μάγουλα με τριαντάφυλλα, κι' ἀντὶ γιὰ τοὺς τῆς ἔθαψε τὰ χεῖλια με παπαροῦνες, κατὰκόκκινες, σὰν αἱματίνες σταλαγματιές.

Τὴν ἀρωμάτισε με «έσάνς» μενεξέ, βιολεττάς καὶ πασχαλιάς.

Μιὰ ἀχτίδα ἡλίου τὴν ἔκανε χρυσόσκονη καὶ τῆς τὴν ἔριξε γιὰ πούντρα.

"Ἐκανε στὴ θάλασσά της μιὰ ἀριστοτεχνικὴ «περμανάντ» καὶ τὴν ἐγέμισε με μπριγιαντίνη δροσιὰς.

Μιὰ θαυμασία τουαλέττα ἀπ' τὸ γαλάζιο ἀτλάζι τῆς θάλασσας ὀλοκλήρωσε τὸ θαῦμα.

Όταν τελείωσαν ὅλα, τὴν πήρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθρεφτιστῇ στὶς λίμνες της.

"Ἐμεινε, φυσικά, ἐνθουσιασμένη καὶ χαμογέλασε με φίλαρέσκεια.

Οἱ έραστάι της, οἱ ἴδιοι έραστάι ποὺ ἕνα ὀλόκληρο χειμῶνα τὴν περιφρονοῦσαν, ἦρθαν ἕνας-ἕνας μετανοιωμένοι καὶ πέσανε στὰ πόδια της.

Δὲν κράτησε σὲ κανένα κόκκι.

"Ἀνοιξε τὴ μυρωδάτη ἀγκαλιά της καὶ τοὺς δέχθηκε ὅλους, μὰ ὅλους!

τάφυλλα, κι' ἀντὶ γιὰ τοὺς τῆς ἔθαψε τὰ χεῖλια με παπαροῦνες, κατὰκόκκινες, σὰν αἱματίνες σταλαγματιές.

Τὴν ἀρωμάτισε με «έσάνς» μενεξέ, βιολεττάς καὶ πασχαλιάς.

Μιὰ ἀχτίδα ἡλίου τὴν ἔκανε χρυσόσκονη καὶ τῆς τὴν ἔριξε γιὰ πούντρα.

"Ἐκανε στὴ θάλασσά της μιὰ ἀριστοτεχνικὴ «περμανάντ» καὶ τὴν ἐγέμισε με μπριγιαντίνη δροσιὰς.

Μιὰ θαυμασία τουαλέττα ἀπ' τὸ γαλάζιο ἀτλάζι τῆς θάλασσας ὀλοκλήρωσε τὸ θαῦμα.

Όταν τελείωσαν ὅλα, τὴν πήρε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθρεφτιστῇ στὶς λίμνες της.

"Ἐμεινε, φυσικά, ἐνθουσιασμένη καὶ χαμογέλασε με φίλαρέσκεια.

Οἱ έραστάι της, οἱ ἴδιοι έραστάι ποὺ ἕνα ὀλόκληρο χειμῶνα τὴν περιφρονοῦσαν, ἦρθαν ἕνας-ἕνας μετανοιωμένοι καὶ πέσανε στὰ πόδια της.

Δὲν κράτησε σὲ κανένα κόκκι.

"Ἀνοιξε τὴ μυρωδάτη ἀγκαλιά της καὶ τοὺς δέχθηκε ὅλους, μὰ ὅλους!

Ἡ φύση ἔδωσε πρώτη τὸ παράδειγμα.

Οἱ γυναῖκες — ὅλες οἱ γυναῖκες — τὴν ζήλεψαν.

Βαλθῆκαν νὰ θροῦν κι' αὐτὲς μιὰν ἀνοιξὴ ποὺ θὰ τοὺς χάριζε τὴν ὁμορφιά.

Κι' ἀρχίσαν νὰ «ἐξωραΐζονται».

Κάνανε τὰ χεῖλια τοὺς παπαροῦνες, βάσανε τὰ μάγουλά τοὺς τριαντάφυλλα. Πασαλείφθηκαν με «έσάνς» βιολεττάς καὶ γιασεμιού, πουντράριστῃκαν, κατασάρωθηκαν καὶ μιμήθηκαν ὅσο μπορέσαν καλλίτερα τὴ μεγάλη γυναῖκα, τὴ φύση.

Σ' ἕνα μόνο ὄρθκαν δυσκολίες. Στὴν τουαλέττα. Οἱ πλούσιες δὲν ἔβρανε ποιά νὰ διαλέξουν, οἱ φτωχοὺς δὲν ἔβρανε πῶς νὰ τὴν οἰκονομήσουν.

Ἡ θιτρίνα, ὁ μεγάλος αὐτὸς πειρασμός κάθε γυναῖκας, συγκεντρώνει τώρα τὰ βλέμματά τους. Βλέμματα γεμάτα πόθους, ἀπορίες, λαχτάρες. Βλέμματα γελαστά, βλέμματα βουρκωμένα.

"Ω, οἱ θιτρίνες!

"Ἀν δὲν ὑπῆρχαν θιτρίνες, ἴσως ὁ

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁ μικρὸς φτερωτὸς θεὸς, ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μελαγχολία, κλεισμένος ὅλο τὸ χειμῶνα σὲ τέσσερις τοίχους, θοῦτάι τὴ φαρέτρα του καὶ θγαίνει χαρούμενος στοὺς δρόμους, στοὺς κήπους καὶ στὶς ἀκρογυαλιές, γιὰ νὰ ὀρῇ καινούργια θύματα.

Καὶ βρίσκει. Βρίσκει ἕνα σωρὸ, γιὰτὶ ἔχει σύμμαχο τὴ μεγάλη αὐτὴ ξελογιάστρα, τὴν "Ἀνοιξή!

Καὶ περιμένει... Περιμένει ὠρες ὀλόκληρες.

Τὶ περιμένει; Ἴσως τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ, τὸ μοντέρνο ὁμῶς βασιλόπουλο, ποὺ θὰ κατεβῇ ὀχι ἀπὸ τὸ ἀσπρο ἄλογο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ κομψὴ «ἀχτακὺλιντρη» κούρσα του, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὰ ἀδυτοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Μόδας. Τὸ βασιλόπουλο ποὺ θὰ τῆς χαρίσῃ τουαλέτες καὶ θὰ τὴν γεμίσῃ μπιζοῦ, στολίδια καὶ ἀρώματα.

"Ἐχει ξεχαστῇ τόσο πολὺ, στὸ ὀνειροπλήμῳ της, ποὺ οὐτε προσέχει καν τὸν σαχλὸ ἐμποροῦπάλληλο ποὺ τῆς κάνει μιὰ ἐπίσης σαχλὴ ντεκλαρασίον.

"Ἀνοιξή.

"Ὅλα ἀνακαινίσθηκαν, ὅλα ἀλλάξανε, ὅλα μεταβλήθηκαν.

Τὰ πουλάκια πετώντας ἀπὸ τῶνα μυρωμένο κλωνάρι στὸ ἄλλο, κελαϊδοῦν ἀκούραστα τὸ τραγουδὶ τοῦ ἔρωτα...

Οἱ πεταλοῦδες, με τὶς πολὺχρωμες ἀμφιέσεις τους, κάνουν θερμότερες ἀντεκλαρασίον» στὰ "Ἀπρίλιτικὰ τριανταφυλλένια μπουμπούκια ποὺ τῶρα μόλις ἀνοίγουν τὰ ἐκπληκτὰ πέταλά τους στὸ φῶς.

"Ὅλα, καὶ τ' ἀμύχα ἀκόμα, τραγουδᾶνε γὺν ἔρωτα.

Τὸ κύμα στὸ ἀκρογιάλι μιλάει γιὰ ἔρωτα. Κι' ὁ ζέφυρος ψιθυρίζει κι' αὐτὸς λόγια ἐρωτικά στὰ καταπράσινα φυλλώματα τοῦ πεύκου.

"Ἐρως παντοῦ.

Στὴν ἐξοχὴ στρώθηκε τὸ καταπράσινο χαλί κι' ἐτοιμάστηκαν τὰ «ἀσσορτί» παραβάν ποὺ θὰ κρύβουν ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα τὰ ζευγαράκια. Τὰ ἀνοιξιὰτικὰ ζευγαράκια, ποὺ κάθε τέτοια ἐποχὴ θγαίνουν σὰν σαλιγκάρια!

"Ἀνοιξή θὰ πῇ ἔρωτας, καὶ ἔρωτας θὰ πῇ ἀνοιξή.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁ μικρὸς φτερωτὸς θεὸς, ποὺ κινδύνευε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ μελαγχολία, κλεισμένος ὅλο τὸ χειμῶνα σὲ τέσσερις τοίχους, θοῦτάι τὴ φαρέτρα του καὶ θγαίνει χαρούμενος στοὺς δρόμους, στοὺς κήπους καὶ στὶς ἀκρογυαλιές, γιὰ νὰ ὀρῇ καινούργια θύματα.

Καὶ βρίσκει. Βρίσκει ἕνα σωρὸ, γιὰτὶ ἔχει σύμμαχο τὴ μεγάλη αὐτὴ ξελογιάστρα, τὴν "Ἀνοιξή!

ΑΛ. ΣΑΚΕΛ,

Λαγείω

Ο "Αντώνης Δεσάρης ἄφισε τὸ γράμμα ἀνοιχτὸ πάνω στὸ γραφεῖο του, σηκώθηκε καὶ προχώρησε ὡς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ὅπου βρισκόταν ἕνας καθρέφτης. Στάθηκεν ἐκεῖ ἀκίνητος γιὰ λίγες στιγμές. Ἐκύτταξε τὸ ρυτιδωμένο του πρόσωπο, τὰ ἄσπρα του μαλλιά, καὶ χαμογέλασε.

"Ἐν τούτοις... ἐμψύρισε ἀργά.

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράση του... οὔτε καὶ τὴ σκέψη του. Ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του, ἔπῃρε τὸ γράμμα, τὸ δῖπλωσε προσεκτικά, καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Δὲν ἦταν τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ ἐλάμβανε ἀπὸ τὴν ἀγνωστὴ αὐτὴ θαυμαστριά του ὁ "Αντώνης Δεσάρης. Στὸς τρεῖς τελευταίους μῆνες εἶχε λάβει πέντε γράμματα. Κι, εἶχε ἀπαντήσει σὲ ὅλα. Μόνο σ' αὐτὸ, τὸ τελευταῖο, στὸ γράμμα ποὺ εἶχε λάβει κείνο τὸ ἀπόγευμα, δὲν θ' ἀπαντοῦσε. Γιὰτὶ σ' αὐτὸ δὲν χρειαζόταν ἀπάντησις. Θάρχόταν ἡ ἴδια, ἡ Μαίρη — ὅπως ὑπογραφόταν — νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησή του προφορικὰ, πολὺ σύντομα μάλιστα — εἴτι τοῦ γραφε.

Στὴ σκέψη αὐτῇ, ὁ Δεσάρης ἐνοιώσε μιὰ παράξενη συγκίνηση. Θὰ ἦταν, ἄραγε, τόσο ὁμορφὴ, ὅπως τὴν εἶχε πλάσει με τὴ φαντασία του;

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ χτύπησαν στὴν πόρτα.

"Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Δεσάρης.

Ἦταν ὁ "Ἀλέκος, προστατευόμενός του καὶ «ἰδιαιτερός γραμματεὺς» του τῶν ὧρες ποὺ δὲν εἶχε γραφεῖο. Γιατὶ ὁ "Ἀλέκος ἐργαζόταν καὶ στὸ Πρωτοδικεῖο. "Ὅσο δῖσθημος συγγράφους κι' ἂν ἦταν ὁ "Αντώνης Δεσάρης, ὅσο κι' ἂν τὰ βιβλία του πουλιόντουσαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλου ἑλληνος λογοτέχνη καὶ τὰ θεατρικά του ἔργα ἀποτελοῦσαν πάντα «Θεατρικὰ γεγονότα», τὰ οικονομικά του μέσα δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ διατηρῇ ἀποκλειστικά γιὰ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἑνὸς ἰδιαιτερό γραμματέα.

"Ἐμμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα πληρωνόμεστε με τὴ δόξα! ἔλεγε καμμιὰ φορὰ γελῶντας. Δυστυχῶς ὁμῶς τὸ νόμισμα αὐτὸ δὲν εἶχε καὶ μεγάλη πέραση στὴν ἀγορά...

Στὸν "Ἀλέκο ὁμῶς εἶχε πέραση. Ὁ "Ἀλέκος τὸν ἐλάτρευε.

"Ἐρχεσθαι γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὰ καινούργια χειρόγραφα, ἔ... τὸν ἐρώτησε ὁ Δεσάρης, μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο.

"Ἀκριβῶς! ἀπήντησε βιαστικά ὁ "Ἀλέκος. Ἀντέγραψα ὅλη τὴ δευτέρη πρᾶξη... Ἐάν, λοιπόν, ἐτελειώνατε καὶ σεις τὴν τρίτη; Θὰ καθίσω νὰ

ξευχτήσω ἐν ἀνάγκῃ ἀπόψε, γιὰ νὰ τὴν παραδώσω αὔριο πρῶτ - πρῶτ στὸ θέατρο.

"Ἐ, ὄχι δά! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξευχτήσῃς... εἶπεν ὁ Δεσάρης με τὸ ἴδιο πονηρὸ χαμόγελο.

Ὁ νέος διαμαρτυρήθηκε.

"Ἀστεῖεςθε! Δυὸ φορὲς ἔστειλαν ἀπὸ τὸ θέατρο, σήμερὰ τ' ἀπόγευμα, γιὰ νὰ ζητήσουν τὸ ἔργο. Νὰ δῆτε, μάλιστα, πῶς ὅπου νᾶναι θὰ «καταπλεύσῃ» καὶ ὁ ἴδιος ὁ θιασάρχης... Τὸ ἔχει ἀναγγελεῖ, βλέπετε, καὶ ἀκόμη δὲν ἀρχισαν οὔτε οἱ πρόβες! Δὲν ἔχει ἄδικο ὁ ἄνθρωπος ν' ἀνησυγῇ. Ἀλήθεια: με παρακάλεσε νὰ τοῦ τηλεφωνήσω τὸν τίτλο. Ἀποφασίσατε ποῖον τίτλο θὰ βάλετε;

"Ναί, ἀπήντησε ἀργὰ ὁ Δεσάρης. Δυὸ λέξεις μόνο: «Σ' ἀγαπῶ!» Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος.

"Θαυμάσια! φώναξε με ἐνθουσιασμὸ ὁ νέος. Πρώτης τάξεως τίτλος! Θὰ τὸν τηλεφωνήσω ἀμέσως γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὶς διαφημίσεις! Ἀλλά...

"Ἀλλὰ τί;

Ὁ νέος κόμπιασε.

"Ἀπὸ τίς δυὸ πρῶτες πράξεις... πῶς νὰ σὰς πῶ... δὲν δικαιολογεῖται ὁ τίτλος. Παρουσιάζετε μιὰ νέα κοπέλλα ποὺ θαυμάζει ἕνα ποιητὴ περασμένο κάπως στὰ χρόνια...

"Ἐ, στὴν τρίτη πρᾶξη ὁ ποιητὴς καὶ ἡ νέα κοπέλλα ἔχουν ἀγαπηθῇ! Καὶ τὸ ἔργο τελειώνει τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο λείει στὸν

ἄλλον τὴν μαγικὴ λέξη «Σ' ἀγαπῶ!» Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ φινάλε!

Καὶ γελῶντας χαρούμενα, ἐπρόσθεσε:

"Ω, εἰμαι βέβαιος τώρα γι' αὐτὸ!..

Ὁ "Ἀλέκος προχώρησε ὡς τὸ γραφεῖο.

"Ποῦ εἶναι, λοιπόν, τὰ χειρόγραφα; ρώτησε.

Ὁ Δεσάρης δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴν θέση του.

"Δὲν τὰ βλέπετε; εἶπε.

Ὁ νέος τὸν κύτταξε με ἀπορία.

"Ὅχι... ψιθύρισε.

Ὁ Δεσάρης ἔσκαψε στὰ γέλια.

"Ἐ, αὐτὸ σημαίνει πῶς ἔχεις θαυμασία μάτια! Γιὰτὶ, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ τὰ δῆς, ἀφοῦ... δὲν ὑπάρχουν;

Ὁ "Ἀλέκος τάχασε.

"Ἐ; Πῶς; Δὲν ἔχετε τελειώσει τὴν τρίτη πρᾶξη;

"Ὅχι, φίλε μου. Οὔτε καὶ τὴν ἔχω ἀρχίσει, εἶπεν ἡρεμὰ ὁ Δεσάρης. Χαμογέλασε βλέποντας τὸ ἀπεισιμένο ὕψος ποὺ εἶχε πάρει ὁ γραμματεὺς του.

"Θεέ μου... ψιθύρισε ὁ νέος. Καὶ τί θὰ ποῦμε τώρα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Τοὺς ἔχουμε γελάσει τόσες φορὲς...

"Ἐ, θὰ τοὺς γελάσουμε μιὰ φορὰ παραπάνω... Κάποια δικαιολογία θὰ βρῇς πάλι νὰ τοὺς πῇς. Περιμένουν ν' ἀρχίσουν ἀπὸ αὔριο πρόβες,

Τὸν ἔξερε τὸν Δεσάρη; ρώτησε ὁ συγγραφεὺς.

δεν είν' έτσι; Θάδρυσουν, απλούστατα, από μεθαύριο!

Ο Άλέκος κούνησε το κεφάλι του με δυσπιστία:

—Και ποιος έγγραφεται ότι ως μεθαύριο θάχεται γράψει την περίφημη αυτή τρίτη πράξη; έπιθύρσε.

Ο Δεσάρης γέλασε. Έπηρε ένα ύφος παιχνιδιάρικο, μυστηριώδες:

—Τι διάβολο! είπε. Βλέπεις ότι περιμένω από στιγμή σε στιγμή να έλθω αυτή η κυρία να με βοηθήσει...

Ο νέος τόν κτύπησε με έκπληξη:

—Η κυρία;... Ποιά κυρία;...

—Η κυρία "Ευπνευσί! γέλασε ο Δεσάρης. "Αν ήξερα πού βρίσκεται θα πήγαινα, σε βεβαιώνω, να την έπισκεφθώ έγώ, για να τελειώνουμε...

Δέν ξέρω πού κατοικεί αυτή η κυρία... "Ενδ' αυτή γνωρίζεις θαυμάσια τη δική μου διεύθυνση... Μ' έχει έπισκεφθ' τόσες φορές έως τώρα...

"Ε, περιμένω λοιπόν να ευαρεστηθ' να χτυπήσει κατά τώρα την πόρτα του φτωχικού μου, και να τελειώνουμε!...

"Εσκυψε προς το μέρος του γραμματικού του. Μιά λάμψη πέρασε από τα μάτια του:

—Εκτός αυτού, θά σου έκμυστηρευθώ και κάτι... πρόσθεσε σιγά.

Έχω την ιδέα πως η τρίτη αυτή πράξη θα είναι πιο φυσική από όλες τις άλλες... πώς θα είναι, σά να λέμε, παρμένη απ' τη ζωή...

Εκείνη τη στιγμή αντήχησε τό κουδούνι της εξώπορτας.

—Νά την! Αυτή θάναί!... πρόσθεσε θριαμβευτικά ο Δεσάρης.

Ο Άλέκος κούνησε το κεφάλι του.

—Εσείς γελάτε... Νά δούμε όμως έγώ τι έχω να τραβήξω τώρα... "Απ' το θέατρο θάναί πάλι... ψιθύρισε.

Κι' έφυγε απ' το δωμάτιο.

Ο Δεσάρης σηκώθηκε. Έπηρε μιά φωτογραφία πού βρισκόταν επάνω στο γραφείο του. Την εκύτταξε προσεγνικά.

Παρουσίαζε έναν νέο ως είκοσιπέντε χρόνων, ξανθό, μ' ένα βλέμμα μελαγχολικό. "Α! "Ηταν ώραίος στά νειάτα του ο Δεσάρης. Κι' όμως...

Χαμογέλασε.

...Κι' όμως ήταν γραφτό τώρα μόλις, πού είχε πατήσει τα σαράνταπέντε, να γνωρίσει την αληθινή αγάπη.

"Ε, να λοιπόν πού χρησίμευε σε κάτι και η δέξα — συλλογίσθηκε... Νά πού δέν είχε κοπιήσει τού κάκου τόσα χρόνια, πού δέν είχε ρυτιδώσει τού κάκου το πρόσωπό του απ' τ'α ξενύχτια πάνω στά χαρτιά, άφοδ...

—Κύριε Δεσάρη... άκουσε μιά φωνή πίσω του.

Γύρισε άπτόμω. "Ηταν ο Άλέκος. Κι' είχε ένα ύφος παράξενο καθώς στεκόταν ακίνητος στην πόρτα.

—"Ε, λοιπόν; τόν ρώτησε ο Δεσάρης άφίονοντας τη φωτογραφία στη θέση της. Τους ξεφορτώθηκε;

—Δέν ήταν απ' το θέατρο... είπε μ' ένα ύφος μουδιασμένο ο νέος.

Ο Δεσάρης τόν εκύτταξε με άπορία. Μιά λάμψη χαράς πέρασε απ' τα μάτια του.

—... "Ηταν μιά νέα... εξακολούθησε ο Άλέκος.

—Μιά νέα;... Τι; "Ηθοποιός;

—"Οχι... Μιά νέα άγνωστη...

Ο Άλέκος χαμήλωσε τη φωνή του:

—Μου εδήλωσε μάλιστα κι' η ίδια πως δέν την ξέρετε. Της είπα, φυσικά, πως δέν είσαστε έδω, αυτή όμως άπέμεινε να μη και να σ'ας περιμέ-

Σ' αγαπώ

νη. Καί... έπιμένει άκόμη!

Ο Δεσάρης άνέπνευσε με άνακούφιση.

—"Ωστε δέν έφυγε; ρώτησε με άγωνία.

—"Οχι. Περιμένει... "Όταν είδα πως έπιμένει τόσο, έδεώρησα καλόν να έλθω να σ'ας ρωτήσω μήπως θέλετε να την δεχθ'ε...

Χαμογελώντας, έπρόσθεσε:

—Μοιάζει τόσο πολύ με την... έμπνευση: είναι κι' αυτή τόσο άυορφη...

Ο Δεσάρης έμενε λίγες στιγμές συλλογισμένος. Κατόπιν, σά να το ήρθε ξαφνικά μιά σκέψη, χαμογέλασε.

—Καλά... είπεν άργά. Πές της να έλθη μέσα. Κι' άκουσε: δέν θά της μαρτυρήσει πως είμαι έδω. "Ας την να μη σά να λείπω πραγματικά και να πρόκειται να με περιμένει...

—Όταν έμεινε μόνος, ο Δεσάρης πήρε ένα περιοδικό και πήγε και άθήσε σε μιά πολυθρόνα, μακριά απ' το γραφείο.

"Α! "Ηταν ένθουσιασμένος με την ιδέα πού τού είχαν έλθει την τελευταία στιγμή. Τι έκπληξη της προετοίμαζε!... Καί πως έννοιωθε να χτυπά την καρδιά του...

Και νά!... Μπήκε μέσα στο δωμάτιο, κι' έννοιωσε την άναπνοή του να κόβεται ο Δεσάρης. "Α! "Ηταν πολύ πιο άμορφη απ' ό,τι την είχε φαντασθ'...

—Κύριε...

Ο Δεσάρης άφισε το περιοδικό:

—Δεσποινίς;... της είπεν έρωτηματικά προσπαθώντας να πάρη ένα ύφος άδιάφορο.

—Περιμένετε και σεις τόν κ. Δεσάρη;

Ο Δεσάρης κρατήθηκε για να μη γελάσει. "Ηταν τόσο άμορφη με το άλφαρισμένο ύφος πού είχε πάρει.

—Καθώς βλέπετε... είπε σοβαρά. Αυτόν ζητείτε μήπως και σεις;...

—Ποιόν άλλον;... άναστήναξε η νέα.

Και με κάποια άνησυχία έπρόσθεσε:

—Μόνος του δέν μένει έδω;

—"Ολομόναχος! την καθήσυχασε ο Δεσάρης. Μά καθήστε...

Η νέα έκάθισε.

—Τόν ξέρετε τόν κ. Δεσάρη; έξακολούθησε ο συγγραφέας πού είχαν άργήσει να βοήκω διασκεδαστικό το παιχνίδι αυτό.

—Ού!... Πολύ!... άπάντησε με πεποίθ'ησιν η νέα.

"Ε, τώρα τάνασε ο Δεσάρης.

—Μήπως κάνετε λάθος; την έρώτησε με κατάπληξη. Τόν ξέρετε τόν ίδιο; Προσωπικά;

—Προσωπικότετα! Τά ξέρω όλα δα τόν άφοροδν. Μου ένει δινηθ'η κάθε λεπτομέρεια της ζωής του, μου ένει πανερώσει όλη την άμορφία της ψυχής του. "Ενα πράγμα μόνον δέν ξέρω... εξακολούθησε μελαγχολικά: τη μορφή του...

Τόν κτύπησε με πονηρία:

—Γιατί ξέγασα να σ'ας πω προγουμένως, ότι τόν κ. Δεσάρη τόν ξέ-

ρω μόνον από τα βιβλία του κι' από... από τα γράμμάτα του... Είναι τρείς μήνες τώρα πού άλληλογραφούμε ταχτικά.

—"Ωστε... είσθε η δεσποινίς Μαίρη... είπεν ο Δεσάρης χαμογελώντας.

Τώρα, ήταν η σειρά της να φαν'η κατάπληκτη.

—Μά πού ξέρετε;... Σ'ας είπε τίποτα ο κ. Δεσάρης;...

—Ναί, βέβαια. είπε με φωνή πού έτρεμε λίγο ο συγγραφέας. Μου είπε ο κ. Δεσάρης. Μου τ'α είπε όλα. Πώς τού πρωτογράψατε απ' την έπαρχία σας πριν από τρείς μήνες...

Πώς σ'ας άπάντησε αυτός ζητώντας σας λεπτομέρειες για τη ζωή σας... πώς από τότε άρχισε μιά άλληλογραφία μεταξύ σας... όπου ξεδιπλώσατε όλα τα χαρίσματα της εύαίσθητης ψυχής σας...

—Καταλαβαίνω... είπεν η Μαίρη κουνώντας το κεφάλι της. Για να σ'ας τ'α λέη όλ' αυτά θά σ'ας θεωρή για πατέρα του!...

—"Ε; Πώς;... Σ'αν «πατέρα» του;...

Η Μαίρη όμως δέν άντελήφθη την συγκίνησή του.

—"Ε, βέβαια... εξακολούθησε με τό ίδιο πάντα άθωο της ύφους. Θά σ'ας σέβεται... Σεις είσθε τόσο ήλικιωμένος... Καί αυτός θά είναι τόσο νέος...

Για τ'α χρόνια του δέν μου έγραψε ποτέ, αλήθεια... "Αλλά έγώ τ'α μαντεύω: από τ'α έργα του — κι' από τ'α γράμμάτα του!... Είναι τόσο λεπτός, έχει τόσο ευγενικά αισθήματα, και νοιώθει μιά τέτοια αγάπη, έναν τέτοιον ένθουσιασμό για τη ζωή, για όλη τη ζωή!... "Ω, ναί, έτσι τόν φαντάζομαι έγώ... Νέον και ώ-ραίο...

—«Νέο και ώραίο» επανέλαβε μηχανικά. Ναί, βέβαια, έτσι είναι...

Η Μαίρη σηκώθηκε. "Ηρθε και κάθισε κοντά του.

—Αφοδ είναι φίλος σας, λοιπόν, τού είπε με ύφος αινιγματικό. Θά σ'ας ζητήσω μιά γάρη. Νά... θά ήθελα να μου π'ητε... τι έχει π'η για μένα...

Ο Δεσάρης έσήκωσε το κεφάλι του. Την εκύτταξε στά μάτια:

—Ούτε στον έαυτό του δέν τολμούσε καθαρά να μιλήσει για σ'ας... είπεν άργά. Με τ'α λαχτάρα όμως περίμενε τ'α γράμμάτα σας... Σ'ας φανταζόταν—αυτό δέν είναι περιεργό: πώς α'υ τ'ος σ'ας φανταζόταν έτσι; — να... όπως είσθε... Δέν τ'όμολογούσε όμως ούτε στον έαυτό του ότι είχε άργήσει να σ'ας άναπα...

Κι' όμως, ύπ'ηρε μιά στιγμή πού φαντάσθηκε πως θά σ'ας έλεγε δυο μαγικά λόγια... «Σ' αγαπώ...» κι' ότι από τη στιγμή εκείνη θάρχιζε μιά καινούργια ζωή... μιά αιώνια άνοιξη γι' αυτόν...

Η νέα τόν κτύπησε με άπορία. Τό άντελήφθη αυτό ο Δεσάρης, και βιστικά έπρόσθεσε:

—Φαντασθ'ε μάλιστα πως γράφει κάποιο έργο... κάποιο έργο για σ'ας... ένα έργο απ' το όποιον δέν έλειπε παρά μόνον τ'ο φινάλε...

—Ένα έργο για μένα; φώναξε η Μαίρη με γαοά. Θεέ μου, τι εύτυχία!... "Αχ, δέν ξέρετε τι χτυποκάρδι πού έχω τώρα πού θά τόν δω... Σεις όμως θά γελάτε με μένα. Δέν μπορείτε να καταλάβετε...

—"Ω, σ'ας καταλαβαίνω τόσο καλά... είπε μ' ένα λυπημένο χαμόγελο ο Δεσάρης. Μη βλέπετε τώρα πού είμαι γέρος και ρυτιδωμένος. Κάποτε:

«... τέλος εις την 60ήν σελίδα»

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΟΛΜΗΡΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Απαντούν οι κ. κ. Τ. ΜΟΡΑ ΊΤΙΝΗΣ, Σ ΔΑΦΝΗΣ, ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ

Και τώρα η σειρά του κ. Τίμου Μωραϊτίνη.

—Όταν φθάσαμε στ' όνομά του πού είχαμε σημειώσει στο «καρτέ» μας για τους... ήρωας των «τολμηρών έρω-τήσεων» διαστάσαμε και θρεθήκαμε κι' έλας π'ο διλήματος. Από της πρώτης στιγμής γεννήθηκε το έρώτημα: Πού θά μπορούσε να θρεθ'η ο κ. Μωραϊτίνης; Μήπως στο «Έθνος»; Αυτό ήταν άδύνατον. Ο έκλεκτός θεατρικός συγγραφέας και πνευματώδης δημοσιογράφος, στέλνει πάντα το χρονογράφημά του. Α περθάνεται σ'αν τόν διάβολο το γραφείο του άρχισυντάκτη, την παλλίδα του και το καλάθι των άχρηστων.

—Αν τύχη ο κ. Μωραϊτίνης να πατήση το πόδι του στην έφημερίδα αυτό θά θεωρηθ'η ένα μεγάλο γεγονός.

Τότε πού να τόν βρή κανείς;

Μήπως στο έστιατόριο «Διεθνές» πού γευματίζει κάθε μεσημέρι στις 12.30 άκριδώς; Μά εκεί μ'ας έπερίμενε έλλη άπογοήτευσις: Τό γκαρσόνι πού τόν περιποιείται κυττάει το ρολόι κι' ύστερα μ'ας δ'λώνει κατηγορηματικά.

—Η ώρα είναι 12.32. Ο κ. Μωραϊτίνης άφ'ου δέν ήρθε ως τις 12.30 δέν πρόκειται να φάγη σήμερα.

—Θά τόν τιμωρήσετε λοιπόν; Διαμαρτυρόμεθα. Θά τόν άφ'εστε νηστικό;

Τό γκαρσόνι κατάπληκτο σπεύδει να μ'ας βεβαιώσει ότι ο κ. Μωραϊτίνης με δυο πράγματα δέν άστεινέται: Με το φαί και με τις γυναίκες.

—Είναι κοιλιόδουλος;

—"Οχι. Είναι τακτικός στις ώρες του. Άφ'ου δέν ήρθε, κάπου θά έχη μπλέξη έντός η έκτος των Άθηνών.

—Μυστήριο.

Η άναζήτησις λοιπόν του κ. Μωραϊτίνη συνεχίζεται στο «Γκράντ Ότελ» στην όδω Καραγεωργίου.

—Μήπως διαμένει έδω ο κ. Μωραϊτίνης;

—Βεβαίως κύριε στο 21.

Εύτυχως. Γιατί ύπ'ηρχε κίνδυνος να φύγη κι' από δώ.

Ο μελαγχολικώτερος των ανθρώπων, ο «νοσταλγός», ο αδιόρθωτος παρατηρητής, ο καλλιτέχνης, έχει μιά φοδερή μανία: αλλάζει συνεχώς πάτωμα. Πότε θρίσκει στο Κολωνό και πότε στο Κολωνάκι. Πότε στο Παρίσι και πότε στη Νεάπολ: των... Άθηνών. Πότε κλεί-

σε τριανταφυλλί χαρτί!... Έγινε επίσης χρονογράφος στο «Εμπρός» και εξακολουθ' να μη συμμορφώνουμαι άκόμη...

—Αίσθανθήκατε ποτέ την δύναμη του χρήματος; Είχατε ποτέ τόν πόθο ν' άποκτήσετε λεφτά;

—"Οχι, αγαπητέ μου. Έπ'ηρξα ένας εύσυνείδητος δημοσιογράφος. Είχα κι' έγω τ'α όνειρά μου: να θάλω μιά δική μου έφημερίδα. Είχα ακόμη τους ένθουςισμούς μου: Νά υποστηρίξω τ'α δίκαια του λαού. Έβγαλα όμως τ'α «Ημερήσια Νέα» και... άπέτυχα. Μά το χρήμα δέν έπηρέασε τις σκέψεις μου και δέν έκανε έλαστική την συνείδησή μου...

—Αγαπήσατε τίποτε στη ζωή σας;

—Βεβαίως. Έχω έναν μεγάλο έρωτα μοιράζεται εις δύο. Στο θέατρο και στη δημοσιογραφία. Μά δέν έστάθηκα σ' αυτές τις αγάπες μου πιστός. Πάντα έπρόδωσα την μιά... διά της άλλης.

—Αλήθεια ποιές γυναίκες σ'ας ζήρουν; Οί ξανθές ή οί μελαχροινές;

—Όμολογώ ότι είμαι από τους προσηγνούς εκείνους ανθρώπους πού είχαν έγκαίρως έννοήσει το έζη: ότι θά ήρ'ετο μιά ήμέρα πού οί γυναίκες θά είχαν... έξω-πορα χρώματα. Καί όπως δλέπετε έδικαιώθην. Έτσι φυσικά, είχα σπεύσει να μη κρίνω τις γυναίκες από τ'α χρώματά τους. Ούτε κι' από αυτό το χρώμα της ντροπής. Τις αγαπώ όλες, όπως είναι και όποιες κι' αν είναι!...

—Είχατε πολλούς έρωτας στη ζωή σας;

—Βεβαίως, φίλε μου, αλλά για να είμαι ειλικρινής ένας μεγάλος μόνο έρωας με κρατεί σκληρό του και μου καταστρέφει ήμέρα με την ήμέρα την ζωή. Ο έρωας μ'ας ξανθής γυναίκας. Μ'ας γόρησας, μ'ας σερήνας. Αυτής έδω!

Κι' ο κ. Μωραϊτίνης με μιά νευρική χειρονομία θάζει από την τσέπη του, ένα πακέτο τσιγάρα «Σαντέ» και μ'ας δείχνει την ξανθή ζωγραφιά της. Είναι μιά αγόρησα πού καπνίζει.

—Κύριε Μωραϊτίνη, τού δηλώνουμε, είσαστε δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας και ποιητής. Έτσι δέν είναι;

—Άφ'ου τ'ο θέλετε...

—Είσαστε σνάμα κι' ένας έξυπνος άνθρωπος;

—... —Θά σ'ας παρακαλώ να μου λέγατε τί «κεμπίνας» τί συνδυασμούς κάνετε στη ζωή για να κρατήσετε το ψωμί σας;

—Συνδυασμούς, δέν έχανα ποτέ μου. Άρχισα να γράφω στα διάφορα σατυρικά φύλλα της εποχής. Έπειτα προσελήσθην στο «Σκρίπ». Έγ'ερα π'ηγα στο «Εμπρός». Έκεί έχανα ρεπορτάζ, και πρακτικά της Βουλής. Άργότερα π'ηγα στην «Ακρόπολι». Έχανα τόν αέρι της βλ'ης κι' ένα καιρό ήγινα και διευθυντής της «Εσπερινής Ακροπόλεως» πού δόγαινε

ναται κάπου και γράφει μερόνυχτα όλοκληρα και πότε γυρίζει ως τ'α ημερώματα στο δρόμο. Είναι ο «άγνωνστος». Ο άνθρωπος πού έχει πνιγεί μέσα στον πλούτο των άναμνήσεων και των γνώσεων του. Ο άνθρωπος πού είναι τόσο μεγάλος ώστε ντρέπεται... αυτή την τελειότητά του. Έχει χάσει την εύχαρίστηση της ζωής γιατί δέν έχει πιά άδυναμίες.

Έχει μόνο μιά άπέραντη καλωσύνη. Συγχωρεί τους πάντας και τ'α πάντα. Καί διαρκώς χαμογελάει στη στήλη του.

Με τ'ο ίδιο χαμόγελο μ'ας υπεδέχθη και μ'ας στο σαλόνι τού α' όρόφου τού ξενοδοχείου.

—Κύριε Μωραϊτίνη, τού δηλώνουμε, είσαστε δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας και ποιητής. Έτσι δέν είναι;

—Άφ'ου τ'ο θέλετε...

—Είσαστε σνάμα κι' ένας έξυπνος άνθρωπος;

—... —Θά σ'ας παρακαλώ να μου λέγατε τί «κεμπίνας» τί συνδυασμούς κάνετε στη ζωή για να κρατήσετε το ψωμί σας;

—Συνδυασμούς, δέν έχανα ποτέ μου. Άρχισα να γράφω στα διάφορα σατυρικά φύλλα της εποχής. Έπειτα προσελήσθην στο «Σκρίπ». Έγ'ερα π'ηγα στο «Εμπρός». Έκεί έχανα ρεπορτάζ, και πρακτικά της Βουλής. Άργότερα π'ηγα στην «Ακρόπολι». Έχανα τόν αέρι της βλ'ης κι' ένα καιρό ήγινα και διευθυντής της «Εσπερινής Ακροπόλεως» πού δόγαινε

ναται κάπου και γράφει μερόνυχτα όλοκληρα και πότε γυρίζει ως τ'α ημερώματα στο δρόμο. Είναι ο «άγνωνστος». Ο άνθρωπος πού έχει πνιγεί μέσα στον πλούτο των άναμνήσεων και των γνώσεων του. Ο άνθρωπος πού είναι τόσο μεγάλος ώστε ντρέπεται... αυτή την τελειότητά του. Έχει χάσει την εύχαρίστηση της ζωής γιατί δέν έχει πιά άδυναμίες.

Έχει μόνο μιά άπέραντη καλωσύνη. Συγχωρεί τους πάντας και τ'α πάντα. Καί διαρκώς χαμογελάει στη στήλη του.

Με τ'ο ίδιο χαμόγελο μ'ας υπεδέχθη και μ'ας στο σαλόνι τού α' όρόφου τού ξενοδοχείου.

—Κύριε Μωραϊτίνη, τού δηλώνουμε, είσαστε δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας και ποιητής. Έτσι δέν είναι;

—Άφ'ου τ'ο θέλετε...

—Είσαστε σνάμα κι' ένας έξυπνος άνθρωπος;

—... —Θά σ'ας παρακαλώ να μου λέγατε τί «κεμπίνας» τί συνδυασμούς κάνετε στη ζωή για να κρατήσετε το ψωμί σας;

—Συνδυασμούς, δέν έχανα ποτέ μου. Άρχισα να γράφω στα διάφορα σατυρικά φύλλα της εποχής. Έπειτα προσελήσθην στο «Σκρίπ». Έγ'ερα π'ηγα στο «Εμπρός». Έκεί έχανα ρεπορτάζ, και πρακτικά της Βουλής. Άργότερα π'ηγα στην «Ακρόπολι». Έχανα τόν αέρι της βλ'ης κι' ένα καιρό ήγινα και διευθυντής της «Εσπερινής Ακροπόλεως» πού δόγαινε

ναται κάπου και γράφει μερόνυχτα όλοκληρα και πότε γυρίζει ως τ'α ημερώματα στο δρόμο. Είναι ο «άγνωνστος». Ο άνθρωπος πού έχει πνιγεί μέσα στον πλούτο των άναμνήσεων και των γνώσεων του. Ο άνθρωπος πού είναι τόσο μεγάλος ώστε ντρέπεται... αυτή την τελειότητά του. Έχει χάσει την εύχαρίστηση της ζωής γιατί δέν έχει πιά άδυναμίες.

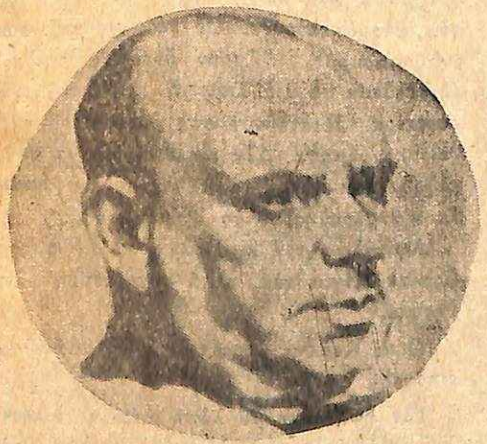
Έχει μόνο μιά άπέραντη καλωσύνη. Συγχωρεί τους πάντας και τ'α πάντα. Καί διαρκώς χαμογελάει στη στήλη του.

Με τ'ο ίδιο χαμόγελο μ'ας υπεδέχθη και μ'ας στο σαλόνι τού α' όρόφου τού ξενοδοχείου.

—Κύριε Μωραϊτίνη, τού δηλώνουμε, είσαστε δημοσιογράφος, θεατρικός συγγραφέας και ποιητής. Έτσι δέν είναι;

—Άφ'ου τ'ο θέλετε...

—Είσαστε σνάμα κι' ένας έξυπνος άνθρωπος;

Ο κ. Αλμ. Βεάκης

Ο κ. Στέφανος Δάφνης

—Μ' αὐτὴ εἶμαι ἐρωτευμένος! Μὰς δηλώνει μὲ σοβαρότητα.

—Καπνίζετε πολὺ;

—Τρία μεγάλα πακέττα τὴν ἡμέρα!

—Χμ! Πολὺ ἀκριδᾷ, παρατηροῦμε σὰς στοιχίζει αὐτὸς ὁ ἐρωτὰς σας. Ἡ ἀγότη-
σάς σας εἶναι πολυέσδη! Θὰ ἔπρεπε νὰ
τις ἐλαττώσετε τίς ἀπαιτήσεις!... Ἐ-
χετε ἄλλες ἀδυναμίες;

—Δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ.

—Μήπως σὰς ἀρέσει ἡ νύχτα;

—Βεβαίως. Γιατί τότε φαίνομαι λιγότε-
ρο καὶ γιατί μ' ἀρέσει νὰ γελάω τὴν ἡ-
μέρα μὲ τὰ καμώματα τῆς νύχτας.

—Καὶ τώρα μιὰ τελευταία ἐρώτηση
κ. Μωραϊτίνη: Πόσο χρόνων λέτε ὅτι
εἴσαστε;

—Εἰκοσιεννέα.

—Εἰκοσιέννα;...

—Βεβαίως. Μὰ ὁ καθεὶς πολλαπλασι-
εῖται αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ μ' ὅ,τι θέλει. Ἐ-
τσι μένουν ὅλοι εὐχαριστημένοι ἀπὸ
τις παρατηρήσεις των.

Ὁ κ. Μωραϊτίνη μᾶς συνοδεύει ὡς
τὸν διδύμο. Ἀνεβαίνει γιὰ νὰ κλεισθῇ
στὸ «21», στὸ ἐρημητήριό του. Τελευ-
ταῖο χαμόγελο. Τελευταῖο σφίξιμο τοῦ
χειριοῦ. Ἐπειτα, τίς ζωές μας, τίς χώρι-
σε ὁ δρόμος.

Ὁ κ. Στέφανος Δάφνης

Τὸν κ. Στέφανο Δάφνη, γιὰ νὰ τὸν
βρῇ κανεὶς πρέπει νὰ κυττάξῃ τὰ Ἀρχεῖα
τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης. Ἐπαυσε ἀπὸ
καὶρὸ νὰ κυκλοφορῇ στὸ Ἀναγνωστήριο,
νὰ περιάξῃ τοὺς φίλους του μὲ τίς πνευ-
ματώδεις παρατηρήσεις του καὶ νὰ ἐπι-
βάλῃ τὴν τάξιν μ' ἑνα... ρουμελιώτικο
κύπνημα τῶν τριῶν δακτύλων. Ἐν τού-
τοις ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ τὸ κέφι του,
τὴν θαλρότητά του καὶ τὸ πλατὺ χαμό-
γελό του.

—Κύριε Δάφνη, ἀντέχετε σὲ τολμηρὲς
ἐρωτήσεις;

—Καὶ τίς τολμηρότερες, φίλε μου...

—Διὰ λαδὴ δὲν πρόκειται νὰ ἐξαγριω-
θῇτε;

—Διόλου.

—Ἐ, λοιπόν. Ροχαλίζετε τὴν νύ-
χτα;

—Ἐδῶ, νὰ σὰς πῶ, στὸ ζήτημα αὐ-
τὸ ὑπάρχει κάποια ἀμφιβολία. Ἀπηλλά-
γην ὅπως λέγουν «λόγῳ ἀμφιβολιών». Τὸ
ἱστορικὸν αὐτῆς τῆς υπο-
θέσεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐνα βράδυ ἡ γυναίκα
μου μὲ ξύπνησε ἀγανακτι-
σμένη: «Στέφανε, μοῦ δή-
λωσε, βγάλε τὸ χέρι ἀπὸ
τὴν καρδιά καὶ πᾶψε νὰ ρο-
χαλίζῃς». Ξύπνησα ἔντρομος. Μὰ τότε
ἀκουσα κατὰπλη-
κτος ὅτι τὸ ροχαλητό μου...
ἐξακολουθοῦσε.

—Γυναίκα, φώναξα. Κά-
ποιος ἄλλος εἶναι ἐδῶ μέ-
σα... κάποιος ροχαλίζει...

Ἡ γυναίκα μου, ἐτοιμαζό-
ταν νὰ μοῦ κάμῃ μιὰ φοβε-
ρὴ σκηνὴ γιὰ τὴν προσέβα-
λα. Μὰ γρήγορα ἀντιληφθή-
καμε ὅτι ὑπάτιος ἦταν ὁ...
Βίλλυ Φρίτς!

—Καὶ τοῦ τὸ συγχωρή-
σατε;

—Μήπως θὰ θέλατε νὰ

κρεμάσω τὸ γάτο μου, ἐπειδὴ ροχαλίζει;
Ἄλλωστε αὐτὸ τὸν... συνεργάτο μας
τὸν λατρεύουμε κι' οἱ δύο!

—Ἀλήθεια, αἰσθανθήκατε ποτὲ τὴν
ἐπιθυμία ν' ἀπατήσετε τὴν γυναίκα σας;

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς ἔνωσα πολ-
λὲς φορὲς αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία, ἀλλὰ δὲν
τὴν... ἱκανοποίησα!

—Στις γυναῖκες ἔχετε προτιμήσεις;

—Κάνω μαζί τους σπόρ! Προσπαθῶ
νὰ ξεχωρίσω, στὸ δρόμο ἐννοεῖται καὶ μὲ
τὴν βοήθεια τῆς συζύγου μου, ποιὲς εἴ-
ναι «βεριτάμπλ» ξανθὲς καὶ ποιὲς δὲν εἴ-
ναι!... Κι' αὐτὴ ἡ μανία μου εἶναι τό-
σο μεγάλη πού ἡ γυναίκα μου πιά μάλιστα
ἀντικρύσσουμε μιὰ ξανθὴ σπεῦδει πρὶν ἂν
κόμῃ νὰ τὴν ρωτήσω νὰ μοῦ δηλώσῃ:

—Βεριτάμπλ! ἢ ὀυζεναρσμένη!...

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ποιήματά μου, εἶναι
γεμάτα ἀπὸ... ξανθὲς τρίχες! Κατηγο-
ροῦν τίς ξανθὲς γιὰ κρύες! Κι' ὅμως θερ-
μότερες γυναῖκες ἀπὸ τίς ξανθὲς ἀγότη-
σεσ τοῦ Βορρᾶ δὲν γνώρισα στὴ ζωὴ
μου!...

—Κύριε Δάφνη ἀντιγράψατε ποτὲ;
Κλέψατε κάτι ἀπὸ ἕναν ξένον συγγραφεῖα
γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσετε δικό σας;

—Ποτέ.

—Ἐπηρεασθήκατε τούλάχιστον.

—Μάλιστα. Ἀπὸ τὰ δημοτικὰ μας τρα-
γούδια, στὰ ὁποῖα ἔχω μιὰ φοβερὴ ἀδυ-
ναμία...

—Αἰσθανθήκατε, μήπως τὴν ἀνάγκη
τοῦ χρήματος;

—Ὁχι, γιατί ἤμουν ὀλιγαρκής. Δέ-
χτηκα πάντα μὲ στωικότητα τὰ κτυπή-
ματα τῆς μοίρας. Κάθε καλλιτέχνης θὰ
ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο. Δυστυχῶς ὅμως
ἀρκετοὶ μετεβλήθηκαν σὲ... φτωχοπρό-
δρομους. Βρῆκαν ἕναν τρόπο νὰ κερδί-
ζουν λεφτὰ καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν τὸ ψω-
μί τους: Γράφουν κριτικὲς κολακευτικὲς
γιὰ τὰ βιβλία τῶν πλουσίων λογοτεχνῶν
μας. Καὶ τί περιέργο! Πρῶτα οἱ νέοι
τῆς ἀριστοκρατίας γλένταγαν, χαρτόπαι-

ΣΤΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΕΙΟ

—Εἶναι ἡ ἐνδεκάτη φορὰ πού πρέπει νὰ σὰς
ἐγχειρήσουμε. Θὰ σὰς δάλω αὐτὴ τὴ
φορὰ μερικὰ κομπότρινες...

ζαν, κάνουν τρέλλες. Τώρα κάνουν κάτι
χειρότερο: γράφουν βιβλία καὶ ἐκδίδουν
ποιητικὲς συλλογές. Ἐτσι ζημιώνουν πε-
ρισσότερο τὸ πορτοφόλι τοῦ πατέρα τους
ὁ ὁποῖος πληρώνει τὸν ἐκδότη, τὸν τυπο-
γράφο, τὸν χαρτέμπορο καὶ τὸν κριτικὸ
καὶ συκοφαντοῦν καὶ τὸ χιλιόδοσανιμένο
ἐλληνικὸ βιβλίο. Μὰ κάνουν ὅμως κι' ἕνα
καλὸ: τρέφουν ἀρκετὸ κόσμον μ' αὐτὴ τὴν
ἐκδοτομανία τους. Φαντασθῆτε: Κάποτε
ἕνας φτωχὸς λογοτέχνης μας ἔγραψε μιὰ
κριτικὴ ἐνὸς βιβλίου κάποιου πλούσιου,
χωρὶς ταλέντο μὰ μὲ πολλὰ τάλαντα κι'
αὐτὸς τοῦ πήρε ἕνα ὁμοιοπαλτό!...

Εἶδατε τί περιφρονοὶ συνδυασμοὶ γίνον-
ται στὴν ἐποχὴ μας;

—Πόσο χρόνων, λέτε ὅτι εἴσαστε;

—Μὰ ὅσο φαίνομαι.

—Δηλαδή;

—Ὅσο μὲ κάνει ὁ καθένας.

Κατόπιν τούτου ἐμεῖς δὲν ἔχουμε καμ-
μιὰ ἀντίρρηση. Καὶ ἀφήνουμε τὸν κ.
Στέφανο Δάφνη στὰ Ἀρχεῖα τῆς Ἑθνι-
κῆς Βιβλιοθήκης, γιὰ νὰ συνεχίσουμε
τὴν ἐρευνά μας.

Ὁ κ. Αἰμ. Βεάκης

Ὡρα 8 τὸ βράδυ στὰ παρασκήνια τοῦ
Βασιλικοῦ Θεάτρου. Στὸ θερμαεῖο ὑπάρ-
χει φιλοκουδέντα καὶ κουτοσμπολιτὴ γιὰ
ἕναν ξένο ἐθνικὸ θίασο πού πρόκειται νὰ
ἐρθῇ γιὰ νὰ παίξῃ δράματα τοῦ Σαίξπηρ.
Τὸ εἰσιτήριο διετιμήθη ἐκατὸ δραχμῆς.
Ὁ θάλαμος τοῦ τηλεφώνου, στενοχωρεῖ
τοὺς πάντας. Στους διαδρόμους κυκλοφο-
ροῦν «ἰππότες», «μαρκησίτες» καὶ «πρίγ-
κηδες». Παρακαλεῖται ὁ κ. Βεάκης νὰ
μᾶς δεχθῇ στὸ καμαρίνι του. Μόλις ἔχει
τελειώσει ὁμως τὸ ρόλο του καὶ εἶναι πολ-
λὸ κουρασμένος.

—Μὴ μοῦ ζητᾷτε δημοσιογραφικὲς
συνηντεύσεις, μᾶς δηλώνει. Ἀφήσατέ
με νὰ... πεθάνω ἐν εἰρήνῃ. Ἐμεῖς οἱ
γέροι δὲν ἔχουμε πιά ἐπιθυμίες καὶ ὄνει-
ρα. Δὲν πρέπει ὁ Βεάκης, πού θεωρεῖται
δάσκαλος καὶ καλὸς ἡθοποιὸς νὰ λέγῃ
πράγματα πού δὲν πιστεύει κι' ἀλήθειες
πού ἀπογοητεύουν. Οἱ νέοι χρειάζονται
ἐνθουσιασμούς. Ἐχουν ὄνειρα, ἐλπίδες.

Πιστεύουν σὲ μιὰ λαμπρὴ καλλιτεχνικὴ
καριέρα. Πιστεύουν στὴ δόξα καὶ στὰ
χειροκροτήματα. Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τοὺς
κόψουμε τὰ φτερά τους. Ἄς τοὺς ἀφήσου-
με ν' ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τους.

Ἀφήνουμε τὸν κ. Βεάκη νὰ λέγῃ τὰ
ὠραία λόγια του, ἀλλὰ συνέντευξη δὲν
ἔχουμε.

Ὁ κ. Βεάκης ἐπιμένει νὰ μὴ μᾶς λέγῃ
τίποτε!

Τὸν ἀφήνουμε μὲ λύπη μας. Γιὰ πολ-
λοὺς καὶ διαφόρους λόγους, ἡ λύπη αὐ-
τῆς...

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Μιὰ εὐδυμη ἀπαγωγή στὸν 17ο αἰῶνα

Τὸ πρωὶ τῆς 7ης Αὐ-
γούστου 1648, ἕνα
κοιμήτοιο ἀμάξι πού
τὸ ἔσυραν δύο περή-
φανα μαῦρα ἄλογα, διέσχισε
τὸ δάσος τῆς Βουλώνης.

Στὸ ἀμάξι ἦσαν δύο γυ-
ναῖκες. Ἡ μιὰ νέα, μόλις 19
ἐτῶν, ὠραία, γοητευτικὴ, μέ-
σα στὰ πένθημα ρούχων τῆς
χρησίας, καὶ ἡ ἄλλη ἡλικιω-
μένη καὶ σεβάσμιη. Στὸ πύ-
σω μέρος τοῦ ἀμαξιοῦ, ἦταν
σκαρφαλωμένος ἕνας λακῆς,
ἡ μόνη συνοδεία τους.

Οἱ δύο γυναῖκες ἦσαν ἡ
χῆρα τοῦ Ζάν-Ζάκ ντέ Μπω-
αρναὶ ντέ Μιραμὼν, ἡ νέα,
καὶ ἡ πεθερὰ της, ἡ ἡλικιω-
μένη.

Ἡ νεαρὰ χῆρα, ἀπαρηγόρη-
τη ἀκόμη ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ
ἀγαπημένου της συζύγου, πῆ-
γαινε νὰ κάμῃ μιὰ δέηση στὸ
μοναστήρι τοῦ Μόν Βαλερι-
έν, δέηση πού τὴν εἶχε τάξει
στὴν «ὕλη» του.

Καθὼς ἡ ἀρροῦσα κυλοῖ-
σε πάνω στὸν μαλακὸ δρόμο,
οἱ δύο γυναῖκες μιλοῦσαν.

—Ἐχεις μεγάλο ἄδικο, ἀ-
γαπητή μου Ἐλένη, ἔλεγε ἡ
ἡλικιωμένη κυρία, νὰ μὴ θέ-
λῃς νὰ ξαναπαρνευθῇς. Ἐ-
γὼ πού εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ
ἀμοιρου συζύγου σου, δὲν τὸ θρίσκω
διόλου σωστὸ, μιὰ γυναίκα νέα, ὅπως ἐ-
σύ, χαριτωμένη καὶ πλουσία, νὰ μένῃ
γιὰ πάντα κλεισμένη στὸν ἐαυτό της,
μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, μακριὰ ἀπὸ κάθε
χαρὰ...

—Δὲν μπορῶ μητέρα νὰ συνηθίσω στὴν
ἰδέα, ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ μπορούσε
μιὰ μέρα νὰ πάρῃ τὴν θέση τοῦ ἀγαπη-
μένου μου Ζάν-Ζάκ. Ἐπειτα, ποιὸν
θέλετε νὰ διαλέξω ἀπ' ὅλους ὅσους μὲ πε-
ριτριγυρίζουν; Δὲν ἔναι σὲ κανέναν ἐμ-
πιστοσύνη. Ὅλοι τὸν ἀποβλέπουν μόνον
στὴν περιουσία μου...

—Μπορεῖ παιδί μου, ἀλλ' ὑπάρχει
καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος φαίνεται καὶ εἶναι
εἰλικρινής. Τί θάλεγε, ἔφαγε, γιὰ τὸν
φίλο μας τὸν Λεφέβρ ντέ Κομαρτέν,
τὸν γιὸ τοῦ μακαρίτη καγκελαρίου...

Ἡ νέα γυναίκα ἦταν ἐτοιμὴ νὰ ἀπαν-
τήσῃ ὅταν ἕνα ποδοβολητὸ ἀλόγων τὴν
ἐκάμνε νὰ στρέψῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ κυτ-
τάξῃ περιέργως πρὸς τὰ ἔξω.

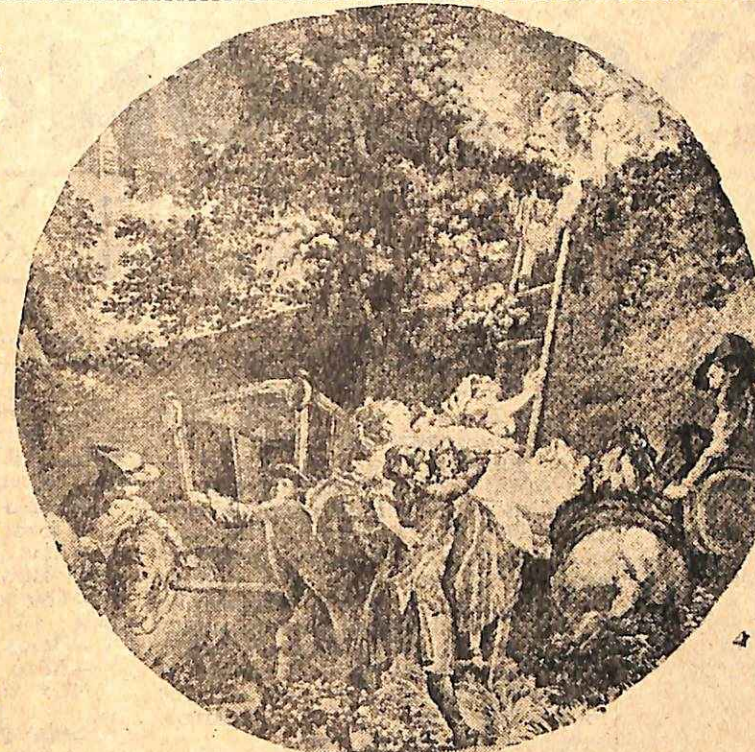
Καιμιὰ πενήνταρδι ἱππεῖς εἶχαν στα-
ματήσει σὲ λίγη ἀπόσταση, μπρὸς ἀπὸ
τὴν καρότσα τους ἀναγκάζοντάς τὴν νὰ
ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτὴ. Ἀπὸ τὸν δόλο
τὴν ἐφάνησαν ληστὰς οἱ ἔμπροσθεν αὐτοί.
Ἦσαν ὅλοι τὸν καλοντυμένοι καὶ μὲ
μορσὲς εὐγενεῖας.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸ πᾶγμα δὲν ἀ-
γνοῦσχανε τίς δύο γυναῖκες.

Σὲ λίγο ὅμως, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐφίπ-
πους πού φαινόταν καὶ σὰν ἀρχηγός,
πῆδησε κατὰ καὶ βυθίζοντας τὸ καπέλλο
του, πλησίασε τὴν καρότσα τῆς καρότ-
τσας καὶ εἶπε ὑποκλινόμενος θαύματα:

—Κυρία... σὺ, σὰς κληρονομήσω νὰ μὴ
φρονηθῇς διόλου. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς
κάμωμε τὸν πενήνταρο. Μονάχα, θέλωμε
νὰ σὰς ἀκολουθήσουμε.

Ἡ νεαρὰ χῆρα ἔναι καὶ παραγμένη πῆρε
πρῶτη τὸν λόγο. Δὲν ἦταν καιμιὰ γυναι-

Μιὰ ἀπαγωγή στὸν μεσαιῶνα
[Γκραβὺρ τῆς ἐποχῆς]

κύβλα ἀπὸ ἐκείνες πού τρέμουν σὰν τὸ
φύλλο, μὲ τὸ παραμικρό. Ρώτησε λοι-
πόν, θαυμάσια:

—Ἰππότη, δὲν σὰς καταλαβαίνω! Εἴ-
πατε νὰ σὰς ἀκολουθήσωμε. Γιὰ ποιὸ
λόγο καὶ ποῦ;

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα. Πάν-
τως τώρα πρέπει νάρθῃτε μαζί μας! Ἀ-
πῆντησε ὁ ἱππότης.

—Καὶ ἂν δὲν ἐβροῦμε; ἔκανε ἡ νέα
γυναίκα, ὑψώνοντας ὑπερήφανα τὸ κε-
φάλι της.

—Τότε θὰ σὰς πάρωμε διὰ τῆς βίας.
Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἄλλο, ἔκανε ἕ-
να νεῖμα στοὺς συντρόφους του, αὐτοὶ
ὤρμησαν στὴν καρότσα, καὶ κατεβάζον-
τας τὸν ἀμαξά καὶ τὸν λακῆ, πῆραν τίς
θέσεις τους.

Οἱ δύο γυναῖκες ἔβαλαν τίς φωνές
ἀλλὰ τὸ ἀμάξι ἐκινεῖτο σὲ καλὰ, περι-
στολισμένο ἀπὸ τοὺς πενήντα ἱππότες.

Οἱ δύο γυναῖκες δὲν ἔπαυαν ἔν τῷ
μεταξὺ νὰ φωνάζουν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι
κάποιος θὰ τὴν ἀκούγε καὶ θὰ τὴς ἐλευ-
θέρωνε.

Τὸ δάσος ὅμως ἦταν ἔρημο καὶ οἱ
φωνές των πνιγότανε μέσα στὸ ποδοβο-
λητὸ τῶν πενήντα ἀλόγων καὶ τὸν θό-
ρυβο τοῦ ἀμαξιοῦ.

Ἐπειτα ἀπὸ τριῶν ὁρῶν, ξεπροβη-
σμένο δρόμο σταματοῦσαν μπροστὰ στὴν
ἐπιβλητικὴ εἰσοδὸ ἐνὸς πύργου.

Ὁ ἴδιος ἱππότης, ἔπεσε πάλι καὶ
ἐπληθύνοντας τὴν πόρτα τῆς καρότσας
μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ὑποκλίθηκε θα-
ύματα καὶ εἶπε τῆς νεαρᾶς χῆρας:

—Κυρία μου, ἐβόασε... Εὐσεοστή-
θητε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Ἡ κυρία πε-
θερὰ σας μπορεῖ νὰ μένῃ στὴν καρότσα.
Δὲν τὴν χρειάζεσθε!...

—Ὁ γάμος καὶ ἐγὼ! ἔκαμε ἀποφα-
σιστικὰ ἡ νέα γυναίκα.

—Δὲν μπορεῖτε κυρία μου... Εἶναι ἀ-

νάγκη νάρθῃτε μαζί μου μέσα
στὸν πύργο. Ἐχετε δὲ τὸν
λόγο τῆς ἱπποτικῆς μου τι-
λης, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ πά-
θετε τίποτε...

Ἡ νέα γυναίκα ἔμεινε ἀκί-
νητη στὴ θέση της.

Ἐπενέβη ὅμως ἡ γριὰ καὶ
Κα ντέ Μιραμὼν:

—Πήγαινε παιδί μου, τὴν
ἰκέτευσε, καὶ ἀφοῦ ὁ γε-
ναῖος ἱππότης σοῦ ὑπόσχεται
νὰ μὴ σοῦ κάνουν κανένα κα-
κό... Πήγαινε καὶ ἐγὼ θὰ σὲ
περιμένω ἐδῶ...

Ἡ νεαρὰ χῆρα ἐκάμθηρε.
Εἶχε ἄλλωστε ἀπαυθῆσαι πιά
ἀπὸ τίς φωνές καὶ τὸν ἐκνευ-
ρισμὸ.

Ἡ γέφυρα πού ἔκανε τὸν
πύργο μὲ τὸν ἔξω κόσμον κα-
τέβηκε ἀπάνω ἀπὸ τὴν τάφρο
κι' ἡ πύργος ἄνοιξε ἀμέσως,
κατὰπληκτὴ θάλεγε κανεὶς
μπρὸς στὴν ἐκθαυβωτικὴ, ὁ-
μορφιά τῆς ὑπερήφανης χῆ-
ρας.

Σὲ λίγο τὴν ὠδηγοῦσαν
στὴν ἰσόγειο αἴθουσα τοῦ
πύργου. Ἐνας μεσόκοπος κύ-
ριος τὴν περιέμενε ἐκεῖ. Ὁ
πυροδοξοπότης. Ἦταν ἕνας
ὠραίος ἄντρας, ντυμένος μέ-
σα σὲς νταντέλλες καὶ θου-
τηνέμενους μέσα στὸ ἄρωμα.

Ἐκτύπησε τὴν νέα γυναίκα μὲ βλέμμα
γεμάτο «οπητεία καὶ χαμόγελο.

—Κυρία μου! εἶπε, δὲν ἀμειβάλλω
ὅτι θὰ εἰσθε εὐτυχῆς, εὐρισκομένη ἐπὶ
τὸ ἐλ ο υ ς εἰς τὸ σπῖτι μου!...

—Δὲν σὰς καταλαβαίνω κυριε, ἔκαμε
ἀγέροχα ἡ νεαρὰ χῆρα, κι' οὔτε σὰς ἔχω
ἰδῇ ποτέ μου!...

—Πῶς;...Τί;... ἔκαμε κατὰπληκτος ὁ
εὐγενής.

—Αὐτὸ πού σὰς εἶπα δὲν ξέρω ποιὸς
εἰσθε καὶ δὲν καταλαβαίνω πῶς ἕνας εὐ-
γενὴς κύριος ὅπως φαίνεσθε νὰ εἰσθε
σεῖς μπόρεσε νὰ πῇ τὴν τῶσα χαμηλά, ὡ-
στε νὰ δάλλῃ πενήντα ληστὰς νὰ ἀπαγά-
γουν μιὰ κυρία πού πῆγαινε νὰ κάμῃ ἕνα
τάμα γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ συζύγου της...

Ὁ εὐγενὴς κύριος, ἔστρεψε τὸ
βλέμα γύρω του καὶ κύτταξε τοὺς πε-
νήντα ἱππότες πού εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ
γεμίσει τὴν αἴθουσα.

Ἐνα πλατύτατο καὶ ὁμαδιὸ γέλιο ἐ-
κοιμήθηκε.

Καὶ ὁ ἀρχιπαπαγεὺς ἐξήγγισε:

Ὁ φίλος των, μανιακὸς δὸν Ζουάν,
εἶχε καυχήθῃ πῶς εἶνε κατακτητὴς καὶ
τὴν ὠραϊότατη χῆρα Κα ντέ Μιραμὼν,
καὶ διὰ αὐτὴ ἦσαν ἐτοιμὴ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ ὁποιοῦδήποτε ἤθελε.

Οἱ φίλοι του, βέβαιον ὅτι ἔλεγε ψέμ-
ματα τὴν διαβεβαίωσαν καὶ αὐτοὶ ὅτι
ἡ νεαρὰ γυναίκα ἐφλέγετο ἀπὸ τὸν πόθο
γι' αὐτόν, γιὰ νὰ τὸν ξεσκαπάζουν, τοῦ
ποδοῖναν αὐτὴν τὴν ἀπαγωγή, πού ὅπε-
τίθετο ὅτι ἦταν ἀκουσία. Ἐτσι, ἔγινε
ὅτι ἔγινε...

Καὶ ἡ μὲν γοητευτικὴ χῆρα ἐπέ-
στρεψε ἔξω φωνῶν στὸ Παρίσι, ὁ τρο-
μερὸς ὅμως δὸν Ζουάν, ἐσφοδρῶσθηκε
ἀπὸ τότε καὶ ποτὲ πιά δὲν ξανακαυχήθη-
κε στοὺς φίλους του...

ΕΝΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Σε μιὰ «μαστίχα» πού δίνουν οί Γεράνηδες, ή Βίλμα συναντάται μέ τό γιαντρά Μαρά πού την κορτάρει επίμονα. Βοίσκει' εκεί καί ό καθηγητής Ιαράς πού τον στενοχωρεί ή ανάμειξη της Βίλμας μέ τον κύκλο αυτό των «σόνου» καί των ανθρώπων χωρίς ήθικό περιεχόμενο. 'Η Βίλμα τούχει έμπνεύσει ένα κρυφό αίσθημα. Καί τη νύχτα εκείνη καταλαβαίνει πώς δέν ήταν κάτι έντελώς επιπόλαιο. 'Η Βίλμα δίνει ραντεβού για τήν επομένη μέ τό γιαντρά Μαρά πού τη συνωδεύει σπύτι της, άργά τη νύχτα. Σ'ό μεταξύ ή Νόρα κορτάρει μέ τον καθηγητή κι' οί σχέσεις τους προχωρούν άσπιδά)

ΘΥΝ

Μόλις τέλειωσε τό μάθημα, ό Μαράς προχώρησε γρήγορα καί βγήκε απ' τη σάλλα, σά να φοβόταν μήν τον προλάβη καμιά Νόρα στο διάδρομο. Μέσα του, είχε κι' όλος μετανιώσει για τά χτεσινά. Κι' αυτό τό πάθαινε πολλές φορές. Πάντα, έτσι, εύκολα έπεφτε στις παγίδες της Νύχτας καί τό πρωϊ εύπναγε θυμωμένος μέ τον έαυτό του, λές κι' ήταν άλλος άνθρωπος. "Ετσι καί τώρα μέ τη μικρή. Τι δέ θάδινε για να μην είχε συμβή τίποτα μεταξύ τους! "Αλλά μήπως τι μπορούσε να κάνει; Να την απόφευγε; Ν' άφινε τό πράγμα να ξεγαστή; Δέν τοφ φαινόταν εύκολο. Σ' αυτή την ηλικία καί τέτοιες περιπετειούλες δέν περνάν' έτσι ανώδυνα. Καί για τη Νόρα, τό κόρτε πού της έκανε σχεδόν αναγκαστικώς, θάταν τό «μεγάλο γεγονός» της ζωής της. "Από καί βλέμματα γεμάτα κρυφή λαγύρα πού τούρριχνε σ' όλο τό μάθημα, ό καθηγητής υποπτεύθηκε πώς ή χτεσινοβραδυές σκηνές είχαν πάρει τρομερές διαστάσεις στη μικρομεγαλίστικη φαντασία της.

"Ο Μαράς ήξερε καλά την ψυχολογία των κοριτσιών πού άρχίζει μέσα τους να ευπνιά ή δίψα του προορισμού τους. Στη Γυναίκα, οί Φουσκοδεντρίδες της Ζωής είναι ή πιό έπι κίνδυνη εποχή, όπως τό Φθινόπωρο ή πιό κρίσιμη. Κι' ή Νόρα βρισκόταν τώρα στην "Ανοιξη της.

"Ο Μαράς, κυττάζοντας απ' τό παράθυρο του γραφείου δθεν αδιάφορα, την πρόσεχε έξεταστικά καθώς εκείνη πεποατούσε σόν κήπο «αγκαζέ» μέ τη Βίλμα. Οί καρποί του κορμιού της ώριμαζαν. Οί θηλές της άγκυλωναν πού «σατέν» της μαθητικής εδιδας πού μ' όλη την άταχτη

έφαρμογή της δέν μπορούσε να κρύψη τό προχωρημένο γλυπτικό έργο της Φύσεως. Κι' ένα πεπεισμένο μάτι δέ θά δυσκολευόταν να μαντέψη τί ψυχική αναστάτωση θάχαν φέρει οί χυμοί της Ζωής μέσ' την άψιμη αυτή παρθενική σάρκα πού θά την είχαν κατατυρρανήσει οί θεωρητικές γνώσεις του "Ερωτα, οί γαργαλιστικές περιγραφές των μυθιστοριογράφων, πού είναι οί πρώτοι πνευματικοί έρασται της παρθενικής ηλικίας, οί άκούσιοι «μεσάζοντες» του συγχρόνου "Εωτα... "Ολ' αυτά τάξερε καλά ό Μαράς. "Ενοιωθε τι άντίκτυπο θάχαν στο μυαλό της Νόρας, πού θάταν κι' όλος έρωτευμένη παράφορα μαζί του...

Είχε μπλέξει άσχημα. Κι' αισθανόταν ακόμα πώς τον κυριεύαν οί πειρασμοί της επιθυμίας καθώς έβλεπε τό σωμα της μέ τις τρεμουλιастές καμπύλες καί τό διάχυτο έρωτισμό, μέ την έξωτερική άγνότητα καί την άνέπαφη έπιδερμίδα να κινείται σά ζωντανή πόσκληση του "Ερωτα για μιάν άσυνήσιτη αισθησιακή πανδαισία...

—Κύριε Μαρά, μπορώ να σας άπασχολήσω;

Ξαφνιάστηκε. "Ηταν ή κυρία Σοφία.

—Ευχαρίστως, είπε.

Καί την άκολούθησε στη γωνία του γραφείου πού προχώρησε άμέσως ή έπιμελήτρια μέ κάποια μυτηριώδη σπουδαιοφάνεια στο ύφος, σά ναθελε να πη καί έμπιστευτικό.

"Η Βίλμα κι' ή Νόρα κατάφεραν να μιλήσουν σχεδόν για όλα στο διάλειμμα. "Η Νόρα, νυσταγμένη απ' τό ξενύχτι, χαλισμένη απ' τό πιστό καί τις συγκινήσεις, ήταν γεμάτη καρδιογύπια καί γλυκές άνησυχιές. "Η Βίλμα είχε τρομερή νευρική κότητα. Δέν κατάφερε να συγκεντρωθί κι' άγωνιζόταν να ταχτοποιήση τις σκέψεις καί να ήρεμήσει κάπως τον άνάστατο νοϋ της. Δέν έκρυψε τίποτε απ' τη φιλενάδα της. Της έκανε μιάν ταραγμένη καί πολύ άτακτη αφήγηση, μέ της έξιστόρησε όλη τη σκηνή μέ τον πατέρα της γωρίς να ξεγάση καμιά σημαντική λεπτομέρεια.

Κι' ή Νόρα, μ' όλο πού δίστασε αρκετά, δέν μόρσε να μιν της μιλήση για τον καθηγητή. Μ' εκείνο τό έλαφρό κι' επιπόλαιο ύφος της πού άπλοποιούσε καί τά φοβερώτερα πράγματα, της έξωμολογήθηκε πώς βρέθηκαν τυχαία οί δύο τους μόνοι. καί... τυχαία πάλι, πήρε ή κουβέντα

ήταν κουτή. Κατάλαβε άμέσως την ταραχή της.

—Τι έχεις; Πειράχτηκες; ρώτησε σάν άνύποπτη.

—Εσύ τι λές; "Υπάρχει λόγος να πειραχτώ; είπ' ή Βίλμα τονίζοντας τις λέξεις.

—Ξέρω γώ; "Οχι.

—"Ετσι λές;

—Δέν ξέρω.

"Η Βίλμα έγιν' έξω - φρενών.

—Τόν κακό σου τόν καιρό τόν ξέρεις; της είπε κατακόκκινη.

—Πώς; έκανε ή άλλη.

—Αυτό πού σου λέω!

Μέσ' την ώρα χτύπησε τό κουδοϋνι.

—Μά Βίλμα, τρελάθηκες; ψιθύρισε ή Νόρα καθώς μπαίνανε στην τάξη.

—"Α στο διάολο! "Ηταν ή άπάντηση της Βίλμας.

Κι' όταν τέλειωσε τό μάθημα ή Βίλμα έφυγε τρεγάτη για να μην την προλάβη ή Νόρα πού κι' εκείνη πάλι δέν είχε καμιά τέτοια διάθεση κι' ήταν έξω φρενών μαζί της. "Ακούς εκεί — σκεπτόταν — έπειδή δέν μπορέι να τόν έχη αυτή να θέλη ν' άποκλείση καί τις άλλες!... "Ορίστε μας!..

—[—]

"Η Βίλμα πήγε σπύτι της όλο νεύρα. Βρήκε την Πόπη καί τό Γριμάλη να κουβεντιάζουν στην τραπεζαρία. "Ο τραπεζίτης ήταν μαζί της διαχυτικώτατος. "Ακτινοβολούσε όλόκληρος απ' τη γαρά της έπίδασκαί την έτρωγε μέ τά μάτια.

—Λοιπόν; τη ρώτησε. Πώς σας φαίνεται ή νέα ζωή; Είσαστ' εύχαριστημένη τώρα;

—Ναί, βέβαια. "Απάντησ' εκείνη χαμογελώντας ευγενικά καί μ' ένο «παρντών» έτρεφ' στο λοιπό να πλυνώ.

—"Οταν γύρισε μέσα, ό Γριμάλη ήταν μόνος του. Της έκανε μερικές αδιάφορες έρωτήσεις καί της έκανε μίλησε πάλι για την Τράπεζα.

—Μη νοιίζετε πώς θά κουράζεσθε της είπε. Θ' άσκολήσθε μόνο μέ την προσωπική μου άλληλογραφία καί δέ θάχετε ύπηρεσιακές σχέσεις με κανέναν άλλον έκτός από μένα. "Εί άλλου ό μισθός θά είναι πολύ καλός.

—Δηλαδή; ρώτησε ή Βίλμα πού ξανάβοισε ύποπτη την προθυμία του, ίδίως έπειτ' από δύο - τρεις ένοχες ματιές του πού είχε τσακώσει.

—Μά... πάρα πολύ καλός. Μισθός

άνωτέρου υπαλλήλου. "Απάντησ' ό Γριμάλης.

—Μπα; "Ετσι... άμέσως - άμέσως; έκανε μέ πονηρεμένη έκπληξη ή Βίλμα.

"Ο τραπεζίτης κατάλαβε πώς ή μικρή δέν ήξερε ή δέν ήθελε να τηρήση προσήματα "Αλλά στο βάθος τό προτιμούσε κι' αυτός. Καλλίτερα νάχαν έξηγηθή μεταξύ τους.

—Γιά σας, είπε, όσος καί νάναι ό μισθός θάταν λίγος. "Η δροσιά κι' ή όμορφιά σας πού θα πλημμυρίσουν τό σκοτεινό γραφείο μου δέν πληρώνονται μέ τίποτε...

Καί την κύτταξε μ' ένα γυνινό βλέμμα πόθου, χωρίς έπιφυλάξεις.

—Δηλαδή; ρώτησε πάλι ή Βίλμα πού αισθανόταν ιδιαίτερα άπόλαυση να φέρνη σέ δύσκολη θέση τους άλλους.

"Ο Γριμάλης σούφρωσε τά φρύδια του. Πολύ θάρρος είχε ή μικρούλα. Λές νάταν ξεβγαλμένη καί διασκαλεμένη μάλιστα απ' τη μάννα της; "Ως τόσο δέν τόληψε να γίνη έπιθετικώτερος. Μπορεί καί να χαλδύσαν όλα.

—Μά... τι βρίσκετε τό περίεργο καί μέ ρωτάτε καί μέ ξαναρωτάτε; είπε. Σας έξήγησα! "Οταν κανείς έχει στο γραφείο του ένα τόσο χαριτωμένο κορίτσι, όφείλει να τού δώση τά μέσα για όλες τις άνέσεις της ζωής.

—Είσαστε έτσι γενναιοδωρος... για όλους τους υπαλλήλους σας;

—Είμαι... δίκαιος.

—"Η γενναιοδωρία είναι για τούς προνομιούχους μόνο, έ;

—"Ισως.

—Κι' αυτό τό βρίσκετε σωστό;

—Δέν είμ' έγώ ό υπεύθυνος. Οί προνομιοϋχοί όπως είπατε, γεννιούνται τέτοιοι απ' τη Φύση. "Οπως έσείς παραδείγματα γάρνιν.

—Δέν καταλαβαίνω, όμολογώ.

—"Ε! μά πάρα πολύ δύσκολα καταλαβαίνετε δεσποινίς! είπε επί τέλους νευριασμένος έλαφρά ό τραπεζίτης.

—Φαίνεται πώς είμαι κουτή! "Απάντησε γλύφοντας τά χείλη της ή Βίλμα μέ μιάν έκφραση ειρωνείας πού την έκανε ακόμα πιό γοητευτική.

—"Α, μπα. Δέν την έχετε ούτ' αυτή τη δικαιολογία.

—Τότε λοιπόν;

—"Εχετε άπλως μιάν παιδική πονηρία. Αυτό είν' όλο!

—Δηλαδή; Ξανατόληψε ή Βίλμα.

"Αλλ' άπάνω στην ώρα μπήκε ή Πόπη. Κι' ή κουβέντα κόπηκε άπότομα. Ούτ' ό ένας ούτ' ό άλλος τόληψε να τη συνεχίση. Αυτό της φάνηκε της Βίλμας σά μιάν βουβή συνεννόηση. "Ωστε λοιπόν ή παιδική πονηρία της πούλεγε ό τραπεζίτης δέν ήταν καθόλου άδικαιολόγητη. Γιατί άν ήταν άθως σίς προθέσεις του πώς δέν έζακλούηκε τη συζήτηση καί μπρός στην Πόπη;

Τό ίδιο άκριβώς σκέφθηκε κι' ό Γριμάλης! Σίγουρα ή μικρούλα είχε μπη τέλεια στο νόημα. Γι' αυτό καί σταμάτησε την κουβέντα μόλις μπήκε στη σάλλα ή μητέρα της.

Στό τραπέζι μιλούσαν για τις νέες μόδες. "Η Πόπη, πού κατά βάθος ήταν εύτυχημένη μέ την καινούργια διαμόρφωση του σπιτιού της — δύο μέρες τώρα είχε κοντά της την κόρη της κι' ό Γριμάλης δέν φανόταν δυσχερستهμένος απ' αυτή τη νέα κατάσταση — ήθελε να φροντίση για τό ντύσιμο της Βίλμας. Κι' ό τραπεζίτης, χωρίς να σκεφθί πώς αυτό

πούκανε δέν ήταν σύμφωνο μέ την τυπικότητα πού κρατούσε μπροστά στη Βίλμα, προθυμοποιήθηκε να δείξη τη γκαλαντομία του.

—Νά πάμε αύριο στη «Μέντυ Ντουναί» να παραγγείλουμε ό,τι πρέπει. Πρότεινε.

Της Βίλμας της ήρθε να τού πετάξη πάλι καμιά έρώτηση απ' αυτές τις φαινομενικά κουτές καί να τόν κάνει να μη ξέρη τι να πη. Μά δέ μίλησε. "Ετρωγε μηχανικά καί συλλογιζόταν πόσο ψυχραιμη θάπρεπε νάναι για να τά βγάλη πέρα μ' όλες αυτές τις άπίθανες περιπέτειες πού της φύλαγε ή Ζωή για να την υποδεχτή. Τις συγκέντρωνε στο νοϋ της κι' αισθανόταν να την κυριεύη μιάν δυνατή παραζάλη. Ζούσε μέσα στις πιά τυρρανικές έκκρεμότητες. "Ολο περνούσε κρίσιμες στιγμές. Καί μαζί μέ τ' άλλα είχε τώρα προστεθή καί τό κόρτε του Γριμάλη πού έπρεπε φυσικά να τό κρύψη απ' τη μητέρα της καί να προσπαθήση να τ' άποφύγη μέ τρόπο. Μά καταλάβαινε πολύ καλά πώς κι' ή καινούρια αυτή ύπόθεση δέν ήταν καθόλου εύκολη.

"Υστερα, σέ λίγες ώρες θάρχόταν να την πάρη ό γιατρός για να βγούνε μαζί περίπατο, όπως είχαν γτές συμφωνήσει. "Ηταν ένα ραντεβού σχεδόν έρωτικό! Καί τι θάκανε; Τι θα τούλεγε; Χίλιες σκέψεις είχε κανει γωρίς να κατασταλάξη πουθενά.

Μά όλ' αυτά τάβλεπε σχεδόν τίποτε, μπροστά στο άλλο, τό σπουδαιότερο: Αυτό πού της είχε πη ή Νόρα τό μεσημέρι. Πώς τάφιαζε μέ τον καθηγητή. "Οταν έφυγ' απ' τό σχολείο ήταν γεμάτη παράπονο κι' άπελπισία, γεμάτη λύσσα καί για τους δύο. Μά τώρα σκεπτότανε πιό ψυχραιμα. Δέν είχε δίκη πού θυμώσε μέ τη Νόρα. Γιατί να θυμώση; "Εκείνη είχε τη δικαιολογία της. Νόμιζε πώς δέν μπορούσε να ύπαρχη τίποτε μεταξύ της Βίλμας καί του Νίκου Μαρά. Κι' αυτό τό νόμιζε κι' ή Βίλμα ή ίδια ως τη στιγμή πού είδε πώς κινδύνευε να τόν χάση κι' έγιν' έξαλλη απ' τη ζήλεια κι' απ' την άπόγνωση. Τώρα καταλάβαινε πώς ό "Ερωτας δέν παίρνει από θεωρίες. Τώρα τ' όμολογούσε καθαρά στον έαυτό της: Τόν αγαπούσε. Κι' άφοϋ τον αγαπούσε δέ θ' άφηνε καί της τόν πάρουν μέ κανένα τρόπο καί για κανένα λόγο. "Οχι. Είχε κι' αυτή τη δικαίωμα να ζηή και ν' αγαπήση. Κανείς δέ μπορούσε να της τ' άφαιρέση αυτό. Κανείς. Καί πρό παντός οί άμαρτίες των άλλων. Γι' αυτές ήταν εκείνοι υπεύθυνοι. Καί μπρός στο Θεό καί μπρός στους ανθρώπους.

"Ετσι είναι. Καί θα τώλεγε καθαρά καί στη Νόρα. "Ισως βιάστηκε σήμερα να την άποπάρη. "Εκείνη στο κάτω - κάτω της τάχε όμολογήσει όλα κι' αυτό ήταν μι' άπόδειξη πώς

ΕΝΑ = ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ =

σκεπτόταν άδωα. Μά μόλις την έβλεπε αύριο θά της έξηγούσε. Και δέν θα την παρακαλούσε βέβαια νά διακόψη τις σχέσεις της μέ το Μαρά, αλλά θά της πώδινε νά το καταλάβη. Έπί τέλους ή Νόρα δέν τόν αγαπούσε, τάφτιαζε μαζί του «τυχαία» όπως έλεγε κι' ή ίδια.

Ός τόσο δέν είχε καμμία πεποίθηση γιά τή στάση πού θά τηρούσε ή έρωτόληπτη φιλενάδα της. Αυτή άπ' την άρχή είχε δείξει πώς παραθαύμαζε τόν καθηγητή και δέν ήταν άπίθανο νά βρήκε τή συγγένεια γιά σανίδα σωτηρίας, ώστε και τή δουλειά της νά κάνει και μέ τή Βίλμα νά' έν τάξει. Μά ότι και νά γινόταν, ή Βίλμα ήταν άποφασισμένη νά ξεκαθαρίση την κατάσταση. Έάπρεπε νά βρή γρήγορα τόν τρόπο νά συναντηθί μέ τόν καθηγητή. Δέν ήθελε πιά νά θυμάται κανένα έμπόδιο στόν έρωτά τους. Και πίστευε πώς κι' έκείνος την είχε προσέξει· την είχε προσέξει πολύ. Νά, και χτες ακόμα στού Γεράνη την κύτταξε μέ μιά συγκίνηση πού άδικα προσπάθησε νά κρύψη. Τώρα πώς έκανε «κόρτε» μέ τή Νόρα δέν είχε καμμία σημασία. Μήπως ή Βίλμα τούγε δείξει καθαρά τή αίσθανόταν; Πώς νά τό μάντευε; Τό κακό θάταν άν άφηνε στην άλλη τό πεδίο έλεύθερο. Γιατί τή θεωρούσε κάπως έπικίνδυνη, είν'άλληθαι. Ήταν άμορφη κι' είχε εκείνη τή διαβολική τσαγκινιά της πού ήταν άρκετή γιά νά ξετρελλάνη έναν άντρα. Ο Μαράς μπορούσε νά την έρωτευθί άξιόλογα. Μ' αυτό δέ θά τάφινε ή Βίλμα. Θάμπαινε στή μέση πολύ γρήγορα. Χωρίς διαταγμούς και χωρίς σαλιαρίσματα. Σοβαρά και καθαρά. Κι' ήταν βέβαιη γιά τήν ύπεροχή της... Μπορεί νάταν προκλητική και ναζιάρα ή Νόρα, μά δέ θ' άντεχε στό συναγωνισμό άν ό καθηγητής δέν ήταν έρωτευμένος μαζί της. Πού δέν ήταν, άσφαλώς. Προς τό παρόν τουλάχιστο.

—Εσεις τι λέτε νι' αυτό; τήν ξάφνιασε ό Γριμάλδης.

—Γιά ποιό; έίπε άφηρημένη.

—Α, δέν είσαι έδώ λοιπόν;

—Μέ συγχωρείτε, κάτι σκεπτόμουν.

—Και σάς είχε άπορροφήσει τόσο;

—Μπα όχι, αλλά δέν πρόσεξα τί λέγατε.

—Έλεγα νά σάς εγγράψουμε στό «Τένις - Κλέμπ». Ή μαμά σας ιούλεγε πώς ή ρακέτα είναι ή μόνη σας διασκέδαση.

—Πραγματικώς. Τό «τένις» μ' άρέσει πολύ.

—Νά φροντίσω λοιπόν γιά τήν έγγραφή σας. Τι λέτε, σάς ενδιαφέρει;

—Πόρα πολύ! Σας ευχαριστώ.

Ή Βίλμα προσπαθούσε νάναι όσο μπορούσε πιο τυπική. Ο Γριμάλδης πάλι πού νόμιζε πώς είναι έξηνηθιθάύμαζε τήν Ικανότητά της. Τι άρσάα πού ήξερε νά προσποιητά αυτή ή μικρή! Αυτό τούδιωξε και τις ύποψίες πού τούχαν περάσει. «Όχι,

δέν μπορούσε νά τήν έχει δασκαλέψει ή μητέρα της. Άδύνατον...

Κουβέντιασαν ακόμα λίγο κι' ό τραπέζιτης σηκώθηκε. Ή Πόπη είχε τήν άτυχη έμπνευση νά πη στή Βίλμα νά τού κρατήσει τό παλτό. Και ό Γριμάλδης βρήκε στό χόλλ τήν ευκαιρία νά τήν άρπάξει και νά τή σφίξη άφανα. Ή Βίλμα τού έξέφυγε μ' ένα τίναγμα μά δέν είπε λέξη γιά τή πόρτα ήταν άνοιχτή κι' ή Πόπη θ' άκουγε. Κι' ό τραπέζιτης ξαναμμένος άπ' τ' άγκάλιασμα κατέβηκε τρεχάτος τή σκάλα.

Ή Βίλμα πήκε μέσα προσπαθώντας νά μή δείξη τήν ταραχή της. Μά κι' ή Πόπη άνύποπτη ούτε πρόσεξε πώς τά μάγουλά της ήταν λίγο κόκκινα. «Άλλωστε δέν έβλεπε τήν ώρα νά φύγη ό Γριμάλδης γιά νά μείνη μόνη μέ τήν κόρη της. Ήθελε νά μάθη τι έγινε χτες τό βράδυ στού Γεράνη. Τή νύχτα δέν είναι μιλήσει καθόλου. Όταν γύρισε ή Βίλμα τήν είχε πάρει ό ύπνος. Και τό πρωί πάλι μόλις πρόφτασε νά της πη πώς είχε συναντηθί μέ τόν πατέρα της κι' έφυγε βιαστική γιά τό σχολείο. Τώρα όμως δέν άντεχε νά περιμένη περισσότερο.

—Λοιπόν, έλα πές μου... Πρόφερε σκεδόν μ' άγωνία.

Ή Βίλμα ήταν ακόμα ταραγμένη άπ' τ' άγκάλιασμα τού τραπέζιτη.

—Τώρα θά στά πώ, έίπε κι, έκασε.

—Αλλά τι θά της έλεγε; Πώς έκανε κόρτε μαζί του; «Α, όχι! Αυτό ποτέ. Δέν τολμούσε νά τό πη στή μητέρα της. Δέν είχε τό θάρρος. Κι' ούτε γιά τήν τολμηρή έκδίκηση πού σχεδίασε στό μυαλό της γιά τόν πατέρα της μπορούσε νά μιλήση. «Άλλωστε αυτό τό άσχημο σχέδιο τό είχε κι' όλας έγκαταλείψει.

—Λοιπόν; Ξανάπε ή Πόπη βλέποντας πώς ή Βίλμα δέν άρχιζε.

—Κουβεντιάσαμε...

—Τι έντύπωση σούκανε;

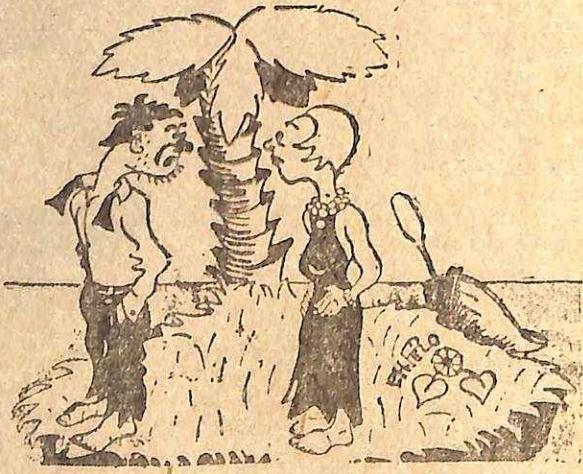
—Ή Βίλμα δίστασε μά μίλησε μέ ειλικρίνεια.

—Καλή, μαμά. Πολύ καλή, έίπε σοβαρά.

Ή Πόπη ήταν συγκινημένη. Τράβηξε τήν κόρη της κοντά της και φρόντισε νά τονίση τά λόγια της:

—Αυτό μ' ευχαριστεί, νά τό ξέρης, τής έίπε. Γιατί σε είδα πού κόμπια-

ΜΕΤΑ ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟ

—Όστε πέρασε σ' ένα έρημόνησο;
—Άλλοίμονο, όχι άγ άπη μου. Είσαι κι' εσύ

(Ή συνέχεια
στό προσεχές)

σεσ νά μου τό πής. Θά χαρώ πολύ αν άγαπήσης τόν πατέρα σου... κι' αν σ' άγαπήση και κείνος. Μη φανταστής ποτέ τό άντίθετο.

—Θά ξανα συναντηθούμε σήμερα... έίπ' ή Βίλμα.

—Σήμερα;... Κι' όλας;

—Ναι, θάρρη άπό δω νά μέ πάρη.

Ή Πόπη παραξενεύτηκε.

—Μά... τού είπες τίποτα;

—Όχι... Τίποτα.

—Τότε λοιπόν; Γιατί θάρρη νά σε πάρη;

Ή Βίλμα βρέθηκε σέ δύσκολη θέση.

—Έγινε άμέσως κατακόκκινη.

—Νά, έτσι... ψιθύρισε. Θά βγούμε περίπατο...

Ή Πόπη κατάλαβε τήν ταραχή της. Μά δέν πήγε ό νοός της στήν άλήθεια. Φαντάστηκε πώς ή κόρη της είχε μιλήσει μέ τόν πατέρα της, πώς τού τάχε πη όλα, και πώς είχε κάποιον λόγο νά της τό κρύψη. Άλλοι-ώς, γιατί θάρχονταν ό Μαράς νά τήν πάρη άπ' τό σπίτι;...

—Βίλμα, μου λές τήν άλήθεια; τή ρώτησε.

—Έντελώς! έίπε ή Βίλμα ζωηρά.

Και πραγματικά. «Έλεγε τήν άλήθεια!... Ός τόσο ή Πόπη δέν καταλάβαινε τί είδους μυστήριο κλεινόταν σ' αυτή τήν ιστορία. Νά της είχε άπαγορεύσει ό Μαράς νά τό πη στή μητέρα της; Γιατί; Νά μήν ήθελε νά τήν έμφανίση έπίσημα ως κόρη του και νά προτιμούσε νά τή κανονίση μόνο μέ τή μικρή; Αυτό δέν ήταν άπίθανο. Μά πάλι πώς μπορούσε νά τήν πείση νά μή μιλήση ποτέ στή μητέρα της;

—Βίλμα... Θάταν προτιμώτερο νά μη μου κρύβης τίποτε. Έίπε ύστερ' άπό μιά παύση.

—Δέ σού κρύβω τίποτε μαμά...

Ή Πόπη δέν έπέμενε.

—Λοιπόν; συνέχισε, θά τού μιλή-σες άπόψε; Τι σκέφτηκε;

—Δέν ξέρω. Θά δω... Μπορεί νάι, μπορεί καί όχι...

—Καλά. Κάνε όπως νομίζεις! έίπε ξερά ή Πόπη πού αισθάνθηκε άξαφνα πώς ό Μαράς της έκλεβε κι' όλας τό παιδί της. Νά πού μόλις τόν είχε δει άρχιζε νά της κρύβεται σά νάταν καμμία ζένη.

Ή Βίλμα πάλι είχε σκεφτή νά μήν πη άπολύτως τίποτα τού πατέρα της!

Άλλοίμονο άν τούλεγε. Σκεπτόταν τόν άλλο πού μπορούσε νά τόν έχανε γιά πάντα. Γιατί σήγουρα ό καθηγητής θά πάγωνε μόλις μάθαινε ποιά ήταν. Κι' ή Βίλμα δέν έννοούσε νά ριψοκινδυνεύση τήν άνάπη της. Τό μεγάλο μυστικό της, νά άνάγκη δέ θά τό μάθαιναν ποτέ οι Μαράδες. Ή όταν θά τό μάθαιναν, θά τανε πολύ άργά!

—Τι ώρα θάόθη; τή ρώτησε ή Πόπη.

—Στις όχτώ.

—Όστ' έχεις καιρό νά έτοιμαστής. Έγώ θά βγω νωρίς. Θά πάω στό μαγαζί...

Τά εΰδρια τού δικαστηρίου

Δράμα ύποβολέως

Τού κ. Μίμ. Ψείδ.

Είς τήν σκηνήν έλαφροδ μουσικού θεάτρου έπαίετο όπερέττα. Στά παρασκήνια τού έπαίετο τό δράμα. Είς τήν όπερέτταν πρωταγωνιστούσε ό τενόρος. Είς τό δράμα πρωταγωνιστούσε ό ύποβολεύς.

Παλιή ιστορία θά πής. Γιατί δράματα μπορεί νά παίζονται άπειρα στά παρασκήνια, ενώ τό φιλοθέαμον κοινόν ξεκαρδίζεται και χειροκροτεί γιά τις παιζόμενες επί σκηνής κωμωδίες. Ποτέ όμως ό,τι εξελίσσεται στά παρασκήνια δέν βλέπει τό φώς τού προσκηνίου. Κι' ή ιστορία αυτή, έχει τούτο τό περίεργον. Ότι τό δράμα των παρασκηνίων ήλθεν επί σκηνής καί... διεσκέδασε ακόμη περισσότερον τόν κόσμον.

Έξηγοΰμαι:

Άκουσε ό ύποβολεύς τήν συμπερέ-ταν. Και τό άξίζει. Κάτω άπό τό κουδούκλιον όπου ή επαγγελματική του μούρη τόν είχε τοποθετήσει, έβλεπε χάρις στην συναρπαστική προσωπική της θέσεώς του τά θήλγητρα τού θηλυκού και έδωζε θαθείς στεναγμούς έρωτικού πάθους:

Κάθε άλλος άνθρωπος, όταν βλέπει μιά γυναίκα, άντικρύζει πρώτα τό πρόσωπό της. Ή θέσις όμως τού ύποβολέως είναι ιδιό-ζουσα. Δέν βλέπει όριζοντίως, αλλά ύπο-δρυγίως. Αντίκρυζε, συνεπώς, ό ύποβο-λεύς έκ των κάτω προς τά άνω, πρό παν-τός τις δυό στρουμπουλές γάμπες τού θη-λυκού, πού ύψώνοντο δεξιά, επινάζοντο ά-ριστέρα, γυτούσαν τάχα-τάχα τό πάλ-κο μέ τις ύποκρούσεις της όρχήστρας, και καθώς εσηκώνοντο μέ τις ευστροφες κι-νήσεις των παρουσίαζαν σά έκθαμβά μά-τια τού έρωτευμένου ανθρώπου τά γρα-φικώτερα τοπία τού κόσμου, όπου ή φλο-γερή του φαντασία έπεριπλανάτο γο-ητευμένη. Οι άλλοι άνθρωποι ήξεραν τήν συμπερέτταν άπ' τήν καλή ό ύποβολεύς τήν ήξερε καλύτερα άπ' τήν άνάποδη, πράγμα, φαίνεται, πού εύνοούσε τρομε-ρά τήν πυρκαϊάν τού αίσθήματός του πού εφούντωνε ήμέρα μέ τή μέρα. Έ-τσι, θαρρείς νά ύποβάλλη ά-πό χειρογράφου στούς άλλους έρωτικά λόγια, πού έλέγοντο δημοσία στήν συμ-πρέτταν, άπεφάσισε νά της μιλήση και ό ίδιος μιά φο-ρά, έκτός χειρογράφου και όχι, βέβαια, δημοσία. Τήν πλησίασε λοιπόν, ένα από-γευμα στά παρασκήνια και έίπε τά εξής:

—Έέρεις κάτι Λουλού;

—Όχι, άπήντησε έκείνη.

—Σέ αγαπώ Λουλού!

—Μή μου τό λές!...

Και τό θηλυκόν έγάλασε θορυβωδώς, έτσι πού ό δυ-στυχής έρωτευμένος έθίγη ζωδύτατα και άπεσώθη ά-ξιοπρεπώς. Γνωρίζων καλά από γυναίκες τού θεάτρου, ή-

ξερε ότι θά ήρχετο στιγμή πού ό έρω-ς τού θά είχε καλύτεραν τύχη. Έβουθίσθη πάλιν στό κουδούκλιόν του και μετ' όλίγη άρχισε νά ύπαγορεύη τά τρυφερά λόγια στόν τενόρον, πού τά έλεγε στήν συμ-πρέτταν δημοσία, χωρίς κανένα κίνδυνον νά άποκρουσθί στον έρωτα πού άξιοΰσε τό χειρόγραφον τού έργου:

—Μ' αγαπάς λατρεία μου;

—Σέ λατρώω. (Μάτς-μούτς).

—Θάρρης στήν γκαρσονιέρα μου;

—Και βέβαια θά ρθώ, αλλά φοβάμαι τόν άντρα μου. (Μάτς-μούτς).

—Άκουσε, λοιπόν, τί θά γίνη.

Και ύπηγόρευσε μέ πόνον ψυχής ό ά-τυχής ύποβολεύς είς τόν τενόρον όλόκληρο έρωτικό σχέδιον πού ήταν καταστρωμένο στά χειρόγραφα γιά νά εξαπατηθί ό σύζυγος. Άλλά ως πού θά επήγγαιεν αυτή ή ιστορία; Ή ζήλεια είναι τό μέγα βάσανον των έρωτευμένων. Και άρχισε νά κατατρύγη τήν καρδιά τού ύποβολέως άπό τήν στιγμή μάλιστα πού έπληροφορήθη ότι έκείνη πού έλέγοντο και επράττοντο επί σκηνής έλέγοντο και επράττοντο στά πα-ρασκήνια, επηρεζόμενα και θελτιωμένα. Όμως λοιπόν, έκδίκησιν, πού έφερε τόν σάλον.

Έτσι τό δράμα των παρασκηνίων ήλ-θε στό φώς τού προσκηνίου. Κι' άπό καί έφθασε κανονικώς στό δικαστήριον.

—ΕΡΕ-

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

—Κωστής Σορόπης.

—Έτών;

—Τριάντα δύο.

—Έπάγγελμα;

—Τενόρος τής όπερέττας.

—Γιατί έδειρες τόν ύποβολέα;

—Διότι είναι κάθαρμα!

—Νά προσέχης τις εκφράσεις σου!

—Όνομάζεσαι;

Λοιπόν της απαντώ εγώ ότι έχω ένα σχέδιο για να μη κινήσουμε τις υποψίες του συζύγου και της μητέρας. 'Αλλά το σχέδιο αυτό είναι λιγάκι πολύπλοκο. 'Εντάξει, λοιπόν, την προσοχή μου ν' ακούσω τα λόγια του υποβόλεως. 'Αλλά ο υποβόλεως στο κρίσιμον αυτό σημείον σταματά, τον πιάνει θήλας. Δέω θά του περάσει και ξεροθήλω και γώ για να καλύψω το κανόν. 'Αλλά εκείνος τίποτε. 'Επαναλαμβάνω τα λόγια, ότι έχω ένα σχέδιο να μη κινήσουμε τις υποψίες του συζύγου και κυττάω με αγωνία τον υποβόλεως. Σιωπή, αυτός! Τάφος. Είχε κλείσει τα χειρόγραφα και με κυτούσε με μίσος. Ξεροθήλω πάλι, προσπαθώ να γελάσω, του κάνω νόημα και ξαναλέω στην σουμπερέττα ότι έχω ένα σχέδιο να μη κινήσουμε τις υποψίες του συζύγου. 'Ο κόσμος αρχίζει να χάνει την απομνην και μερικοί μουρμουρίζουν με δυσφορίαν. Γίνεται χάσμα! 'Ιδρώνω. 'Η σουμπερέττα με κυττά με ανησυχίαν, κάνει νόημα στον υποβόλεως, προσπαθεί να γελάσει, αγωνίζεται να συγκαλύψει τα πράγματα και μου λέει: Δέν θά μού τὸ πῆς, λοιπόν, τὸ σχέδιό σου; 'Οχι της απαντώ. 'Αγωνίζομαι να γελάσω και γώ ἐνῶ ἔδραξα ἀπὸ μέσα μου. Δέν στὸ λέω, δέν στὸ λέω, θέλω νὰ δῶ ἂν θὰ τὸ φαντασθῇ! Μὰ πές μου, το, λοιπόν, μού λέει πάλι τυφερά, και ἀγριοκυττάει τὸν υποβόλεως. 'Ο κόσμος ἀρχίζει και φωνάζει. Πίστο, λοιπόν, μὲς ἐπρίξες. Ρεζίλι! Βλέπω τὸν υποβόλεως νὰ με κυττά μ' ἀπάνταστη κακία, ἀποφασισμένος νὰ με κάνει ρεντίκουλο στὸν κόσμο. Γίνομαι ἔξω φρενῶν. 'Ορμὴ στὸ ὑποβόλεως, τοῦ τραβῶ ἕνα χαστούκι, ἐνῶ τὸ θέατρο, ἐσείετο ἀπὸ τὰ γέλια. 'Εκείνος με πιάνει ἀπ' τὸ ποδάρι, με τραβά, πέφτω μέσα στὸ ὑποβόλεως, ἀρπαχόμαστε. 'Ο κόσμος χειροκροτεῖ, γελά, σφυρίζει, κατεβαίνει ἡ αὐλαία. Αἶσχος! 'Εγίναμε ρεζίλι κ. πρόεδρε, ὀριστικῶς και ἀμετακλήτως!

Καλεῖται τὸ μῆλον τῆς ἔριδος. Λεπτὴ, ψηλὴ. Μαλλιά πλούσια, κασαρά, ἀτίθασα. Μάτια — γνήσια ἀντίγραφα κινηματογραφικῆς γοήσεως. Μῆλα τοῦ προσώπου κόκκινα, ὡς ἡλιοφωμένα φίρικια τοῦ Βόλου. Τυφεροὶ ἐξῶς πρὸς τὰ ἔμπροσθα, ὅπου πολλοὶ θὰ ἤθελαν νὰ εὔρουν τὴν γαλήνην. Μαῦρο μεταξωτὸ ἐφαρμοστὸ πού τονίζει, ὅτι προτίθεται νὰ κρούσῃ. Γάμπες λεπτές πού ἀνεβαίνουν ἀπὸ γοβάκια μαύρα εἰς θέαμα γοητευτικόν, διακοπόμενον ἀποτόμως στὰ γόνατα ἀπὸ τὸν ποδόγυρον τοῦ φουστανιῶ, ὡς γαργαλιστικὸν μυθιστόρημα πού σταματᾷ στὴ πλέον συναρπαστικὴ στιγμὴ. Τὸ βλέπουν πολλοὶ και μακαρίζουν τὴν θέσιν τοῦ υποβόλεως...

—Τί ξέρετε εἰσεῖς;
Φωνὴ τραγουδιστῆς:
—'Ο υποβόλεως μὲς τὰ ἔκανε σαλάτα.
—Γιατί;
—Δέν ξέρω.
—Σὰς ἔκανε ποτὲ ἐρωτικὲς προτάσεις;
Φράσεις τραγουδιστῆς:
—Μάλιστα.
—Νομίζετε ὅτι φταίει Κουπλέ;
—Καὶ βέβαια φταίει, Ρομπέρ, ἐν συνεχείᾳ!

ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

Ἐνα ωραιότατο διηγηματάκι τῆς Μαρί Φλωμπέρ

Τὰ πρῶτα φιλήματα τῆς ἀνοιξης, γεμίζουν τὴν καρδιά τῆς Τζούλιας με περισσότερη μελαγχολία και πληξή.

Εἴκοσι τεσσάρων χρονῶν, σχεδὸν νέαν, καλοφτιαγμένη, με μιὰ καρδιά γεμάτη τυφερότητα, κι' ὅμως ἀτυχῆ.

Κανεὶς δέν ἐνοιωσε ἔρωτα γιὰ κείνην. Κι' ἡ νέα γυναίκα γεμάτη ἀπογοήτευσιν εἶχε πᾶσαι πιά νὰ ἐλπίσει στὴν ἀγάπην. 'Αφοῦ κανεὶς δέν τὴν εἶχε ἀγαπήσει, ὅταν ἦταν ἐλεύθερη, δέν θὰ τὴν ἀγαποῦσαν βέβαια τώρα πού εἶνε μιὰ παντρεμένη γυναίκα...

Ἰσως πολλές, παντρεμένες γυναίκες μάλιστα, παντρεμένες ν' ἀγαποῦνται, ἀλλὰ πολὺ σπάνια ὁ ἔρωτας τῶν ἀνδρῶν στὶς παντρεμένες γυναίκες εἶνε εἰλικρινής.

Κατὰ θάθος κρύβει πολλὴ ὀπισθοβουλία, κι' ἡ Τζούλια ἦταν πολὺ ὑπερήφανη γιὰ νὰ δοθῇ σ' ἕναν ἄντρα πού δέν θὰ τὴν ἔδλεπε ἴσως παρὰ σὰν μιὰ ἀνάγκη τῶν αἰσθησέων του.

— Γιατί λοιπόν νὰ παντρευτῶ; ἀναρωτιότανε γεμάτη μετάνοια, γιὰ τὸν γάμο της.

Οὐτὲ κι' αὐτὴ δέν ἤξερε. "Ελπίσε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ κατακτοῦσε τὸν ἄντρα της, ἂν κι' ὁ Ρομπέρ τὴν περνοῦσε 20 ὀλόκληρα χρόνια. Μὰ αὐτὸς δέν ἐνοιωσε γι' αὐτὴν τίποτα παραπάνω ἀπὸ μιὰ στοργὴ κι' οὕτε καν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος δέν ἔδωσε στὴν Τζούλια τὴν ψευδαίσθησιν τῆς ἀγάπης.

Ξαφνικὰ ἀντήχησε τὸ τηλέφωνο. Διακόπτοντας τοὺς θλιβεροὺς διαλόγους τῆς ἡ Τζούλια ἀπλωσε ἀνόρεχτα τὸ χέρι της πρὸς τὸ ἀκουστικό.

— 'Εμπρός! Ποῖον ζητᾷτε;
— 'Εσὰς!.. ἀπάντησε μιὰ θαθεῖα

—'Ο υποβόλεως μὲς τὰ ἔκανε σαλάτα.

Λέει και μερικὰ ἄλλα κουπλεδάκια στὶς ἐρωτήσεις τοῦ εἰσαγγελέως και ἐπανέρχεται εἰς τὸ ρεφραῖν πού φορτῶνε δλα στὴν ῥάχη τοῦ υποβόλεως. Τέλος καλεῖται και ὁ ἄτυχος. Νέος κι' αὐτός. Κομφὸς ἐπίσης. Σύνωφρος, ὀλιγομίλητος, λακωνικός σχεδόν.

—Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;
—Δέν ἔκανα τίποτε.
—Καὶ ὅμως ἐσταμάτησες τὴν ὑπαγόρευσιν.
—Δέν τὸ ἔκανα ἐκ προθέσεως.
—'Αλλά;
—Εἶχα συνάχι. Μ' ἐπιασε θήλας.
—Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸν ἔδειρες και ἰσθ!

—'Αφοῦ μού ἐπατέθη πρῶτος;
Συμπέρασμα. Πέντε μέρες κράτησε τοῦ πρωταγωνιστοῦ, ὡς πρῶτου δειρυντοῦ.

ἀντρικιὰ φωνὴ ἀπ' τ' ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος.

— 'Εμένα; Δηλαδή ποιάν; ἔκανε με ἀπορία ἡ νέα γυναίκα.

— 'Εσὰς, ὅποια κι' ἂν εἴστε! μουρμουρίζει ὁ ἄντρας τυφερά.

— 'Ακούστε, πρόσθεσε, μὴν κλείνετε τὴ γραμμὴ, σὰς ἱκετεύω. Πιστέψτε με...

Δέν ξέρω ποῖα εἴστε! Δέν σὰς ἔχω δὴ ποτέ. Δέν ξέρω οὕτε πὼς λέγεστε. Δέν ξέρω οὕτε και τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας. Εἰμαι μόνος. "Επληττω, λαχταροῦσα ν' ἀκούσω μιὰν ἀγνωστὴν γυναίκα εἰς φωνή, και πῆρα ἕναν ἀριθμὸ στὴν τύχη με κλειστὰ μάτια... Μὴν κλείνετε, σὰς παρακαλῶ! "Ελπίζω νὰ μὴν εἴστε καμμιά δακτυλογράφος...

— Καὶ γιατί νὰ μὴν εἰμαι δακτυλογράφος; μουρμουρίζει ἡ Τζούλια χαμογελώντας χωρὶς νὰ θέλῃ.

— Γιατί, ἀπλοῦστατα, θὰ φοβάσθε ἴσως μὴν γυρίσῃ ὁ προϊστάμενος εἰς θὰ διακόψτε ἐστὶ γρήγορα... Κι' ἐγὼ ἐπιθυμῶ τόσο πολὺ νὰ φλυαρήσω με.. Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἡσυχάστε! Δέν εἰμαι δακτυλογράφος, εἶπε ἡ νέα γυναίκα εὐθυμα. Εἰμαι... 'Αλλά ὅχι, καλλιτέρας νὰ μὴ σὰς τὸ τίποτα!

— Μὴ μού πῆτε.. Τὸ ἴδιο μού κανεὶ! ἀπαντᾷ ἐκείνος ἀδιάφορα.

— Φοβοῦμαι πὼς μού παίξετε φάρσα...

— "Οχι, σὰς ὀρκίζομαι! "Οσα σὰς εἶπα εἶνε ἀληθινὰ... Μάλιστα, ἀκούστε, κάντε μου μιὰ χάρη.. Δέν θέλετε νὰ μού πῆτε τ' ὄνομά σας, δέν εἶν' ἐστὶ; Οὕτε τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου σας, φυσικά. Κι' ἐγὼ δέν θὰ μπορέσω ἴσως νὰ τὸν ξαναβρῶ.

Θὰ σὰς δώσω λοιπόν ἐγὼ ἕναν ἀριθμὸ. "Οχι τὸν δικό μου, ἐνὸς φίλου μου. Θὰ ὀρίσκουμαι κάθε μέρα στὸ σπῆτι τοῦ ἀπ' τίς 5 ἕως τίς 6. Θὰ σὰς περιμένω. Θέλετε; Πέστε μου ναι!.. Ναι; Σὰς εὐχαριστῶ! Τί καλὴ πού εἴστε! Καὶ τώρα πέστε μου τίποτα και γιὰ σὰς. "Ολο ἐγὼ μιλῶ... Μιλήστε και σεις. Πέστε μου πὼς εἴστε; Ψηλὴ; Ξανθιά; Τί χρώμα ἔχουν τὰ μάτια σας; Γαλανὰ! Τὰ μαλλιά σας εἶνε μαύρα... Εἴστε μάλλον κοντὴ; 'Απὸ τί ἀρχίζει τ' ὄνομά σας; 'Απὸ Μ; Μαριάννα; Μαρία; Μανόν; Τίποτα ἀπ' αὐτά; Κρίμα! Πόσο χρονῶν εἴστε; Πέστε μου τὴν ἀλήθειαν ἀφοῦ δέν πρόκειται νὰ σὰς δῶ ποτέ. Εἰκοσιτεσσάρων; Λοιπόν ἵστε περνῶ 10 χρόνια σ' οὐτό. "Εχω κιόλας λίγες ἄσπρες τρίχες... Προτιμᾷτε τίς ἄσπρες τρίχες ἀπὸ τὴν φαλάκρα; Τί ὠραία! Εὐτυχῶς δέν ἔχω ἀποκτήσῃ ἀκόμη ποτὲ στὰ σόβαρά μου... Καὶ σεις τὸ ἴδιο; Τί ὠραία σύμπτωση! Δέν μπορεῖτε ν' ἀγαπήσετε; Γιατί; Εἴσθε παντρεμένη; Τί κρίμα! "Αν ἡσασταν ἐλεύθερη...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

Τὸ χέρι τῆς Τζούλιας πού ἐκρατοῦσε τὸ ἀκουστικό, ἔπεσε βαρὺ ἐπάνω στὸ τηλέφωνο. Ἡ γραμμὴ ἐκλείσε. "Εκλείσε μαζί της γιὰ πάντα και ἡ καρδιά της στὸν ἔρωτα...

MIM. ΨΑΘΑΣ

ΜΑΡΙ ΦΛΩΜΠΕΡ

"Ενας ἄγνωστος κύριος

Διάλογος λίγο εὐδυμος και λίγο δραματικός

(Σούρπουπο φθινοπωρινῆς ἡμέρας. Ἡ Κυρία παίζει στὸ πιάνο τὴν «Μπερσεξ» τοῦ Σοπέν. Ἐξαφνὰ ὁ ἄγνωστος μπαίνει μέσα. Φορεῖ ἀδιάδρογο και κρατᾷ μιὰ μικρὴ θαλίτσα. Βγάζει τὸ καπέλλο, τινάζει τὰ νερά, τὸ ξαναφορεῖ κι' ἔπειτα σταματᾷ λίαν ἀπὸ τὴν Κυρία και καπνίζει. "Οταν τελειώσῃ τὸ κομμάτι, βγάζει τὸ σιγαρέττο ἀπὸ τὸ στόμα και ψιθυρίζει στὸ αὐτὸ τῆς γυναίκας).

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ: Σοπέν, δέν εἶναι ἐστὶ;

Η ΚΥΡΙΑ (γυρίζει ξαφνικά, πετιέται ἄπάνω και φωνάζει): Ποῖος εἴσθε; Ο ΑΓΝ. (ἥρεμα): Ἐρώτησις κάπως ἀδιάκριτη.

Η ΚΥΡΙΑ (θυμωμένη): Εἶναι ἀδιακρίσια νὰ ρωτᾷ κανεὶς τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνθρώπου, πού μπήκε κρυφὰ στὸ σπῆτι τοῦ;

Ο ΑΓΝ. Τί ὑπερβολές! Δέν μὴν κα διόλου κρυφὰ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πόρτα πού ἦταν ἀνοιχτή.

Η ΚΥΡΙΑ. Μὰ ἐγὼ δέν σὰς γνωρίζω!

Ο ΑΓΝ. "Αν ἦταν δυνατόν θὰ ξέρατε τὴ γενεαλογία ὅλων πού συναντᾷτε στὸ δρόμο...

Η ΚΥΡΙΑ. Συναντῶ! Μὰ ἐδῶ σεις μού παραβιάζετε τὸ οἰκογενειακὸν ἄσυλο!...

Ο ΑΓΝ. Ἐχετε ἀδυναμία γιὰ τίς ὑπερβολές.

Η ΚΥΡΙΑ. Δέν νομίζω...

Ο ΑΓΝ. Ἐγὼ ὅμως τὸ νομίζω. Δέν μπορεῖτε τάχα νὰ πιστέψετε πὼς εἰμαι ἕνας ἀβλαβὴς διαβάτης, πού τὸν ἔπιασε ἡ βροχή...

Η ΚΥΡΙΑ. (κυττάζοντας ἔξω ἐκπληκτικῶς). "Α δέν τὸ εἶχα προσέξει...

Ο ΑΓΝ.και πού ζήτησεν ἄσυλο στὸ πρῶτο σπῆτι, πού τὸν δέχεται. Ἡ τύχη τὸν ἔφριξε σ' αὐτὴ τὴν ἐρημικὴ βίλλα, ὅπου μιὰ κυρία κολυμπᾷ στοὺς παθητικὸς ἡχους μιάς περιφνημῆς συνάτας.

Η ΚΥΡΙΑ. (πὺ καθυσυχάζει). Ἐχετε δίκην. Μὲ συγχωρεῖτε. Ἡ μουσικὴ με ταραξεί πάντα και δέν εἶχα σκεφθεῖ. Ἐπειτα ἡ ξαφνικὴ σας ἐμφάνισις με εἶχε τρομάξει. "Αν θέλετε, περιμένετε νὰ σταματήσῃ ἡ βροχή. Δὲν κάθεσθε παρακαλῶ;

Ο ΑΓΝ. "Οχι. Δέν εἰμαι ἕνας δποιοσδήποτε διαβάτης.

Η ΚΥΡΙΑ. Λέτε. Καὶ πὼς μῆκατε ἐδῶ μέσα;

Ο ΑΓΝ. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη ἕνα κλειδί). Μ' αὐτὸ ἐδῶ. Τὸ γνωρίζετε;

Η ΚΥΡΙΑ. Τὸ κλειδί μας! Ποῦ τὸ βρήκατε;

Ο ΑΓΝ. Ἀντικλεῖδι ἡ κλεμμένο τὸ ἴδιο κλειδί σας τί σημαίνει; Φτάνει πού μῆκα σὰν ἀφέντης. (Ἡ κυρία σηκώνεται και πηγαίνει νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι). Ὁ ἄλλος τὴν σταματᾷ). Εἶναι περιττὸ νὰ φωνάζετε. Εἴσθε μόνη στὸ σπῆτι.

Η ΚΥΡΙΑ. Δέν εἶνε ἀλήθεια, ὅχι.

Ο ΑΓΝ. Οἱ ὑπηρετές σας πῆραν ἀπὸ σας τὴν ἴδια τὴν ἄδεια νὰ πᾶνε στὸ πανηγύρι σ' ἕνα χωριό, πού εἶνε ὀχτὼ χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ δῶ. Βγῆκαν πρὶν μιὰ ὥρα. Δέν εἶναι ἀλήθεια;

Η ΚΥΡΙΑ. Μὰ σὲ λίγο θὰ γυρίσουν. Ο ΑΓΝ. (σαρκαστικά). Ναι, ἴσως τὰ μεσάνυχτα. Τώρα εἶναι ἔξη. Ἐχω καιρό γιὰ ὅλα. Η ΚΥΡΙΑ. Μὰ τί θέλετε ἐπὶ τέλους (ἀπειλητικά). Ὁ ἄντρας μου...

ΠΡΟΣΩΠΑ:
Ἡ Κυρία.
Ὁ ἄγνωστος Κύριος.
—
Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἕνα ἐξοχικὸ σαλόνι κομψὰ ἐπιπλωμένο. Στὸ βάθος μιὰ πόρτα πού ἀνοίγει σ' ἕναν κήπο, με ἕνα σκαλί. Πιάνο και τηλέφωνο.

Ο ΑΓΝ. Λεῖπει ταξίδι ἀπὸ χθὲς τὴ νύχτα. Τὸν ἐκάλεσαν ἐπαιγόντως στὸ Τουρίνο.

Η ΚΥΡΙΑ. Δέν ξέρετε τί λέτε.

Ο ΑΓΝ. Λέω τὴν ἀλήθειαν: Ἐἡ παρουσία σας ἀναγκασιότατη τοῦ ἔλεγε τὸ τηλεγράφημα, πού ἔλαβαν ἀπὸ τὴν Ἐταιρία.

Η ΚΥΡΙΑ. Πὼς τὸ ξέρετε;

Ο ΑΓΝ. Ἀπλοῦστατα, τῶστεῖλα ἐγὼ. Ὁ ἄντρας σας δέν ὑπάρχει πιά, τοῦλάχιστον γιὰ σὰς, ὡς αὐριό τὸ βράδυ. (Θριαμβευτικά). Τώρα βρῆκασθε τὴν ἐξουσία μου, Ἡ κυρία πηγαίνει πρὸς τὸ τηλέφωνο καὶ ὁ ἄγνωστος τὴν προλαμβάνει, τὸ ἀρπάζει και τὸ πετᾷ κατὰ γῆς) ὅχι, ἀγαπητὴ μου, δέν θὰ τηλεφωνήσετε.

Η ΚΥΡΙΑ. Μὰ πέστε μου, ἐπὶ τέλους, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί θέλετε; Ποῖος εἴσθε;

Ο ΑΓΝ. (τὴν πλησιάζει και τῆς λέγει τυφερά). Μὰ γιὰ κυττάχτε με καλὰ. "Ολα τὰ συλλογιστήκατε γιὰ μένα, ἀκόμη και τὰ χειρότερα, μόνον ἕνα πράγμα δέν σκεφθήκατε: Πὼς μπορεῖ νὰ εἰμαι ἐρωτευμένος μαζί σας.

Η ΚΥΡΙΑ. Ἀδύνατον! Δέν σὰς γνωρίζω,

— Τολμάτε, λοιπόν, κα νὰ με δείξετε τώρα!

Ο ΑΓΝ. (γεμάτος πάθος): Γιὰ ψάξετε... ψάξετε τὴ μνήμη σας και τὸ πρόσωπό μου θὰ λάμψῃ στὴ σκέψη σας.

Η ΚΥΡΙΑ. Ἀρκετὰ. Πᾶψτε. Δέν σὰς γνωρίζω. Ἡ τοῦλάχιστον δέν σὰς θυμάμαι.

Ο ΑΓΝ. (Παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι τὴν γυναίκα και τὴν ὀδηγεῖ στὸ πιάνο). Ἐλα. Ἐξακολουθήστε τὴ μουσικὴ σας. (Ἡ κυρία κάθεται και παίζει πιάνο). Ναι ἔτσι. Σκεφθῆτε πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανα ἐγὼ γιὰ νὰ βρῶ αὐτὴ τὴ χάρα νὰ εἰμαι μόνος μαζί σας.

(Ἡ κυρία παίζει. Ὁ ἄγνωστος κάθεται πλάι της. Ἐξαφνὰ γελά σαρκαστικά). Μὲ πιστέψατε λοιπόν σ' ἀλήθειαν γιὰ ἐρωτευμένο; Μὰ ἐγὼ δέν σὰς ἤξερα ἐδῶ και μιὰ ὥρα κι' οὕτε και μ' ἀρέσετε... Εἴσθε λίγο περασμένη...

Η ΚΥΡΙΑ. Αὐθάδη! Τολμάτε λοιπόν και νὰ με βρίζετε τώρα!...

(Ἡ γυναίκα πηγαίνει πρὸς τὴν πόρτα, πού εἶναι στὸ βάθος, ὁ ἄγνωστος ὅμως τῆς φράζει τὸ δρόμο και ἀρπάζει τὸ κλειδί. Τὸ σκοτάδι γίνεται πυκνότερο και βροντᾷ. Κάπου—κάπου οἱ ἀστραπὲς φωτίζουν τὴ σκηνή).

Ο ΑΓΝ. (με φωνὴ ἀπομακρυνομένη και σὰν ὀπνωσιμένη). Καὶ ποῖος εἶνε πὼς δέν εἰμαι ἕνα φάντασμα; (Πηγαίνει κοντὰ στὸ πιάνο και παίζει κάτι πένθιμες νότες). Ἐνας ἀνθρώπος σκοτώθηκε στὸ δάσος τὸν περασμένο χρόνο. Θυμάστε;

Η ΚΥΡΙΑ. Παναγία. Δέσποινα! (Τραβιέται τρομαγμένη σὲ μιὰ γωνία).

Ο ΑΓΝ. (με τὴν ἴδια ὑπόκωφη φωνή): Σεις δέν τολμάτε νὰ μ' ἀγγίξετε. Μοῦ ξεφεύγετε, Μὰ ὅλα αὐτὰ εἶνε μάταια. (Ἐνῶ ἡ κυρία κάνει τὸ σταυρὸ της, ἐκείνος λέει). Πιστέψατε πὼς εἰμαι ἕνα φάντασμα. Μὰ ἐγὼ ζῶ και βασιλεύω. Καὶ θὰ κάνω δὲτι μού ἔρρει. (Ἡ κυρία γυρίζει μάταια τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ). Ἐκοψα τὰ πύρματα!

Η ΚΥΡΙΑ. (πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα και κρύβει τὸ πρόσωπο στὰ χέρια). Θεέ μου!

Ο ΑΓΝ. (σταματᾷ κυττάζοντας ἕνα μεγάλο ἀσημένιο βάζο): Ἐχετε πολλὰ τέτοια πράγματα στὸ σπῆτι σας; Ἀπαντήστε, πολλὰ;

Η ΚΥΡΙΑ. (σηκώνει τὸ κεφάλι και με φωνὴ τρεμουλιαστὴ λέγει): Ναι, πολλὰ.

Ο ΑΓΝ. (γελά). Καλὰ τὸ εἶχα μνημονεύσει. Σὰν φίνος κλέφτης.

Η ΚΥΡΙΑ. "Οχι. Οἱ κλέφτες δέν κάνουν τίς δουλειές τους μ' αὐτὸ τὸν τρόπο γιὰτί θὰ ἐκινδύνευαν νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουν!

Ο ΑΓΝ. Μὰ οἱ φωνιάδες ναι. Ποῖος σὰς εἶπε πὼς ἐγὼ θέλω μόνον νὰ κλέψω; Νὰ κλέψω ναι, μὰ συγχρόνως νὰ ἐξαφανίσω τὸν ἐνοχλητικὸ μάρτυρα. Ἐάν ἐγὼ τώρα σὰς σκοτώσω, πέστε μου, ποῖος θὰ μπορέσῃ νὰ με κατηγορήσῃ, νὰ με ἀναγνωρίσῃ, νὰ με καταδικάσῃ; Ἡ κλοπὴ δέν εἶναι σπουδαῖο πρᾶγμα. (γελώντας σαρκαστικά). Μὰ σκοτώσης, νὰ σπᾷ...

(Τὸ τέλος εἰς τὴν 60ὴν σελίδα)

(Ο Πάωλ Ζεραλτύ, είναι άναμφισβήτητος, ένας από τους συγχρόνους Γάλλους συγγραφείς που διαβάζονται πολύ. Λεπτός, τρυφερός, γεμάτος αίσθημα, έγραψε σελίδες που συγκινούν βαθύτατα, σελίδες «γεμάτες αίσθημα και γαλάζια έλπίδα», όπως έγραψε ένας κριτικός του. Από τις ωραιότερες — σωστά ποιήματα — κι' αυτές που παραθέτουμε παρακάτω και που είναι παρμένες κατ' έκλογην από το περίφημο του βιβλίο «Έσύ κι' εγώ...»).

Αμπαζούρ

Με ρωτάς γιατί καθόμουν χωρίς να λέω τίποτα.

Γιατί ήρθε η μεγάλη στιγμή.
Η στιγμή που θα μιλήσουν τα μάτια και το χαμόγελο...

Κι' η στιγμή αυτή είναι το βράδυ.
Το βράδυ που ήλθε και που τόσο αγαπώ!...
Ω! σφίξε με έπάνω σου!...
Ποθώ τα χάρδια σου, γλυκειά μου!...
Νάξερεις τι μου γεμίζει απόψε την ψυχή:
Φιλοδοξία, περηφάνεια, πόθος, στοργή...
Και καλωσύνη!...
Μά' όχι. Δεν μπορείς να ξέρεις!...
Χαμήλωσε λίγο το αμπαζούρ. Θέλεις;
Θάμαστε έτσι καλλίτερα.
Μιλούνε τόσο όμορφα οι καρδιές μέσ' στο σκοτάδι...
Βλέπει κανείς τόσο καλὰ στο βάθος των ματιών!...

Ω! Απόψε!... Πόσο σ' αγαπώ!...
Σφίξε με στο στήθος σου!
Κι' έλα, χαμήλωσε ακόμη λίγο το αμπαζούρ...
Ας μη μιλάμε τώρα.
Ας καθήσουμε φρόνιμα...
Ακίνητοι...
Είναι τόσο όμορφα έτσι...
Φέρε τώρα τα ζεστά γεράκια σου στο πρόσωπό μου.

Έτσι...

Αλλά... ποιός είναι πάλι! Τι θέλουν;...
Α! μάς φέρνουν τον καφέ...
Καλά..., αφήστε τον αυτόν.
Μά' κάντε γρήγορα λοιπόν!
Και κλείστε καλά την πόρτα!
Τι σου λέγα λοιπόν, αγαπημένη μου;
Προτιμάς να πάρουμε τον καφέ μας;
Έχεις δίκιο... Ξέρω πώς τον αγαπάς πολύ ζεστό.

Θέλεις να σε σερβίρω;
Στάσου. Αφσέ με να σε βοηθήσω.
Τον έχουν κάνει βαρύ σήμερα.
Λίγη ζάχαρη;
Μόνον ένα κομμάτι;
Θέλεις να τον δοκιμάσω.
Ωραία!... Είναι περίφημος.
Πάρε το φλυτζάνι σου, αγάπη μου...
Τι σκοτεινά, όμως που είναι! Δεν βλέπει κανείς τίποτα.
Σήκωσε, λοιπόν, λιγάκι το αμπαζούρ!...

Ζήλεια...

Ζηλεύω. Έσύ είσαι εκεί κάτω, στην έξοχη.
Κι' εγώ μόνος, ολόμονος έδω πέρα!
Ξέρω, δεν είσαι μόνη, έχεις τους δικούς σου
Κι' όμως, ζηλεύω και αυτούς!
Γιατί είναι μαζί σου!...
Γιατί χαίρεσαι μόνη την άνοιξη!
Κι' ο γαλάζιος ούρανός δεν θα άγνηση να σε κάμη να με ξεχάσεις.
Σ' σκέπτομαι και τώρα και πάντα!
Και κλαίω από έρωτα και πλήξη.

Η εικόνα σου δεν φεύγει από το μυαλό μου
Πόσο πιο όμορφη μου είσαι σήμερα!
Ζηλεύω! Δεν μπορώ να κάνω άλλοιώς.
Το Παρίσι είναι γλυκό και χλιαρό.
Είναι όμορφο το Παρίσι! Μά' εγώ πλήττω!
Και σου γράφω!

Γράφω σε σένα μικρή μου αγαπημένη.
Σε σένα που είσαι εκεί που είναι τώρα και τα φύλλα...
Θα φοράς τώρα το μεγάλο εκείνο ψάθινο καπελλίνο, που σου σκορπίζει στο πρόσωπο μικρές φωτεινές βούλες...

Και θα μ' έχεις ξεχάσει έμένα, πιά!
Ω! είσαι τόσο όμορφη κι' ευτυχισμένη εκεί κάτω!

Λάμπει τόσο ο ήλιος πάνω στη μορφή σου!...
Μούρχεται να κλάψω από θυμό!
Σε παίρνουν από μένα κάθε φορά που σ' έχω περισσότερο ανάγκη!

Ποτέ μου δεν σ' αγάπησα όσο έτούτη τη στιγμή.
Το ανάλαφρο αυτό και χλιαρό αεράκι μ' έχει τρελλάνει!

Είσαι παντού, μέσα στο άπαρτεμάν!
Σε θέλω! Σε θέλω πολύ! Υποφέρω!
Κι' εύχομαι να υποφέρης, το ίδιο και σ' εκεί κάτω.

Το ξέρω πώς δεν είναι πολύ ευγενικό αυτό!
Είναι και λίγο άνοητο!...
Πώς όμως να κάνω άλλοιώς;
Σ' αγαπώ τόσο!... Τόσο!...

Σ' αγαπώ

Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!
Τ' άκους; Είμαι τρελλός για σένα, είμαι τρελλός...

Λέω πάντα τις ίδιες λέξεις...
Μά' σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!...
Σ' αγαπώ το καταλαβαίνεις;
Γελάς; Σου φαίνομαι ήλιος;
Μά' τότε πώς να σε κάνω βαθειά να το νοιώσης;
Οι λέξεις είναι τόσο άδειες!
Γυρεύω, γυρεύω ένα τρόπο...
Κι' όμως, όχι, δεν είν' αλήθεια πώς τα φιλιὰ φτάναν.

Κάτι με πνίγει, έδω, σ' α λυγμός.
Πρέπει να μιλήσω να εξηγήσω, να σου δώσω να καταλάβεις...
γιατί δεν νοιώθει κανείς παρά μόνο αυτό που μπόρεσαν να του πουν...

Και ζή μονάχα ανάμεσα απ' τις λέξεις.
Είν' ανάγκη λοιπόν να βρω λέξεις, εξηγήσεις.
Πρέπει, πρέπει να σου πω...
Πρέπει να ξέρεις...
Κι' όμως, πές μου, αν εύρισκα λόγια ποιητικά θα μπορούσα ποτέ να σου έλεγα κάτι πιο πολύ...
από τώρα που σου κρατώ έτσι το κεφάλι
και σου λέω τρελλά έκατό και χιλίες φορές μαζί

Έσύ! Έσύ! Έσύ! Έσύ!

Νεῦρα

Ναί, μ' αγαπάς, είν' αλήθεια, κι' είσαι πολύ πολύ - καλή.

Μά, ξέρεις, έρχονται μέρες που με κουράζει, που με νευριάζει, να σ' άκούω να παίζεις έτσι σ' α μικρό παιδί να γελάς πάντα, πάντα ν' άστειεύσεις είναι χαριτωμένο,

κι' όμως δεν άρκει!
Απόψε πονώ! Ω! άσφαλώς δεν είναι τίποτε! Μά' είμαι νευριασμένος, το βλέπεις και σ'!
Και θα μπορούσα να κλάψω για το τίποτε αυτή τη στιγμή.

Σώπα, λοιπόν! Είσαι κεί και κουνιέσαι και συζητάς.

Η αγαπημένη φωνή σου σαν του πουλιού με έρεθίζει, μου κάνει κακό.

Η ανάποδη απ' το σατέν σου δεν είναι πάλι το ίδιο ρόζ;

Τι τα θέλεις! Είναι πιο δυνατό από μένα, δεν μπορώ!

Μη με κυττάς έτσι, δεν είνε τίποτε τραγικό.
Μά' όχι, δεν είμαι θυωμένος!

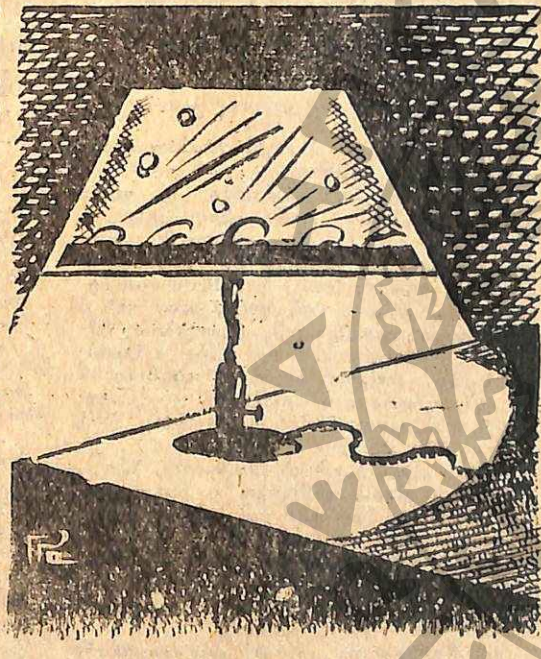
Βλέπεις; Δεν σου μιλά με κακία

Σου λέω μόνο πώς είμαι νευριασμένος.

Θέλεις να ξέρης το γιατί;
Θέε μου, είν' αυτός ο καιρός... Είμαι δύσκολο να σου εξηγήσω. Είναι η

κούραση, ή στενοχώριες...
Έλα, φτάνει για σήμερα, μόνο για σήμερα

άφησε λίγο ήσυχα τα καπέλλα σου!

Λύπη

Το παρελθόν σου!... Γιατί έχεις κι' έσύ ένα παρελθόν!
Ένα μεγάλο παρελθόν γεμάτο ευτυχίες και λύπες...

Και να σκέπτεται κανείς ότι αυτό το κεφαλάκι από παλιές χαρές, από παλιές σκοτούρες, από σκιές μεγάλες ή μικρές, από γίλιες όπτασις, όπου εγώ δεν υπάρχω! Ξαναπέστα μου όλα, έκατό φορές πέστα. Τις αναμνήσεις σου, δεν τις έξω ακόμα καλά! Αχ! πίσω απ' τα μάτια σου αυτή η νύκτα αυτό το μυστήριο!

Είν' αλήθεια, λοιπόν, πώς κάποτε, σε κάποιο μέρος

χοροπηδούσεσ κάτω απ' τον ήλιο όπως σ' αυτές τις φωτογραφίες! Διηγώσου μου. Είν' αλήθεια; Έμοιαζες ποτέ σ' αυτό έδω το πορτραίτο, όπου δεν είσαι ούτε καν νόστιμη; Πές μου, τότε τι έκανες; Τι σκεπτόσουν; Τι έλεγες; Τι γινόταν στη ζωή σου; Αυτό έδω ο μεγάλος κήπος που βλέπω ύπηρχε; Από ποια μεριά ήταν τα κάγγελα; Είσαι βεβαία πώς είσαι σ' αυτό το μικρό αποκρουστικό κορίτσι; Κι' αυτό το καπέλλο του παλιού καιρού ήταν ποτέ το καπέλλο σου; Είσαι βεβαία; Κι' όλ' αυτά τα παλιά πρόσωπα είναι οι άνθρωποι που σε γνώρισαν πριν από μένα; Σ' αυτούς άφείλεις το πρώτο σου ταξίδι. Την πρώτη σου νύκτα μέσ' το τραίνο. Το πρώτο σου δάσος και την πρώτη άμμουδιά που είδες!

Αυτοί είναι που σου έδωσαν το χέρι, που σ' έβοήθησαν και που σου είπαν: «Κύττα εκεί...» Άλλοίμονο, γιατί όλοι αυτοί δεν άφησαν για μένα αυτόν τον ρόλο; Θάθελα τόσο πολύ να σε πάρω μακριά, ολομόναχη, και να σου άνακαλώσω θουμαστά ταξίδια!

Θα σου τα φανέρωνα τα βράδυα καϊτά καλοκαίρια, θ' ά σε μάθαινα να σ' άρέσουν οι μακρυνοί μοναχικοί δρόμοι, και θα σου έλεγα τα όνματα όλων των χωριών που θα βλέπαμε!

Θα σου έδειχνα τη Γη.
—Ω! θα τα κατάφερα καλὰ!—

Και τόσους λαμπερούς όριζόντες και τόσες πόλεις και μέρη που ίσως να ξεπετιόταν και λίγη δόξα στον οδηγό... Αχ! όλοι αυτοί οι άνθρωποι, μικρή μου αγαπημένη, ξέρουν άραγε αυτό που μ' άφησαν;

Τέλειωσε. Δεν μπορεί τίποτα να γίνει.

Είναι άνεπανόρθωτο. Κι' όμως όλοι τους φαίνονται άνθρωποι κοινοί.

Πιστεψέ με πώς αν ανάμεσα σε μας νοιώθουμε τόσο συχνά διαφορές

είν' εξ αίτιας τους, ναί, απ' αυτούς.

Ας μη σκεπτόμαστε όμως πιά σ' α σ' α σ' α, μάζεψε τις φωτογραφίες. (Μετ. δος Μ. Ζ.)

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Σ' ένα άσημαντο χωριουδάκι της Πελοποννήσου γεννήθηκε μια νύχτα ο Παρασκευάς. Από πολύ μικρός έδωσε δείγματα της μελλούσης εξυπνάδας του. Ήταν δέν ήταν δύο χρονών όταν έμαθε να μουντζώνει τη μάννα του και να λέει καθαρώτατα:

— Νά μολή κατόικη!

Ο πατέρας του ο κ. Γεράσιμος Κουτρομούτης ήταν κατενθουσιασμένος: — «Μία σταλιά πράγμα είναι το άτιμο και λέει τέτοιες κουβέντες!!... Τι θα γίνει άμα μεγαλώσει! Αυτό έλεγε και ξανάλεγε στους φίλους του: Κι' όλο το χωριό θαύμαζε την εξυπνάδα του Παρασκευά και μακάριζε τον εύτυχο πατέρα.

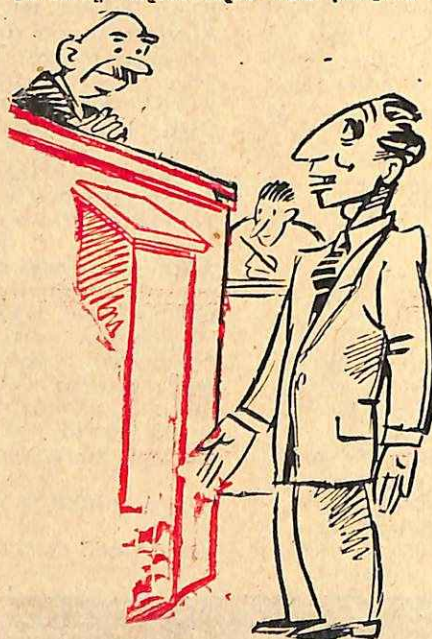
Στο σχολείο ο Παρασκευάς κάθε τρία χρόνια έβγαζε και μια τάξη. Τέλος πήρε το χαρτί του γυμνασίου με «μέσον» κάποιου θείου του που ήταν καθηγητής. Ο πατέρας του τον έστειλε στην Αθήνα να γραφτεί στο Πανεπιστήμιο, βέβαιος ότι προσφέρει μεγάλη υπηρεσία στον Πανεπιστήμιο, στην επιστήμη και στην Ελλάδα. Στις εισαγωγικές εξετάσεις ο Παρασκευάς, τὰ «βόλευσε» αντιγράφοντας. Όταν όμως έρχονται οι προφορικές του πρώτου έτους τὰ κάνει μούσκεμα, και μένει φτυσιά.

Ο πατέρας του δέν απογοητεύεται. Πιστεύει στη μεγαλοφυΐα του γιου του και είναι βέβαιος ότι αν έμεινε, έμεινε γιατί «θάν» τον σκοπό του.

Τὰ χρόνια περνούν κι' ο Παρασκευάς βρίσκεται συνεχώς στο πρώτο έτος. Έν τώ μεταξύ έχει ένα σωρό αίσθηματικές περιπέτειες στην Αθήνα μεταξύ των όποιων η σπουδιωτότερη είναι με ένα... παππά που ο Παρασκευάς τον πέρασε στο κοτάδι γιά... γήνα και τον έρωτεύτηκε!

Τρώει αρκετές φορές ξύλο γι' αυτές τις δουλειές και τέλος πάει φαντάρος. Γίνεται μεγάλο γλέντι στο σύνταγμα όταν καταλαβαίνουν με ποιόν έχουν να κάνουν. Τού σκαρώνουν ένα σωρό φάρσες οι συνάδελφοί του. Για να πληροφορηθίτε όμως και σεις μέχρι ποιού σημείου φτάνει... η εξυπνάδα του Παρασκευά, πούπει να σας πούμε πως στον στρατό ο αποθηκάριος που του έδωσε τις αρβύλες, τον έπεισε πως και τὰ δύο του πόδια ήταν... άριστερά!

Όταν απολύθηκε ο Παρασκευάς έρωτεύτηκε την κόρη της σπιτονοικοκυράς του, τ.η. Πιπίτσα, που είχε σχέσεις μ' όλη τη γειτονιά και ιδίως με τον κύρ-Σωτηράκη... χασάπη. Η Πιπίτσα κι' η Μάννα της, ή κυρά-Θανάσaina, κατορθώνουν να τον μπλέξουν και ο Παρασκευάς παντρεύεται. Κοιμήθηκε ο κύρ-Σωτηράκης φτυσιά. Η νύφη όμως άπάνω στο «Ησάα χόρευε»... ξεγεννάει κι' έτσι ο Παρασκευάς γίνεται αποτόμως πατέρας. Η κυρά-Θανάσaina κατορθώνει να τον πείσει ότι είναι δικό του το παιδί παρ' όσον ότι ο Παρασκευάς την Πιπίτσα δέν τη γνωρίζει παρά πέντε μήνες μόνο.

— Στη ζωή της μάννας μου... »

ποτόμως» του λέει η κυρά-Θανάσaina κι, ο Παρασκευάς πείθεται.

Μιά «έσα στο Ζάππειο ο γιός του — Γεράσιμος — τον βαφτίσανε — ξεφεύγει απ' τη προσοχή του. — ο Παρασκευάς διάβαζε ένα μυθιστόρημα — και εξαφανίζεται. Στη θέση του έρχεται ένα άλλο μικρό μελαγχρινό κι' ο Παρασκευάς νομίζει πως ο νεοελθών είναι ο Γεράσιμος του που μαύρισε αποτόμως! Τον παίρνει λοιπόν θριαμβευτικά και τον φέρνει στο σπίτι. Ο κύρ-Σωτηράκης που είναι εκείνη τη στιγμή εκεί γίνεται έξω φρενών.

— Πού είναι μαωρέ το παιδί, του λέει... — Αυτό είναι, ψιθυρίζει ο Παρασκευάς. Μαύρισε. Μαύρισε και τώρα μοιάζει με τον πατέρα του!

Κι' ο κύρ-Σωτηράκης δέν κρατήθηκε — Τό άλλο έμοιαζε με τον πατέρα του, με θλάκα... Τό άλλο... αυτό μοιάζει με σέβανε κακό χρόνο νάχης!

Ο Παρασκευάς όμως δέν κατάλαβε ποτέ τί ήθελε να πη μ' αυτά τὰ λόγια ο κύρ-Σωτηράκης.

Οι δύο μέρες που περάσανε ήταν γεμάτες αγωνία και νευρικότητα.

Ο κύρ — Σωτηράκης έφαγε τον κόσμο, όπως λένε, γιά να βρή τον εξαφανισθέντα Γεράσιμο.

Και τί δέν έκανε! Δημοσιεύσεις στις εφημερίδες, ειδοποιήσεις στα αστυνομικά τμήματα, τρεχάματα, ενέργειες.

Τέλος, το άπόγευμα της δευτέρας ημέρας άφίχθη ο Γεράσιμος περισσότερον ξανθός παρά ποτέ!

Τόν έφερε μία γυναικούλα που τον βρήκε στο Ζάππειο να κλαίει.

Ο κύρ-Σωτηράκης, άφοι πρώτα τον πήρε στην άγκαλιά του και τον φίλησε... πατρικώτατα, έβγαλε ξ να πετακοσάρικο κολλαριστό και τώδωσε στη γυναικούλα γιά τον «κόπο» της.

Η Πιπίτσα πανηγύριζε, ή κυρά-Θανάσaina επίσης.

Φωνάζανε θριαμβευτικώς τον Παρασκευά:

— Παρασκευάάάά...

Στο ξύλινο χαγιάτι ένεφανίσθη ο φίλος μας κρατώντας φιλοστόργως εις τας άγκάλας του τον υπ' αριθ. 2 Γεράσιμο.

— Τρέξε, ήρθε ο Γεράσιμος.... Τόν φέρανε...

Πήγε να παλαβώσει ο Παρασκευάς. Φώναζε «Γεράσιμε» και γύριζαν και τὰ δύο μικρά.

Ποιό άπ' τὰ δύο ήταν ο γιός του;

— Ο μελαγχρινός, κατέληξε.

— Όχι, Παρασκευά μου, αυτός είναι... ο ξανθός, έλεγε ή πεθερά του.

Ο Παρασκευάς όμως, ήταν άμετάπειστος.

— Όχι... αυτός.

— Αυτός είναι Παρασκευά μου ο γιούκας σου...

— Όχι, αυτός... Αυτός μου μοιάζει έμένα.

— Νά, μαωρέ, το παιδί σου.

— Όχι, το άλλο είναι.

Η κουβέντα φούντωσε

— Αυτός.

— Όχι αυτός.

Έπενεβη και ο κύρ-Σωτηράκης:

— Αυτό να το παραδώσεις στην άστυνομία. Είναι ξένο το παιδί...

— Όχι. Αυτό είναι το δικό μου...

Τό άλλο να παραδώσουμε στην άστυνομία.

— Τόν κακό σου τόν καιρό.

— Τόν δικόνε σας.

Ο Σωτηράκης έξεμάνη. Η κυρά-Θανάσaina ούρλιαζε από τό κακό της.

Η Πιπίτσα έκνευρίαστηκε.

— Αυτός.

— Αυτός σάς λέω.

— Είναι ξένο μαωρέ αυτό το παιδί, σου λένε...

— Τότε γιατί δέν έρχονται να το ζητήσουνε;

Και πράγματι, κανείς δέν παρουσιάστηκε να το ζητήσει, παρ' όλο που ο κύρ-Σωτηράκης είχε δημοσιεύσει φωτογραφίες του στις εφημερίδες με τον χτυπητό τίτλο: «Ζητούνται οι γονείς του».

Νέος με πολλά προγόnytα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

— Αυτός είναι ο γιός μου.. ο μελαγχρινός.

Η κυρά — Θανάσaina άπεπειράθη να του τόν πάρη απ' την άγκαλιά γιά να τόν παραδώση στο «Πατριωτικό Ίδρυμα».

Πού, όμως, να τόν αφήση ο Παρασκευάς.

— Αφήστε τον χάμω τόν γιό μου...

Η αλή της φιλήσυχης Πλάκας άναστατώθηκε. Καρέκλες σηκώθηκαν, γλάστρες σπάσανε, μάτια μελανιάσανε, μύτες ματώσανε.

Ο παρατυχών πόλισμαν τούς όδήγησε όλους θριαμβευτικώς στο τμήμα κι' από κεί στο Πταισματοδικείο.

—

— Όνομάζεσαι; Ξεροκατάπιε ο Παρασκευάς.

— Όρίστε;

— Όνομάζεσαι; Μάλιστα.

— Τι μάλιστα;

— Όνομάζομαι!

— Πώς ονομάζεσαι βρέ άδερφε;

— Αί... Παρασκευάς... Παρασκευά Κουτρομούτης.

— Έτών;

— Όρίστε;

Άρχισε να έκνευρίζεται ο κ. πρόεδρος.

— Πόσων έτών είσαι;

— Έγώ;

— Άμ' ποιός, έγώ;

Είκοσι έξη είμαι, κύριε πρόεδρε, αλλά φαίνομαι μεγαλύτερος...

Δέν φαίνομαι μεγαλύτερος;

Τάχασε ο πρόεδρος.

— Και τί με νοιάζει έμένανε;

Τάχασε με τη σειρά του κι' ο Παρασκευάς.

— Τότε γιατί με ρωτάς;

Πανδαιμόνιο. Γέλια άκράτητα, κουδούνια, φασαρία.

Όταν άποκατεστάθη ή τάξις ο κ. πρόεδρος ξαναρώτησε:

— Επάγγελμα;

— Όρίστε;

— Τι επάγγελμα κάνεις;

— Ποιός;

— Εσύ... Τι επάγγελμα κάνεις;

— Όρίστε;

Άρχισε να χάνη την ύπομονή του το δικαστήριο.

— Τι επάγγελμα κάνεις, άδερφέ; Πώς ζής;

— Καλά κύριε πρόεδρε... Δόξα τώ Θεώ, καλά.

Έπενεβη ο δικηγόρος του Παρασκευά:

— Φοιτητά είμεθα κύριε πρόεδρε... Φοιτητά πρωτοετείς.

Έστερώσε τὰ γυαλάκια του ο κ. πρόεδρος και πήρε ύφος έπίσημον:

— Όρκίσου...

— Τι;

— Όρκισου ότι θα πής την αλήθειαν και μόνον την αλήθειαν.

— Στη ζωή της μάννας μου, κύριε πρόεδρε! Νά με κάψη το ούράνιο τόξο αν πώ ψέμματα!!!

Άναστατώθηκε ή αίθουσα από τὰ

Είμεθα πατέρες...

Ήρθε ή σειρά του Σωτηράκη.

— Σωτηράκης, κύριε πρόεδρε, Σωτηράκης Πρασιάς.

— Επάγγελμα;

— Χασαποπώλης.

— Πώς;

— Χασαποπώλης.

— Καλέ χασάπικο έχει ο άνθρωπος, πετάχτηκε ή κυρά-Θανάσaina.

— Και ποιός σε ρώτησε έσένα, κυρά μου;

— Κανείς... Τώπα έτσι να σάς διευκολύνω.

Ο κ. πρόεδρος προχώρησε εις την άνακρίσιν:

— Γνωρίζεις με τόν κύριον;

Έδω πετάχτηκε ο Παρασκευάς:

— Άμ... Αυτός με στεφάνωσε.

— Εσύ να μη μιλάς... άμα σε ρώτανε μόνο.

— Μάλιστα...

Ο κ. πρόεδρος έσυνέχισε.

— Λοιπόν; Γνωρίζεις με τόν κύριον;

— Μάλιστα.

— Και πως ήρθε και τσακωθήκατε;

— Ήρθε, κύριε πρόεδρε...

— Ναι, αλλά ποιά ήτο ή αίτία;

— Τό παιδί...

— Ποιό άπ' τὰ δύο είναι τό πραγματικό του παιδί;

Κι' ο πρόεδρος έδειξε τὰ δύο μικρά που καθόντουσαν ήσυχα στο πλάι της Πιπίτσας.

— Αυτό κύριε πρόεδρε, τό ξανθό...

— Είσαι βέβαιος;

— Μα τώρα... έμένα μου λές κύριε πρόεδρε!!!

Καί έρριξε βαρυσήμαντον βλέμμα εις την Πιπίτσα.

Μίλησε ο Παρασκευάς:

— Επιδρέπεται;

— Τι θέλεις;

— Δέν μπορώ να μιλήσω τώρα!

Όποτε με ρωτάνε θα μιλάω;

— Ναι... όποτε σε ρωτάνε...

— Καλά... Γιατί έγώ πρώτη φορά έρχομαι στο δικαστήριο και δέν ξέρω πως τάχτε κανονίσει έδω...

Ο Σωτηράκης συνέχισε... Είπε κι' αυτός τις άπόψεις του και τέλος έφτασε αίσίως στον καυγά.

— Εσύ τόν έχτύπησες πρώτος;

— Όχι, κύριε πρόεδρε, κι' οι δύο μαζί.

— Πώς κι' οι δύο μαζί, δηλαδή;

— Νά, τού κόλλησα μια κι' ύστερα μούδωσε κι' αυτός άλλη μία.

— Άρα έσύ τόν έχτύπησες πρώτος...

— Όχι, κύριε πρόεδρε, κι' οι δύο μαζί.

Μίλησε ή κυρά-Θανάσaina, μίλησε ή Πιπίτσα, μίλησαν κι' οι μάρτυρες που παρηκολούθησαν τό άγριο ξυλοκόπημα των κατηγορουμένων.

Τελευταίος έμίλησε ο κοκκινοτρίχης δικηγόρος του Παρασκευά. Πήρε τὰ δύο παιδιά, τούς δύο Γεράσιμους, στην άγκαλιά του γιά να κάνει πιο συγκινητική την άγρόρευσί του, και άρχισε με φωνήν παλλομένη από συγκίνηση:

— Είμεθα πατέρες κ. πρόεδρε... Ναι... τό φωνάζομεν: Είμεθα πατέρες... Ποιού εκ των δύο μικρών είμεθα πατέρες είναι ήλιου φαεινότερον κ. πρόεδρε...

Ημεθα μελαγχρινοί... Πίσσα είμεθα κύριε πρόεδρε, και ή πατήρ μας είναι μελαγχρινός και ή μητήρ μας και οι συγγενείς μας όλοι. Ο μελαγχρινός, λοιπόν, είναι ο υιός μας...

Ο αληθής υιός μας... Άλλά ποιός ξέρει... ποιός ξέρει, λέγω, τί είδους πλεκτάνην θέλησαν να μας στήσουν και πού θα κατέληγε αυτή όλη ή υπόθεσις αν δέν έφτανε τώρα εις την δικαιοσύνην. Τώρα που είναί ακόμα καιρός...

Μας δείρανε, κύριε πρόεδρε. Μας έπρίεζαν τό μάτι και μας άνοίξαν τη μύτη. Ναι... Μας έχτύπησαν επειδή δέν εδέχθημεν να μας χαρίσουν από τόν υιόν μας τόν όποιον λατρεύομεν.

Και ποιός μας έδειρε; Ποιός; Ο χασάπης κύριε πρόεδρε, ο χασάπης...

(Τό τέλος στη σελίδα 55)

ρία Τάμπριτζ έχει πολύτιμα κοσμήματα.

«Ο Κόλλιερ δεν απάντησε καθόλου. Ο ταγματάρχης δεν επέμεινε και άλλαξε θέμα».

— Πρέπει να φύγουμε. Να σε πάμε ως το σταθμό, Κόλλιερ;

— Πρέπει πρώτα να εκθέσω τις ενέργειές μου στον επιθεωρητή Πάρλυ, ταγματάρχα μου. Έχω εδώ μια μοτοσυκλέτα που δανείσθηκα σήμερα το πρωί και θα γυρίσω μ' αυτή στο Πάρμιντερ.

— Πολύ καλά... Χάριτε, «Ο Πάρλυ μόλις ξύπνησε έπεσε βαρύς σε μια καρέκλα και γέμισε την πίπα του».

— «Όλα τους μοιάζουν, είπε, ήθελάν σώνει και καλά ν' αποσιωπήσουν τη μικρή αυτή ιστορία».

— Οι Τάμπριτζ ανήκουν σε πολύ παλιά οικογένεια της επαρχίας αυτής, απήντησαν ο Κόλλιερ σηκώνοντας τους ώμους. Στην παλιά εποχή θα έθιγαν το πτώμα του Στάλλας κάτω από ένα δένδρο και η ιστορία θα τέλειωνε.

«Ο Πάρλυ, πριν ανάψει την πίπα του, κύτταξε τη φωτιά του σπέρτου του».

— Νομίζεις ότι οι Τάμπριτζ είναι άνακαταμένοι σ' αυτή την υπόθεση;

— Το σκέφτηκα αυτό, ωστόσο ο Κόλλιερ. Υπάρχει κάποιος λόγος: ο Στάλλας ήταν ένα από τα φλέοτ της κυρίας Τάμπριτζ, και συχνά την συνόδευε στα ρεστωράν και στις νυχτερινές διασκεδάσεις... Ο κύριος Τάμπριτζ την άφησε ελεύθερη... Οι σύζυγοι καιμιά φορά είναι γελοίοι.

— Οι δυο άνδρες ήταν ψυχραμένοι;

— «Όχι, απ' ό,τι ξέρω».

— Πού βρισκόταν ο Τάμπριτζ κατά την παρτίδα εκείνη του παιγνιδιού;

— Μέσα στο γάλλ με τον νέον Χάβιλαντ. Αυτοί ήταν οι φύλακες που θ' ανελάμβαναν τους άλλους.

«Ο Πάρλυ τράβηξε μερικές ρουφιεζίες».

— Είδα την πρώτη έκθεσι του Λέιν.

— Αλλά γέος τι έκμασε;

— Μυστήριο. Οι σημειώσεις που πήρε έφταναν αποσπασμένα από το σημειωματάριό του. Έν θέλεις τη γνώμη μου, Πάρλυ, η ασφυξία του δεν είναι τυχαία. Θά έκανε καλύτερα αν κλειδώνει την πόρτα του.

— Έχεις καμιά απόδειξη γι' αυτό που λες;

— «Όχι. Αλλά αν κυττάξεις προσεκτικά το σημειωματάριο, θα καταλάβεις ότι κάποιος έχει σπασώσει τρεις σελίδες. Ίσως να τις έκοψε ο ίδιος, αλλά αυτό είναι λιγάκι άπιθανον».

«Ο Πάρλυ σκέφθηκε».

— Να σου πω, αν είναι αλήθεια αυτό, δεν μετανόησα που κράτησα ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο... Αλλά έχω δέν τα πιστεύω, Κόλλιερ, και θα με συννωρήσεις αν σου πω ότι συχνά παρασούσεσαι από τη ραντασία σου. Μου κάνεις την εντύπωση ότι μέσα στα κεφάλια σου έχεις βάσει ότι η υπόθεση αυτή είναι εξαιρετικά μυστηριώδης... Θά είδες ότι σε λίγο θα την ξεσκεπάσω».

«Ο Κόλλιερ θάγκασε τα γείλια του γιατί αυτά τα λόγια τα περίμενε».

— Τώρα η υπόθεσι αυτή είναι στα γέοια σου. Με χρειάζεσαι τίποτε άλλο; Γιατί πρέπει να προσθέσω το τραίνον».

— «Όχι, σε ευχαριστώ... Δεν θέλω να σε κρατήσω περισσότερο. Καλησπέρα».

— Καλησπέρα, είπε ο Κόλλιερ.

«Ήθελε να προσθέσι: «Καί προσέγε

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

να μην κάμης πολλές γκάφες», αλλά δεν μπορούσε να ικανοποιήσει την επιθυμία του αυτή, γιατί ο Πάρλυ ήταν αρχαιότερός του. Το τραίνον ήταν στο σταθμό: μιά έφημερίδα που αγόρασε, πριν εγκατασταθί στο διαμέρισμά του, έγραφε με χονδρά γράμματα στην πρώτη σελίδα: «Το έγκλημα της έπαυλας, Παράξενος θάνατος γνωστού συγγραφέως».

«Ο αντικαταστάτης του Κόλλιερ έκανε αίσθητη γρήγορα την παρουσία του. Η Ρούθ Κλέαρ άκουσε τον Τζώρτζ Τάμπριτζ να παραπονιέται πικρά μέσα στο σαλόνι, όπου είχε πάει για να συναντήσει τους άλλους προσκεκλημένους».

— Είχα την εντύπωση ότι αυτό το σπίτι ήταν ιδιοκτησία μου, αλλά πρέπει να πιστέψω ότι άπατήθηκα.

«Όλοι αυτοί οι άστυνομικοί είναι σκορπισμένοι παντού σαν τις μυδίες. Άκουτε αυτά τα σφυροκοπήματα;»

— Άναπτή μου κύριε Τάμπριτζ, είπε η κυρία Στόρεν με τη σταθερή φωνή της, κανένας εδώ μέσα δεν είνε κουφός. Τι κάνουν;

— Μά σχεδόν τίποτε. Οι δυο νέοι άστυνομικοί που φρουρούσαν ενοιάζονταν μέσα στο μπάνιο. Β'άζουν τις σωλίνες, δεν ξέρω παρά ότι για ν' αντισώσουν έπασσαν μιά λεκάνη. Ο Κόλλιερ τουλάχιστον θά ζητούσε την άδεια αλλά έβουγε και αντικαταστάθηκε από έναν άλλον που έφερε ο Λάρκομπ.

— Μήπως είναι αυτός ο Ιπποπόταμος που συνήντησα προ λίγο στο γάλλ; Είπε ο Τζώρτζ με τον Κόλλιερ. «Είπε ο Τζώρτζ με τον Κόλλιερ».

— Πολύ πιθανόν, είπε ο Τζώρτζ με αξιοδράκοντο ύφος. «Ο Κόλλιερ ήταν πολύ καλύτερος, και δεν υπήρξε να καταλάβω αυτές τις αλλαγές».

«Ο σερ Χιούστας έβηξε».

— Δεν πρέπει να εκπλήττεσαι που η Σκώτλαντ Γουάρντ ενήργησε σύμφωνα με την παράκλησί μου. Τους τηλεφώνησα σήμερα το πρωί, λόγω της άσσοακτιόστην προθέσεως που είχε εκείνος ο άλλος να με κρατήσει εδώ, και τους παρεκάλεσα να στείλουν κανένα άλλον πιο Ικανόν».

— Μπα! είπε ο εξάδελφός του με κάποια κατάπληξι. Θά μπορούσε να με ειδοποιήσης όμως. Οι προθέσεις σου, Χιούστας, είναι θαυμάσιες, το ξέρω, αλλά θά προτιμούσα να αφήνες τα πράγματα όπως ήταν».

— Έκαμα αυτό που νόμισα ότι ήταν καθήκον μου, απήντησε ο σερ Χιούστας ψυχρά.

Το δείπνον ήταν ενοχλητικό, γιατί συνοδεύονταν από τον θόρυβο των σφυροκοπημάτων και τους πηγαίνοντες στο γάλλ. Η Ρούθ, που γινόταν ολο και πιο νευρική, στο τέλος απέφασσε να υποβάλει μιά ερώτησι στον οικοδεσπότη. Καθόταν άριστερά του, απέναντι από την κυρία Στόρεν.

— Άκριβώς τι κάνουν, Τζώρτζ;

— Λοιπόν, η ανάκρισις επρόκειτο να γίνει αύριο το πρωί στο χωριό. Ο νέος επιθεωρητής τα τροποποίησε όλα, θά γίνει εδώ στη σάλα του μπι-

λιάδου, και τώρα σηκώνουν το τραπέζι και το χαλί.

— Α... και στο μπάνιο τι κάνουν;

— Η φωνή της έτρεψε λιγάκι. Ο Τάμπριτζ την κύτταξε ζωηρά.

— Ψυχραιμία, ψιθύρισε. Ο νέος επιθεωρητής ψάχνει για το μαχαίρι. Με ρώτησε αν ψάξαμε τον Ντάροου, όταν βγήκε από τη γαλαρία για να φωνάξει βοήθεια. Το απάντησα φυσικά ότι δεν κάναμε τίποτε τέτοιο...

— Έχει εξετάσει λοιπόν τον Ντάροου;

— Ναι, μπροστά μου. Τον ρώτησε τι είχε κάμει. Ο Ντάροου του είπε ότι είχε πάει να πλύνει τα χέρια του στο νιπτήρα έπειτα ότι πήγε στο δωμάτιο του να βγάλει το κοστούμι του πιερρότου που του είχαν δανείσει και να ντυθί πριν κατέβη. Ο άνθρωπος αυτός, Πάρλυ, τον ρώτησε τι τον έσπρωχνε να αλλάξει τόσο γρήγορα...

— Έξακολούθησε, είπε η Ρούθ.

— Εκείνος απήντησε: «Ήμουν γεμάτος αίματα και αυτό μου προκαλούσε έμετο. Η βία του αίματος μου προένευε φρίκη».

«Ο Πάρλυ σημείωσε την απάντησι».

— Εκείνη ρίγησε.

— Τι απέγινε το κοστούμι του πιερρότου;

— Το πήρε ο Λέιν, Ρούθ, μ' ένα βασιλίσκο. Τώρα μετανοιώνω που σ' έλεσα... Ο Πάρλυ θέλει να μείνουν όλοι εδώ ως μεθαύριο.

— Αλήθεια;

— Λοιπόν...

— Εδίστασε.

— ...Ίσως είναι καλύτερο να σε ποσειδοποιήσω. Φαίνεται ότι η Άντζελ άκουσε τον Ντάροου να σου λέγει ότι μισούσε τον Στάλλας και ήταν τόσο ζώο, που το επανέλαβε στην άστυνομία».

Την κύτταξε πάλι. Χλωμή και σιωπηλή έσφιγγε μέσα στα δάχτυλά της ένα κομμάτι ψωμί.

— Ρούθ, αληθινά λυπούμαι πολύ.

«Εκείνη δεν είπε τίποτε. Ο Τάμπριτζ γύρισε προς την κυρία Στόρεν, η οποία του ζητούσε νέα για τη γυναίκα του».

— Είπε καλύτερα, ευχαριστώ. Αλλά θά χρειασθί λίγος καιρός για ν' αναλάβη από τη συγκίνησι που δοκίμασε. Ξέρετε, είναι πολύ νευρική».

— Ναι, είπε η κυρία Στόρεν, την λυπούμαι, γιατί έχω ποσοπικώς ειμαι ιδιοσυγκρασίας ήσυχης. Αλλά δεν ανήκω στην επιψη αυτή των αυτοκινήτων, της τζάζ, του καπνίσματος και των κοκτέιλ, τα οποία βέβαια δεν προδιαθέτουν καθόλου τον οργανισμό για να υποφέρει τους κλονισμούς όταν έρχονται. Και η μικρή Μις Τζώαν; Είναι κι' αυτή νευρική; Δεν την βλέπω εδώ».

— Είναι πολύ συναγμένη, εξήγησε ο Τζώρτζ. Η αδελφή της την υποχρέωσε να μείνει στο κρεβάτι».

— Αυτό ήταν το φρονιμότερο, είπε η κυρία Στόρεν.

Σε αντίθεσι με την Ρούθ, αυτή είχε δειπνήσει θαυμάσια και εξ άλλου καθένας καταλάβαινε ότι οι συμπεριεές της ήταν περιωρισμένες και ότι δεν έννοουσε να χαλά το αίμα της για τους άλλους».

— Υποθέτω ότι οι νέοι δεν πρέπει να χορεύουν, είπε η κυρία Στόρεν, αυτό δεν θά ήταν σωστό. Θά μπορούσαμε όμως να παίξουμε μπριτζ...

— Ωραία ιδέα απήντησε ο Τζώρτζ καταβάλλοντας προσπάθεια να φανή ευχαριστημένος.

Δεν του άρεσε καθόλου να παίζη

με την κυρία Στόρεν, η οποία ήταν πολύ δυνατώτερη του, αλλά σκέφθηκε ότι ήταν γρήγ και ότι γι' αυτήν δεν υπήρχε άλλη διασκέδασις.

Η κυρία Στόρεν έσκυψε λιγάκι μπροστά για να προσελεύση την προσχή της Ρούθ.

— Θά παίξετε κυρία Κλέαρ; Θά σ'ας χρειασθούμε...

«Η Ρούθ ρίγησε».

— Ω, όχι... όχι άποψε. Έχω... έχω πονοκέφαλο».

Το λεπτό πρόσωπο της κυρίας Στόρεν εξέφρασε ευενικά δυσπιστία.

— Μ' όλη τη γυμναστική που κάματε στο υπαίθριον! Τι κρίμα!

«Η Ντιάννα κι' εγώ θα παίξουμε με αντιπάλους σ'ας και τον Χιούστας, κυρία Στόρεν. Θά μάς κερδίσετε, βέβαια, αλλά είμαστε συνηθισμένοι».

Λιγάκι άργότερα ανέβηκε στο δωμάτιο της γυναίκας του. Η Πήρλ ηριγμένη πάνω στα μαξιλάρια. Κάπνιζε διαβάζοντας ένα μυθιστόρημα, το οποίο άκούμπρε στο κρεβάτι μόλις είδε τον άνδρα της να μπαίνει.

— Λοιπόν;

«Η φωνή της μαρτυρούσε την ταραχή της».

— Έδώ είσαι πολύ ήσυχη, στέναξε ο Τζώρτζ. «Όλος αυτός ο κόσμος μου κάθεται στο στομάχι» ευτυχώς που αύριο φεύγουν οι περισσότεροι».

— Καύμεν γέρο! Αλλά θά φύνουμε γρήγορα και μεις, μά την αλήθεια; Μακριά από την Άγγλια για κάμποσο καιρό, είπε εκείνη νευρικά.

«Εκείνος στέαξε».

— Σύμφωνοι, Πήρλ. Ναι... Καταφέρνεις πάντοτε αυτό που θέλεις!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Ο ρόλος του τυφλού

Ο άνακριτής άρχισε την ανάκρισι στη σάλα του μπιλιάρδου της έπαυλας. Το ίδιο εκείνο πρωί, ο Έναν περίπατο που είχαν κάνει στο πάρκο ο Ράγκλ Νόρρις με την αδελφή του Βαρβάρα και τους Χάβιλαντ, δεν μπόρεσαν να μιλήσουν για το έγκλημα, ενώ περπατούσαν κάτω από τα μεγάλα δένδρα».

— Σε μένα φαίνεται αρκετά καθαρό, είπε ο Ράγκλ με κάποια σκία λύπης. «Αν μάλιστα έβλεπε, δεν θά έμενε καμιά αμφιβολία. Ο δικηγόρος του φυσικά θά υποστηρίξη ότι είναι αδύνατον ένας τυφλός να κτυπήσει θανάσιμα με την πρώτη... Αν λάβαινε πάλι σώμα με σώμα το πράγμα θά διέφερε, αλλά όλοι σ'ας παρατηρήσατε, όπως κι' εγώ, ότι το τούλινο κασκόλ του Ντάροου δεν ήταν ούτε τσαλακωμένο, ούτε σχισμένο».

— Ναι, είπε η Άντζελ. Έξ άλλου έχω το το έλαφρά μελαγχολικό του ύφος...

— Δεν βρίσκετε ότι τελευταίως η κυρία Κλέαρ έχει αλλάξει πολύ; ρώτησε έπειτα από μιά στιγμή ο Ράγκλ Νόρρις. Χθες το βράδυ φαινόταν σαν άρρωστη και σήμερα το πρωί δεν κατέβηκε στο πρόγευμα».

— Τι τ'ας θέλετε, είναι πολύ σκληρό γι' αυτήν, είπε η Βαρβάρα.

«Όταν βρέθηκε μόνη με τον αδελφό της τον ρώτησε αν είχε παρατηρήσει ότι ο Τζούλιαν Χάβιλαντ δεν είχε ανοίξει το στόμα του στον περίπατο, ο Ράγκλ την κύτταξε».

— Τον υποπτεύεσαι;

— «Όχι, ακριβώς όχι, αλλά κανείς δεν ξέρει τίποτε αλήθεια».

«Άλλως τε αυτή η άτμόσφαιρα της δυσπιστίας ήταν τρομερή. Η Βαρβάρα εξέδhlωσε ακόμη κάποιο άλλο αίσθημα, που ίσως το συνεμερίζοντο και οι άλλοι».

— Δεν θά είχα αυτή τη φρικτή εντύπωση αν ο Στάλλας είχε δολοφονηθί με μιά σφαίρα ρεβόλβερ. Νά σκέπτεται κανείς ότι ο δολοφόνος είναι μεταξύ μας! Θέλω να πω ότι ένα μαχαίρι είναι ένα όπλο τόσο άγριο, τόσο άσπλαγνο!...

«Ο νέος Νόρρις θυμήθηκε τα λόγια της αδελφής του βλέποντας τον άνακριτή να ρίχνει ένα κυκλικό βλέμμα στο άκροατήριό του πριν άρχισί. Με την απόφασι που πήρε ο άνακριτής να κάμη την ανάκρισι στο σπίτι, απέφυγαν το πλήθος που θά μαζευόταν αν η ανάκρισις γινόταν σε άλλη αίθουσα. Η Ρούθ Κλέαρ και η Άντζελ Χάβιλαντ εκάθοντο η μιά κοντά στην άλλη και αντιπροσώπευαν το γυναικείον φύλον, με την κυρία Γκόαρ, την γκουβερνάντα, και την Μις Μπέρρυ, την αρχικαμαριέρα. Άλλ' ό- λες οι έφημείδες του Λονδίνου είχαν στείλει συντάκτες και καταλάβαινε ότι το μυστήριο του Πέβεριλ θά γινόταν πασίγνωστο».

«Ο Πάρλυ, πριν ανάψει την πίπα του, κύτταξε τη φωτιά του σπέρτου του».

«Ο άνακριτής έβηξε».

— Στο χωριό, κύριοι, σ'ας έδειξα το πτώμα του θύματος, και ο επιθεωρητής Πάρλυ σ'ας ώδήγησε στη γαλαρία όπου έγινε το έγκλημα. Λυπούμαι που είμαι υποχρεωμένος να σ'ας αναγκάσω να άπουσιάζετε από τις οικογένειές σας τις ημέρες αυτές των εορτών, αλλά δεν μπορεί να γίνη διαφορετικά. Θά περιορισθώ άλλως τε ν' ακούσω τις καταθέσεις δυο ή τριών μαρτύρων, και έπειτα θ' αναβάλλω μεν δι' ολίγας ημέρας, για να μπορέση η άστυνομία να εξακολουθήση τας έρεύνάς της...

Σταμάτησε για ν' ακούση τον Πάρλυ, ο οποίος κάτι του σφύριξε στο αυτί.

— ...«Ω, όχι για πολύ, γιατί ίσως σύντομα θά έχουμε νέα. Τώρα θά σ'ας ανακεφαλαιώσω τα γεγονότα. Θά συγγράφω Στάλλας ήταν ένας από τους προσκεκλημένους του κυρίου και της κυρίας Τάμπριτζ στο Πέβεριλ, κατά τας εορτάς των Χριστουγέννων. Τη Δευτέρα το βράδυ έδόθη χορός μετημφιεσμένων. Όλοι οι υπηχορός μετημφιεσμένων, «Όλοι οι υπηχορός, μετά το δείπνον, άνεχώρησαν για το χωριό, όπου έδόθη επίσης χορός, έκτος από έναν σωφέρ, ο οποίος έπήγε να κοιμηθί έπειδή υπέφερε από πονόδοντο. Ο κύριος και η κυρία Τάμπριτζ άκολούθως άργάνωσαν μιά παρτίδα από κρυφτό με τους προσκεκλημένους των. Το ηλεκτρικό ρεύμα διεκόπη και το σπίτι έβυθίσθη στο σκοτάδι. Το έγκλημα έλαβε χώραν το διάστημα αυτό, και συνηθροίσθημεν εδώ δια να προσπαθώμεν ν' ανακαλύψωμεν πώς έδολοφονήθη το θύμα και από ποιόν. Τώρα θά πασακαλέσω τόν δόκτορα Χένω να έλθη να καταθέσι».

«Ο δόκτωρ Χένω σηκώθηκε και άρκίσθηκε. Είπε ότι έρθεσε στο Πέβεριλ μεταξύ των δέκα και μισή και των ένδεκα».

— Το πτώμα ήταν ξαπλωμένο στο ντιβάνι στο κούφωμα του παραθυριού και τα χέρια είχαν άρπάξει το πρεβάτι. Κανένα ίχνος πάλης κατά τη γνώμη μου, το θύμα κτυπήθηκε ξαφνικά. Η καρδιά τρυπήθηκε με το δ- πλο και ο θάνατος θά έπληθε στιγμιαίος».

— Θά μπορούσε μόνος του να κτυπήθί κατ' αυτόν τον τρόπον;

«Ο δόκτωρ φάνηκε διατακτικός».

— Ναι. Αλλά τότε θά έπρεπε να βρω το όπλον μέσα στην πληγή ή χάμω κοντά του».

— Βεβαίως. Κάτι άλλο: Ένα κτύπημα έγγχειριδίου στο στήθος δεν είναι πάντοτε θανατηφόρον;

— «Ω, όχι».

— Νομίζετε ότι ο δολοφόνος θά είχε γνώσεις ανατομίας;

— Μά... ναι... ίσως».

— Ευχαριστώ. Άκούω προς το παρόν αυτά, δόκτωρ Χένω, Τώρα θά καλέσω τόν Χούγκ Ντάροου».

Στην αθουσα βασίλευε απόλυτος σιωπή όταν σηκώθηκε ο Ντάροου και περίμενε να άδηγηθί από έναν άστυφύλακα κοντά στον άνακριτή. Τον άκούσαν να προφέρει τόν όρκον ευκρινώς, αλλά χαμηλόφωνα».

— Λοιπόν, κύριε Ντάροου, μάς λέτε πώς ανακαλύψατε το πτώμα του Στάλλας;

— Μετά το σβύσιμό των φώτων καθυστέρησα λιγάκι στο γάλλ. Όλοι οι άλλοι είχαν ήδη σκορπίσει για να βρουν μέρος να κρυφθούν. Δεν σκόπευα, είναι αλήθεια, να πάρω μέρος στο παιγνίδι, αλλά στο τέλος άπεφάσισα να μ'ω στη γαλαρία και να καθίσω σ' ένα παράθυρο, το πρώτο

δεξιά, όπως μπαίνομε. Τό κουδοδι χτύπησε αμέσως κατόπιν, άλλ' αυτοί που έψαχναν δεν μπήκαν στη γαλαρία...

— Μιά στιγμή. Ποιοι ήσαν αυτοί που έψαχναν;

— Ο κύριος Τάμπριτς και ο κύριος Χάβιλαντ.

— Ευχαριστώ. Τότε τι συνέβη;

— Άκουσα έναν ήχο σαν κάτι να έσταζε. Έπιπνέφατε μου να σας πω, ότι από τότε που έχασα την όρασή μου ή άκοή μου έχει γίνει πιο όξεια. Ο ήχος αυτός είχε κάτι το άπαισιο και φαινόταν ότι έρχόταν από το απέναντι κούφωμα. Πλησίασα και άπλωσα τα χέρια μου. Γέμισα αίματα...

— Και έπειτα, κύριε Ντάροου;

— Έτρεξα στη γαλαρία και φώναξα βοήθεια.

— Ο άνακριτης έγραψε τις απαντήσεις του Ντάροου. 'Η πέννα έτριξε μέσα στη σιωπή... Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του.

— Τίποτε άλλο, κύριε Ντάροου; Μη ξεχνάτε ότι άρκισθητε.

— Ναι. Κάτι άλλο... Μπαίνοντας στη γαλαρία είχα την εντύπωση ότι κάποιος βρισκόταν εκεί μέσα. Άκουσα μάλιστα ένα έλαφρό ψιθύρισμα φωνής, έπειτα αισθάνθηκα λίγο δροσερό αέρα, σαν να είχαν άνοιξει μία πόρτα ή παράθυρο.

— Γιατί δεν τό είπατε αυτό ένωρίτερα, κύριε Ντάροου;

— Δεν ήμουν βέβαιος. Τη στιγμή εκείνη μάλιστα νόμισα ότι όχι μονάχα ύπρχε κάποιος στο δωμάτιο, αλλά και μία γυναίκα... Δεν ήταν παρά μία έντύπωση.

— Καταλαβαίνω. Τι έπάγγελμα έχετε, κύριε Ντάροου;

— Πριν από τον πόλεμο σπούδαζα ζωγράφος. Τώρα ζω με την σύνταξή μου και με την καλαθοπλεκτική.

— 'Η σπουδή της ζωγραφικής συμπεριλαμβάνει και γνώσεις ανατομικών;

— Μάλιστα.

— Είθετε πολύν καιρό τυφλός;

— Από τις δεκαοκτώ Οκτωβρίου του 1917 Τό χαράκωμά μου την ημέρα εκείνη τινάχτηκε στόν αέρα και έχασα την όρασή μου.

— Άνεπανορθώτως;

— Οί γιατροί μου είχαν πη ότι έως με καμιά δυνατή συγκίνηση να ξεανάβρισκα τó φως μου.

— Όπως, παραδείγματος χάριν, με τη συνάντησή ενός προσώπου που θά μισούσατε.

— Δεν μου καθώρισαν.

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

— Τώρα δεν είθετε πια τυφλός;

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΟΣ

— Τί φοβερός καιρός!...
— Δεν βρίσκω.
— Είθετε, λοιπόν, τόσο αισιόδοξος;
— Όχι, είμαι έμπορος άδια βρόχων.

ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΜΕΣ' ΣΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ...

Καμπάνες μέσ' στο δειλινό καθώς σιγοχτυπάτε' στίς εκκλησιές, στη χώρα εδώ δεν πάτε την ψυχή μου, έσείς μου τήνε παίρνετε κι' αλόγχα την τραβάτε σε μία εκκλησιά, που πήγαίνα παιδάκι στο νησί μου.

Θυμάμαι, γύρω οι λεμονιές άνθιζαν' περιστέρια πετούσανε στο θόλο της' κι' οι άγιοι στη σιωπή τους, κι' οι άγγελοι μέσ' στο λίγο φώς π' άφίναν τ' άγιοκέρια, μαζί με μάς έλέγανε σιγά την προσευχή τους.

Δέν ξέρω, μά ό Χριστός εκεί, με τό γερό κεφάλι, ήτανε τότε πιο καλός και μάς έσυμπονούσε. "Ω! κι' ή καμπάνα, π' άκουγα να φέλην άγάλη-άγάλη, άπ' όλες όσες έχει ή γη γλυκύτερα χτυπούσε...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

'Η Έθραιοπούλα ή όμορφη κι' άρχοντοθυγατέρα, στόν άργαλειό της ύφαινε κι' άνάτρια έτραγουδούσε:
— Δισαίδι, καλοδιάσίδο, γνεμμένο στο νυχτέρι, Δισαίδι μ, όντας σ' έγνεθα τόν συχωνειρευόμουν, Δισαίδι, όντας σ' εδιάζομουν ήρθεν από τά ξένα, Δισαίδι, όντας σ' έτύλιγα, στήν εκκλησιά τόν είδα, Δισαίδι, όντας σ' εκόλναγα μώστειλεν άρραβώνα. Παιίξε, άργαλειέ μου, θρόντισε πέτα, χρυσή σαίτα. Τρίξτε, καυμένα χτένια μου, θαστάτε τόν ήχο μου, να θγούν τά ύφάδια γρήγορα, να ράψω τά προικιά μου, γιατί ό καλός μου θιάζεται, θιάζεται να με πάρη.

Κ. ΚΡΥΣΤΑΛΗΣ

"Έξυπνα 50%.

Ζήτημα προτιμήσεως

Στήν ταβέρνα:
— "Αν με κεράσεις τό πρώτο ποτήρι σε κερνώ τό δεύτερο έγώ.
— Προτιμώ ν' άρχίσω από τό δεύτερο...

Κρυφός πόθος

Στήν φιλική προσεπείδα:
Ο Τ ο ς ό ς: Γιατί, μπαμπά, τραγουδούν εκείνοι οι δυο μαζί;
Ο μ π α μ α ς: Για να τελειώσουν πιο γρήγορα, παιδί μου...

"Ορκος πίστewς

— Μ' αγαπάτε λοιπόν άληθινά χ. 'Η ρακλή;
— Σας λατρεύω δεσποινίς 'Ιουλίτ.
— Όρκισθήτε μου τότε σ' ότι πολυτίμότερο έχετε!
— Να μή χαρώ τόν νέο μου μισθό!...

Σπουδαίος άνδρωπος

— Μάλιστα, είμαι ό σπουδαιότερος άνδρωπος, στήν ποδοσφαιρική μας ομάδα.
— Είσαι μήπως ό άρχηγός;
— Όχι, αλλά αυτός που φουσκώνει την μπάλλα!...

Φιλόστοργος κόρη

— Μα παιδί μου, ό νέος αυτός δεν έχει πεντάρα!...
— Ναι, μπαμπάχα, αλλά θά έχω έγώ... μία μέρα!

Εύτυχως ..

— "Α! φίλε μου, φθνήα την γλύτωσα. Φαντάσου έπεσα από μία σκάλα ύψους 20 μέτρων!
— Και δεν πιάχισες τά πλευρά σου;
— Όχι. Γιατί δεν είχα προχάνει να άνέβω παρά τό ένα μόνο σκαλοπάτι...

ΚΑΚΟΤΥΧΙΑ

— Μάλιστα, αγαπητή μου, 40 χρόνια παντρεμένη!...
— Και δεν σου ήρθε καμιά φορά ν' αφήσης τόν άνδρα σου;
— Ναι μία φορά. Άλλά έβρεχε και είχα δώσει την όμπρέλλα μου για έπισκευή...

Η ΖΩΗ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΖΟΥΜΕ...

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

2ον—Στό μπάρ της «Μεγάλης Βρεταννίας»

Η νύχτα, ή γλυκειά 'Αθηναϊκή νύχτα είχε στολισθεί μ' όλες τις όμορφίες της: Άναψε τά πολύχρωμα λαμπρόνια τών κέντρων, σκόρπισε στο δρόμο τό γοητευτικό πλήθος τών γυναικών κι' άνοιξε τις πόλες τών «μιοδίκι-χάλ» και τών θεάτρων. Με την κοκκεταρία μάς έπιθυμητής γυναικας μάς κάλεσε κατόπιν ν' άνακαλύψουμε και να θαυμάσουμε τά θέληγτρά της:

— Κύριε δημοσιογράφε, μάς δήλωσε, δεν βλέπετε λοιπόν πόσο είμαι έλκυστική; Έλάτε, έγκαταλείψατε τό «καρνέ» και τό στυλό σας. Τό φίλι μου άξίζει χίλια ποιήματα κι' ή περιπέτειά μου είναι πολλές φορές τό πιο συναρπαστικό ρωμάντο!... Έπειτα, όταν ό ήθικολόγος ήλιος χαλάση τόν ιστό μου και σκorpίση τά δίχτυα μου, μπορεί να επανέλθετε στόν έαυτό σας και να συνέλθετε. Μα άπόψε είμαι δική σας... Δεν συγκινήθετε λοιπόν άπό αυτήν την θυσία μάς όμορφης γυναικας που σας προσφέρεται δίχως ύπολογισμό, έτσι για να σας διασκεδάση;...

'Η νύχτα ήτανε δική μας! Θα μπορούσαμε να τις χαϊδέψουμε τά κατάμαυρα μαλλιά της που λούζονταν στο φώς του φεγγαριού. Θα μπορούσαμε ν' άναπνεύσουμε τό γλυκό άρώμα της και να μεθύσουμε από την μουσική και τό τραγούδι της. Θα μπορούσαμε άκόμη να δοκιμάσουμε τόν έρωτα στο σποδό τόξο τών γυναικείων χειλιών.

Μά ή νύχτα μάς άρνήθηκε τά πάντα. Μας πρόδωσε! Γδύθηκε μπροστά μας και ντύθηκε. Κι' έπειτα βέβαιη για την ύπεροχή της μάς έγκατέλειψε. Κι' έμεις πια σκλάβοι τών θελήγτρων της, την άναζητούμε τώρα παντού, και προσπαθούμε να ξαναβρούμε τις όμορφίες της...

Κάποιος μάς ύπέδειξε τέλος τό στρατηγείο της:

— Πηγαίνετε, μάς δήλωσε στο μπάρ του «C. B.». Μέσα σ' αυτό καταστρώνονται τά σχέδιά της. Εκεί άρχίζει... μεγάλο παιχνίδι το έρωτος.

Αχ! κ. Νύχτα, μου έγινες πολύ άριστοκρατική! Για να σε βρή κανείς και να σ' άπολαύσει, χρειάζεται λιμουζίνα να!

Στό μπάρ του «Τζή Μπή», τό φώς τών πολυελαίων έπαιξε με τά κρυστάλλινα ποτήρια. Στ' άναπαυτικά καθίσματα

νοηματα γοητευτικές κυρίες άπελάμβαναν τόν «Παπαστράτο», τόν «Σιγάλα» και τόν... «Γιαννουκάκη». Μερικές ξένες, άρωμάτιζαν την άτμόσφαιρα με τά «Βιρτζίνια», τά «Κάμελ» και τά «Τσέστερφιλντ».

Στά ταμπουρέ ένα πλήθος ανθρώπων ζητούσε σ' όλες τις γλώσσες την ευθυμία από τόν φημισμένο «μπάρμαν» της «Μεγάλης Βρεταννίας» τόν Κώστα. Ο Τζιμς, άλλος σοφός εκπρόσωπος το Βόκχου, τόν βοηθούσε μ' ένα έπιτελείο λευκοφορεμένων ύπαλλήλων στην έτοιμασία τών μαγικών κοκταίηλ του κεφιού και της λήθης. 'Η χαρά, είχε κλεισθεί στο πολύχρωμα «σκονάκια» που παρέτασσε ό μπάρμαν πάνω στο μάρμαρο. Τό ροδοκόκκινο πρόσωπό του είχε ένα διαρκές χαμόγελο καλωσύνης. 'Ηταν ένας μοντέρνος άλχημιστής. Έίνας θαυματοποιός. Ένας ζωγράφος. Ένας μάγος με πιστούς και άφοσιωμένους όπαδούς.

— Κώστα, του δηλώνουμε, θέλουμε να μάς άποκαλύψης τά μυστικά σου. Ο μπάρμαν προσπαθεί ν' άποφύγη αυτό τό «πικρόν ποτήριον». Είνε πρόθυμος να μάς χαρίση όλο τό μπάρ και μάς ρωτάει:

— Ούίσκυ; μπράντυ; τζίν;
— Όχι. Θέλουμε τό μυστικό της «Λευκής Κυρίας». Θέλουμε άκόμη τόν σοφό συνδυασμό του «Μπρόνξ», του «Ντράϊ μαρτίνι», του «Σάϊτ κούρ» και του «Τζή-Μπή».

Είνε τά πέντε φημισμένα κοκταίηλ του.

— Τό κοκταίηλ «Χουάϊτ λαίντς» μάς άποκαλύπτει τέλος, γίνεται με συνδυασμό τζίν, κουαντρώ και λίγο ζουμί από λεμόνι. Τό «Σάϊτ-κάρ» με κονιάκ, κουαντρώ και λεμόνι. Τό «Μπρόνξ» με τζίν, βερμούτ και ζουμί πορτοκαλλιού. Τό «Ντράϊ μαρτίνι» με τζίν, άμπρικο μπράντυ και ζουμί λεμονιού και τό κοκταίηλ «Τζή-Μπή», τό «σπεσιαλιτέ» του μπάρ της «Μεγάλης Βρεταννίας», γίνεται από τζίν και μπράντυ και με λίγες σταγόνες λεμονιού.

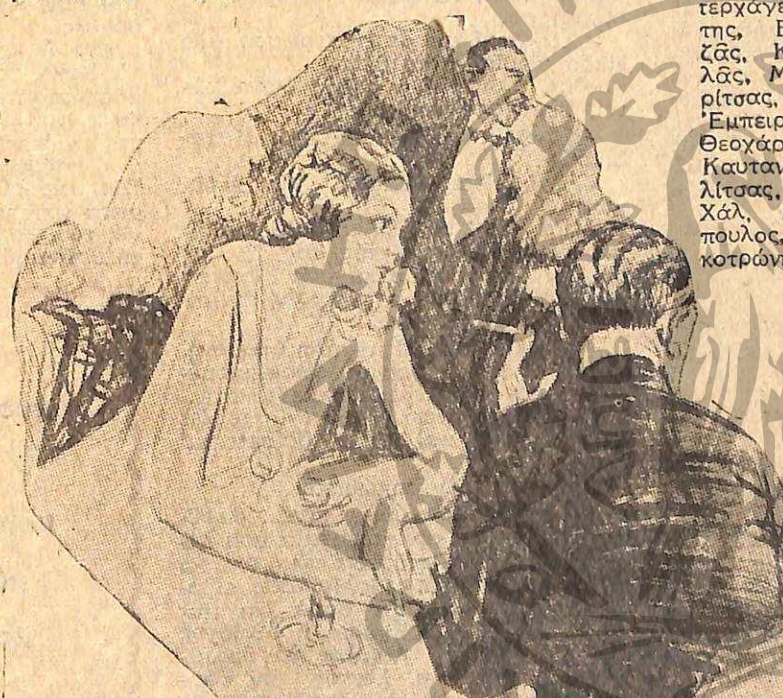
Στό μπάρ οι πιστοί όπαδοί του άρχίζουν να προσέρχονται από τις 7.30 μ.μ. Στις 8.45 μ.μ. είναι, όμως, ή κρισιμότερη ώρα και ή πιο ένδιαφέρουσα. Τότε μεταβάλεται σε μία μικρογραφία της Κοινωνίας τών Έθνών. Μία μοντέρνα Βαβέλ: Στρατηγοί, πολιτικοί, χρηματιστάι, τραπεζίται, ξένοι δημοσιογράφοι, διπλωμάται, ναύαρχοι, κυρίες της άριστοκρατίας, μεγάλες άρτίστες, περιηγητάι κλπ.

Από τούς πιο τακτικούς θαμώνες του είναι αϊ κ.κ. Κ. και Α. Γράτσου που παίρνουν τό απαραίτητο ούζο τους. Επίσης ή κ. Γ. Βλάχου, ή κ. Φεράλδη, ή κ. Ούϊντερ, ή κ. Μάρκογλου, που έχει άδυναμία στο «πορτόν», ή κ. Έφεσίου, ή δις Κατερίνα Κουμάνταρου που φερει κάλτσες τών εισκοπίντε δραχμών και της άρέσει να συζητή με γέροντες χρηματιστάς και διπλωμάτες κι' ένα πλήθος κυριών, μεταξύ τών όποιων οι κ.κ. 'Αβέρωφ, Βάττης, Έφέσιος, Κουτρομπής, Α. Μάνος, Κ. Γράτσος, Φραντζής, Βαντερχάγεν, Ι. Άρβαντιδης, Συριώτης, Βαρβαρέσσος, Βλάχος, Πιέζας, Κάρολ, Μαζαράκης, Π. Μελάς, Μ. Μελάς, Μαλαμίδας, Γκορίτσας, Σ. Χαροκόπος, Ούλ, Ρήζ, Έμπειρίκος, Φραγκόπουλος, Σ. Θεοχάρης, Μακρύ, Κορωνάιος, Καυταντζόγλου, Καρέλλας, Δημούλιτσας, Μάντακας, Μάσκουλου, Χάλ, Βερού, Μεταξάς, Α. 'Ηλιόπουλος, Άσπρογέρακας, Κ. Κολοκοτρώνης κ. ά.

Μά οι πιο πιστοί και άφοσιωμένοι θαμώνες του μπάρ του «C. B.» είναι οι κ.κ. Ρωμανός, Μ. Λιδωρίκης, Μπαλτατζής, Δεληγιώργης, 'Ηλ. 'Ηλιόπουλος και ό κ. Ι. Γεωργαντάς, ό «άρχηγός» όπως άπό πρόεδρος άνωμάσθηκε. Αυτό με δυό λόγια είναι τό γλήγορο «έναν στανανέ» που κατορθώσαμε να πάρουμε από τό μπάρ της «Μεγάλης Βρεταννίας».

Στό επόμενο φύλλο θ' άσχοληθούμε με άλλο λο κοσμικό κέντρο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Σαρλόττα Λαμάρς συλλαβάνεται αδιώως καὶ προφυλακίζεται ὡς δολοφόνος τοῦ γιαιτροῦ Ρενεβίλ, καὶ τοῦ μικροῦ νόθου τέκνου της. Ὁλος ὁ κόσμος βοᾷ ἐναντίον της μὴδ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου της ἐξαιρουμένου. Μονάχα ἓνας πιστεύει στὴν ἀθωότητά της. Ὁ συγγενὴς της Ζάν Μπερτελέν ἓνας παιδικὸς της φίλος, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀισθάνεται γι' αὐτὴν μὴ μὲν μεγάλη κρυφὴ ἀγάπη. Ὁ Μπερτελέν ὀρκίζεται ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητα της Σαρλόττας. Ἔτσι, μόλις μαθαίνει ὅτι ὁ ἱατροδικαστὴς Μαρινιάν ἀπεφάνθη ὅτι τὸ παιδί της Σαρλόττας ἀπέθανε ἀπὸ δηλητηρίαση, σπεύδει στὸ σπίτι τοῦ γιαιτροῦ καὶ τὸν παρακαλεῖ ν' ἀναθεωρήσῃ τὴ γνώμη του, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αἰτίος καὶ σταλῇ στὴ λαμητμό μὴ ἀθώα γυναῖκα.

9ον

-Ναί, ναί, μιλάτε πολὺ ὥρα, γιαιτροί μου. Ἐν τούτοις...
—Μιλήστε, κύριε, γιὰ τὴν διατάξετε;

—Θὰ μιλήσω, ἀφοῦ μοῦ δίνετε τὴν ἄδεια. Καὶ θὰ σὰς ἐρωτήσω. Δὲν σὰς ἤλθε ποτέ σὸ νοῦ ἡ σκέψις, μήπως στὸ ζήτημα τῆς Σαρλόττας ἐπλανήθητε;

—Καταλαβαίνω τὴν ἀπελπισία σας καὶ δὲν σὰς παρεξηγῶ, εἶπε εἰς ἀπάντησιν ὁ Μαρινιάν.

—Ἡ πεποίθησί σας, γιαιτρέ, με τρομάζει. Θὰ ἤθελα ν' ἀφυπνίσω μέσας σας τὴν ἀμφιβολία, τὸν δισταγμό...

—Τὸ μέλλον θ' ἀποδείξῃ ὅτι ἔχω δίκιο.

—Εἰσθε ἀπολύτως βέβαιοι;

—Κύριε!

—Εἰσθε βέβαιοι ὅτι δὲν σὰς ἐπηρεάσε, ὅπως ἐπηρεάσε καὶ τοὺς δικαστὰς ἡ κατακραυγὴ τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ Σαρλόττας; Ξέρετε πῶς γεννιέται ἡ κατακραυγὴ αὐτή; Μιὰ ἀνοησία, μιὰ συκοφαντία εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κινήσῃ ἐναντίον ἐνὸς δυστυχοῦς τὴ μανία τοῦ πλήθους... Νὰ γιὰτὶ φοβοῦμαι.

—Τὸ παιδί της Σαρλόττας Λαμάρς, εἶπε ὁ γιαιτρός ἀδυσώπητος, πέθανε ἀπὸ δηλητηρίαση.

—Προσέξτε γιαιτρέ, εἶπε ὁ Μπερτελέν ἀγριεμένος. Ἡ ἐπιστήμη δὲν συγγωρεῖται ποτέ γιὰ τὰ λάθη της..

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

—Δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτε. Ἦλθα νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὸν πόνο μου, γιὰτὶ εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἀνέλαβε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴ Σαρλόττα. Εἶμαι πεπεισμένος γιὰ τὴν ἀθωότητά της... Καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔχετε ἀπατηθῇ... ἀπὸ καλὴ πίστι!

Ὁ Μαρινιάν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του.

Στὴ σιωπηλὴ αὐτὴ εἰρωνεία, ὁ Μπερτελέν ἀπάντησε μὲ γλυκύτητα:

—Ἡ ἐπιστήμη προχωρεῖ διαρκῶς.. δὲν φθάνει, ὅμως, ποτέ... Εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ὑπενθυμίσω τίς περιφημίες δικαστικῆς πλάνης;

—Ἡ ἐπιστήμη προώδευσε πολὺ ἀπὸ τότε... Τὸ εἶπατε μόνος σας.

—Εἶπε, ὅμως, τὴν τελευταία της λέξη; Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύω ὅτι πιθανὸν τὸ παιδάκι νὰ πέθανε ἀπὸ μιὰν ἀρρώστεια ἀγνωστὴ στὴν ἐπιστήμη;

—Ἀπὸ τὴν νεκροψία ποὺ ἔκανα, ἐσημάτισα ἀκράδαντὴ τὴν πεποίθησή μου. Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία.

—Ἔστω, δὲν ἔχετε ἀμφιβολία... ἔχετε, ὅμως καὶ ἀκράδαντὴ πεποίθησιν περὶ τῆς ἐνοχῆς της; Πρῶτὴ φορά εἶναι ποὺ ἀπατάται ἡ ἐπιστήμη;

—Ἡ ἀξιοπρέπεία μου θὰ μὲ ἀναγκάσῃ, κύριε, νὰ μὴ σὰς ἀκούσω περισσότερο.

—Συγχωρήστε με, γιαιτρέ, ἂν σὰς ἐξίει χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

—Ἐξ ἄλλου ὁ γιαιτρός διαπιστώνει, δὲν κατηγορεῖ...

—Κάνει κάτι περισσότερο: Καταδικάζει.

—Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τῶν ἐνόρκων.

—Ναί, ἀλλ' οἱ ἐνόρκοι θὰ ὁμιλήσουν διὰ τοῦ στόματός σας. Ἐσεῖς, μὲ τὴν ἱατροδικαστικὴ σας ἐκθεσὴν θὰ ὑπαγορεύετε τὴ μοιραία ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων.

—Σὰς ἄκουσα μὲ μεγάλη ὑπομονή, κύριε, εἶπε ὁ Μαρινιάν ἀποκαμωμένος... Δὲν θὰ τελειώσουμε ποτέ...

Καὶ ἂν σὰς ἀφίσω νὰ συνεχίσετε, θὰ παρασυρῆτε καὶ θὰ μὲ βρῖσετε κι' ὅλας.

Ὁ Μπερτελέν σηκώθηκε.

—Σὰς ἀφίνα, κύριε, εἶπε... ἀκούστε, ὅμως καὶ τὴν τελευταία μου λέξη... ἀφοῦ δὲν μπόρεσα νὰ γεννήσω μέσας σας τὴν ἀμφιβολία, σὰς εἶδομαι γιὰ τὴν τελευταία φορά ὅτι μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ ἀθωότης τῆς Σαρλόττας Λαμάρς θὰ θριαμβεύσῃ... Ρωτήστε, λοιπόν, τὴν καρδιά σας καὶ τὴ συνείδησή σας, ἂν ἐκτελέσετε ὅπως πρέπει τὸ καθήκον

σας... Ἄν τυχὸν δὲν ἔχετε ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὰ ἐπιστημονικά σας πειράματα, εἶναι καιρὸς ἀκόμα νὰ ἐπανορθώσετε τὸ κακὸ ποὺ κάνατε... ἀνεκαλέσατε καὶ σῴσατε τὴν ἐκθεσὴν ποὺ συντάξατε... Ταπεινωθῆτε καλλιτέρα, ἀλλὰ μὴ διαπράττετε μιὰ τόσο μεγάλη ἀδικία... Σκεφθῆτε ὅτι μὲ τὴν ἐκθεσὴν σας στέλλετε μιὰν ἀθώα στὴ λαμητμό... Γιὰ τελευταία φορά, κύριε Μαρινιάν, σκεφθῆτε καλλιτέρα... Μὴ θέλετε νὰ βασανίσετε ἀργότερα ἀπὸ φριχτὲς τύψεις...

Ὁ Μαρινιάν τὸν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα.

Καὶ κατάχλωμος, εἶπε στὸν Μπερτελέν:

—Ἐνὰ μόνον ἔχω νὰ σὰς πῶ. Θὰ κάνω τὸ καθήκον μου.

Πέρασαν ὀκτώ μέρες.

Καὶ τὴν ἐνάτη ἀνηγνώθη ὅτι ἡ ὑπόθεσις τῆς Μπεκρούς παρεπέμφη στὸ κακουργιοδικεῖο. Ἡ Σαρλόττα Λαμάρς θὰ ἐδικάζετο γιὰ τὸ φόνον τοῦ γιαιτροῦ καὶ γιὰ τὴ δηλητηρίαση τοῦ παιδιοῦ της.

Τότε ὁ Μπερτελέν ἔστειλε στὴν κόμησσαν ντὲ Τιελλαί ἓνα γράμμα, ποὺ κατέληγε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

«Ἡ ὥρα πλησίασε... ἔχω πεποιοησθῇ στὴν ὑπόθεσή σας...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Ἡ Κλοτίλδη ὁμιλεῖ!

Ἡ ὥρα εἶχε ἔλθει. Καὶ ἡ Κλοτίλδη ἀργοπέθαινε.. Δυὸ τρεῖς μέρες τώρα, ἡ ὥραία κόμησσαν ἐπέφετε σὲ βαθὺ λήθαργο, ποὺ ἔκανε τὸν ἄντρα της νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ τὴν ἀρπάξῃ στὴν ἀγκαλιά του, φωνάζοντας:

—Πέθανε! Πέθανε!

Ὁ δόκτωρ Μαρινιάν δὲν ἄφινε πλέον τὸ φνεστρέλ. Βρισκότανε διαρκῶς κοντὰ στὴν ἄρρωστη, ἔτοιμος νὰ παράσχῃ τὴν ἐπιστημονικὴ του συνδρομή, σὲ κάθε κρίση λιποθυμίας.

Καὶ ἡ κόμησσαν ποὺ πέθαινε ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγάλου μωστικοῦ της, βλέποντας ὅλες αὐτὲς τίς προσπάθειες τοῦ γιαιτροῦ καὶ τοῦ συζύγου της, γιὰ νὰ τὴ συγκρατήσουν στὴ ζωὴ, πῆρε μιὰ τελευταία ἀπόφαση.

Ἄν μποροῦσε ν' ἀναγκάσῃ τὸν κόμητ νὰ τῆς ἐξομολογήσῃ τὸ ἐγκλήμα του, ἴσως νὰ ἐξαλάφρωνε κι' αὐτή... Θυμήθηκε ὅτι τὴν ὥρα ποὺ ὁ

Ἡ ἱστορία

ἐνὸς μαρτυρικοῦ

ἐρωτος

ποὺ τίθεται στὴν

πὶδ ἀπρόοπτη

καὶ δραματικὴ

δοκιμασία.

ΟΝΙΘΗ ΟΤΩΘΡΟ

δόκτωρ Ρενεβίλ ἀγωνίζεταν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ δολοφόνου του, ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ τρομερά λόγια: «Ἀθλίε!... δυστυχία σου!... τὸ φάντασμά μου δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ ποτέ!... ποτέ... Ἔτσι θὰ σ' ἐκδικηθῶ!... Ὅλα εἶσαι σημαδεμένος στὸ μέτωπο!... ἀκούσε τὸ καλά... τὴ μέρα ποὺ θὰ νομίζης ὅτι εἶσαι εὐτυχής... θὰ σ' ἐκδικηθῶ!...»

Ὁ κόμης δὲν ὅχε κι' αὐτὸς ἐσχάσει τὰ τελευταία αὐτὰ λόγια τοῦ γιαιτροῦ... καὶ ἂν μάθαινε ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶχε ἀκούσει καὶ ἄλλο πρόσωπο, ἀσφαλῶς θὰ ἐταράσσετο..

Πῆρε, λοιπόν, ἡ Κλοτίλδη ἓνα χαρτί κι' ἔγραψε αὐτὲς τίς φράσεις, προσπαθώντας νὰ ἀλλοιώσῃ τὸν γραφικὸν τῆς χαρακτῆρα. Ἄλλ' ἦταν κόπος περιττός, γιὰτὶ τὸ χέρι ἔτρεμε τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξάντληση, ὥστε μὲ δυσκολία ἔγραψε τίς λιγοστες αὐτὲς λέξεις.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ στείλῃ τὸ γράμμα αὐτὸ ἐντὸς φακέλλου στὸν Ματίς, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὸ ταχυδρομήσῃ, ὥστε ὁ κόμης νὰ τὸ παραλάβῃ μαζί μὲ τὴν ἄλλη ἀλληλογραφία του. Ἀμέσως, ὅμως, ἄλλαξε γνώμη... Ἄν ὁ Ματίς δὲν ἐκτελοῦσε τὴν ἐπιθυμία της καὶ κατέστρεφε τὸ γράμμα;

Ἔτσι, ἡ Κλοτίλδη ἐβαλε τὴν ἐπιστολὴν σὲ διπλὸ φάκελλο καὶ τὴν ἐστειλε στὸν Ζάν Μπερτελέν.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας αὐτῆς, τὴν ὥρα ποὺ ἐρχότανε τὸ ταχυδρομεῖο, ἡ κόμησσαν σηκώθηκε καὶ πῆγε κλονιζομένη στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της, γιὰ νὰ δῇ πῶς θὰ δεχόταν τὸ γράμμα.

Ὁ κόμης ἐχάρηκε ποὺ τὴν εἶδε. Οἱ φόβοι του γιὰ τὴν ὑγεία της ἀρχισαν νὰ ὑποχωροῦν. Ἀφοῦ μπόρεσε καὶ σηκωνόταν... Τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ σαίζ - λόγκ κι' ἐσκυψε ἀπὸ πάνω της γεμάτος τρυφερότητα...

Δὲν θέλω νὰ σὲ διακόψω, εἶπε ἡ Κλοτίλδη. Βλέπω ὅτι ἐλαβες σήμερα πολλὰ γράμματα. Διάβασέ τα μὲ τὴν ἡσυχία σου.

—Θὰ τὰ διαβάσω ἀργότερα, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος.

—Ὅχι, θὰ τὰ διαβάσης τώρα... ἀρκετὰ παραμέλησες τίς δουλειές σου μὲ τὴν ἀρρώστειά μου... ἴσως νὰ λάβης καμμιὰ εὐχάριστη εἰδηση..

Δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ σένα, εἶπε ὁ κόμης, ξεχειλίσ

ζοντας ἀπὸ στοργή. Μόνον ἐσὺ ἐπάρχεις στὸν κόσμο γιὰ μένα... Θέλω νὰ γίνης γρήγορα καλὰ καὶ νὰ πάμε ὅπου θέλεις...

Διάβασε, εἶπε πάλι ἡ Κλοτίλδη.

Ὁ κόμης ὑπήκουσε. Ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ βρισκότανε καμμιὰ εἰκοσαριά ἐπιστολές. Τὶς ἀνοίγε βιαστικά, ἔρριχνε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ περιεχόμενό τους καὶ τίς ἀφινε πάλιν στὸ γραφεῖο. Καθὼς ἦταν καθισμένος, τὸ πρόσωπό του ἐφωτίζετο καλὰ καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν ἔβλεπε κανένα μορφασμὸ τοῦ προσώπου του.

Τέλος ἦλθε καὶ ἡ ὥρα τῆς ἐπιστολῆς ποὺ εἶχε στείλῃ ἡ Κλοτίλδη μὲσον τοῦ Μπερτελέν... ὁ κόμης ἔσχισε τὸ φάκελλο, διάβασε τὸ περιεχόμενο τοῦ γράμματος, ἀλλὰ στὸ πρόσωπό του, ἡ Κλοτίλδη δὲν εἶδε τὴν παραμικρὴ συγκίνηση.

Ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα, ψιθύρισε μὲ ἀπορία:

—Τὶ σημαίνει αὐτὸ τὸ γράμμα;

—Καμμιὰ δυσάρεστη εἰδηση; ῥώτησε ἡ κόμησσαν, κατὰπληκτὴ γιὰ τὴν ἀπάθειά του.

Ὁ κόμης ἐσήκωσε τοὺς ὤμους.

—Κάποιος τρελλὸς θὰ εἶναι, εἶπε. Διάβασε τί μοῦ γράφει...

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ γράμμα.

Ἡ Κλοτίλδη, ὅμως, θέλει νὰ φθάσῃ μὲχρι τέλους τῆς δοκιμῆς. Ἀρνεῖται νὰ διαβάσῃ.

—Ἡ ἐξάντλησίς ἔχει ἐξασθενήσει καὶ τὴν ὁρασί μου, λέγει. Δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω.

—Τότε θὰ σοῦ τὸ διαβάσω ἐγώ:

Ἄκουσε:

Καὶ ὁ κόμης ἀρχισε νὰ διαβάξῃ τὸ ἀνώνυμο γράμμα, ποὺ ἐπανελάμβανε τὰ φοβερά λόγια τοῦ Ρενεβίλ.

Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ μὲχρι τέλους. Στὸ ἀκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, ἡ Κλοτίλδη νόμισε πῶς ἐανάβλεπε τὴ σκηνὴ τοῦ φόνου... Ἐβγαλε ἓνα ἀδύνατο στεναγμό, τέντωσε τὰ χέρια της κι' ἐγύρισε τὸ κεφάλι της πίσω, λιπόθυμη.

—Κλοτίλδη! Κλοτίλδη!

Τρελλὸς ὁ κόμης ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀρχισε νὰ τὴ φιλᾷ...

—Αἱ! Εἶναι τὸ τέλος! Ψιθύρισε... φτωγὴ μου, Κλοτίλδη!...

Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμή, ἡ κόμησσαν μισανοῖε τὰ μάτια της, κατὰ μάτια σβυσμένα, ποὺ νόμιζες πῶς δὲν εἶχαν πιά ζωὴ μέσα τους.

—Τὸ γράμμα! εἶπε μὲ φωνή, ποὺ μόλις ἀκουγότανε.

Ὁ κόμης εἶχε ἐσχάσει τὸ γράμμα. Καὶ δὲν κατάλαβε τί ἐννοοῦσε ἡ Κλοτίλδη. Ἐκείνη, ὅμως, τοῦδειε μὲ τὸ χέρι τὴν ἐπιστολή, ποὺ ἦταν πεσμένη πάνω στὸ γαλὶ.

Δὲν τελείωσε τὸ διάβασμα...

—Πρὸς τί;

—Πρέπει... τὸ θέλω...

Ὁ Οὐμβέρτος πῆρε τὸ γράμμα, κυττάζοντας τὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἤθελε.

Νομίζοντας ὅτι ἡ Κλοτίλδη ἤθελε νὰ τὸ διαβάσῃ μόνη της, τῆς τὸ πρότεινε. Ἐκείνη, ὅμως, εἶπε:

—Ἐσὺ νὰ τὸ διαβάσης!... ἡ μάλλον, ἄφισε νὰ σοῦ πῶ ἐγώ, τί γράφει παρακάτω.

Καὶ μὲ φωνὴν σβυσμένην, εἶπε τὰ τε

λευταία λόγια τῆς ἐπιστολῆς.

—Κλοτίλδη! φώναξε ὁ κόμης κατὰπληκτος.

Ἐσὺ, λοιπόν, τὸ ἔγραψες αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ὁ κόμης ἔρριξε στὴ Κλοτίλδη μιὰ ματιὰ γεμάτη τρόμο.

Μήπως εἶχε τρελλαθῇ; Γιὰτὶ αὐτὸ τὸ γράμμα, ὅπως εἶχε πῇ καὶ πρὶν, μόνον ἓνας τρελλὸς θὰ μπορούσε νὰ τὸ γράψῃ.

—Δόσε μου μιὰν ἐξήγησιν, Κλοτίλδη, γιὰ τί δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, εἶπε.

—Πρῶτὴ φορά, λοιπόν, ἀκούε αὐτὰ τὰ λόγια: ῥώτησε ἡ κόμησσαν.

—Ναί.

—Τὶ ὥραία ποὺ ἔρεῖς καὶ ψεύδεσαι!...

—Δὲν ψεύδομαι. Ποῦ καὶ πῶς θὰ τὰ εἶχα ἀκούσει;

—Ποῦ; Στὸ δρόμο ποὺ περνᾷ ἀπὸ τὰ εἰρηπια τῆς μονῆς τοῦ Τιελλαί, τὴ νύχτα ποὺ δολοφονήθηκε ὁ γιαιτρός Ρενεβίλ!...

Καταλαβαίνεις τώρα... εἶναι ἀνάγκη νὰ σοῦ πῶ περισσότερα;

Ὁ κόμης ἔγινε κατὰχλωμος.

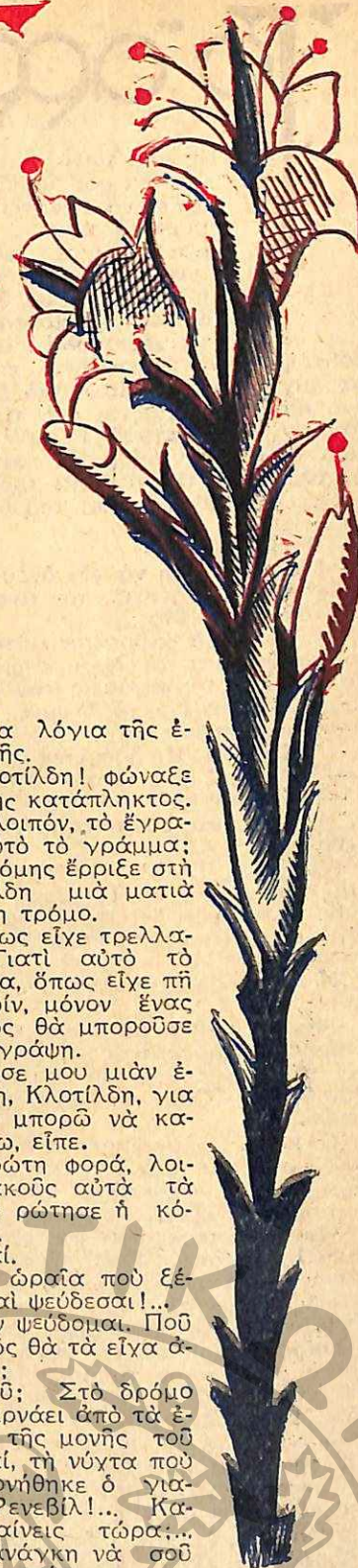
—Ἐξακολουθεῖς! τῆς εἶπε. Δὲν τελείωσες ἀκόμα!

—Ἀκούσε, λοιπόν, τί εἶπα... Θυμάσαι ὅταν ὁ καμμένος ὁ γιαιτρός εἶχε πιασθῇ ἀπὸ τὰ ρούχα σου καὶ σοῦ ζητοῦσε χάρι;... τότε ἀκριβῶς σοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια!

Καμμιὰ ταραχὴ στὴ φυσιογνωμία τοῦ κόμητος. Μονάχα μιὰ ἐκδήλωση βαθεῖας ἀπογνώσεως. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι κατάλαβε ἐπὶ τέλους καὶ ὅτι δὲν ἐξεπλήσσετο πλέον γιὰ τίποτε.

—Γι' αὐτὸ ἀργοπεθαίνω... ψιθύρισε ἡ κόμησσαν. Ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀκούσα καὶ εἶδα κείνο τὸ τραγικὸ βράδυ...

—Ἐκείνη ποὺ ἀκούσε, τὰ ξέρω...

Τὸ ἀρρωδὸν κρῖνο

Πές μου τώρα τι είδες.

—Θά σου τὰ πῶ... δὲν θέλω νὰ πεθάνω μὲ τὸ μυστικό μου... Πνίγομαι δὲν σὲ φοβάμαι, ἀφοῦ πρόκειται νὰ πεθάνω... ἀφοῦ θὰ ξεφύγω γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ χέρια σου... Εἶδα τὴ φοβερὴ ἐκείνη νύχτα ἕνα πρόσωπο νὰ κἀν καρτέρι πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ νὰ ἐπιτίθεται σὰν τίγρις ἐναντίον τοῦ γιατροῦ Ρενεβίλ... Τὸν εἶδα νὰ στραγγαλίζῃ τὸν ἀτυχή γέροντα... εἶδα τὴν ἀγωνία τοῦ θύματος... εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ δολοφόνου.

—Ποιὸς εἶναι;
—Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ὀνομάσω;
—Ναί, ναί, πρέπει... τὸν ἀνεγνώρισες, δὲν εἶναι ἐτσι;

—Εἶδα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὸ παρὰστημα τῆ φυσιογνωμίας, τὰ μαλλιά καὶ τὶς κινήσεις τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα...

—Καὶ πιστεύεις ὅτι...
—Ναί. Εἶδα ὅτι ἦσαν ἐσύ!

—Εἰς... Εἶδες τέτοιο πράγμα;
—Ναί, Καὶ γι' αὐτὸ πεθαίνω!...

—Εἰς... Εἶδες τέτοιο πράγμα!...
—Εἰς... Εἶδες τέτοιο πράγμα!...
—Εἰς... Εἶδες τέτοιο πράγμα!...

Κι' ὁ κόμης ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια, καταλήφθηκε ἀπὸ λυγμούς.

Ἡ Κλοτίλδη ἐξηκολούθησε ἀδυσώπητη:

—Καὶ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ μετανοήσης... προφαίνεις νὰ δώσης λόγον στὴ δικαιοσύνη γιὰ τὸ φόνον τοῦ Ρενεβίλ!... Ὅσο γιὰ μένα, σὲ συγχωρῶ...

Ὁ κόμης ἐσκούπισε τὰ δάκρυά του, κατέβαλε μιά μεγάλη προσπάθεια γιὰ ν' ἀποκτήσῃ κάποια ψυχραιμία καὶ εἶπε:

—Δυστυχήσῃς μου παιδί!... Καὶ μὲν Κλοτίλδη!... Γιατί τὸ κράτησες τόσο καιρὸ αὐτὸ τὸ μυστικό!... Γιατί δὲν μοῖσες τίποτε!... Τώρα καταλαβαίνω γιατί φρικτοῦδες ἦπες σὲ πλησίασα... Τώρα ξέρω γιατί μὲ κύτταξες μὲ τέτοιον τρόπο... ὦ! Πίσω ὑπέφερα ἀπὸ τὴ στάση σου αὐτή!... Γιατί δὲν μοῖ εἶπες τίποτε; Κι' ἐγώ, γιατί νὰ μὴ μαντεύσω τὸ φρικτὸν σου μαρτύριο; Γιατί;

Ἐπεσε γονατιστὸς στὰ πόδια της καὶ τῆς πῆρε μὲ βία τὰ χέρια:

—Μοιάζω, λοιπόν, στ' ἀλήθεια γιὰ δολοφόνος; εἶπε... Φαίνομαι ὅτι εἶμαι σὰν ἐκείνους πού κρύβονται τὴ νύχτα σὲ σκοτάδι καὶ σκοτώνουν τοὺς ἀνύποπτους διαβάτες; Ἀφοῦ πιστεύεις τέτοιο πράγμα... ἔτσι... θὰ σοῦ ἐξηγήσω... Κύτταξέ με, ὅμως, στὰ μάτια!

Καὶ τῆς χαμογελοῦσε μὲ τρυφερό παράπονο.

—Ναί, εἶπε ἡ κόμισσα... Πολλὲς φορές ἐδίστασα νὰ τὸ πιστέψω... σὲ παρακολούθησα διαρκῶς, γὰρ νὰ μὲ βλέπης... περίμενα τὴ στιγμή πού θὰ ἐπρόδίδες μονάχος σου τὸν ἑαυτό σου...

—Καὶ ἡ στιγμή αὕτη;
—Δὲν ἦλθε ποτέ,
—Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύης

ὅτι ἐγώ...
—Ναί... πιστεύα, γιατί εἶδα μὲ τὰ μάτια μου... σὲ εἶδα, ὅπως σὲ βλέπω τώρα... πιστεύα, γιατί μοῖ ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψω.

—Καὶ δὲν ἀμφιβάλλεις καθόλου;
—Καθόλου.

—Δὲν σοῦ πέρασε ποτέ ἡ σκέψη ὅτι πιθανόν νὰ εἶναι παραγνώρισι;
—Ὀχι. Εἶδα καλά!

—Καὶ δὲν σκέφθηκες ὅτι μπορεῖ νὰ ἔπρεπε θύμα μιάς καταπληκτικῆς ὁμοιότητος;

Ἡ Κλοτίλδη ἀπήντησε μὲ μιά χειρωνακία δυσπιστίας.

Τότε ὁ κόμης σπρώχθηκε, ἀπλώσε τὸ χέρι του σὰν νὰ θελε νὰ ὀρκισθῇ καὶ εἶπε μὲ θλιμμένη σοβαρότητα:

—Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού εἶδες δὲν ἦμουν ἐγώ!... Τὴν ἀλήθεια πού σοῦ ξέφυγε, τὴν ὑποπτεύομαι καὶ ἐγώ, δυστυχῶς!... Ἀπὸ τὴ μέρα τῆς δολοφονίας... ὑποπτεύομαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού δολοφόνησε τὸν δόκτορα Ρενεβίλ, ἦταν κάποιος πού τὸν γινώριζα. Καὶ ἡ βασανιστικὴ αὐτὴ σκέψις μὲ τυραννοῦσε τόσο πολὺ, ὥστε νὰ γάσω τὴν ψυχικὴ μου ἡρεμία... γι' αὐτὸ μ' ἐβλεπες τόσο σκυθρωπὸ... Θυμᾶσαι ποῦ ὅποτε μὲ πλησίαζε σὺ ἔλεγα «νὰ μ' ἀναπαύ, γιατί ἐγὼ ἀνάγκη ἀπὸ τρισεπίσημα καὶ στοργή; Θυμᾶσαι, Κλοτίλδη;

—Ναί, θυμᾶμαι...
—Ἡμῶν πολὺ δυστυχῆς μ' αὐτὴ τὴ σκέψη... καὶ τὸ περιφρονητικό σου βλέμμα, καὶ ἡ ψυχρότης πού μοῖ δειγνύεις, μ' ἔκαναν ἀκόμα πιὸ δυστυχῆ...

Ἐμμεῖς ἀκεπτικός... κι' ὅστερ' ἀπὸ λίγες στιγμές...
—Δὲν μὲ πιστεύεις;
—Ἡ Κλοτίλδη ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

—Εἶδα!
Τότε ὁ κόμης ἄφισε ἕνα βαθὺ στεναγμό κι' εἶπε:

—Αὐτὸς πού εἶδες ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα μὲ μένα. Ὀνομάζεται κι' ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζεται Τιελλαί. γιατί εἶναι ἀδελφός μου... ἔχει γεννηθῇ ἀπὸ τὴν ἴδια μητέρα, τὸν ἴδιο πατέρα, τὴν ἴδια μέρα καὶ τὴν ἴδια ὥρα μὲ μένα...

—Μὰ ἔχουν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε πού πέθανε ὁ Λέων γιὰ Τιελλαί! φώναξε ἡ Κλοτίλδη.

—Ὁ δίδυμος ἀδελφός μου, Λέων ντὲ Τιελλαί, δὲν ἔχει πεθάνει!...

—Λίγες μέρες πρὸ τοῦ γάμου μας, θλιμμένος καὶ ὠγρός. Μοῖ ἔδειξε ἕνα γράμμα πού ἔλεγε ὅτι ὁ ἀδελφός σου πέθανε στὴ Νότιο Ἀμερική.

—Τὸ γράμμα αὐτὸ ἦταν ψεύτικο... ἦμουν ὑποχρεωμένος νὰ σοῦ πῶ ψέμματα.

—Καὶ ἡ ἀλήθεια;
—Τὴν ἀλήθεια ἔπρεπε νὰ σοῦ τὴν κρύψω, γιατί μὲ ἀτίμαζε... ἂν γινώταν γνωστὴ αὕτη ἡ ἀλήθεια, θὰ ἐκηλυδώνετο τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ δικό σου ὄνομα.

—Τώρα πρέπει νὰ μοῖ τὴν πῆς!
—Ναί, ξέρεις ὅτι ὁ ἀδελφός μου, πρὶν συμπληρώσῃ τὰ τριάντα τοῦ χρόνια, ἐπατάλησε ὅλη τὴν περιουσία πού κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας. Μέσα σὲ δέκα χρόνια, κατήντησε τελειῶς ἀπένταρος κι' ἄρ-

γισε νὰ διαπράττῃ χίλιες δυνάμεις ὑποτακτικότητας. Παρ' ὅλα τὰ σφάλματά του, τὸν ἀγαποῦσα καὶ τὸν συγχωροῦσα... Πόσες φορές δὲν τὸν παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃ νὰ ζῇ κοντά μου, στὰ κτήματα μου... θὰ γινόταν πάλι εὐτυχής... Ἀλλ' ἡ ἀπλὴ ζωὴ μου δὲν τοῦ ἄρεσε. Καθημερινῶς, ὅμως, μοῖ ζητοῦσε λεπτὰ καὶ τοῦδινά... πληρώσα τοῦ κόσμου τὰ γρήν πού εἶχε συνάψει καὶ τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἀτίμαζαν ἂν ἔμεναν ἀπλήρωτα... Ἀλλοίμονον, ὅμως!... Μὲ τὴν πρυθμία μου αὕτη, δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιβραδύνω τὴν πτώση του. Μιά μέρα, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ γρήματα, διέπραξε ἕνα ἐγκλημα... κάποιον πλαστογραφία... τὸν ἔσωσα ἐγκαίρως... ἀλλ' οἱ ἀπάτες καὶ οἱ πλαστογραφίες του ἐσυνεχίσθησαν, παρ' ὅλες τὶς ὑποσχέσεις πού μοῖδινε... Κατήντησε κοινὸς κλέφτης!... ναί, ἔκλεψε ὅπως ὁ χειρότερος λατομῶν... τὸν ἔσωσα καὶ πάλι ἀπὸ βαβάρια καταδίκη... γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ὅμως, μιά γιὰ πάντα, τοῦ ἀπέσπασα τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὴ Γαλλία, ὅτι θὰ ἔπαιρνε ἄλλο ὄνομα καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε ποτέ πιά νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα... Μοῖ τὸ ὑποσχέθηκε πρόθυμα... Τὸν ἐπίστεψα. Διευκόλυνα τὴ φυγὴ του... τοῦ ἔδωσα λεπτὰ... μ' ἀπεναιρέτησε μὲ δάκρυα... καὶ μόλις ἔφθασε στὴ Βραζιλία, μοῖστεψε ἕνα γράμμα, πού ἀνῆγγελε τὸν θάνατό του... ὅπως τὰ εἶναι μετὰ τὴν ἐκείνη... Τὴν εἶδον αὕτη τὴν διέδωσα παντοῦ... ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματός μου εἶχε διασπασθῇ... κανένας, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν ἔξερε τὴν κατ' ἐξουσίαν... Ἰσως, σὲ σένα, Κλοτίλδη, ὅταν εἴμαστε ἀρραβωνιασμένοι, νὰ ἔπρεπε νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια... Φοβήθηκα, ὅμως, μήπως σὲ γάσω, γιατί σὲ ἀγαποῦσα πολὺ.

Σταμάτησε... Τὰ μάτια του ἦταν βουρκωμένα...

Μιλοῦσε, χωρίς νὰ κυττάξῃ τὴν Κλοτίλδη, φοβούμενος ν' ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα της, μ' ὅλο πού δὲν ἦταν ἔνοχος.

Ἡ Κλοτίλδη, ὅμως, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ μέσα της μιά μεγάλη χαρά... Ὁ ἀνδρας της δὲν ἦταν ἔνοχος!... Τὴν ἔξερε καλὰ αὕτη τὴν ὁμοιότητα μεταξύ τῶν δύο διδύμων ἀδελφῶν... ὅλη ἡ περιφέρειά του μίλοσε γι' αὐτό... Ἐβγαλε μιά κραυγὴ ἀγωνίας καὶ τρελλῆς χαρᾶς καὶ καὶ εἶπε:

—Μίλησε, λοιπόν!... μίλησε, Οὐμβέρτε!... θέλω νὰ μάθω ὅλη τὴν ἀλήθεια...

—Ναί, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, γιατί δὲν θέλω νὰ σοῦ μείνῃ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία... ἀρκετὰ ὑπέφερες!... βιάζομαι ν' ἀνακτῇσῃ τὴν ἐμπιστοσύνη σου!... καὶ τὴν ἀγάπη σου... γιατί θὰ μ' ἀγαπήσης, δὲν εἶναι ἔτσι, Κλοτίλδη; Θὰ μ' ἀγαπήσης, ὅπως καὶ πρῶτα... Καὶ θὰ ζήσουμε, ὅπως πρὶν, εὐτυχισμένοι!... πρέπει, Κλοτίλδη!

—Μίλα! Μίλα! εἶπε πάλι ἡ Κλοτίλδη μὲ ἀγωνία.

—Εἰσαι ἔτοιμος νὰ μὲ πιστέψης;
—Ναί. Ἐγὼ τόσο ἀνάγκη, τόσο δίψα γιὰ νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια...

Τότε, μὲ μιά φωνὴ βιαστικὴ, λές κι' ἤθελε ὁ κόμης ν' ἀπαλλαγῇ τὸ γρηγορώτερο ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ μεγάλου μυστικοῦ πού τὸν ἐπνίγε, ἀποτελείωσε τὴν ἀφήγησή του:

—Γιὰ κάμποσον καιρὸ, εἶχα πιστέψει ὅτι ὁ ἀδελφός μου ζοῦσε ἐκεῖ

κάτω, τίμια καὶ φρόνιμα... Ἡλπιζα ὅτι ποτέ πιά δὲν θὰ τὸν ξαναβλέπα... Στερούμενος εἰδήσεων του, ἄρχισα μάλιστα νὰ πιστεύω ὅτι εἶχε πεθάνει στ' ἀλήθεια καὶ ὅτι τὸ κοινό μας ψέμμα εἶχε γίνῃ πραγματικότης... αὐτὸ διήρκεσε δύο - τρία χρόνια... Ὑστερα, ἔμαθα ἀπὸ κάποιον ταξιδιώτη ὅτι ὁ Λέων ἦταν στὰ κάτεργα, καταδικασθεὶς εἰς ἰσόβια κατ' ἀναγκαστικὰ ἔργα στὸ Ρίο Ἰανέιρο, γιὰ ληστεία μετὰ φόνου...

Σταμάτησε καὶ πάλι ὁ κόμης, γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή... τὸ πρόσωπό του ἦταν παραμορφωμένο ἀπὸ τὸν πόνο πού τοῦ φερναν οἱ θλιβερές αὐτὲς ἀστροφές... Ἡ εὐγενικὴ του καρδιὰ γυμνοῦσε μέχρι διαρρήξεως ἀπὸ τὴν στοργὴ πού αἰσθανόταν, φέρνοντας στὸ φῶς τόσες ἀτιμίες, πού εἶχαν δηλητηριάσει τὴ ζωὴ του...

Ἐν τῷ μεταξύ, γὰρ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ Κλοτίλδη εἶχε πάρει τὰ χέρια του καὶ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ μέσα στὰ δικά της. Ὁ κόμης δὲν τὸ πρόσεξε. Ἡταν ἀποροφωμένος ἀπὸ τὶς φριγνὲς ἀγαπητικῆς του. Κατέβαλε μιά καινούργια προσπάθεια κι' ἐξηκολούθησε:

—Ἐπὶ τέλους, τὰ κάτεργα εἶναι ἕνα εἶδος θανάτου... Ἀρκεῖ νὰ μὴ δραπέτευσῃ ὁ καταδότης... δυστυχῶς... ἐν τῷ ἡλπιζα ὅτι ὁ ἀδελφός μου θ' αὐτοκτονοῦσε ὅστερ' ἀπὸ τόσες καταισγύνες... αὐτὸς ἐξη...

... οἱ τόσες ἀτιμίες τοῦ εἶχαν πορώσει τὴν ψυχὴ του... Ἐξῆσε κι' ἐπιχείρησε νὰ δραπέτευσῃ... γιὰ νὰ ἐξαργύρῃ τὴν ἐγκληματικὴ του δράση... καὶ τὸ κατῶρθωσε... ἐδραπέτευσε... ἐγὼ ἀγνοοῦσα τὴν εἰδησὴ αὐτή... ὥσπου μιά μέρα ἐπέστρεψε ὁ ἴδιος στὴ Γαλλία καὶ τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸ στόμα του...

Ἐξαργύρησε στὴ Γαλλία! φώναξε ἡ Κλοτίλδη... Κοντὰ μας!... ὅσο φαντάζεσαι, εἶπε ὁ κόμης. Μόλις ἔφθασε στὴ Γαλλία, μοῖγραψε... ναί, τόλμησε νὰ μοῖ γράψῃ καὶ νὰ μοῖ ζητήσῃ ραντεβού ἐδῶ κοντά... Καὶ τὸ ραντεβού αὐτὸ μοῖ τὸ ζητοῦσε τὴ μέρα πού ἔδινες τὴ μεγάλη ἐσπερίδα, τὸ πρωὶ τῆς ἴδιας ἡμέρας πού ὁ καυμένος ὁ γιατρός...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράση του. Δὲν ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ στὸν πύργο. Γιατί; Τὸ ἀγνοῶ. Νὰ τρέφῃ ἄραγε γιὰ μένα, μέσα στὰ βάθη τῆς καρδίας του, κάποια ἱγνη στοργή; Πολὺ πιθανόν... γιατί ἄλλοτε μὲ ἀγαποῦσε πολὺ... κι' ἐγὼ ποτέ δὲν τοῦ εἶχα ἀρνῆσθαι τὴ βοήθειά μου... μὴπως εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος; ἢ μήπως γιατί φοβότανε μήπως ἀναγνωρισθῇ, λόγος τῆς καταπληκτικῆς μας ὁμοιότητος; Κι' αὐτὸ πολὺ πιθανόν. Δὲν μοῖ εἶπε σχετικῶς τίποτε.

—Πῆγες σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού; ρώτησε ἡ κόμισσα.

—Ἐπρεπε νὰ πάω. Στὸ γράμμα του, ὁ Λέων μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσω τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Μοῖ ἔδινε τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἐξηφανίζετο καὶ ὅτι ἡλπιζε μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ νὰ ζῇ ἡσυχὰ γιὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, χωρίς νὰ μὲ ξαναενοχλήσῃ. Ἀρνῆθηκε. Δὲν εἶχα τόσο ρευστὸ γρήμα στὴ διάθεσή μου. Ἐξ ἄλλου, τὰ διάφορα ποσὰ πού τοῦ εἶχα δώσει κατὰ καιροῦ, γιὰ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ ἀπὸ τὴν ἀτίμωση, εἶχαν φθάσει τὸ ἑκατομμύριο... Ἐπὶ πλέον τὸ ἴδιο αὐτὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων χιλιάδων ἔπρεπε νὰ τὸ δώσω τὴν ἴδια μέρα στὸ γιατρὸ Ρενεβίλ, στὸν ὁποῖον τὸ χρῶστοῦσα. Πῆγα στὸ ραντεβού. Τοῦ ἔδωσα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα... Στὸ γράμμα του, ὁ ἀδελφός μου, μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ πᾶω καὶ μερικὰ ρούγα... Ἐκανα ἕνα δέμα καὶ τοῦ πῆγα... ἔχουμε τὸ ἴδιο σῶμα, τὸ ἴδιο ἀνάστημα... Τὰ φόρεσε μπροστά μου...

Ἐν τῷ μεταξύ, γὰρ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ Κλοτίλδη εἶχε πάρει τὰ χέρια του καὶ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ μέσα στὰ δικά της. Ὁ κόμης δὲν τὸ πρόσεξε. Ἡταν ἀποροφωμένος ἀπὸ τὶς φριγνὲς ἀγαπητικῆς του. Κατέβαλε μιά καινούργια προσπάθεια κι' ἐξηκολούθησε:

—Ἐπὶ τέλους, τὰ κάτεργα εἶναι ἕνα εἶδος θανάτου... Ἀρκεῖ νὰ μὴ δραπέτευσῃ ὁ καταδότης... δυστυχῶς... ἐν τῷ ἡλπιζα ὅτι ὁ ἀδελφός μου θ' αὐτοκτονοῦσε ὅστερ' ἀπὸ τόσες καταισγύνες... αὐτὸς ἐξη...

... οἱ τόσες ἀτιμίες τοῦ εἶχαν πορώσει τὴν ψυχὴ του... Ἐξῆσε κι' ἐπιχείρησε νὰ δραπέτευσῃ... γιὰ νὰ ἐξαργύρῃ τὴν ἐγκληματικὴ του δράση... καὶ τὸ κατῶρθωσε... ἐδραπέτευσε... ἐγὼ ἀγνοοῦσα τὴν εἰδησὴ αὐτή... ὥσπου μιά μέρα ἐπέστρεψε ὁ ἴδιος στὴ Γαλλία καὶ τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸ στόμα του...

Ἐξαργύρησε στὴ Γαλλία! φώναξε ἡ Κλοτίλδη... Κοντὰ μας!... ὅσο φαντάζεσαι, εἶπε ὁ κόμης. Μόλις ἔφθασε στὴ Γαλλία, μοῖγραψε... ναί, τόλμησε νὰ μοῖ γράψῃ καὶ νὰ μοῖ ζητήσῃ ραντεβού ἐδῶ κοντά... Καὶ τὸ ραντεβού αὐτὸ μοῖ τὸ ζητοῦσε τὴ μέρα πού ἔδινες τὴ μεγάλη ἐσπερίδα, τὸ πρωὶ τῆς ἴδιας ἡμέρας πού ὁ καυμένος ὁ γιατρός...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράση του. Δὲν ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ στὸν πύργο. Γιατί; Τὸ ἀγνοῶ. Νὰ τρέφῃ ἄραγε γιὰ μένα, μέσα στὰ βάθη τῆς καρδίας του, κάποια ἱγνη στοργή; Πολὺ πιθανόν... γιατί ἄλλοτε μὲ ἀγαποῦσε πολὺ... κι' ἐγὼ ποτέ δὲν τοῦ εἶχα ἀρνῆσθαι τὴ βοήθειά μου... μὴπως εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος; ἢ μήπως γιατί φοβότανε μήπως ἀναγνωρισθῇ, λόγος τῆς καταπληκτικῆς μας ὁμοιότητος; Κι' αὐτὸ πολὺ πιθανόν. Δὲν μοῖ εἶπε σχετικῶς τίποτε.

—Πῆγες σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού; ρώτησε ἡ κόμισσα.

—Ἐπρεπε νὰ πάω. Στὸ γράμμα του, ὁ Λέων μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσω τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Μοῖ ἔδινε τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ἐξηφανίζετο καὶ ὅτι ἡλπιζε μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ νὰ ζῇ ἡσυχὰ γιὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, χωρίς νὰ μὲ ξαναενοχλήσῃ. Ἀρνῆθηκε. Δὲν εἶχα τόσο ρευστὸ γρήμα στὴ διάθεσή μου. Ἐξ ἄλλου, τὰ διάφορα ποσὰ πού τοῦ εἶχα δώσει κατὰ καιροῦ, γιὰ νὰ τὸν εἰσαγάγῃ ἀπὸ τὴν ἀτίμωση, εἶχαν φθάσει τὸ ἑκατομμύριο... Ἐπὶ πλέον τὸ ἴδιο αὐτὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων χιλιάδων ἔπρεπε νὰ τὸ δώσω τὴν ἴδια μέρα στὸ γιατρὸ Ρενεβίλ, στὸν ὁποῖον τὸ χρῶστοῦσα. Πῆγα στὸ ραντεβού. Τοῦ ἔδωσα ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα... Στὸ γράμμα του, ὁ ἀδελφός μου, μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ πᾶω καὶ μερικὰ ρούγα... Ἐκανα ἕνα δέμα καὶ τοῦ πῆγα... ἔχουμε τὸ ἴδιο σῶμα, τὸ ἴδιο ἀνάστημα... Τὰ φόρεσε μπροστά μου...

Ἐν τῷ μεταξύ, γὰρ νὰ τὸ καταλάβῃ, ἡ Κλοτίλδη εἶχε πάρει τὰ χέρια του καὶ τὰ κρατοῦσε σφιχτὰ μέσα στὰ δικά της. Ὁ κόμης δὲν τὸ πρόσεξε. Ἡταν ἀποροφωμένος ἀπὸ τὶς φριγνὲς ἀγαπητικῆς του. Κατέβαλε μιά καινούργια προσπάθεια κι' ἐξηκολούθησε:

—Ἐπὶ τέλους, τὰ κάτεργα εἶναι ἕνα εἶδος θανάτου... Ἀρκεῖ νὰ μὴ δραπέτευσῃ ὁ καταδότης... δυστυχῶς... ἐν τῷ ἡλπιζα ὅτι ὁ ἀδελφός μου θ' αὐτοκτονοῦσε ὅστερ' ἀπὸ τόσες καταισγύνες... αὐτὸς ἐξη...

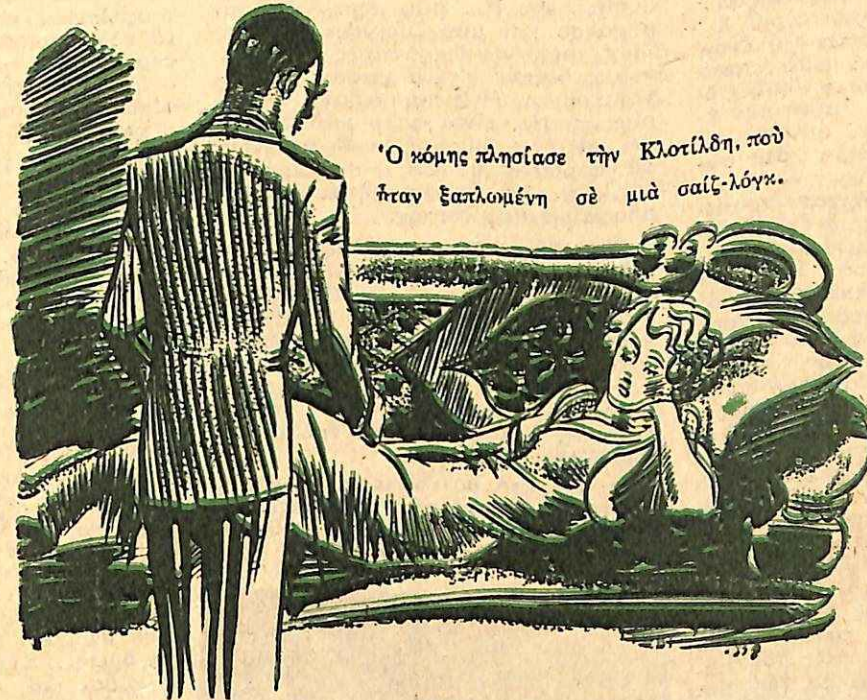
... οἱ τόσες ἀτιμίες τοῦ εἶχαν πορώσει τὴν ψυχὴ του... Ἐξῆσε κι' ἐπιχείρησε νὰ δραπέτευσῃ... γιὰ νὰ ἐξαργύρῃ τὴν ἐγκληματικὴ του δράση... καὶ τὸ κατῶρθωσε... ἐδραπέτευσε... ἐγὼ ἀγνοοῦσα τὴν εἰδησὴ αὐτή... ὥσπου μιά μέρα ἐπέστρεψε ὁ ἴδιος στὴ Γαλλία καὶ τὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸ στόμα του...

Ἐξαργύρησε στὴ Γαλλία! φώναξε ἡ Κλοτίλδη... Κοντὰ μας!... ὅσο φαντάζεσαι, εἶπε ὁ κόμης. Μόλις ἔφθασε στὴ Γαλλία, μοῖγραψε... ναί, τόλμησε νὰ μοῖ γράψῃ καὶ νὰ μοῖ ζητήσῃ ραντεβού ἐδῶ κοντά... Καὶ τὸ ραντεβού αὐτὸ μοῖ τὸ ζητοῦσε τὴ μέρα πού ἔδινες τὴ μεγάλη ἐσπερίδα, τὸ πρωὶ τῆς ἴδιας ἡμέρας πού ὁ καυμένος ὁ γιατρός...

Δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράση του. Δὲν ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ στὸν πύργο. Γιατί; Τὸ ἀγνοῶ. Νὰ τρέφῃ ἄραγε γιὰ μένα, μέσα στὰ βάθη τῆς καρδίας του, κάποια ἱγνη στοργή; Πολὺ πιθανόν... γιατί ἄλλοτε μὲ ἀγαποῦσε πολὺ... κι' ἐγὼ ποτέ δὲν τοῦ εἶχα ἀρνῆσθαι τὴ βοήθειά μου... μὴπως εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος; ἢ μήπως γιατί φοβότανε μήπως ἀναγνωρισθῇ, λόγος τῆς καταπληκτικῆς μας ὁμοιότητος; Κι' αὐτὸ πολὺ πιθανόν. Δὲν μοῖ εἶπε σχετικῶς τίποτε.

—Πῆγες σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού; ρώτησε ἡ κόμισσα.

—Ἐπρεπε νὰ πάω. Στὸ γράμμα του, ὁ Λέων μὲ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσω τριακόσιες χιλιάδες φράγκα.

Ὁ κόμης πλησίασε τὴν Κλοτίλδη, πού ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιά αἰτή-λόγη.

—Αἱ! Τώρα καταλαβαίνω... ψιθύρισε ἡ Κλοτίλδη.

Καὶ ἄρχισε νὰ φιλᾷ τὰ χέρια τοῦ συζύγου της.

—Ὀχι, δὲν τὰ καταλαβαίνεις ἀκόμα, ὅλα, εἶπε ὁ κόμης... γιατί διέπραξα ἕνα λάθος... Τοῦ εἶπα ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τίποτε πλέον ἀπὸ μένα... Γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσω δὲ γιατί τοῦ ἔδινά μόνον ἑκατὸ χιλιάδες, ἐναντί τῶν τριακοσίων πού μοῖ εἶχε ζητήσει, εἶχα τὴν ἀπρονοησία νὰ τοῦ πᾶω ὅτι ἔπρεπε νὰ καταβάλω τὴν ἴδια μέρα, τὸ ἴδιο ποσὸν στὸ γιατρὸ Ρενεβίλ... Ἐκείνα μεγάλο σφάλμα... γιατί, γὰρ νὰ τὸ θέλω, τὸν ἔκανα νὰ σχεδιάσῃ μέσα του τὸ ἐγκλημα... Τώρα, τὸν εἶ

Ξέρετε τί δὰ πῆ Γιάμφ;

Κάτι πού λείπει ἀπὸ τὶς γυναῖκες

Δὲν πρόλαβα νὰ διαβῶ τὸ κατῳφλι τῆς μεγαλοπρεποῦς εἰσόδου καὶ ἡ κυρία ντὲ Ν... ὥρμησε πρὸς συνάντησίν μου. Μὲ ὑποδέχθηκε σὰν νὰ μὴν περίμενε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἐσπερίδος, παρὰ μόνον ἐμένα... Καὶ ἀμέσως κατόπιν, μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο καὶ μὲ τὴ χαρακτηριστικὴ ἐκείνης ἀφέλειαν πού ἔχουν ὅλες οἱ κυρίες πού ξέρουν νὰ δέχονται, μοῦ εἶπε :

— Συγχωρήστε με... σὰς ἀφῆνω... Πρέπει νὰ ὑποδεχθῶ τὸν κύριο Χ... Κι' ἔτρεξε πρὸς τὸν νεοφερμένον, τὸν ὁποῖον ὑποδέχθηκε μὲ τέτοια θερμὴ ἐγκαρδιότητα, ὥστε νόμιζες ὅτι δὲν εἶχε ὀργανώσει αὐτὴ τὴν ἐσπερίδα, παρὰ μόνον γι' αὐτόν.

— Ἐκανα μιά θόλτα μέσα στὰ σαλόνια.

Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχαν τραπέζια καὶ μπρίτζ, τὰ τρία ἐκ τῶν ὁποίων ἦταν ἀποκλειστικῶς κατεῖλημμένα ἀπὸ γυναῖκες, τὸν κύτταξαν μὲ ἐμβρίθεια τὰ χαρτιά τους καὶ ἔβγαζαν τὸν καπνὸ τοῦ τσιγάρου τῶν ἀπὸ τὰ ρουθούνια. Τὸ θέαμα αὐτὸ μοῦφερε ρίγος στὴν πλάτη. Στὸ μπαλκόνι, συνάντησα ἕνα γκρουπ ἀπὸ κορίτσια πού φαίνονταν ἀπορροφημένα σὲ μιά χαμηλὴ φωνὴ συζήτησης. "Εφυγα κι' ἀπὸ κεῖ. Πιὸ πέρα, ἔπεσα σ' ἕνα γκρουπ ἀπὸ κυρίους, πού κάπνιζαν καὶ συζητοῦσαν πολιτικά, χωρίς κανέναν νὰ διαφωνῇ. "Ὅπερ μονοτονία. Στὸ μεγάλο σαλόνι ἐχόρευαν. "Ὅλοι, ὅμως, οἱ χορευτοὶ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση ὅτι ἐπλητταν. Πρὸ παντὸς οἱ νταίτες, πού κύτταζαν πρὸς τὸ ταβάνι μὲ ὕψος ἀφηρημένο, κρατῶντας τὸν καβαλιέρο τους μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων, σὰν νὰ ἐπιαναν κάτι πού δὲν ἦταν καὶ τόσο καθαρό.

— Στὰ 1920, χορεύαμε μὲ περισσότερο κέφι! εἶπε μιά φωνὴ δίπλα μου.

Ἦταν ὁ φίλος μου Οὐμβέρτος Ρ... Δὲν περίμενα νὰ τὸν συναντήσω. Εἶχα μερικοὶ καιροὶ νὰ ἰδωθῶμε...

— "Ω! εἶπε ὁ Οὐμβέρτος, τούλαχιστον τέσσερα χρόνια!

Ἦταν ἀλήθεια. Στὴν πραγματικότητά, ὅμως, εἶχαμε πάψει ἀπὸ δεκαετίας νὰ συναντώμεθα συχνά.

— Εἶναι τρομερό! εἶπε ὁ Οὐμβέρτος, μὲ τὶς πρώτες διαχύσεις.

— Ποιὸ εἶναι τρομερό;

— Οἱ σημερινὲς γυναῖκες, ἀδελφέ!

— Γιατί;

— Γιατὶ δὲν ἔχουν γιάμφ!

— Πῶς τῶπες;

— Γιάμφ. Δὲν ξέρεις τί σημαίνει;

Εἶναι μιά λέξη πού τὴ λένε στὴν Ἀμερική. Τὸ γιάμφ εἶναι κείνο πού κάνει μιά γυναῖκα νὰ προσελκύῃ τὸν ἄντρα κοντὰ της... εἶναι μιά δύναμις πού τῆς δίνει ψυχὴ καὶ ζωή...

— Ἐννοεῖς τὸ σέξ-ἀππῆλ;

— Κάθε ἄλλο, ἀπάντησε ὁ Οὐμβέρτος. Μὰς ἔχουν τρελλάνει μὲ τὸ σέξ-ἀππῆλ. Δὲν θέλω νὰ πῶ ὅτι τὸ πράγμα αὐτὸ δὲν ὑπάρχει. Τὸ γιάμφ, ὅμως, ἀγαπητὴ μου φίλε, εἶναι τελείως διάφορο... θὰ μπορούσα μάλιστα νὰ πῶ τι εἶναι τὸ ἀντίθετο

τοῦ σέξ- ἀππῆλ... Εἶναι ταυτόχρονα ἡ ψυχὴ, τὸ πνεῦμα, ἡ ὑπαρξή... Τὸ γιάμφ δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὶς φυσικὲς ιδιότητες μιᾶς γυναῖκας... Ὑπάρχουν ἄσχημες πού πλημμυρίζουν ἀπὸ γιάμφ... Για νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς τί ἀκριβῶς ἐννοῶ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὰς πλησίασε ἡ κυρία ντὲ Ν... μὰς πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μὰς ὡδήγησε διὰ τῆς θύρας κοντὰ σὲ δύο νεαρὲς κοπέλλες πού καθότανε σ' ἕνα ντιθάνι καὶ συνομίλοῦσαν. Μὰς παρουσίασε. Ἡ κυρία ντὲ Ν... εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει καὶ ἔχει διατηρήσει τὴ συνήθεια νὰ παρουσιάσῃ τοὺς καλεσμένους της, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ μιά ἀτμόσφαιρα θερμότητας.

Οἱ δύο κοπέλλες μὰς ἔδωκαν τεμπέλικα τὸ χέρι τους, μ' ἕνα ὕψος ἐλαφρὰς ἐκπλήξεως. Ὁ Οὐμβέρτος κι' ἐγὼ ἐπιχειρήσαμε ν' ἀνοιξοῦμε κουβέντα μαζί τους. Ὑστερα, ὅμως, ἀπὸ δύο-τρία λόγια, ἡ ἀπόπειρά μας ἀπέτυχε καὶ κάναμε κανονικὴ μεταβολή. Ὁφείλω ὡστόσο νὰ το-νίσω ὅτι ἡ συζήτησις δὲν ἐματαιώθη ἀπὸ λάθος δικό μας.

Λίγα λεπτὰ ὑστερότερα, δευτέρη ἀποτυχία παρομοίας ἀποπειράς. Ἡ κυρία ντὲ Ν... ἔκανε ὅτι μπορούσε ἡ ταλαίπωρη Ἀπὸ παρουσιάσεις σὲ

παρουσιάσεις, ἔχασα τὸν Οὐμβέρτο ἀπὸ τὰ μάτια μου. Συστήθηκα σὲ διάφορες κυρίες, ὅλες κομψοντυμένες, γοητευτικὲς, ἐξυπνες. Κάθε φορὰ, ὅμως, διάβαζα στὰ μάτια τους ἕνα εἶδος θωπῆς ἐκπλήξεως, σὰν νὰ-λεγαν μέσα τους: "Ποιὸς ὁ λόγος νὰ γνωρισθῶ μ' αὐτὸν τὸν κύριο;".

Αὐτὸ δὲν γινόταν φυσικά γιατί μ' ἔβρισκαν ἄσχημο, ἡλίθιο, ἡ κακοντυμένο. Ἐξεπλήσσοντο, ὅμως, πού τοὺς ἐπιβάλλετο στὰ καλά καθούμενα νὰ γνωρισθῶν μ' ἕναν ἄντρα. Οἱ περισσότερες πῆγαιναν δύο-δύο καὶ συζητοῦσαν ζωηρά, χωρίς νὰ προσέχουν καθόλου τοὺς ἄντρες.

Χόρεψα καὶ μὲ μερικές. Ἐδέχθη-καν τὸ χορὸ μου μ' εὐγένεια, ἀλλὰ μόλις τελειώσαμε, ἔφευγαν ἀμέσως, μ' ἕνα τυπικὸ μερσί. Ἀηδισμένοι, ἔπῃχαν στὸ μπουφάν, ὅπου ὤρῃκα τὸν Οὐμβέρτο. Κατάλαβε τὴ δυσφορία μου καὶ μοῦπε :

— Τί σοῦ ἔλεγα, λοιπόν; Οὔτε ἕχνος γιάμφ ἔδω μέσα!

— Ἀλήθεια, εἶπα, μὰς διέκοιψαν καὶ δὲν μοῦ ἐξήγησες τί ἐννοεῖς μ' αὐτὴ τὴ λέξη.

— Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ σοῦ τὸ προσδιορίσω. Νά... γιάμφ εἶναι ἡ ἰδιότης πού κάνει μιά γυναῖκα νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς ἄνδρες... Κύτταξε ἐκεῖνες ἐκεῖ τίς τέσσαρες κυρίες, πού ρουφῶν τὴ γρανίτα τους. Ἀλλοτε, οἱ γυναῖκες ἐρχόντανε στὰ σαλόνια, γιὰ νὰ περιμένουν τοὺς ἄντρες. Δεῖλὰ. Ἀποτελοῦσαν τὸ ἀρνητικὸ στοιχεῖο τῆς ἐσπερίδος. Σήμερα ὅμως... Σήμερα μόνον αὐτὲς ἐκσιλεύουν καὶ κυριαρχοῦν στὰ σαλόνια. Θυμᾶσαι τὸν καιρὸ μὰς μερικὰ κορίτσια πού τὰ περιφρονούσαμε καὶ δὲν τὰ προσκαλοῦσαμε ποτὲ νὰ χορέψουν μαζί μας; Ἐχλώμιαζαν ἀπὸ τὴ λύπη τους καὶ ἐπέστρεφαν στὸ σίτιν τους μὲ μάτια θουρκωμένα. Σήμερα!... δὲν ἔχουν καμμιά διάθεση γιὰ χορὸ καὶ παίξουν ἀναμεταξύ τους. Ἀν μιλοῦν γιὰ κανένα ἄντρα, αὐτὸς εἶναι ὁ καθηγητὴς πού τοὺς μαθαίνει σκί ἢ ὁ προϊστάμενός των, τὸν ὁποῖον κοροϊδεύουν. Πρὶν λίγη ὥρα ἄρπαξε τὸ αὐτί μου κάτι παρόμοιες συζητήσεις. Μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἐπάγγελμά τους, γιὰ τὰ ταξίδια τους, γιὰ τὸ αὐτὸ κίνητο ἢ γιὰ τὸ ἄλογό τους. Κάποια στιγμὴ, ἡ μιά ἀπ' αὐτὲς εἶπε: "Ὁ ἄντρας μου δὲν ἐνθουσιάστηκε καθόλου μ' αὐτὴ τὴν τουαλέτα". Οἱ ἄλλες ἔσκασαν στὰ γέλια. Τοὺς φάνηκε τόσο γελοία ἡ ἰδέα ὅτι ἡ φιλενάδα τους ζήτησε ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς τὴ γνώμη του γιὰ τὸ καινούριο τῆς φουστάνι... Τί τὰ θέλεις, φίλε μου... οἱ σημερινὲς γυναῖκες δὲν φοβοῦνται καθόλου. Ἀντί, λοιπόν, γιάμφ!

— Ἐχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησα. Ἀπὸ τὴν ἀποψινὴ ἐσπερίδα, διεπίστωσα κι' ἐγὼ ὅτι δὲν ὑπάρχει καθόλου γιάμφ... Μοῦ φαίνεται, ὅμως, ὅτι εἶναι καλλίτερα ἔτσι.

ΠΙΕΡ ΜΠΟΣΤ

Μπροστὰ στὴν εὐτυχία

Διήγημα τοῦ Βιττόριο Καλβίνο

Ο Τζιμ Μπένετ βρισκότανε στὴ Νέα Ὑόρκη ἐδῶ καὶ δύο μῆνες καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε ἀλλάξει ἕξη φορές κατοικία. Κάθε φορὰ δὲ ἔδινε κι' ἄλλο δόνομα. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν γλυτώσουν, τὸ καταλάβαινε δὲ κι' ὁ ἴδιος πῶς στὸ τέλος θὰ ἔπεφτε στὴ φάκα. Γιατὶ ἂν ἕνας ἄνθρωπος μπορῇ νὰ κρύβεται εὐκόλα σὲ μιά πολιτεία μὲ ἕξη ἑκατομύρια κατοίκους, αὐτὸ δὲν σημαίνει, πῶς μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ πάντα ἀπὸ τὴν καταδίωξί τῆς ἀστυνομίας. Ὁ Μπένετ δὲ ὅσο κι' ἂν φαίνονταν ἡσυχος εἶχε διαπραξεί μιά κλοπὴ, γιὰ τὴν ὁποῖαν τὸν κατεδίωκαν.

Ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια ἦταν γραμματεὺς τοῦ γέρο Ταβία Γιάκομπς, ἐνὸς πλουσίου κτηματίου, πού ζοῦσε στὴν ἐπαρχία. Ὁ Γιάκομπς ἦταν τρομερὰ ταγκούνης κι' ἐκακοπλήρωνε τὸν Μπένετ, ἡ θέσις, ὅμως, ἦταν ἡσυχία καὶ σίγουρη. Μὰ μιά καταραμένη μέρα, πού ὁ Τζιμ ἦπτε λίγο παραπάνω, ἐμπλεξε μὲ κάτι ἄγνωστους, πού τὸν παρέσυραν σὲ χαρτοπαίγνιο κι' ἔχασε χίλια δολάρια, πού δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ.

Ὅταν πέρασε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀλκοὸλ ὁ Τζιμ τὰ εἶχε χαμένα. Πῆγε καὶ παρακάλεσε τοὺς δύο κακοποιούς νὰ τοῦ χαρίσουν τὸ ποσὸ, μὰ ὅλες οἱ παρακλήσεις του στάθηκαν μάταιες. Οἱ δύο σύντροφοι δὲν τὸν ἄφηναν ἡσυχο οὔτε λεπτῶ. Τὸν ἀπειλοῦσαν, τὸν ἐσφίγγαν πού στὸ τέλος ἔχασε τὰ λογικά του. Καὶ μιά μέρα, πού ὁ γέρος ἔλειπε σ' ἕνα μικρὸ ταξίδι, πῆγε, ἀνοῖξε τὴν κάσσα, ἔκλεψε χίλια δολάρια κι' ἔπειτα ἔφυγε ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνο καὶ πῆγε στὴ Ν. Ὑόρκη.

Κι' ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ἔμαθε πιά τί ἔγινε.

Πολλὲς φορές, πού τὸν ἔτυπεν ἡ συνείδησις του καὶ πού συλλογιζόταν τί θὰ γίνῃ, γιατί ἐν τῷ μεταξύ τελείωναν καὶ τὰ λίγα λεφτὰ πού εἶχε, συλλογιζότανε νὰ γράψῃ πού εἶχε, συλλογιζότανε καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Μὰ ἀμέσως ἄλλαζε γνώμη, γιατί θυμότανε τὴ σκληρόκαρδος ἀνθρωπος ἦταν ὁ γέρος κι' ἦταν βέβαιος πῶς δὲν θὰ τὸν συγχωροῦσε ποτέ. Δὲν περίμενε λοιπὸν καμμιά βοήθεια ἀπὸ κανέναν. Ὅπως ὁ Γιάκομπς ἔτσι κι' ὁ Μπένετ ἦταν μόνον στὸν κόσμον, μὲ τὴ διαφορά πῶς ὁ πρῶτος ἦταν πλούσιος.

Ὁ Μπένετ στεκότανε στὸ σταθμὸ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου, μὴ ἔχοντας ποῖο δρόμο νὰ πάρῃ. Γύρω του τὸ πλῆθος πηγαινοερχότανε ἀδιάφορο. Πρόσωπα καὶ πρόσωπα περνοῦσαν γιὰ μιά στιγμὴ μπροστὰ του καὶ χανόντανε. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ δράμα φανερώθηκε στὸ Μπένετ. Ὁ τίποτε τὸ ὑπερφυσικό! Ἐνα προσωπάκι κοριτταίου πού ξεπρόβαλε πάνω ἀπὸ τὸ κῆμα τῶν ἄλλων ἀνδρῶν πρὸς ὁποῖον. Ἡ μοῦρτσα ὅμως αὐτὴ εἶχε τό-

ση χάρι, τόση γλύκα, τόση γαλήνη, πού ἐσαγῆνε τὸν Μπένετ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἀμέσως δὲ συλλογίσθηκε πῶς ἡ νέα αὐτὴ μπορούσε νὰ τὸν καταλάβῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἐσχάτως τὴν πεποίθησι πῶς τὸ γελαστὸ αὐτὸ προσωπάκι μπορούσε νὰ ἦταν γι' αὐτὸν ἡ εὐτυχία.

Μὰ τὸ «δράμα» ἀπομακρύνθηκε. Τὴν νέα τὴν παρέσυρε τὸ κῆμα τοῦ πλῆθους. Ὁ Μπένετ ἔκαμε μερικὰ βήματα νὰ τὴν φθάσῃ. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν χάσῃ ἀπὸ κοντὰ. Τὴν στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἕνας ἀστυνομικὸς ἐπρωχώρησε, σὰν νὰ ἐρχότανε νὰ τὸν πιάσῃ. Ὁ Μπένετ ἔκαμε μιά γρήγορη στροφὴ καὶ ἡ καρδιά του πῆγε νὰ σπάσῃ. Ὁ ἀστυνομικὸς πέρασε ἀπὸ μπροστὰ του κι' ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του. Ὁ Μπένετ ἀναστένανε ἀνακουφισμένος καὶ κύτταξε τριγύρω. Τὸ κορίτσι μὲ τὸ γλυκὸ καὶ γελαστὸ πρόσωπο εἶχε εξαφανισθῇ.

— — —

Ἐφτασε μιά στιγμὴ μόνη, μὰ ἡ ἐντύπωση ἦταν τόσο δυνατὴ πού ὑστερα ἀπὸ δύο εβδομάδες, ἂν ὁ Μπένετ ἔκλεινε τὰ μάτια ξανάβλεπε τὸ ἀγαπημένο «δράμα». Μὰ δὲν κατόρθωνε νὰ ξανασυναντήσῃ τὴν ἀγνωστὴ. Γύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν ἀπέραντη πόλη ἐλπίζοντας νὰ τὴν συναντήσῃ κάπου, μὰ τοῦ ἄκουε. Γύρω του περνοῦν χίλιες γυναῖκες, τίς κυττάζει κατὰμματα, μὰ καμμιά δὲν εἶναι ἐκείνη πού τὸν ἐσαγῆνε, ἐκείνη πού μόνη μπορούσε νὰ τὸν κάνῃ εὐτυχισμένο.

Μὰ δὲν ἦταν πραγματικὴ τρέλλα νὰ ἐλπίζῃ νὰ τὴν ξαναβρῇ, χωρίς κανένα ἴχνος, χωρίς καμμιά πληροφορία, χωρίς νὰ ξέρῃ ποῖα εἶναι. Ὁ Μπένετ περπάτησε σήμερα χωρίς νὰ σταθῇ καὶ εἶναι τόσο κουρασμένος! Στὴ τσέπη του ὑπῆρχε μόνο τὸ τελευταῖο δολλάριο.

Ὡς τόσο δὲν ἔχασε ἀκόμη κάθε ἐλπίδα. Τὸ κῆμα τοῦ πλῆθους μπορεῖ νὰ ξαναφέρῃ μπροστὰ του τὸ φάος προσώπακι. Κι' ὁ Μπένετ σκέπτεται τί θὰ τῆς πῇ, ὅταν θὰ βρεθῇ κοντὰ του.

— — —

Τόσο ζωερὴ ἦταν ἡ ἐλπίδα του πῶς θὰ τὴν συναντοῦσε, πού ὅταν τὴν εἶδε σ' ἀπόστασι λίγων μέτρων νὰ

κάθεται στὸ τραπέζακι ἐνὸς ἐστιατορίου, τοῦ φάνηκε πῶς τὸ πράγμα αὐτὸ ἦταν πολὺ φυσικὸ καὶ λογικὸ. Καὶ ὅταν ἐκείνη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε, αὐτὸς τῆς χαμογέλασε.

Δὲν χρειάζεται πολὺ γιὰ νὰ πιάσῃ κανεὶς κουβέντα.

Ἡ βραδεῖα ἦταν θερμὴ καὶ γλυκειά. Ἡ ἀνοιξιὰ σκόρπιζε σ' ὅλη τὴν πολιτεία.

Ὁ Μπένετ πλησίασε καὶ ἀφοῦ ζήτησε τὴν ἀδεία κάθησε κοντὰ στὴ νέα. Ἐπηκολούθησαν λίγα λεπτὰ σιωπῆς. Τὴν κύτταξε ἐπίμονα. Ἐκείνη σαστισμένη καὶ στενοχωρημένη τὸν ρώτησε :

— Μὰ τί θέλετε ἀπὸ μένα.

Ὁ Μπένετ χαμογέλασε παράξενα.

— Σὰς ζητοῦσα τόσο καιρὸ. Γύρισα ὅλη τὴ Νέα Ὑόρκη, γυρεύοντάς σας. Μέρους καὶ μέρους δὲν ζητοῦσα παρὰ σὰς...

— Μὰ ποῖς εἰσθε ἐπὶ τέλους καὶ τί γυρεύετε ἀπὸ μένα; Ξαναρώτησε ἡ νέα.

— Εἰμαι ὁ Τζιμ Μπένετ, ἀπάντησε ὁ νέος.

Δὲν πρόφθασε ὅμως νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του καὶ τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἔλαμψε ἀπὸ ἐκπλήξη.

— Ὁ Τζιμ Μπένετ! φώναξε. Ἀληθινὰ εἰσθε ὁ Τζιμ Μπένετ.

Ἐκείνη ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα μὴ ξέροντας τί τρέχει.

— Ὑψιστε θεέ! ἐξηκολούθησε ἡ νέα. Σὰς γυρεύω τώρα δύο μῆνες παντοῦ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Πρακτορείου Κίνκ.

Ὁ Μπένετ ἔμεινε κόκκαλο. Τὸ Πρακτορεῖο Κίνκ εἶναι τὸ μεγαλύτερο πρακτορεῖο ἰδιωτικῆς ἀστυνομίας Ἀμεσως, χωρίς νὰ χάσῃ καιρὸ, σηκώνεται ἐπάνω καὶ τρέχει πρὸς τὴν πόρτα. Καθὼς ἔφευγε ὅμως ἔσπρωξε δύο πρόσωπα κι' ἔγινε λίγος θόρυβος. Ἀλλ' αὐτὸς κατόρθωσε νὰ ξεφυγῇ. Ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ βγήκε ἔξω. Ἀπὸ πίσω τὸν κληρονοῦσε ἡ νέα καὶ φώναζε. Μὰ αὐτὸς κατόρθωνε καὶ χάνεται. Τὴ κρίμα σκέπτεται νὰ συναντήσῃ τὴν εὐτυχία καὶ νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φύγῃ μακριὰ της, γιατί τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ πρόσωπο μπορούσε νὰ τὸν στείλῃ στὴ φυλακή!

— — —

Στὸ ἐστιατόριο τώρα, ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἐκπλήξη ἡ νέα κάθεται καὶ ἐξηγεῖ, ὅτι τὸ πρακτορεῖο τῆς εἶχεν ἀναθέσει νὰ βρῇ κάποιον Τζιμ Μπένετ γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ πῶς ὁ προϊστάμενός του Γιάκομπς εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ἄφηκε γενικὸ κληρονόμο. Καὶ τώρα τὸ φτωχὸ κορίτσι εἶνε ἀπελπισμένο πού δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὸν βρῇ, γιατί δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πῶς ὁ νέος, πού τῆς εἶχε μιλήσει ἦταν ἕνας κατεργάρης. Ἀλλοῦς γιατί νὰφευγε μόλις τοῦ εἶχε πῇ πῶς τὸν ζητοῦσε.

ΒΙΤΤΟΡΙΟ ΚΑΛΒΙΝΟ

Πλάνο χρυσόνειρο νύχτας δδύνης,
φριχτής γαλήνης ξανθή κραυγή,
μι' άχτίδα ίππεύουσα φωτός σελήνης
στής κρύας μου τὸ ξεβος γλύστρησε κλίνης
καὶ τὴ νεκρή μου ζέστανες γῆ.

"Α! Σὲ περίμενα χρόνια καὶ χρόνια!...
Στὴ μήτρα ποὺ ὑπάρχα σ' εἶχα στὸ νοῦ·
γιὰ σὲ στὶς τρίλιες των μούλεαν τ' ἀηδονία,
γιὰ σένα τ' ἄλμπατρος σκουζαν αἰώνια,
μέσ' στὰ οὐραγκάνια τοῦ ὠκεανοῦ.

Κι' ὦχ! πόσον ἔτρεμα μήπως δὲν θάρτης!...
Κράζοντας ἀπελπα, μ' ἄγριαν ὁρμή,
τάμμα της πρόσφερα τῆς Ἀστάρτης
τὴν ἴδια μου ὑπαρξὴ γιὰ πληρωμή.

Κι' ἦρθες!... Καὶ λάμπρυνε τὸ σύμπαν δλο
λὲς φῶτα κι' ἀναψαν Βεγγαλικά.
Ἦρθες καὶ κύλησαν ἀπὸ τὸ θόλο
μέσα στὸ σύθαμπο τὸ φεγγοβόλο
μοτίβα ἀπόκοσμα, χαοτικά!...

"Ω! Εἶσαι τ' ἀφθαστο, τὸ τέλειο θῆλυ!...
Στὰ ἐξάσια μάτια σου τὰ φωτεινά
χιλιοι φεγγίζουσε τοῦ ἔρωτος ἥλιος,
Ταῖτές μ' ἀτέρμονο λάμνουν Ἀπρίλη
στ' ἀχνὰ πελάγη τους τὰ γαλανά...

Κι' ἀκόμα — ὦ μάνα — μέσ' στὶς φουρτούνες,
στὴν ἀγκαλιά σου τὴ λατρευτή,
τῶν ποντοπόρων πύθων μου οἱ σκυῖνες
λιμάνι ὑπάνεμο βρίσκουν σ' αὐτή.

— Δόξα σὲ σέβανε ξανθὴ Ἥγερία!...
Μέσα στῆς Τέχνης τὴν ἱστορία
ἀφθαρτὴ ἡ εἰκόνα σου πάντα θὰ εἶ.
Γιατ' ἔτσι ὑπέροχη ποὺ ἐδῶ πιά μπήκες
τοῦ στίχου οἱ Λάουρες κι' οἱ Βεατρίκες
σὲ καρτεροῦνε νὰ πᾶς μαζί.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

Τρεῖς μεγάλοι ἔρωτες τοῦ Ντ' Ἀννούτσιο

Ὅπως γράψαμε καὶ στὸ περασμένο
ἔργο, ὁ Ντ' Ἀννούτσιο δὲν ὑπῆρ-
ξε μονάχα ἕνας μεγάλος ποιητὴς
καὶ στρατιώτης, ἀλλὰ καὶ ἕνας μεγάλος
ἐρωτευμένος.

Οἱ ἐρωτικές του ἐπιτυχίες ὑπῆρξαν ἄ-
πειρες. Τρεῖς ὅμως ἦσαν οἱ μεγάλοι
ἔρωτές του. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ Ντοῦζε,
ἡ μεγάλη Ἰταλίς τραγωδός, ποὺ ὑπῆρξε
ἐπὶ πολὺ ἡ Ἥγερία τοῦ ποιητοῦ.

Ἦσαν νέοι καὶ οἱ δύο ὅταν γνωρίστη-
καν καὶ χωρίστηκαν ὅταν ἄρχισαν νὰ
γεροντοῦν, μὴ θέλοντας νὰ δώσουν ὁ ἕνας
στὸ ἄλλον τὸ θέαμα τῶν γηρατειῶν τους.

Ἀπὸ τότε δὲν ξαναδιδώθηκαν ποτέ.

Ἐκτός ἀπὸ τὴν Ντοῦζε, ἕνας ἀπὸ τοὺς
μεγαλειότερους ἔ-
ρωτες τοῦ ποιητοῦ
ἦταν καὶ μιὰ Ρω-
σίδα κυρία τῆς ὁ-
ποίας τὸ ὄνομα ἔ-
μεινε ἐπὶ πολὺ ἄ-
γνωστο. Ἦταν ἡ
τέως πριγκίπισσα
Γκολούμπεφ, ποὺ
ὑπῆρξε περίφημη
στὶς ἀρχὲς τοῦ 20
αἰῶνος γιὰ τὴν ἐκ-
θαμβωτικὴ ξανθὴ
ὁμορφιά της, τὴν
πολυτέλεια μὲ τὴν
ὁποία ζοῦσε, καὶ
τὰ τέσσερα λευκὰ
λαγωνικά της ποὺ
τὴν συνόδευαν παντοῦ.

Ὁ Ντ' Ἀννούτσιο τὴν εἶχε ἐπαινο-
μάσει «ἡ Ντονατέλλα», καὶ αὐτὴν ὑπο-
νοεῖ μὲ τὸ ποιητικὸ αὐτὸ ὄνομα σ'
ἕνα ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά του.

Ἡ πριγκίπισσα αὐτὴ τοῦ αἵματος καὶ
τῆς ὁμορφιάς ὑπῆρξε ἐπὶ ἐπτὰ χρόνια ἡ
πιστὴ σύντροφός τοῦ ποιητοῦ. Δὲν δι-
στάσε δὲ νὰ ἀφήσῃ γι' αὐτὸν καὶ σύζυ-
γο καὶ παιδιὰ καὶ περιουσία...

Οἱ μεγάλοι ὅμως ἐρωτευμένοι εἶναι
καί... μεγάλοι ἀστατοί.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν διάσημο
ποιητὴ.

Μεθυμένος ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ δημο-
τικότητά του ποὺ τὸν ἔκαμε στὸν πόλε-
μο, τὸν Ἑθνικὸ ἥρωα τῆς Ἰταλίας, ὁ
Ντ' Ἀννούτσιο δὲν ἄργησε νὰ ξεχάσῃ
τὴν ξανθὴ τοῦ «Ντονατέλλα», καὶ ὅταν
στὸ Φινύμε συνάντησε τὴν μελαχροινὴ
καὶ πανέμορφη δα ντὲ Μπακάρα μὴ φα-
νατικὴ τοῦ θανυάστρια, τὴν ἐρωτεύθηκε
σφοδρότατα...

— — —

Ἡ «Ντονατέλλα» εἶχε σήμερα, γρηὰ πιά
καὶ φταγὴ, καὶ ἀπολαμβάνοντας τίποτε
ἄλλο ἀπὸ τὴν ζωὴ παρὰ ἕνα μικρὸ εἰσό-
δημα ποὺ ἀπὸ οἶκτο τῆς εἰκοφῆ ὁ ἄλλοτε
σύζυγός της, πρίγκιψ Γκολούμπεφ, σο-
φὸς ἀξίας, ἀλλὰ κατεστραμμένος καὶ αὐ-
τὸς ὕστερ' ἀπὸ τὴν ρωσικὴ ἐπανάσταση.

Γιὰ τὴν Ντονατέλλα τοῦ ὅμως, ὁ Ντ'
Ἀννούτσιο εἶχε διατηρήσει πάντα μιὰ
γλυκερὰ ἀνάμνηση, ποὺ ἐσθυσε μαζί του.

Ὅταν πέθανε, ἡ Ντονατέλλα θέλησε
νὰ πάγῃ στὴν κηδεῖα του. Στὰ μισὰ ὁ-
μῶς τοῦ δρόμου διέκοψε τὸ ταξίδι της
καὶ γύρισε πίσω, στὴν Γαλλία, ὅπου σή-
μερα εἶ. Δὲν ἐνοιωσε, ὅμως ἐδήλωσε τὸν
ἐαυτὸ της ἱκανὸ νὰ ἰδῇ ἄψυχα, νεκρὸ
τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσο ἀγάπησε.

Ἡ Ντοῦζε

Ἡ διπλὴ προφητεία

Διήγημα τοῦ Μαρσέλ Ἐνὸν

πὺς κάτι τοὺς ἀπεκάλυ-
ψαν.

Τὸ ὄνομά σας ;
Ἡ ἡμερομηνί-
α τῆς γεν-

νήσεώς σας ;

— Ἰωάννης Βαλέν. 17 Μαρτίου 1905.

Μὲ τὰ μάτια σκεπασμένα μ' ἕνα βυσσινί
μαντῆλι, ντυμένη μὲ μακρὰ μαύρη ρό-
μπα ἡ Πυθία συγκεντρώθηκε μὴ στιγ-
μὴ στὴν παλὰ πολυθρόνα της, ποὺ ἔ-
μοιαζε σὰν μεσαιωνικὴ.

Ὁ πελάτης περίμενα, χωρὶς νὰ χάσῃ
τὸ χαμόγελό του, τὸ χαμόγελο ἐνὸς δυ-
νατοῦ ἀνθρώπου, ποὺ περιμένει τὴν ἐτυ-
μηγορίαν τῆς Τύχης. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ
ἐν τούτοις ἐνοιῶθε κάποια ἀόριστη ἀνη-
συχία μέσα του. Ἀκίνητοι οἱ ἄλλοι πα-
ρακολουθοῦσαν μὲ ἀνοιχτοὶ στόμα τὴν
γυναῖκα ποὺ προέλεγε τὴν τύχη, σὰν
μαθηταροῦδα. Τὰ ξύλινα ἀλογάνια κι-
νήθηκαν γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ κι' ἔ-
πειτα σταμάτησαν.

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ λέγῃ τίς προ-
φητείες της.

— Ὅα συναντήσετε γρήγορα τὴν γυ-
ναῖκα ποὺ θ' ἀγαπήσετε. Ὅα εἶναι ξανθὴ
καὶ χαριτωμένη. Ὅα παντρευτῆτε
τὸν χρόνο, ποὺ μᾶς ἔρχετε καὶ θὰ
εἴσατε πολὺ εὐτυχῆ.

— Εἶναι ἡ σειρά μου εἶπε ἕνας
κομπὸς κύριος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ
μειδίσμα, ποὺ ἀποτελεῖ πρόκληση
γιὰ τὴν περίπλοκη ἐπιστήμη τῆς
Πυθίας.

— Κάρολος Φλορεστιέ, 30 Ἰου-
νίου 1903.

Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπὴ. Μὲ
ὑφὸς ἱερατικὸ, ἀπαράβιαστη στὸ
θεῖο της, καθισμένη πλάι σ' ἕνα
βοηθό, ποὺ δὲν ἔδραζε λέξι καὶ
ποὺ φρόντιζε μόνο νὰ εἰσπράττει
χρήματα, εἶπε μὲ φωνὴ βαρεῖα
σὰν νὰ ἀπῆγγελλε:

— Πῶς εὐτυχισμένος, εὖθυμος,
δὲν ἔχετε νὰ σκεφθῆτε τίποτε. Οἱ
δουλειές σας πάνε καλὰ. Ἀλλοί-
μονον ὅμως θὰ πεθάνετε νέος.

— Σὲ ποιά ἡλικία, ρώτησε, χωρὶς συγ-
κίνηση.

— Ἐφέτος!

— Διὰ βολὴ! πολὺ γρήγορα, εἶπεν ὁ
πρῶτος πελάτης, τραβώντας ἀπὸ τὸ χέ-
ρι τὸν δεῦτερο.

Βγήκαν στὸ δρόμο.

— Ἐ, λοιπὸν ἀγαπητέ μου φίλε, ἡ
ἐάντισσα δὲν εἶδε παρὰ φωτιὰ... χάρις
εἰς τὸ κόκκινο μαντῆλι της!

Οἱ δύο φίλοι, ποὺ ἦταν λίγο στὸ κέ-
ρι, εἶχαν ἀλλάξῃ τὰ ὀνόματά τους γιὰ
νὰ κἀνουν γόστο.

— Τί σημαίνει ὡς τόσο, ἔκαμε ὁ Βα-
λέν ὁ ἀληθινός, ἡ μοῖρα μας ἀπεκαλύ-
ρη.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε σὲ πένθιμο ὕφος.

— Ἀγαπητέ μου Κάρολε, δὲν θὰ χαρῶ
γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν εὐχάριστη συντροφιά
σου, ἀφοῦ θὰ πεθάνης ἐφέτος! Φτωχὴ μου
ρίλε!

— Εὐχαριστῶ. Τὰ αἰσθήματά σου μὲ
συγκινοῦν, ἀλλὰ θὰ πεθάνω σὲ ἡλικία
37 ἐτῶν.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, μιὰ ἄλλη ποὺ
δλέπει τὴν τύχη μοῦ εἶπε πὺς θὰ ζήσω
100 χρόνια. Λοιπὸν ἐγὼ παίρνω τὸν μέ-
σον ὅρον!

Οἱ δύο φίλοι ἔσκασαν, στὰ γέλια κι'
ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πό-
λεως.

Ἦταν ἡ τελευταία ἐβδομάς τῆς Ἑκ-
θέσεως τῆς Λιέγης κι' ὑπῆρχε μεγάλη
κίνηση.

Οἱ δύο νέοι φθάσαν στὸ «Καφέ ντὲ
Παρί» καὶ καθίσαν στὴν συνηθισμένη
τους θέση. Ὁ Φλορεστιέ διάταξε στὸ
γκαρσόνι μὲ στρατιωτικὴ φωνή: «Δυὸ
μισὰ, τζίν».

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ λέγῃ τίς προ-
φητείες της.

— Ὅα συναντήσετε γρήγορα τὴν γυ-
ναῖκα ποὺ θ' ἀγαπήσετε. Ὅα εἶναι ξανθὴ
καὶ χαριτωμένη. Ὅα παντρευτῆτε
τὸν χρόνο, ποὺ μᾶς ἔρχετε καὶ θὰ
εἴσατε πολὺ εὐτυχῆ.

— Εἶναι ἡ σειρά μου εἶπε ἕνας
κομπὸς κύριος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ
μειδίσμα, ποὺ ἀποτελεῖ πρόκληση
γιὰ τὴν περίπλοκη ἐπιστήμη τῆς
Πυθίας.

Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, μιὰ ἄλλη ποὺ
δλέπει τὴν τύχη μοῦ εἶπε πὺς θὰ ζήσω
100 χρόνια. Λοιπὸν ἐγὼ παίρνω τὸν μέ-
σον ὅρον!

Οἱ δύο φίλοι ἔσκασαν, στὰ γέλια κι'
ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πό-
λεως.

Ἦταν ἡ τελευταία ἐβδομάς τῆς Ἑκ-
θέσεως τῆς Λιέγης κι' ὑπῆρχε μεγάλη
κίνηση.

Οἱ δύο νέοι φθάσαν στὸ «Καφέ ντὲ
Παρί» καὶ καθίσαν στὴν συνηθισμένη
τους θέση. Ὁ Φλορεστιέ διάταξε στὸ
γκαρσόνι μὲ στρατιωτικὴ φωνή: «Δυὸ
μισὰ, τζίν».

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ λέγῃ τίς προ-
φητείες της.

— Ὅα συναντήσετε γρήγορα τὴν γυ-
ναῖκα ποὺ θ' ἀγαπήσετε. Ὅα εἶναι ξανθὴ
καὶ χαριτωμένη. Ὅα παντρευτῆτε
τὸν χρόνο, ποὺ μᾶς ἔρχετε καὶ θὰ
εἴσατε πολὺ εὐτυχῆ.

— Εἶναι ἡ σειρά μου εἶπε ἕνας
κομπὸς κύριος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ
μειδίσμα, ποὺ ἀποτελεῖ πρόκληση
γιὰ τὴν περίπλοκη ἐπιστήμη τῆς
Πυθίας.

— Κάρολος Φλορεστιέ, 30 Ἰου-
νίου 1903.

Ἀκολούθησε μικρὴ σιωπὴ. Μὲ
ὑφὸς ἱερατικὸ, ἀπαράβιαστη στὸ
θεῖο της, καθισμένη πλάι σ' ἕνα
βοηθό, ποὺ δὲν ἔδραζε λέξι καὶ
ποὺ φρόντιζε μόνο νὰ εἰσπράττει
χρήματα, εἶπε μὲ φωνὴ βαρεῖα
σὰν νὰ ἀπῆγγελλε:

— Πῶς εὐτυχισμένος, εὖθυμος,
δὲν ἔχετε νὰ σκεφθῆτε τίποτε. Οἱ
δουλειές σας πάνε καλὰ. Ἀλλοί-
μονον ὅμως θὰ πεθάνετε νέος.

— Σὲ ποιά ἡλικία, ρώτησε, χωρὶς συγ-
κίνηση.

— Ἐφέτος!

— Διὰ βολὴ! πολὺ γρήγορα, εἶπεν ὁ
πρῶτος πελάτης, τραβώντας ἀπὸ τὸ χέ-
ρι τὸν δεῦτερο.

Βγήκαν στὸ δρόμο.

— Ἐ, λοιπὸν ἀγαπητέ μου φίλε, ἡ
ἐάντισσα δὲν εἶδε παρὰ φωτιὰ... χάρις
εἰς τὸ κόκκινο μαντῆλι της!

Οἱ δύο φίλοι, ποὺ ἦταν λίγο στὸ κέ-
ρι, εἶχαν ἀλλάξῃ τὰ ὀνόματά τους γιὰ
νὰ κἀνουν γόστο.

— Τί σημαίνει ὡς τόσο, ἔκαμε ὁ Βα-
λέν ὁ ἀληθινός, ἡ μοῖρα μας ἀπεκαλύ-
ρη.

Ἐπειτα ἐπρόσθεσε σὲ πένθιμο ὕφος.

— Ἀγαπητέ μου Κάρολε, δὲν θὰ χαρῶ
γιὰ πολὺ καιρὸ τὴν εὐχάριστη συντροφιά
σου, ἀφοῦ θὰ πεθάνης ἐφέτος! Φτωχὴ μου
ρίλε!

— Εὐχαριστῶ. Τὰ αἰσθήματά σου μὲ
συγκινοῦν, ἀλλὰ θὰ πεθάνω σὲ ἡλικία
37 ἐτῶν.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, μιὰ ἄλλη ποὺ
δλέπει τὴν τύχη μοῦ εἶπε πὺς θὰ ζήσω
100 χρόνια. Λοιπὸν ἐγὼ παίρνω τὸν μέ-
σον ὅρον!

Οἱ δύο φίλοι ἔσκασαν, στὰ γέλια κι'
ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πό-
λεως.

Ἦταν ἡ τελευταία ἐβδομάς τῆς Ἑκ-
θέσεως τῆς Λιέγης κι' ὑπῆρχε μεγάλη
κίνηση.

Οἱ δύο νέοι φθάσαν στὸ «Καφέ ντὲ
Παρί» καὶ καθίσαν στὴν συνηθισμένη
τους θέση. Ὁ Φλορεστιέ διάταξε στὸ
γκαρσόνι μὲ στρατιωτικὴ φωνή: «Δυὸ
μισὰ, τζίν».

Ἐπὶ τέλους ἄρχισε νὰ λέγῃ τίς προ-
φητείες της.

— Ὅα συναντήσετε γρήγορα τὴν γυ-
ναῖκα ποὺ θ' ἀγαπήσετε. Ὅα εἶναι ξανθὴ
καὶ χαριτωμένη. Ὅα παντρευτῆτε
τὸν χρόνο, ποὺ μᾶς ἔρχετε καὶ θὰ
εἴσατε πολὺ εὐτυχῆ.

— Εἶναι ἡ σειρά μου εἶπε ἕνας
κομπὸς κύριος, μ' ἕνα εἰρωνικὸ
μειδίσμα, ποὺ ἀποτελεῖ πρόκληση
γιὰ τὴν περίπλοκη ἐπιστήμη τῆς
Πυθίας.

— Καὶ ἂν τύχῃ μάλιν

στα καμιά σύμπτωση θλαστήμα τα.

— Ἀλήθεια, ξέρεις αὐριο φεύγω γιὰ
τὶς Βρυξέλλες, εἶπεν ὁ Φλορεστιέ.

— Καὶ πότε θὰ γυρίσης;

— Σὲ 4 ἐβδομάδες τὸ ἀργότερο.

— Μὴν ξεχνᾶς νὰ μοῦ γράψῃς... Κὺς
ταξε αὐτὸ τὸ ὥραϊο κορίτσι, εἶπε ξαφνα
χαμηλὰ ὁ Βαλέν.

Μιὰ νέα καὶ μιὰ ἡλικιωμένη κυρία
περάσανε μπροστὰ τους.

Κάθισαν πλάι τους καὶ παρήγγειλαν
παγωμένες πορτοκαλάδες.

Κομπὴ κι' ὥραϊα ἡ νέα ἔροιξε ἕνα
φουγάλο βλέμμα στὸν ἀρχιλογιστή.

Σὲ λίγο ἔφθασε τὸ γκαρσόνι μὲ τὰ πο-
τὰ, ὁ δίσκος ὅμως κουνήθηκε ἀπὸ τὰ χέ-
ρια του κι' ἕνα ποτήρι ἔπεσε στὰ πόδια
τοῦ Βαλέν κι' ἔσπασε. Τὸ γκαρσόνι ἄρ-
χισε νὰ βοῆζῃ τὸ βοηθό του.

Ὁ Βαλέν βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ πῇ
στὴ νέα.

— Ἐσπασε τὸ ποτήρι.

— Μάλιστα, κύριε.

Ἐτσι ἄρχισαν τὴν κουβέντα.

— Ἐνα βράδυ τοῦ Δεκεμβρίου, ἕνα μῆ-
να μετὰ τὴν θραυτὰ ἐκείνη οἱ δύο φίλοι
ξαναβρέθηκαν πάλι.

— Ἐγὼ πολλὰ νέα νὰ σοῦ πῶ! εἶπε
ὁ Βαλέν. Ὅπως σοῦ εἶχα γράψῃ, τὴν
ξαναεἶδα... Γυρίσαμε μιὰ ὥρα μαζί στὸς
δρόμους, λέγοντας διάφορες, ἄσχετες
κουβέντες. Ἀπὸ τότε τὴν ξαναβλέπω κά-
θε μέρα. Ἀγαπηθήκαμε τελλὰ. Χτὲς
πήγα ἐπισήμως σπῆτι της. Οἱ γονεῖς της
εἶναι ἐνθουσιασμένοι μαζί μου...

— Ἐ, λοιπὸν, ἔκαμε ὁ Φλορεστιέ, χα-
μογελώντας, μπράβο στὴν μάγισσα τῆς
Ἐκθέσεως.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Βαλέν νὰ περάσης
μαζί μας τὴν παραμονὴ τῆς πρωτοχρο-
νίας. Ἡ Λουίζα διατάζει νὰ σὲ γνωρίσῃ.

— — —

Τὸ βράδυ τῆς 31 Δεκεμβρίου ὁ Βα-
λέν, ντυμένος μὲ σμόκιν γκότσης τὴν
πόρτα τοῦ Φλορεστιέ. Ἡ ὑπηρετρία, ποὺ
τᾶνοιξε ἦταν κατάγλωμη...

— Ἀ κύριε... Ὁ κύριος Κάρολος...

— Τί τρέχει;

— Ἐνα προμερὸ δυστύχημα... Ἐνὸς
αὐτοκίνητο πάτησε τὸν κ. Κάρολο καὶ
τὸν σκότωσε...

Σὲ λίγο συνάντησε τὴν Λουίζα στὴν
πλατεῖα τῆς Μητροπόλεως, ποὺ τὸν πε-
ρίμενε.

— Τί ἔγινε;

— Ὁ Κάρολος πέθανε. Τὸν πάτησε ἕ-
να αὐτοκίνητο. Ἀ, εἶχε δικηὸ ἐκείνη!

— Ποῖα ἐκείνη;

— Μιὰ μάγισσα. Μᾶς εἶχε πει πὺς ἐγὼ
θὰ παντρευόμουν κι' ὁ Κάρολος θὰ πέθαινε!
Μόνο ποὺ εἶπε πὺς ἐγὼ θὰ παντρευό-
μουν μιὰ ξανθὴ.

Τὸν κύτταξε.

— Ἐρεῖς, εἶπε, τὰ μαλλιά μου εἶναι
ξανθὰ, μὲ τὰ βάσω μαύρα!

ΜΑΡΣΕΛ ΕΝΟΝ

Λιζέμε...

Η Νεολαία μας

Ο έφετεινός έορτασμός της 'Εθνικής μας Παλιγγενεσίας είχε, το ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν, ότι ένεφάνισε πρωταγωνιστούσαν εις την παγήγυριν την 'Ελληνικήν Νεολαίαν. Σφριγηλή, άκμαία, ζωηρά, γεμάτη πηγαίον ένθουσιασμόν εις την ψυχήν και θαυμαστήν άλκήν εις το παράστημα, παρήλασε διά των οδών της πρωτεύουσας και των άλλων πόλεων ως ένας ζωντανός συμβολισμός της 'Ελληνικής Αύριον, και μαζί με την άπότισιν φόρου τιμής προς το Πορρλθόν έδιδεν έναργή την εικόνα της Μεγάλης Υποσχέσεως διά το Μέλλον. Και δικαίως έφάνη εις ένα γέροντα άνάπηρον του πολέμου που παρηκολούθει την παρέλασιν, ότι εις τα χέρια των παιδιών αυτών «Εκαμάρωνε ή Κυανόλευκος».

Αι 'Αθήναι — και όλόκληρος ή χώρα — απέκτησαν επί τέλους τον ραδιοφωνικό τους σταθμό. Τόν έγκαινιάσε την περασμένη Παρασκευή ή Α.Μ. ο Βασιλεύς με το διάγγελμά του προς τον έλληνικό λαό, διάγγελμα που θα μείνη ιστορικό για τη σημασία του περιεχομένου και της ήμέρας κατά την οποίαν έχει έκφωνηθή και για το έργο που έγκαινιάσθηκε.

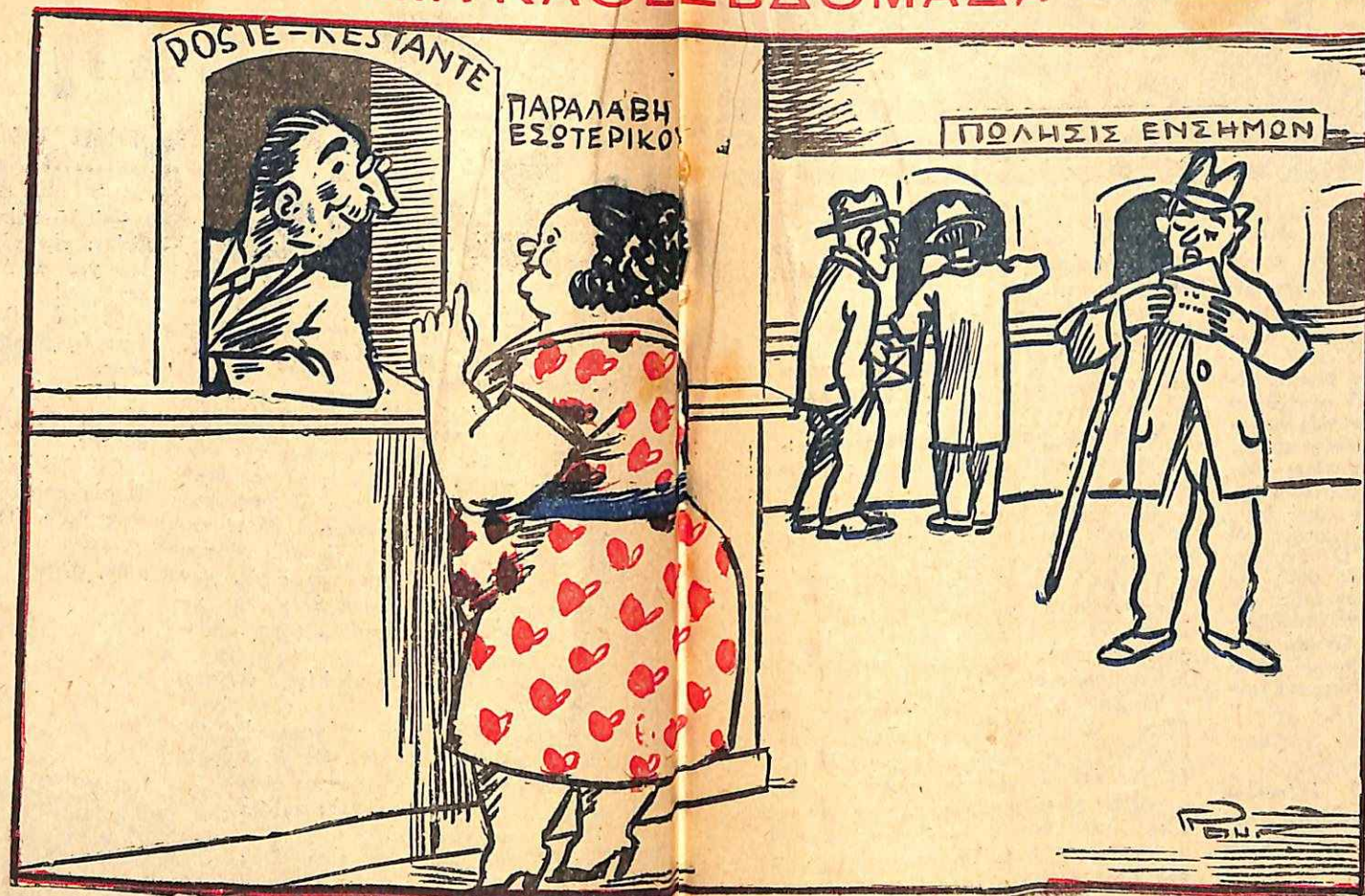
Γιατί ο ραδιοφωνικός σταθμός εκτός της ίκανοποιήσεως που θα προσφέρει στους πολυπληθείς κατόχους ραδιοφώνων στην 'Ελλάδα, είναι και ένα έργο πολιτισμού και εθνικής προπαγάνδας ακόμα, που ή έλλειψίς του ήτο αισθητότατη, αν μη έπιζημία.

Διευθυντής της Συντάξεως του «Σαββατοκύριακου» και δικός μας αγαπητός συνεργάτης και φίλος, κ. Δημ. Γαλερίδης, έχασε ξαφνικά το περασμένο Σάββατο, τον μόνο και πολυτιμότερό του σύντροφο στην ζωή, την μητέρα του.

Σ' αυτές τις φοβερές στιγμές, βουβοί και έμεις από τον πόνο του αγαπητού συναδέλφου δεν μπορούμε παρά να του σφίξουμε το χέρι μ' όλη μας την καρδιά.

Τα λάθη είναι βέβαια για τους ανθρώπους, όπως πολύ σωστά... συγχωρεί και ή λαϊκή σοφία, αλλά υπάρχουν και λάθη που είναι άσυγχώρητα, όταν διαπράττονται από ανθρώπους, που πρό παντός πρέπει να ξέρουν την ιστορία του τόπου των και όλα τα συναφή της. Έτσι, μία πρωινή έφημερίς στο πανηγυρικό άρθρο της έβαλε να... διαπλησισθούν μεταξύ των ο Λόρδος Βύρων και ο Σολωμός, όπου στην εποχή τους οι άνθρωποι δεν είχαν τίποτε ο ένας έναντίον του άλλου!... Και γι' αυτό έγράφη ότι ο Λόρδος Βύρων είπε το περίφημον «κλείσε μέσα στην ψυχή σου την 'Ελλάδα και θά αισθανθής κάθε είδους μεγαλείο...» Ένώ το είχε πη ο Σολωμός...

ΜΙΑ ΚΑΘΕΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΤΟ ΠΟΣΤ ΡΕΣΤΑΝΤ

—Μήπως έχω γράμμα;
—Πώς λέγεσαι;
—Λεπτή 'Υπαίτις!!!

Νεοκλής και Ζαχαρίας ανταλλάσσουν άπορίας και ο δεύτερος κι' ο πρώτος όμιλουν πολύ εύγλωττως

—'Ανοιξις, Ζαχαρία μου!
—'Ανοιξις; Δηλαδή;
—Μου φαίνεται πως γίνουσι όχτώ χρονών παιδι και δεν θά ήτο ψέμμα
—'Αν έλεγον πως μέσα μου, στάς φλέβας μου, το αίμα
Κάπως άλλοιως κυκλοφορεί, με φλόγα και όρμη
Κι' αναστατώνει — τ' άπ' ο — όλο μου το κορμί.
Την άνοιξη μου φαίνεται ό κόσμος μεγαλείον
Κι' έτσι όπως βλέπω τα παιδιά
Μούρχεται, φίλε Νεοκλή, να βάλω μπλε ποδιά

να ξαναπάω σχολείον!
Μου φαίνεται πως έγινα ανά όχτώ έτών
'Από το σπίτι το πρωί ήλθον έδω πετών,
Κι' ίσως δεν θάν' υπερβολή αν σουλέγα κι' αυτό
Πολύ φοβομαι Νεοκλή, πως θά έρωτευτώ...
Θα βάλω τους ρευματισμούς, φίλτατε, κατά μέρος
Και θά φωνάξω δυνατά, παντού: Ζήτω ο έρως!!
Τώρα το εκατάλαβα πως ή καρδιά δεν γερνά...
Τι σκέπτεσαι κύρ - Νεοκλή;
—Γίσω μου σ' έχω σατανά!
Πες σουρθε τώρα να μου πής αυτή την ιστορία
—Ξανάνοιωσα αγαπητέ...
—Ητρωπή σου Ζαχαρία!...

Λιζέμε...

Ο Μιχάλαρος και ή ποίηση

Τα «Νεοελληνικά Γράμματα» στο τελευταίο τους φύλλο αποκαλύπτουν ένα καινούργιο καταπληκτικό ποιητικό ταλέντο. Τού 'Ελληνοαμερικανού ποιητή κ. Δ. Μιχάλαρου (τι ποιητικό όνομα!) του οποίου μάλιστα παραθέτουν μερικά αντιπροσωπευτικά άποσπάσματα. Τό άσκημασιεύμε, με τη βεβαιότητα ότι οι άναγνώσται μας θά «σπάσουν κέφι»:

ΑΣΜΑΙ — ΚΕΦ. 4.

Το πριν από μένα,
το μετά από μένα,
άνόητες άρνήσεις και τα δυό.
*Έζησα με τον Πυθαγόρα
και πέθανα με τον Χριστό,
σ' όλόκληρη την αιωνιότητα...

*Ιδού και άλλο «ποίημα του κ. Μιχάλαρου:

Λίγα βήματα
από το Δημαρχείο,
στο δρόμο Λα Σάλλ,
βρίσκεται ή Τράπεζα.
Το πνεύμα του μεγάλου «ΤΩΡΑ»,
είσδρμησε άνάμεσα από τις 'Ιονικές
κολώνες

και μπήκε στον πιο παντοδύναμο
από τους ναούς.
Μέσα εκεί είδε κλουβιά,
έπάνω σε κλουβιά.
*Όσο παράμενε
ή ατμόσφαιρα γινόταν
πιο πνιχτική, όλο και πιο πνιχτική,
και πιο βαρεία, πιο βαρεία.
Και νά! ακούγει ένα απόμακρο
βουητό.

Πρόερχονταν από πανίσχυρες μηχανές.
Και τότε είδε εκατομμύρια μπράτσα
να τριφογυρνούν οδδες σε
έργοστάσια.
πλοία,
τραίνα,
πανεπιστήμια
έκκλησίες,
χαρτοπαίγνια.
Και ρώτησε το πνεύμα του μεγάλου
«ΤΩΡΑ»:

Γιατί τόση σύγχυση;

Μπράβο κ. Μιχάλαρε... Ποτέ να μη πεθάινης!!!

Ιδού και άλλο μεγαλόπνοο ποίημα, 'Αθηναίως αυτή τη φορά, μεταφρασμένο, που δημοσιεύεται στο ίδιο περιοδικό. "Εγυρες κι' έστησες τ' αυτί να νοιώσης τι μιλούσε ή σιωπή κι' ήτανε χτύποι κι' άπ' την καρδιά σου φτάναν ρυθμικοί σά στίχοι.
Κι' έτσι σε τραντάζε ο ρυθμός αρμονικός και δυνατός πώλεγες πως θά σ' έπνιγαν οι χτύποι οι στίχοι.
Και πλάτυνεν ο κόσμος στη σιγή και κρούει απόχτησε φωνή καθώς ακούγονταν οι ντύποι και μες το γαίμα σου κυλούσαν ρυθμικοί οι στίχοι.

Αυτή τον έφοι και το Μιχάλαρο, Μπράβο και σε σέβανε!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Βρισκόμαστε στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα εργοστάσια όλων και πολεμοφοδίων δουλεύουν εστατικά και ιδίως τα αμερικανικά, μολοντί η Αμερική δεν έχει προσχωρήσει ακόμη στον αγώνα των συμμαχικών. Ένα απ' τα μεγαλύτερα εργοστάσια του είδους αυτού είναι και τα τηλεβολοχητήρια Γώλτον έξω από την Ν. Υόρκη. Εργάζονται έντατα και θα ήταν η πιο εύμετρησα «νείσοις», αν δεν κατέδωκε τους ιδιοκτήτες του ένας φοβερός δίκτυος ο οποίος κατορθώνει και σκοτώνει τον ιδιοκτήτη Ουίνθροπ Γώλτον και τον αδελφό του Έρτζ, και κατόπι στρέφεται εναντίον της κόρης του Νόρας, με τον σκοπό να μείνη αυτής ο μοναδικός κληρονόμος και ιδιοκτήτης των μεγάλων χυτηρίων. Ο μυστηριώδης αυτός κακούργος, κυκλοφορεί ασύλληπτος μέσα στον Κόκκινο Πύργο, όπου μένουν οι Γώλτον, φορώντας ντόμινο με κουκούλα. Διαπράττει σειράν αποπειρών κατά της Νόρας, εύτυχως όμως μ' αυτήν, βρίσκεται πάντα κοντά της προστατής και πατήρ, ο νεαρός χημικός του εργοστασίου Χάρβεϊ Γκράχαμ. Οι δύο νέοι όμως, παρ' όλες τις προστάσεις των, δεν μπορούν να συλλάβουν τον μυστηριώδη δίκτυο τους ή τουλάχιστον να μάθουν ποιος είναι. Έπ' τέλος η Νόρα αποφασίζει μια έκστρατεία στα καταγώνια της Ν. Υόρκης, όπου ελπίζει κάτι να μάθω την ανθρωπο με την κουκούλα. Εκεί όμως πέφτει σε παγίδα, και συλλαμβάνεται ακριβώς από τους ανθρώπους του μυστηριώδους κακούργου. Έν τούτοις ένας από αυτούς του δίνει ένα πύλο και την ευθαρσύνει να αιωνίσει. Η δέσμευση όμως συμπάθεια αυτή, δεν ήταν παρά ένα τέχνασμα εις βάρος της ζωής του Γκράχαμ, μια συνωμοσία. Πράγματι, ο χημικός παίρνει ένα σημείωμα, διότι προήγοντο από την Νόρα και τρέχει εις βοήθειάν της. Αυτή νομίζοντας μέσα στο σκοτάδι πως ήταν ο ένθεωπος με την «Κουκούλα» τον πυροβολεί άλλ' ανεπιτυχώς. Για όλους όμως, εκτός της αστυνομίας και της Νόρας, ο Γκράχαμ είναι νεκρός. Έτσι έχουν αποφασίσει να πούν οι δύο νέοι για να ξεσκεπάσουν εύκολότερα τον μυστηριώδη κακούργο. Στον πύργο βλοι θεωρούν τον Γκράχαμ νεκρό

Η Νύμφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

καί η Νόρα, έκτελώντας προδιαγεγραμμένο σχέδιο, δηλώνει στους άλλους ότι θα φύγη για λίγες μέρες στην έξοχή και ότι αναβέτει κατά την άπουσία της, την διεύθυνση του εργοστασίου στον Χάινες. Αυτός όμως και η Νομή, είχαν κατορθώσει εν τω μεταξύ να μάθουν το περιεχόμενο τηλεγραφήματος του Γκράχαμ στην Νόρα και το οποίο τους τα φανερώσει όλ. «Υστερ' από αυτό οι δύο νέοι πέφτουν σε μια παγίδα από όπου γλιτώνουν εύτυχως χωρίς να πάθουν το παραμικρό. Ο Γκράχαμ κατόπι από την περιπέτεια αυτή αρχίζει να παρακολουθεί μέσον ενδός ντεκτιβ τον Χάινες. Ο ντεκτιβ βλέπει μια μέρα τον νέο να μπαίνει στον άρθ. 25 της Κάρλτον Στρήτ και τηλεφωνεί στον Γκράχαμ. Αυτός του συνιστά να έπαυσην.

Ιδον

Και ενώ ο ντεκτιβ επέστρεψε διακριτικός στο αυτοκίνητό του που το είχε αφήσει λίγο πιο πάνω, από τον αριθμό 25, απ' όπου μπορούσε με βίη του την άνεση να παρακολουθήσει την κίνηση στο σπίτι όπου βρισκόταν ο Χάινες, ο Γκράχαμ άνοιξε κάποιον «Οδηγό» και ζήτησε στο στοιχείο «Κ» το όνομα του δρόμου που του είχε δώσει ο ντεκτιβ.

Σε λίγο ευρίσκει ότι ζητούσε. Ο α' Οδηγός έλεγε:

«Κάρλτον Στρήτ αριθ. 25. Καθηγητής Σμιθ».

Ο Γκράχαμ σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα ψιθύρισε:

—Είναι ο γνωστότατος κονφερανσιέ... Ο περίφημος εισηγητής... αλλά και φανατικός γεωμετρίστας! Τί διάβολο πηγαίνει να κάνει ο Χάινες στο σπίτι του; Νάταν ρα γε ο Σμιθ ο διάδοχος του φον Ρατάιμ στην κατασκοπευτική εργασία της γεωμετρικής πρεσβείας; Πρέπει να το ξεκαθαρίσουμε αυτό...

Γ'.

Ο καθηγητής Σμιθ

Ο υπηρέτης ώδηγούσε σε λίγο τον Χάινες στο γραφείο του καθηγητού Σμιθ.

Το γραφείο αυτό ήταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο, κομψότατο επιπλωμένο με ψηλά παράθυρα που έδωκαν προς το δρόμο και απ' όπου έμπαινε άνετα ο ήλιος. Οι τοίχοι ήταν ζωγραφισμένοι από βιβλιοθήκες γεμάτες βιβλία. Μερικά παλιά ταμπλό διακοπταν εδώ και εκεί την μονοτονία. Πίσω από ένα μεγάλο γραφείο φορτωμένο από χαρτιά και βιβλία, καθόταν ο καθηγητής Σμιθ.

Ήταν ένας άνδρας πενήνταχρονος περίπου, μικρόσωμος και χοντρός. Τα μαλλιά του ήταν άσπρα και χτενισμένα, τα μουστάκια του ξυρισμένα και πάνω στην χοντρή μύτη του ήταν στερεωμένο ένα ζευγάρι χρυσών γυαλιών.

Φορούσε ζακέτα με γιλέκο λευκό και γραβάτα μαύρη με κόκκινες και κίτρινες ραβδώσεις.

Κατά τα άλλα, ήταν φυσιογνωμία βαρειά και πολύ λίγο συμπαθητική.

—Εμπρός! Έκανε με μια φωνή χοντρή και μονότονη, ακούγοντας το χτύπημα του υπηρέτου του στην πόρτα.

Ο Χάινες μπήκε φωνάζοντας έτσι: —Πώς έχει σήμερα ο σοφός δόκτωρ Σμιθ;

Ακούγοντας όμως τα λόγια αυτά ο καθηγητής πετάχθηκε επάνω σαν να τον τσίμπησε σαρανταποδαρούσα.

Τα μάτια του έβγαζαν αστραπές.

—Συγγνώμη, κύριε, φώναξε, δεν με λένε Σμιθ αλλά Σμιθ! Και είμαι Αμερικανός πολίτης. Μάθετέ το αυτό χάριν της Κυβερνήσεώς σας...

Ο Χάινες, όμως, δεν ταραχθηκε καθόλου από την έκρηξη αυτή. Έξακολουθούσε να προχωρή προς τον συνομιλητή του και δίνοντάς του φιλικά το χέρι:

—Μην στενοχωρείσθε, αγαπητέ δόκτωρ, είπε. Απλό άστειό ήταν! Και ασφαλώς

—πρόσθεσε κυττάζοντας τον υπηρέτη που ήταν ακόμη μέσα στο γραφείο — ο καλός αυτός Χάινς δεν θα σας προδώσει!

Ο Χάινς χαμογέλασε ελαφρά και κατόπι ξαναπαίρνοντας την προηγούμενη απάθεια, ένωσε τις φτέρνες του, στήλωσε το σώμα του και φέρνοντας το χέρι στο μέτωπο χαϊρέτης στρατιωτικά. Κατόπι στράφηκε μονοκόμματα προς την πόρτα και βγήκε με βήμα στρατιωτικό.

—Χά! χά! γέλασε ο δόκτωρ Σμιθ. Δεν είναι αλήθεια ότι είμθα το πρώτο έθνος του κόσμου; Τον είδατε; Τί πειθαρχία, τί παράστημα! Σε καμιά χώρα του κόσμου δεν θα βρή κανείς πέτσιους στρατιώτες! Ντόυτλαντ ούμπερ άλλες!... «Ας είναι»...

Και δείχνοντας στον επισκέπτη του να αναπαυτικώτατα κάθισμα που ήταν απέναντί του, κοντά στο γραφείο, προσέθεσε:

—Δοιπόν; μίστερ Γώλτον, και σείς πως είσθε;

Ήταν πιά τελείως διαφορετικός. Ο Χάινες πήρε υφός περίλυπο και ψιθύρισε:

—Αλλοίμονον, αγαπητέ δόκτωρ... είχα υπολογίσει βασίμως, ότι θα γινόμουν κύριος του εργοστασίου, και θα μπορούσα, έτσι, να σας εξυπηρετήσω καλύτερα, αλλά ξαφνικά, όλα μου τα σχέδια μου άποδογυρίστηκαν... Η εξαδέλφη μου ανέλαβε και πάλι την διεύθυνση. Δηλαδή, ούσιαστικά, ποτέ δεν την είχε αφήσει, ούτε και σκοπούσε να το κάνει ποτέ... Και του διηγήθηκε με λίγα λόγια τί είχε συμβεί.

—Χίλιοι δαίμονες! φώναξε ο χέρ Σμιθ, αυτό είναι πολύ δυσάρεστο. Και μου το λέτε, αυτό, ακριβώς την στιγμή που πάλλιν έχω νέες ρητές οδηγίες από την πρεσβεία! Αλλά, έσ' αφήσουμε καλύτερα

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΟΛΕΥ

τους θρήνους και τις μεμψιμοιρίες και άς δούμε τί μπορεί να γίνει. Πάντως ήταν πολύ λυπηρό που δεν μπορούσατε να έμπο- δίσετε την μίς Γώλτον να συμβληθή με την Γαλλία για το μυδραλλιοδόλο εκείνο...

—Έν τούτοις, έκαμα τα άδύνατα δυνατά...

—Τό ξέρω... ένεργήσαμε βλέπετε, πολύ φανερά κατά τις διαπραγματεύσεις εκείνες... είναι σφάλμα της ανατροφής μας αυτό, του πολιτισμού μας: να φε- ρώμεθα με αυτή την νομιμοφροσύνη προς τους αντίπαλους μας... Δεν έπρεπε να προτείνουμε στον μακαρίτη Γώλτον, τον θείο σας να μάς πουλήση την εφεύρεσή του...

Και χαμηλώνοντας λίγο την φωνή του πρόσθεσε, κυττάζοντας τον συνομιλητή του πάνω από τα ματογυάλια του:

—Έφτανε να κλέψουμε το σχέδιο με κανένα από τους ανθρώπους της έμπιστοσύνης μας...

Ο Χάινες δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ελαφρό σκίτημα.

Αλλά το συμφέρον ήταν συμφέρον... Και οι συμπάθειες του Χάινες έκλιναν υπέρ της Γερμανίας.

Ήταν, συνεπώς, φυσικότατο να επιθυμή να συμβληθή με αυτήν, εφόσον μάλιστα η Γερμανία προσέφερε περισσότερα από τη Γαλλία. Από το σημείο, έν τούτοις αυτό, μέχρι του να παραδιάση ένα χρηματοκιβώτιο...

Και μόνη η σκέψη αυτή τον άναστά- τωνε, χωρίς να το θέλη.

—Ας μη μιλάμε όμως τώρα γι' αυτό, έκανε ο χέρ Σμιθ. Έχω λάβει ήδη και άλλες οδηγίες από την κυβέρνησή μου. Φαίνεται ότι τα εργοστάσιά σας έχουν στην κατοχή τους κάποια νέα έκρηκτική ύλη μεγάλης σημασίας. Δεν είναι έτσι;

—Πραγματικά, έπεσεβαίωσεν ο Χάινες.

—Η συνταγή της θα μάς ήταν χρησιμωτάτη... Μήπως βλέπετε κανένα μέσο με το οποίο να την προμηθευθούμε;

Ο Χάινες κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

—Τότε, έκανε ο χέρ Σμιθ, πρέπει να διαπραγματευθούμε με την εξαδέλφη σας.

—Θά επιτύχετε τόσο, όσο και με την υπόθεση του μυδραλλιοδόλου, έκανε ο Χάινες.

Ο καθηγητής έβυσε το κεφάλι του και κατόπι έλεγε:

—Αυτής της γνώμης είμαι κατά βάθος κι' εγώ. Αλλά τότε θά έπρεπε να αποκτήσουμε την πολύτιμη συνταγή με άλλο τρόπο. Και γι' αυτό, ακριβώς, σας παρακάλεσα ναρθήτε κ. Γώλτον...

Τα χέρια του Γώλτον συσπάσθηκαν νευρικά, μαρτυρώντας την ένδομυχο τα- ραχή του.

Τα λόγια του Σμιθ του έκαναν μεγάλη εντύπωση. Ένδομύχως, ήθελε να τον βοηθήσει, εφόσον μάλιστα θά έπληρωνε-

το πλουσιοπάροχα, αλλά φοβόταν προ- μερά το μέσον με το οποίον τον υποχρέ- ωνε ο Γερμανός πράκτωρ να αποκτήσει το πολύτιμο χαρτί. Του έπιτρέπετο εξ άλλου να γίνει συνένοχος κλοπής, έστω και για να εκδικηθή την Νόρα;

Περίφοβος, λοιπόν, ο Χάινες δίσταζε. Ο άλλος είχε αντίληψη την πάλη που γινόταν μέσα του και γι' αυτό προ- σέθεσε:

—Δέν πρόκειται, μίστερ Χάινες παρ' να μάς πητε μονάχα τον αριθμό της συν- ταγής και το μέρος όπου είναι τοποθε- τημένη. Αναλαμβάνω τα λοιπά εγώ. Είς αντάλλαγμα θά πάρετε ένα φάνελλο γεμάτο τραπεζογραμμάτια και επί πλέον θά έχετε την ικανοποίησιν ότι εξυπη- ρετήσατε ένα ειλικό σας κράτος.

Ο Χάινες δίστασε ακόμη λιγάκι και κατόπι έπρεπε αποφασιστικά:

—Σύμφωνοι! Αύριο θά έχετε ότι επι- θυμείτε.

Δέν άμφέβαλλα, έκανε ο Γερμανός πράκτωρ, με μάτια που έλαμπαν, και του έδωκε με διάχυση το χέρι. Εκείνη τη στιγμή τα βλέμματα του Χάινες, έπε- σαν έξω από το παράθυρο, στο απέναντι πεζοδρόμιο, όπου είχε σταματήσει ένα αυτοκίνητο.

Μέσα στο αυτοκίνητο ο Χάινες διέ- κρινε κάποιον άγνωστο, ο οποίος κατα- σκόπευε το σπίτι.

Διάβολε, σκέφθηκε ο εξαδέλφος της Νόρας. Άλλο πάλι αυτό! Μήπως δεν κατάφερα να ξεγέλασω τον καταραμένο εκείνον ντεκτιβ;

Και γυρνώντας προς τον συνομιλητή του, του έπρεπε κατασυγχισμένος δείχνον- τας του το αυτοκίνητο:

—Αγαπητέ δόκτωρ, παρακολουθού- μαι... Με είδαν να μπαίνω στο σπίτι σας, αλλά πρέπει όπωσδήποτε να μη με δούν να βγαίνω. Έτσι θά μπορούσω εύ- κολότερα να άρνηθώ ότι βρίσκομαι σε σχέσεις μαζί σας...

—Τίποτε εύκολότερο από αυτό, αγα- πητέ μου, έκανε ο καθηγητής. Έλάτε μαζί μου.

Σε λίγο, ο καθηγητής Σμιθ, ώδηγούσε τον Χάινες σε μια μικρή πόρτα που ά- νοιγε προς την σκάλα της υπηρεσίας. Από εκεί ο Χάινες έβυσε έντελώς άθεα- τος και παίρνοντας ένα δρόμο που ήταν ακριβώς πίσω από τον δρόμο όπου περι- μένε το αυτοκίνητο με τον ντεκτιβ.

«Υστερ' από λίγο, ένα ταξί τον έφερ- νε ολοταχώς προς τον Κόκκινο Πύργο.

Δ'.

Ο κλέψας του κλέφαντος...

Όπως ξέρουμε, ήδη, οι έκρηκτικές ύλες που προορίζονται για τα πυρομαχι- κά των όπλων που κατασκευάζουν τα ο- πλοεργεία Γώλτον, παρασκευάζονται μέ- σα σ' ένα μικρό παράρτημα που βρίσκε- ται άνάμεσα στα κεντρικά κτίρια του εργοστασίου.

Στο ισόγειο του παραρτήματος αυτού υπήρχε πάντοτε μεγάλη ποσότης θάμνα- κος από τον χρησιμοποιούμενο για την θαμδακοπυρίτιδα. Ένας όμιλος εργατών, ώπλισμένων με ειδικά μαχαίρια, ξεκρί- λιαζε εκεί τα δέματα με το θαμβάκι και το σκόρπιζε κατά γής. Άλλος όμιλος εργατών, εφοδιασμένος με φυτάρια, έ- ριχνε το θαμβάκι πάνω σ' ένα μακρύ κυλιόμενο χαλί που το μετέφερε αυτο- μάτως ως την μηχανή, που βρίσκταν στο πρώτο πάτωμα. Από εκεί το θαμ- βάκι έπεφτε, καθαρισμένο μέσα σε μια δεξαμενή γεμάτη από νερό και κυρι- κή έξω, μέσα στο οποίον έζυμώνετο. Η Ή δεξαμενή αυτή κατείχε ολόκληρο σχε- δόν το μέρος της άπεράντου αίθουσας.

Λίγες, λοιπόν, μέρες μετά την επί- σκεψη του Χάινες στην Κάρλτον Στρήτ, ένας από τους εργάτες που ήταν έπιφο- ρτισμένος με την φόρτωση του θαμδα- κίου στον αυτόματο μεταφορέα (το χα- λί που άναφέραμε), είχε φύγει από το εργοστάσιο. Φυσικά, ο προϊστάμενος δεν άργησε να βρή αντικαταστάτη.

Έν τούτοις, ο νέος εργάτης, δεν έ- δειχνε από την σωματική του τουλάχισ- στον διάπλαση, ότι ήταν κατωμένος για την εξαιρετικά κοπιαστική αυτή δουλειά. Όταν δέ δούλευε, φορούσε ειδικά δερ- μάτινα γάντια, σαν να φοβόταν μην τα πληγώσει.

Σε κάθε φυτάρια σταματούσε, άνέ- πνεε βαθειά, και σκούπιζε το ιδρωμένο πρόσωπό του.

Σαν δέ να ήθελε ή τύχη να τον εί- ρωνευθή, δίπλα του ήταν ένας εργάτης ηρακλείου σχεδόν κατασκευής. Ήταν έ- να υπέροχο παλληκάρι με γερούς μύς με μεγάλο ανάστημα που δεν σταμα- τούσε σχεδόν ποτέ και που δεν σκοτιζό- τανε μην κάμουν τα χέρια του εφόσον

Δούλευε στο φυτάρι με την ίδια άνε- ση με την όποιαν άλλοι παίζουν γκόλφ, και πείραζε κάθε τόσο τον καχεκτικό σύντροφό του για τις άδύσεις κινήσεις του που τόσο τον κούραζαν.

Δέν φαίνεται να είσαι συνηθισμέ- νος σ' αυτή τη δουλειά, του έπρεπε σε κά- ποια στιγμή.

—Και όμως, απήντησε ο άλλος, δεν έκαμα τίποτα άλλο από την ώρα σχεδόν, που γεννήθηκα.

—Μά τότε;

—Νά, είναι τώρα μερικές μέρες που δεν έξέρω τί έχω... Δεν είμαι πιά στά καλά μου... Αλλά μην άνησυχής και θά μου πιάσει γρήγορα...

Και ρίχνοντάς του ένα ειρωνικό βλέμ- μα, πρόσθεσε:

—Ίσως μάλιστα και από αύριο να μη με άναγνωρίζεις και σό.

Ο άλλος ήταν έτοιμος να άπαντήσει, όταν ακούσθηκε το κρουδούνι της διακο- πής.

Ήταν μεσημέρι. Όλοι οι εργάται άφήσαν τα φυτά-

ρια τους και οι δυο φίλοι μας φυσικά τους έμμηθησαν.

—Ο άθλητής νέος, χτύπησε φιλικά τον άλλον στον ώμο, και του είπε:

—Έργεσαι μαζί μου στην καντίνα ; Θέλω πολύ να σε κεράσω ένα ποτηράκι. Θα σου δώσω δυνάμεις...

—Όχι εύχαριστώ έχωμε ο άλλος. Είμαι υποχρεωμένος να ακολουθώ κάποια διαίτα. Έχω μαζί μου το φαγητό μου και θα φάω εδώ. Με συγχωρείς...

Ο άθλητής νέος πέρασε άργά-άργά το σακκάκι του. Φόρεσε την τραγιάσκα του και είπε:

—Θά γυρίσω...

Άλλα ενώ αυτός άπεμακρύνετο με το βαρύ και ήσυχο βήμα του, ο άλλος, έβγαλε βιαστικά τα γάντια του. Και τότε φάνηκαν τα χέρια του κάτασπρα και καθαρά, χέρια ανθρώπου, που κάθε άλλο παρά για εργάτης ήταν γεννημένος. Τα χέρια αυτά, τα είδε πολύ καλά ο σύντροφός του. Εκείνη ακριβώς την στιγμή είχε φθάσει στο κατώφλι της πόρτας και όπως στράφηκε για να ξαναχαιρετίσει τον συνάδελφό του, τον είδε να βιάζει τα γάντια του και πρόσεξε τα σχεδόν γυναικεία χέρια του.

Ο δεύτερος έμεινε με άνοιγτο στόμα. Δεν είπε όμως τίποτε, παρά έσπευσε να βγεί σκεπτόμενος :

«Δεν μου χαλοφάνονται όλα αυτά... Έτσι» από λίγο, άφησε την αίθουσα, χωρίς ν' άγγισή το φαγητό του και ο ψευτοκαμμένος εργάτης.

Διέκρινε στον διάδρομο που βγήκε μπροστά του και άφου προσανατολίστηκε στα βιαστικά, έφθασε μπροστά σε μια κλειστή πόρτα, πάνω από την οποία υπήρχεν ή επιγραφή:

Χημικόν εργαστήριον

Ο περίεργος εργάτης, έριξε ένα έρρευνητικό βλέμμα γύρω του και άφου βεβαιώθηκε ότι δεν τον έβλεπε κανείς, έβγαλε από την τσέπη του ένα αντικλειδί και το έβαλε στη κλειδωνιά.

Σε λίγο η πόρτα άνοιξε.

Χωρίς άλλο, ο περίεργος αυτός διαρρήκτης θα ήταν καλά πληροφορημένος και κατατοπισμένος, γιατί ένεργούσε χωρίς το παραμικρό δισταγμό. Έτσι, διευθύνθηκε κατ' ευθείαν σ' ένα συρτάρι που βρισκόταν στο βάθος του διαμερίσματος, παρέβασε κι' αυτού τη κλειδωνιά με την μεγαλύτερη εύκολία και βρόθηκε μπροστά σε μια σειρά συρταριών.

Ο διαρρήκτης, στάθηκε για λίγο σάν να προσπαθούσε να θυμηθεί. Κατόπιν τράβηξε το τρίτο συρτάρι και άρχισε να ψάχνει μέσα σ' ένα μικρό χαρτοφύλακα από κόκκινο πετσά που ήταν εκεί μέσα. Η έρευνά του δεν βάσταζε πολύ.

Σχεδόν άμέσως ο μυστηριώδης εργάτης έβγαλε μια κραυγή θριάμβου.

Είχε βρή εκείνο που ζητούσε. Πραγματικά, έβγαλε από τον χαρτοφύλακα ένα μικρό χαρτί διπλωμένο στα δύο, το άνοιξε και το διάβασε με άπληστία. Κατόπιν έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό σημειωματάριο και άρχισε να άντιγράφει το περιεχόμενο του χαρτιού.

Το σημείωμα ήταν πολύ σύντομο.

Έγραφε τα εξής:

Συνταγή 520 δός.
Σπερεοποιημένη Διφενυαλίνη.

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Βάμβακος νιτρούχου 40 π. 100.

Νιτρογλυκερίνη 60 π. 100.

Ξαναδιάβασε τις μαγικές αυτές γραμμές παρέβαλε τους αριθμούς με το πρωτότυπο και έκλεισε εύχαριστημένος το καρτέ.

Ήταν τόσο άπασχολημένος με τη δουλειά αυτή, που δεν άκουσε δίπλα του την πόρτα που είχε άνοιχθί λίγο.

Φιλόποπος ο σύντροφός του, ο άθλητικός εκείνος εργάτης, δεν είχε διόλου άπομακρυνθί όταν τον άπεχαιρέτησε για να πάει για φαγητό. Γύρισε πίσω, τον παρακολούθησε και όταν τον είδε να άνοίγει την πόρτα του εργαστηρίου και να μπαίνει μέσα, έβαλε το μάτι του στη κλειδαρότρυπα και είδε τα πάντα.

Δεν περίμενε άλλο.

Άνοιξε άθόρυβα την πόρτα και πατώντας στις μύτες των ποδιών πλησίασε τον κλέφτη και τούδωκε μια γενναία κατακεφαλιά με τον τρομερό γρόνθο του φωνάζοντας:

—Άρρηκατέργαρε! Σε τσακώνω στα πράσα!

Ο άλλος έβγαλε μια δυνατή κραυγή πόνου και στράφηκε για να άντισταθί, αλλά ο άθλητής νέος τον είχε κιόλας άγκαλιάσει με τα άσπασμένα μπράτσα του και τον κρατούσε άκίνητο.

—Άκουσε, του είπε, άν μου υποσχέθης ότι θα κάτσης φρόνιμα θα σε άφήσω, άλλωστε θα σου τσακίσω τα κόκκαλα. Έν τάξει ;

—Έν τάξει, είπε ο άλλος, μόλις άναπνέοντας από το σφίξιμο.

Ο άθλητής νέος τον άφησε και του είπε:

—Έλα τώρα, δείξε μου το καρτέ σου!

Τρέμοντας ο διαρρήκτης του έδωσε το σημειωματάριό του. Ο άλλος το άνοιξε και φώναξε:

—Α! Α!... Σ' ενδιαφέρουν βλέπω πολύ οι χημικές συνταγές. Περισσότερο από το ξεκούλιασμα των δερμάτων από θαμνάκι... Δεν είναι έτσι ; Καλά το έλεγα εγώ, ότι τα χαράκια σου δεν είναι για γοντροδουλίες...

—Αλλά, ποιός είσαι, λοιπόν, μουρμούρισε ο διαρρήκτης κατάγλωμος.

Ο άθλητής νέος, έσκαψε στα γέλια.

—Ποιός είμαι ; Θέλεις λοιπόν, πολύ, να το μάθης ; Είμαι πράκτωρ της μυστικής άστυνομίας... Έλα τώρα, έμπρός. Δεν έχουμε καμιά δουλειά εδώ μέσα!

Εκίνησαν για έξω, αλλά ξαφνικά ο άστυνομικός κράτησε τον διαρρήκτη από το μπράτσο :

—Γιά στάσου, του είπε. Κάτι έχω να σου προτείνω. Άν άποκηθής τίμια, θα σου το χαρίσω και μπορείς να πάς να κρεμαστής άλλο. Πές μου άντρίκειά και ειλικρινά, για λογαριασμό τίνος έργάζεσαι ;

Ο κατάσκοπος έδίστασε για μια στιγμή, κατόπιν πήρε άπότομα την άπόφασή του

και χαμηλώνοντας το κεφάλι ψιθύρισε: —Γιά λογαριασμό του καθηγγητού Σμίτ...

Άν ο Χάινες είχε φανερώσει στον καθηγγητή το μέρος όπου βρισκόταν ή περίφημη συνταγή, πρέπει να πιστεύσουμε ότι και ή Νόρα με τον Γκαράχαμ, βρισκόταν σε διαρκή επιφυλακή και είχαν λάβει όλα τα μέτρα που έπεδάλλονται

Ε'

Ένας ειρηνιστής

Μέσα στην πανευρωπαϊκή σύραξη, δυο ρεύματα είχαν σχηματισθί στην Άμερική.

Το ένα ήταν ύπέρ της άμέσου έπαιβάσεως στον πόλεμο, παρά το πλευρό της Άντάντ και το άλλο ύπέρ της άπολύτου ουδετερότητας. Σιγά-σιγά, όμως, το πρώτο ρεύμα κέρδιζε έδαφος.

Η Γερμανία είχε μωρισθί τον κίνδυνο, και κατέβαλλε κάθε προσπάθεια να τον άποτρέψη. Οι πράκτορές της λοιπόν, βρισκόταν σε ζωηρότατη κίνηση. Και κάθε μέρα, ή δραστηριότης των γινόταν μεγαλειότερη.

Ένας από τους περιφημότερους της Νέας Υόρκης ήταν κι' ο δόκτωρ Σμίτ.

Αυτός, για να κάμει πιο άποτελεσματική την δράση του, είχε ένεργήσει και έλαβε την Άμερικανική ιθαγένεια. Το μόνο όμως που άλλαξε από το νέο του όνομα ήταν το τελευταίο γράμμα του έπωνύμου του, από Τ έγινε επί το άμερικανικότερο Θ. Γι' αυτό και διαμαρτυρήθη όταν ο Χάινες πρόφερε το όνομά του ΣΜΙΤ.

Και έτσι κάθε τόσο διωργάνωνε διαλέξεις κοπτόμενος ύπέρ της ειρήνης και της ουδετερότητας της Άμερικής... Έτσι είχε άποκτήσει την φήμη του ειρηνιστού.

Άνύποπτες οι διάφορες ειλικρινώς ειρηνιστικές όργανώσεις, τον φώναζαν διαρκώς για να άγορεύσει στις συγκεντρώσεις των. Και τέλειος γνώστης της Άγγλικής ο δόκτωρ Σμίτ, τα κατάφερνε μια χαρά.

Άνέπτυσσε, άνέλυε, επιχειρηματολόγους, ικέτευε, έδριζε ακόμη τους άκροτάς του. Για να τους πείση ότι έπρεπε ή Ευρώπη να άφελθί έλευθερη, να κανονισθί μόνη της τους λογαριασμούς της, Δεν είχε κανένα λόγο ή Άμερική να άιματοκυλισθί, να ζήσει τις φρικαλεότητες του πολέμου. Και κατώρθωσε κάποτε να κλονίσθι και τους πιο φανατικούς άντανταφίλους και τους πιο φιλοπολέμους.

Έκτός από τας διαλέξεις του, έγραφε άρθρα στις έφημερίδες, και εξέδιδε βιβλία, στα οποία ζωγράφισε όλη τη φρίκη του πολέμου και γινόταν μάντις φοβερών καταστροφών για την Άμερική και για όλο τον κόσμο άν ή πρώτη επένεθαινε όποσδήποτε στην πανευρωπαϊκή σύραξη.

Και στην προσπάγνδά του αυτή, ο δόκτωρ Σμίτ, δεν άφείδετο... ούτε της γερμανικής πονηρότητας και δεν έκαμνε καμιά διάκριση μεταξύ των άντιμαχόμενων για να μη προκαλή την δυσφορία των φανατικών φίλων των Συμμάχων.

Ήταν άπλούστατα ένας ειρηνιστής, άνεπηρέαστος και χωρίς άντιπάθειες ή συμπάθειες.

(Η συνέχεια εις το επόμενον)

ΜΙΑ ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Αριστουργηματικό διήγημα της Μαρι Μαιντρών

Ο κ. ντ' Εστεράκ τράβηξε μπροστά στο τζάκι το μοναδικό φωτέιγ του δωματίου του—να φωτέιγ σπασμένο με σχισμένη στόμφο—και κάθισε, θυάζοντας θαυδν στεναγμό.

Η κίνηση αυτή ήταν έντελως μηχανική. Γιατί το τζάκι δεν είχε καβόλου φωτιά.

Και όμως ήταν ακόμα Φεβρουάριος, ένας παγερός μήνας του 1774 και ή θροχή έμαστίγωνε με μανία στα τζάκια του παραθύρου. Άλλά στο λαϊκό αυτό ξενοδοχείο της δου Τρουαντρί, όπου ήταν έγκατεστημένος από ένός έτους, ο κ. ντ' Εστεράκ δεν είχε συνηθίσει σε μεγάλες άνέσεις.

Βλέποντας ο νεαρός εύπατρίδης, ότι το τζάκι κατέδαζε άέρα, που του πάγωνε τα πόδια, τράβηξε την πολυθρόνα του πιο πέρα. Άλλά πώς μπορούσε να προφυλαχθί από το κρύο, μέσα στο τρισάθλιο αυτό δωμάτιο, όπου ο άέρας έμπαινε άπ' όλες τις μεριές; Το καλλίτερο άπ' όλα ήταν ναβγαινε έξω. Άλλά θα σταματούσε καμιά ώρα ή διαβουλευμένη αυτή θροχή;

Σταμάτησε προς το μεσημέρι. Κι' ο κ. Έστεράκ, έπωφελούμενος της διακοπής αυτής της θυέλλης, φόρεσε το παλτό του, πήρε το μαστούνι του και το καπέλο του και βγήκε από το πληκτικό του δωμάτιο.

Μέσα στον σκοτεινό διάδρομο του ξενοδοχείου έπασε πάνω σε κάποιον. Ζήτησε συγγνώμη κι' έτοιμάσθηκε να συνεχίσθι το δρόμο του, άλλ' ο κάποιος αυτός τον τράβηξε από το χέρι.

—Κύριε, του είπε, είσθε, άν δεν άπατάμαι, ο κ. ντ' Εστεράκ. Ήθελα να σας πω κάτι. Θα μπορούσατε να μου χαρίσετε λίγα λεπτά της ώρας;

—Άλλά, κύριε, είπε ο νέος, προσπαθών μέσα στο σκοτάδι να δια-

κρίνη το πρόσωπο του άγνώστου, θα μπορούσα τουλάχιστον να ξέρω με ποιόν έχω την τιμήν...

—Δεν είναι σωστό, κύριε, να μιλάμε μέσα στον διάδρομο. Δεν θα μπορούσαμε ν' άνεθούμε για λίγο στο δωμάτιό σας;

Ο κ. ντ' Εστεράκ υπεκλήθη, έδειξε στον άγνωστο το δωμάτιό του και μπήκαν μέσα.

—Κύριε, είπε ο έπισκέπτης, στον πάντοτε κατάπληκτο εύπατρίδη. Η συνομιλία μας θα είναι αρκετά παράδοξη, όμολογώ. Σας βέβαια, όμως, ότι θα μπορέσουμε να συνεννοηθούμε...

Έρριξε μια γοργή ματιά στα έλαινά έπιπλα του φτωχικού δωματίου κι' έξηκολούθησε:

—Καίτοι δεν έχετε πλέον καμιά περιουσία, κύριε, είσθε πάντοτε εύπατρίδης. Έχετε στην Όθέρνη έναν πύργο, έρειπωμένο βέβαια, πέντως όμως έναν πύργο πανάρχαιον, για τον όποιον οι πρόγονοί σας ήταν πάντοτε περήφανοι. Ήλθατε στο Παρίσι πρό διετίας, έχοντας στη τσέπη σας τα τελευταία σκούδα που σας άπέμεναν. Τα ξοδέψατε πολύ γρήγορα και σήμερα ζητε όπως ζούν όλοι οι εύπατρίδαι, που σπρίζουν την τελευταία τους έλπίδα στο χαρτοπαίγνιο. Μη διαμαρτυρήσθε. Ελάχιστοι έχουν άκούσει ότι φθάσατε στο σημείο να κλέβετε στα χάρτια.

—Δεν μπορώ να καταλάβω, κύριε, είπε ο κ. ντ' Εστεράκ με ύφος άγέρωχο, που θέλετε να καταλήξετε;

—Βρίσκεσθε, λοιπόν, έξηκολούθησε να λέγη ο άγνωστος, χωρίς να φανή ότι επρόσεξε τη διακοπή, σε μια κατάσταση άπελπιστική, δεδομένου ότι τις τελευταίες αυτές ήμέρες ή τύχη δεν σας εύνόησε καθόλου.

»Ιδού τώρα περί τίνος πρόκειται.

Ύπάρχει μια κοπέλλα άρίστης οικογενείας—σας λέγω εύθως άμέσως ότι είναι άμέμπτου ήθικης και προέρχεται από οικογένεια έξ' ίσου εύγενή με τη δική σας—την όποιαν, οι γονείς της έλλείπει προικός, θέλουν να την κλείσουν σε μοναστήρι. Η κοπέλλα όμως δεν έννοεί να γίνη καλόγρυα. Άπομένει λοιπόν, μία λύσις: Ο γάμος. Ένας γάμος με κάποιον, ο όποιος θα έμενε ικανοποιημένος με μια προίκα πέντε χιλιάδων σκούδων και ο όποιος θ' άνελάμβανε την υποχρέωση να έγκατασταθί με τη γυναίκα του μακριά από το Παρίσι, στην Όθέρνη π. χ. Προσθέτω ότι ή κοπέλλα είναι πολύ όμορφη, μόλις έχει συμπληρώσει τα 16 και είναι τελείως άνεπίληπτος.

—Και ποιοι είναι οι λόγοι που σας έπεισαν, κύριε, να διαλέξετε έμένα; ρώτησε ο κ. ντ' Εστεράκ με έιρωνεία.

—Είναι πολύ άπλοϊ, κύριε. Άφ' ένος μόν, θέλαμε να θρούμε έναν εύπατρίδη. Άφ' έτέρου θέλαμε ο εύπατρίδης αυτός να θρίσκειται σε δύσκολη θέση, ώστε να μη θεωρήσθι περιφρονητικό το ποσό των 5.000 σκούδων.

—Δηλαδή, με άλλους λόγους ζητούσατε ένα κατεργάρι !

—Ω, κύριε! είπε ο παράδοξος έπισκέπτης. Μεταχειρίσθε έκφράσεις πολύ σοκάρον. Είμαι βέβαιος, ότι δεν πιστεύετε αυτό που είπατε.

—Και όμως είπα, ο κ. ντ' Εστεράκ, άν δεχόμουνά την πρότασή σας δεν θα ήμουν παρά ένας κοινός προικωής.

—Άφου είναι έτσι, άς μίν μιλούμε πιά γι' αυτό το ζήτημα, έκανε ο άγνωστος, χωρίς όστόσο να σηκωθεί από το κουτό φωτέιγ. Κρίμα! Το πρόσωπό σας συνεκέντρωε όλες τις προϋποθέσεις γι' αυτή την ένωσή. Κρίμα! Η άρνησίς σας δεν θα κάμνη τίποτε άλλο, παρά να επιταχύν-

νη την είσοδο της μικρούλας στο μοναστήρι.

— Μά είπατε ότι δεν θέλει να γίνει καλόγρια.

—Θα την αναγκάσουν να γίνει Γι' αυτό σας είπα ότι είνε κρίμα. Σας δόθηκε η ευκαιρία να σώσετε μια γυναίκα, να τη σώσετε από το ζωντανό θάνατο και σεις... Τη καυμένη τη δεσποινίδα ντε Μπρεγκάρ!... Όσο το σκέπτομαι... Δεν ξέρετε, θέβαια πόσο σκληρό πράγμα είνε για μια τρυφερή υπαρένη να την αποσπών από τη χαρά της ζωής και να τη θάπτουν ζωντανή μέσα σ' ένα ψυχρό και παγερό περιβάλλον, χωρίς ελπίδα να ξανααντικρύσει τις όμορφιές του κόσμου.

— Μήπως η δεσποινίς ντε Μπρεγκάρ αγαπάει κανένα; ρώτησε ο κ. ντ' Εστεράκ, αφού άκουσε με προσοχή τα λόγια του άγνωστου.

— Δεν τ'ο φαντάζομαι, κύριε, απάντησε ο άλλος μετά βραχυτάτον δισταγμό, τόσο ακριβώς όσας χρειάζονταν για ν' αναστατώσει ακόμα περισσότερο τον κ. ντ' Εστεράκ. Και τώρα, επιστρέψατέ μου να φύγω. Βλέπω ότι δεν πρόκειται να σας πείσω. Συνεπώς...

Και ο άγνωστος τράβηξε προς την πόρτα. Μόλις, όμως, έτοιμαζόταν να την ανοίξει, ο κ. Ντ' Εστεράκ τον έσταμάτησε, λέγοντας:

— Δέχομαι την πρότασή σας...

Μέσα στο σκοτεινό και κατάψυχρο εξωκλήσι — είναι 6 το πρωί — ο Ιερέυς διαβάζει τις ευχές που ενώνουν με αδιάρρηκτα δεσμά δυο υπάρξεις. Το αδύνατο φως των κεριών δεν αφαιρεί τον πέπλο του σκότους που κρύβει στο βάθος του ναΐσκου τους άφωνους μάρτυρες του γάμου. Τα πρόσωπα των δυο συζύγων μόλις διακρίνονται στην άσθενη λάμψη του κεριού που κρατεί ένα παιδάκι. Ο γαμβρός, ένας νέος με πρόσωπο θλιβερό και χαρακτηριστικά συννεπαμένα. Η νύφη, μια κοπέλλα με πρόσωπο καταχλωμο και μάτια χωρίς βλέμμα.

Ο Ιερέυς δεν δείχνει την παραμικρή έκπληξη. Έχει εθολογήσει αναρίθμητους τέτοιους γάμους. Και με καρδιά που επάλλετο από αγαθότητα και ειλικρίνεια, επεκαλέσθη την ευλογία του Θεού για τα δυο αυτά πλάσματα που δέθηκαν με τις αθραυστες αλυσίδες του 'Γμεναίου. Είναι ένας γέρος Ιερέυς, που ξέρει καλά τη ζωή. Οι νεόνυμφοι είναι παιδιά ακόμη.

Καθώς ύψωσε το χέρι του για να τα ευλογήσει, είπε μέσα του: Ποιός ξέρει;

Εξω από το μικρό εκκλησάκι περρίμενε μια ταχυδρομική άμαξα. Οι νεόνυμφοι ανέβηκαν εὐθὺς μετά τη στέψη και ξεκίνησαν για την 'Ωβέρνη. Ταξίδι παράξενο. Η νύφη, παγωμένη, άφωνη, έχθρική, δεν κύτταξε ούτε μια φορά τον άντρα της.

Ο κ. ντ' Εστεράκ, φθάνοντας στην 'Ωβέρνη, δοκίμασε μιαν ευχάριστη έκπληξη. Ανεκάλυψε μέσα στον έρειπωμένο του πύργο μια ατμόσφαιρα ευγενείας και άρχοντιας. Οι γκρεμισμένοι τοίχοι δεν είχαν την άσχημιά των έρειπωμένων σπιτιών των πόλεων. Τα φύλλα του κισσού έκρυβαν τις πέτρες που έλειπαν. Και τα σπασμένα κεραμύδια ήταν καταπράσινα από τα βρύα.

Ο γέρος υπηρέτης Ζάκ, ντυμένος με τα καλά του ρουχά, που τάβγαλε επίτηδες από το μπουφλό του, για

Μια ανέλπιστα εὐτυχία

να τιμήση τους κυρίους του, είναι έτοιμος να προσφέρει τις υπηρεσίες του. Μέσα στη μεγάλη σάλλα, το τζάκι είναι αναμμένο, γεμάτο υπερμεγέθη κούτσουρα, που σπιθοβολούν.

— Κυρία, είπε ο κ. ντ' Εστεράκ στη γυναίκα του. Η αίθουσα αυτή θα είναι το δωμάτιό σας. Θα ζήσετε ελεύθερη και κυρία του έαυτού σας. Μέσα σ' αυτό το σπίτι που είναι δικό σας, κανένας δεν θα επιχειρήσει ν' αντίταχθι στις επιθυμίες σας. Θα ήθελα να ήταν ωραιότερο αυτό το ένδιαίτημα, αλλά θα κάνω ό,τι μπορώ, ώστε να μη σας λείψη τίποτε. Θα σας θρώ μια καμαριέρα, που θα σας βοηθή και θα εκτελή τις διαταγές σας πρόθυμα. Λυπούμαι που δεν τη θρήκα ακόμη, έχετε, όμως, προς το παρόν στη διάθεσή σας δυο υπηρέτες: Τον Ζάκ κι' εμένα. Δεν σας ζητώ τίποτα. Δεν θα σας ζητήσω ποτέ τίποτε, εκτός μόνον από την αδειαν να ζω κάτω από την ίδια στέγη με σας. Θα με βλέπετε πολύ λίγο. Ζήστε ήσυχη, κυρία. Εύρισκεσθε εν πλήρει ασφαλεία. Κανείς δεν θα τολμήσει να σας ένοχλήσει.

Ο κ. ντ' Εστεράκ έκράτησε το λόγο του. Η γυναίκα του δεν τον έβλεπε, παρά ελάχιστες στιγμές. Κάθε πρωί της παράγγελε αν μπορούσε να τον δεχθι, για να πληροφορηθι περί της υγείας της. Οι συναντήσεις αυτές ήταν πραγματικά πολύ παράξενες. Η κ. ντ' Εστεράκ στεκόταν έρθια, για να του δώση να καταλάβη ότι δεν έπρεπε να παρατείνι την επίσκεψή του. Αντίλλασαν κοινοτυπίες και άμφοτεροι προσπαθούσαν να κρύβουν τα συναισθήματα που τους έπνιγαν: Έκείνη, την άηδία της προς τον ξεπεσμένο ευπατρίδη, για τη συμμετοχή του στη διάπραξη της ατιμίας, εκείνος, τη βαθεία του απελπισία. Δεν ήξερε η κυρία ντ' Εστεράκ ότι ο άντρας της έτρεχε όλη τη μέρα στο δάσος σάν τρελλός, δαγκάνοντας τα χέρια του από την απόγνωση και κλαίγοντας σάν μικρό παιδί. Και άγνοούσε ότι ο άνδρας που τη ρωτούσε κάθε πρωί με ήσυχη φωνή, πώς είχε περάσει τη νύχτα της, τριγύριζε κάθε θράδυ έξω από το δωμάτιό της, μη μπορώντας να κλείση μάτι.

Μια μέρα, καθώς έτρεχε μέσα στο δάσος, ο κ. ντ' Εστεράκ συνήντησε κάποιον άγνωστο, του διηυθύνετο προς τον πύργο, από ένα μικρό μονοπάτι. Ήταν ένας νέος, ντυμένος με μεγάλη κομψότητα, και δεν φαινόταν να είναι από τους ευπατρίδες του τόπου.

Έκπληκτος ο κ. ντ' Εστεράκ από την άπροσδόκητη αυτή συνάντηση, κρύφθηκε πίσω από τα δέντρα και παρακολούθησε με το βλέμμα του τον άγνωστο, ο οποίος τραβούσε κατ' εὐθείαν προς τον πύργο.

— Μήπως αγαπάει κανέναν; είχε ρωτήσει ο νέος μας τον άγνωστο, που του πρότεινε να νυμφευθι τη δεσποινίδα ντε Μπρεγκάρ. Η απάν-

τησις που του δόθηκε ήταν άρνητική, αλλά αυτός είχε σκεφθι ότι η κοπέλλα δεν αντίτασσετο τόσο για το κλείσιμό της στο μοναστήρι, όσο γιατι αγαπούσε κάποιον.

Και χαμογέλασε με πικρία. Υποχρεωθείσα η κοπέλλα να διαλέξει μεταξύ του μοναστηριού, και του συζύγου που της έπρότειναν, έπρωτίμυσε τον σύζυγο. Η αλυσίδα του γάμου είναι πιο χαλαρή, από τα δεσμά του μοναχικού έθους.

Παρακολουθώντας διαοκώς τον άγνωστο, ο κ. ντ' Εστεράκ τον είδε να πλησιάζη στον πύργο και να στέκεται ώρα πολλή κάτω από τα παράθυρα. Ήταν άρα γε η πρώτη φορά που έρχότανε η μήπως;... Ο σύζυγος έσφιξε τις γροθιές του. Έντούτοις, τίποτα δεν κουνήθηκε στον πύργο. Το δροσερό πρόσωπο της κυρίας ντ' Εστεράκ, δεν έπρόβαλε στο παράθυρο. Και ο άγνωστος νέος άπεμακρύνθη.

«Αγαπάει κάποιον», συλλογιζόταν ο κ. ντ' Εστεράκ καθώς επέστρεφε στον πύργο του. Έκείνο το θράδυ, δεν κοιμήθηκε.

Το πρωί της επαύριον, όπως συνήθως παράγγελε στον κύριο ντ' Εστεράκ αν μπορούσε να τον δεχθι.

Μετά το πρώτο βλέμμα που του έριξε, η γυναίκα του κατάλαβε ότι ήλθε η ώρα που θα έσπαζαν το σύμφωνο της ψεύτικης συνθηκολογήσεώς των. Είδε, όμως και κάτι άλλο η κυρία ντ' Εστεράκ, γιατι αυτή τη φορά τον κύτταξε με προσοχή. Η έπιστροφή στον πύργο είχε ξαναδώσει στον άντρα της έναν αέρα υπερηφάνειας και αξιοπρέπειας, που δεν τον είχε δει στο πρόσωπο του ξεπεσμένου ευπατρίδου, με τον όποιον είχε γονατίσει στο έωμό του ύμεναίου. Για πρώτη φορά, η κυρία ντ' Εστεράκ διεπίστωσε ότι ο άντρας της δεν ήταν τόσο αξιοθρήνητος όπως είχε πιστέψι.

— Κυρία, είπε ο νεαρός πυργοδεσπότης, με ψυχρό και αγέρωχο τόνο, μέχρι σήμερα δεν σας εξήγησα ποτέ τους λόγους, για τους όποιους έγινα σύζυγός σας. Θα σας τους πω σήμερα. Θα είχατε την καλωσύνη να μ' ακούσετε;

—Προς τί, κύριε; Υπάρχει φόβος κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας να προσφέρω λόγια, που θα σας πικράνουν, όταν τ' ακούσετε. Γιατι να σπάσουμε αυτή τη σιωπή, που σας προστατεύει τόσο καλά;

—Και όμως πρέπει να σας μιλήσω. Λάβετε τον κόπο να μ' ακούσετε.

Ο τόνος της φωνής του ήταν επιτακτικός. Η κυρία ντ' Εστεράκ έκανε μια κίνησι δυσφορίας, αλλά δέχτηκε να τον ακούσει.

—Τα λόγια με τα όποια με άπειλείτε, κυρία, θα σας τα πω εγώ. Όταν με πρωτοείδατε σχηματίσατε τη γνώμη ότι είμαι ένας ευπατρίδης ξεπεσμένος, κατεργάρης με τριμμένα θελούδια ρουχά και ξεθωριασμένα γαλόνια, που αρπάζει την πρώτη ευκαιρία, για να συνάψη έναν γάμο εις βάρος μιας τρυφερής υπάρξεως, που έχει μια προικουλά. Αυτά δεν θέλατε να μου πητε, κυρία;

—Ε, λοιπόν! Απατάσθε. Την αλήθεια θα σας την πω εγώ. Αν έδεχτηκα την «άγοραπωλησία» που μου πρότειναν, δεν τ' έκανα για τις πέντε χιλιάδες, σκούδα, αλλά

γιατι σας αγαπούσα.

Την έπλησίασε με μάτια που πετούσαν σπίνες.

—Σας αγαπούσα, το καταλαβαίνετε; Έσεις δεν ξέρατε τίποτε, δεν είχατε τίποτε δει. Δεν με γνωρίζατε. Οι άλλοι, όμως, το ήξεραν. Και γι' αυτό ήρθαν και με έρθηκαν. Ήξεραν καλά τί έκαναν. Πώς μου συνέβη τώρα να σας αγαπήσω, δεν ξέρω. Τι θα ώφελήση, αν σας πω ότι σας συνήντησα μια μέρα στο δρόμο μου και ότι από τη στιγμή εκείνη δεν μπόρεσα να σας λησμονήσω; Πηγαίνατε κεινη τη μέρα στην εκκλησία του Αγίου Γερμανού. Σας ακολουθούσα. Γονατίσατε στο καθισμά σας και πλησίασα για να σας αμαρμάσω από κοντά. Έκείνη τη στιγμή θα ήθελα να δώσω και τη ζωή μου ακόμη, για να σας ακούση ο Θεός και προσέξη την προσευχή σας.

Από κεινη τη μέρα, σας παρακολουθούσα διαρκώς. Δεν ζούσα πλέον, παρά μονάχα όταν σας έβλεπα. Τριγύριζα διαρκώς έξω από το σπίτι σας. Ρώτησα πώς σας λένε κι' έμαθα το όνομά σας.

Δεν με είχατε ιδι ποτέ. Απέφευγα να παρουσιασθω μπροστά σας, γιατι τα ρουχά μου ήταν λυωμένα. Δεν περιμένα τίποτε, δεν ζητούσα τίποτε, δεν ήθελα τίποτε, παρά μονάχα να σας βλέπω... Και ταύτω χρόνως κατρακυλούσα στην αθλιότητα, όλοένα και πιο βαθεία. Για να μην εγκαταλείψω το Παρίσι, αναγκάσθηκα να ζω σάν αλήτης, προτιμώντας να βρίσκομαι κοντά σας, παρά να έπιστρέψω στον πύργο μου. Καταλαβαίνετε; Δεν μπόρεσα να στερήσω τον έαυτό μου από την ευτυχία που μου έδινε το αντίκρισμα της γλυκειάς σας μορφής. Όταν, λοιπόν, οι άλλοι, που ασφαλώς με είχαν ιδι, πληροφορήθηκαν για το άτομό μου και μ' έπεσκέφθησαν... Α! Ποτέ δεν θα μπόρεσω να σας περιγράψω τον ήλιγγο που με κατέλαβε! Ήξερα σε τί μαρτύριο ψυχικό θα υπέβαλα τον έαυτό μου, αλλά μου ήταν αδύνατο ν' άρνηθω.

Και έπειτα, είναι και κάτι άλλο. Δεν ήμουν άνοητος, ώστε να φαντάζωμαι ότι θα έρχότανε μέρα, ύστερ' απ' αυτή την άγοραπωλησία—επαναλαμβάνω τη λέξη—που θα με συμπαθούσατε και θα θέλατε να γίνετε δική μου... Κάθε άλλο... Ελεγα, όμως, συγχρόνως ότι δεν θα δίνατε την καρδιά σας και σε κανένα άλλον.

Την έπλησίασε και δυνάμωσε ακόμα περισσότερο τη φωνή του.

—Σε κανένα άλλον! Αυτό πρέπει να το ξέρετε. Τη θασανιστική αυτή ευτυχία μου δεν έννοω να την παραχωρήσω σε κανένα!

Τη μέρα που σας είδα στην εκκλησία, ναί, τη μέρα εκείνη ίσως να μπορούσα να θυσιασθω. Τώρα, όμως, είναι άργα. Με ακούτε; Είναι πολύ άργα! Μέσα σ' αυτό το σπίτι, ανέπνευσα τον ίδιον αέρα με σας, άκουσα τα θέματα σας. Τις νύχτες σας σκεπτόμουν, χωρίς να κλείνω μάτι. Δοκίμαζα τη θλιβερή ευτυχία να σας νοιώθω κοντά μου, πολύ κοντά μου, έστω και χωρισμένη. Τη μικρή αυτή ευτυχία θέλω να τη διατηρήσω. Τη πρωινή επίσκεψη που σας κάνω κάθε μέρα, δεν θέλω να την άπαρνηθω! Όταν διαβάω το βιβλίο που έχετε διαβάσει, ψάχνω

να βρω στις σελίδες του την ανάμνηση των έλεμμάτων που είχατε ρίξει πάνω του... Φιλώ το βιβλίο που έπιάσατε στα χέρια σας.

Φαντάζεσθε ότι μπορώ να σας δώσω σ' έναν άλλον, για να σπάσω ύστερα το κεφάλι μου στον τοίχο; Έρχονται στιγμές που σκέπτομαι ότι θα έπρεπε να σας άποδώσω την ελευθερία σας και να σας αφήσω να ζήσετε ευτυχής, μακριά από μένα. Αλλά... πώς να σας το πω... δεν θέλω να άνηκете σε άλλον.

Αυτή τη φορά, με μια θίαη χειρονομία της άρπαξε τα χέρια και τα συνέθλιψε μέσα στα δικά του. Η κυρία ντ' Εστεράκ έβγαλε μια κραυγή πόνου. Τότε ο άνδρας της συνήλαθε άσέως και ψιθύριζε με το βλέμμα χαμηλωμένο, σάν ένοχος:

—Συγγνώμη.

Μέσα στο δάσος, όπου ξαναβρέθηκαν για δεύτερη φορά, οι δυο άντρες έκυτάχθηκαν με μίσος. Ύστερα, χωρίς να θύλουν μιλιά, χαιρετήθηκαν και άνεσυραν τα ξίφη των. Η μονομαχία κράτησε άρκετη ώρα. Το πείσμα, το μίσος και η μανία των δυο αντίπαλων ήταν φοβερό. Στο τέλος, ο κ. ντ' Εστεράκ έκλονίσθη, γονάτισε και σωριάσθηκε χάμω, ενώ το πουκάμισό του κοκκίνησε από το αίμα.

Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε τίποτε, κύριε; ρώτησε ο αντίπαλός του.

—Να με βοηθήσετε να σηκωθω όρθιος. Τίποτε άλλο, είπε ο κ. ντ' Εστεράκ.

Ο άλλος τον έβοήθησε να σταθι στα πόδια του και θέλησε να τον συγκρατήσει:

—Επιτρέπετε;

—Όχι, σας εύχαριστώ, είπε ο κ. ντ' Εστεράκ, αγέρωχος. Δεν θέλω τίποτε άλλο.

Ο ευπατρίδης έδίστασε προς στιγμήν, κατόπιν έπηρε το ξίφος του αντίπαλόν του, του το έδωκε, χαιρέτησε κι' άπεμακρύνθη.

Με τα δόντια σφυγμένα, στηριζόμενος στα κλαδιά των δέντρων και συγκεντρώνοντας τις τελευταίες του δυνάμεις, ο κ. ντ' Εστεράκ έσύρθηκε μέχρι του πύργου. Στη βάση, όμως, της σκάλας, οι δυνάμεις του τον εγκατέλειψαν και σωριάσθηκε χάμω άναίσθητος. Κάποιος προσέτρεξε, κάποιος τον όποιό το θαμπό του βλέμμα δεν μπόρεσε να διακρίνη και ό όποιος, με μια διαπεραστική κραυγή φρίκης, του μισσήκωσε το κεφάλι.

Σαπλωμένος έπάνω στο κρεβάτι όπου τον έχουν μεταφέρει, ο κ. ντ' Εστεράκ άγωνίζεται για να επανέλθι

στη ζωή. Προσπαθεί να θυμηθι. Αλλά η μνήμη τον εξαπατά, έρχεται, φεύγει, πλησιάζει, άπομακρυνεται και πάλι... Ποιό είναι, λοιπόν, αυτό το πρόσωπο που δεν φεύγει από κοντά του; Κλείνει τα μάτια του και δεν θέλει να σκέπτεται τίποτε... Ωστόσο, ξέρει πολύ καλά ότι έχει κάποια μεγάλη έγνοια που τον θασανίζει.

Πολλές φορές παραμιλεί. —Διψώ! Τί πόνος φρικτός, Θεέ μου! Δεν θα μ' άπολυτρώσει, λοιπόν, κανείς; Δεν θέλω, δεν θέλω να με θεωρή άτιμον. Την άγοραπωλησία αυτή την έκανα για να τη γλυτώσω από το μοναστήρι. Φοβήθηκα για να το κακό που ήθελα να της κάνουν οι δικοί της. Αισθανόμουν ότι θα την έθασανίζαν. Έγώ ήξερα καλά ότι δεν θα τη θασανίζα ποτέ και ότι κοντά μου θα ήταν σώα και άδολαής. Δεν μπόρεσε, όμως, να τα καταλάβη ποτέ!

Δεν είμαι άτιμος! Πρέπει να της το πητε! Μιλήστε της! Πρέπει να σας ακούση! Δεν θέλω να πιστέψι ότι έπεσα τόσο χαμηλά. Δεν πουλήθηκα!

Επάνω στο φλεγόμενο από τον πυρετό μέτωπό του, άκουμπάει έντρον φερό χέρι. Αλλά αυτός δεν το αισθάνεται.

—Δεν θέλει να με πιστέψι!

—Πρέπει να μάθι ότι την αγαπώ! Μια γλυκειά φωνή του άπαντά:

—Τό ξέρει.

Αλλά ο άσθενης δεν ακούει αυτή τη φωνή. Πολλές φορές, με μάτια που λάμπουν από την έξαψη του πυρετού, θέλει να σηκωθι από το κρεβάτι.

Θέλω να τη δω! Είναι πολλός καιρός που δεν την είδα. Αφήστε με να πάω στην εκκλησία να την ιδω... Γιατι μ' έμποδίζετε;... Φοβάμαι... Αν φύγη και δεν την ιδω!... Αν την χάσω για πάντα;

Αγαπάει κάποιον άλλον! Αν αυτός ο άλλος μου την πάρει; Αγαπάει έναν άλλον!...

Δεν τώξερε ότι την αγαπάτε τόσο πολύ. Συγχωρήστε την! Ακούσθηκε πάλι η γλυκειά φωνή.

—Θέλω να τη δω!

—Θά τη δητε! Θα έλθι μόνη της... Κι' ένα πρωί, σάν να ξύπνησε από βαθύ ύπνο, ο κ. ντ' Εστεράκ άρχισε ν' αναγνωρίζει το δωμάτιο, τα γύρω αντικείμενα... Βρισκότανε μέσα στο δωμάτιό της γυναίκας του, επάνω στο μεγάλο κρεβάτι της με τις λευκές κουρτίνες. Από το παράθυρο φαινόταν ένα κομμάτι γαλάζιου ουρανού.

Πόσο γλυκά του φαινόταν όλα αυτά!... Ένα κλωνάρι πεύκου τον χαιρετούσε από μακριά κι' ένα πουλάκι πλησίασε στο τζάμι και το ράμφιζε...

Εξαφνα, ο Θεέ μου, τί συγκίνησι! Καθώς έστριψε το κεφάλι του, είδε πλάι του στο κρεβάτι, άποκοιμισμένη πάνω σε μια ντοομέζα τη γυναίκα του! Η ντοομέζα ήταν κολλητά στο κρεβάτι και το κεφάλι της νυνοίκας του είχε πέσει πάνω στο μαζιλάρι του, κοντά στο κεφάλι του...

Με μια ελαφρή κίνηση, ο νεαρός πυργοδεσπότης πλησίασε το μάγουλό του κοντά στο μάγουλο της γυναίκας του κι' έννοιωσε την ελαφρή και μυρωμένη της ανάσα...

MARIA MAITRON

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ

Ο έγγλέζικος θίασος

Την παρελθούσαν εβδομάδα με το «Ιμπέριαλ Αίρ-γουαίης» άφίχθη εκ Μάλτας ο άγγλικός θίασος που ήρχισεν ήδη τας παραστάσεις του εις το Βασιλικόν με το έργον του Λω-ρένς Χάουσμαν «Βα-σίλισσα Βικτώρια». Ο θίασος του «Ντάμ-πλιν Γκαίηλ Έκ-τερ» θα δώση εις τας Αθήνας πέντε παρα-στάσεις έργων του άγγλικού δραματολο-γίου.

Ο αντιπροσωπεύων τόν θίασον κ. Άν-τμας, έντεταλμένος του Βρετανικού Συμβου-λίου του Θεάτρου, εύ-ρίσκειτο από πολλών ήμερών εις τας Αθή-νας και συνεννοείτο με το Βασιλικόν Θεάτρον από της σκηνης του όποιου δίδονται αι ως άνω παραστάσεις. Ο άγγλικός θίασος, τόν όποιον χειροκροτούν οι

Αθηναίοι αυτή την εβδομάδα, αποτελείται από 19 καλλιτέ-χνας και τόν γενικόν του διευθυντήν κ. Γουίλτερ Χάμφρεϊς. Οι ήθοποιοί του είνε αι κυρία Κοραλία Καρ-μικάελ, Μαίη Κάρεϋ, Μπαίη Τζέλετ, Μέρ-ιελ Μούρ, Σέιλα Μαίη, Άννα Κλάρκ και

Μαίητιν Χάιελ, καθώς και οι κύ-ριοι Μίχαλ Μάκλιαμορ, Χίλτον Έντουαρτ, Ρού Ίρέινγκ, Λ. Χόλιν-σεντ, Λάινολ Ντάιτσοκ, Τύρελ Πάιν, Άντονυ Τριμέν, Φράνκ Μακένχιλ, Σέσιλ Μόνσον, Τζέραλ Χέυλυ, Μπρί-αν Κούτ και Φράντ Κάφρυ. Εκ τού-των ο κ. Χίλτον Έντουαρτ είνε και σκηνοθέτης του θιάσου, ο δέ κ. Μί-χαλ Μάκλιαμορ και σκηνογράφος και ένδυματολόγος του.

Τόν θίασον συνοδεύει και όλον το τεχνικόν του προσωπικόν δηλαδή οι μηχανικοί, ηλεκτρολόγοι και φρον-τισταί του, οι όποιοι έχουν φέρει έ-δω τά ίδια σκηνικά και τά ίδια κο-στούμια, που χρησιμοποιούνται και εις την Άγγλίαν.

Έκτός από την «Βασίλισσα Βικτώ-ρια» που έπαίχθη ήδη, ο θίασος έ-χει έτοιμάσει και άλλες επιτυχίες του.

Την Τρίτην το βράδυ θα δοθή ο «Μάκβεθ» του Σαίξπηρ. Τόν ρόλον του Μάκβεθ θα ύποδυη ό και σκη-

νοθέτης του θιάσου κ. Χίλτον Έν-τουαρτ.

Ως τρίτον έργον εξέλεγή ένα σύγχρονον του συγγραφέως Έμλιν Γουίλιαμς, το όποιον τιτλοφορεί-τα «Η νύχτα θα πέση». Η ύπόθεσις του έχει ως θάιν ένα έγκλημα.

Μετά τοϋτο την Πέμπτην, θα δο-θή ο «Άμλετ» του Σαίξπηρ. Έτσι οι Αθηναίοι, οι όποιοι είδαν πρό-μηνών το Σαίξπηρειον άριστούργη-μα από της σκηνης του Βασιλικού

κληθείσα σύζυγος». Η ύπόθεσις του ανάγεται εις τόν 17ον αιώνα, θα δοθή δε εις στυλ «κομέντια ντέλ άρ-τε». Τά τραγούδια του και ή μουσι-κή είνε του Πάρσελ, θα έκτελεσθούν δε από την όρχήστραν του Βασιλικού Θεάτρου.

Την προσεχή Παρασκευήν, μετά το τέλος της τελευταίας παραστάσεως, οργανώνει δεξιώσιν ή άγγλική πρε-σβεία, εις την όποιαν έκλειθον η-δη, το διπλωματικόν Σώμα, άνθρω-

Μιά σκηνή από την «Βικτώρια Ρετζίνα».

θα έχουν την ευκαρίαν να ίδουν πώς έρμηνεύεται ο πολυσύνθετος ρό-λος του Δανού πρίγκηπος και από ένα συμπατριώτην του μεγάλου τρα-γικού.

Τελευταίον ώρίσθη μία μουσική φάρσα του Τζών Βάμπορω. «Η προ-

ποι τών γραμμάτων και έκλεκτά μέλη της αθηναϊκής Κοινωνίας.

Ολόκληρος ο άγγλικός θίασος παρηκολούθησε την Παρασκευή το βράδυ την παράσταση του γαλλικού έργου «Έκτον πάτωμα» εις το θέα-τρον της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη.

Οι Άγγλοι καλλιτέχνη, τους ό-ποιους συνώδευαν ο γραμματεύς του Βασιλικού Θεάτρου κ. Άγ-γελος Τερζάκης και ο ήθοποιός της κρατικής σκηνης κ. Μιχ. Ίακωβί-δης, έπεσκέφθησαν κατά το πρώτον διάλειμμα την κ. Κοτοπούλη εις το καμαρίνι της, και την συνεχάρησαν διά την έρμηνείαν της.

Επίσης οι ξένοι καλλιτέχνη εξέ-φράσθησαν ένθουσιωδώς και για-τούς λοιπούς έρμηνευτάς του «Έ-κτου πατώματος», ιδιαίτερος δε διά-τόν κ. Γιαννίδη, τόν κ. Λογοθετί-δην και την κ. Ρίτα Μυράτ.

ΤΕΛΟΣ

Το γέλιο μου επέθανε στά
(χέλι μου,
και τάφος του ό πόνος μου
(άνοιχτηκε
ή λύπη μου για σάβανο τυλι
(χτηκε,
κι' αγάλια, αγάλια σβύνει το
(κανδήλι μου.

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΑΡΑΘΗΚΡΗΝΙΑ

Θεατρικές είδησούλες

Έξακολουθεί πυρετωδώς ή έρ-γασία για την άποπεράτωση του «Λυρικού», του θεάτρου της όδου Γ' Σεπτεμβρίου εις το όποιον ως γνω-στόν θα στεγασθή ο θίασος τών κ. κ. Κοκκίνη-Μαυρέα άνασυγκροτού-μενος έντελώς.

Ηρχισαν ήδη αι δοκιμαί της «Γρανίτας» της επιθεωρήσεως δη-λαδή με την όποιαν θα κάνη την έ-ναρξη τών παραστάσεών του ο έν-λόγος θίασος. Την «Γρανίτα» συγ-γράφουν οι κ. κ. Ευαγγελίδης - Σακελλάριος με μουσική του δια-πρεπούς μας μουσουργού κ. Θ. Σα-κελλάριδη.

Έν τω μεταξύ ο θίασος τών κ. κ. Κοκκίνη-Μαυρέα κατόπιν της παταγώδους και καταθλιπτικής ά-ποτυχίας της ήθογραφίας «Σπουρ-γίτια» ανέβασε έσπευσμένως μία καινούργια όπερέττα τών κ. κ. Σπυ-ροπούλου-Παπαδούκα με μουσική του κ. Άνυσίου. Λέγεται «Έρως Παντού».

Άλλα περι αυτής θα άσχοληθώ-μεν εις το προσεχές φύλλον έκτενέ-στερον.

Οι κ. κ. Μωραϊτίνης και Πώπ, ό-πως έγράψαμε και στο προηγούμε-νο φύλλο μας, άπεφάσισαν να μη γράψουν την επιθεώρησιν την ό-ποιαν τους εξήγησε επιμόνως ο κ. Μακέδος. Κατόπιν τούτου ο θεα-τρώνης του «Μοντιάλ» άφού ανεβά-σει προς το παρόν τας «Δύο Όρ-φανές» τών κ. κ. Ζάχου Θάνου-Ρι-τιάρδη, θα αναβιβάσθ τ καλοκαί-ρι την «Άρτοπάλιδα τών Παρι-σίων» τών Ιδίων.

Και εις τα δύο αυτά έργα θα πρώταγωνιστήσουν αι δίδες Καίτη Βερόνη και ή κ. Ήως Παλαιολό-γου διότι, ως γνωστόν, αι άδελ-φαι Καλουττά δεν άνήκουν πλέον εις τόν θίασον του θεατρώνου κ. Μακέδου, αλλά εις την θεατρικήν έταιρίαν τών κ. κ. Κοκκίνη-Μαυ-ρέα.

Δέν πάν καθόλου καλά οι δου-λειές του συμπαθεστάτου θεατρικού έπιχειρηματίου κ. Σμαρτζή, με-την «Καπριτισόζα». Η «μέντια» έ-χει πέσει φοβερά και ύπάρχει σκέ-ψις να αναβιβάσουν καινούργιο έρ-γο γι' αυτές τις ήμέρες ή να επανα-λάβουν την έπιτυχίαν του θιάσου «Άρτζεντίνα».

Έν τω μεταξύ άρχισαν οι πρό-βες της «Κοκέττας του 38» τών κ. κ. Σπυροπούλου-Παπαδούκα, Γιαν-νίδη, με την όποιαν ο θίασος Μηλι-

άδη-Κυριακού θα κάνη έναρξη τών παραστάσεων της θερινής σαιζόν.

Πολύ περίεργα συμβόλαια ύπο-γράφονται μεταξύ της κ. Γκιουζέπ-πε και τών ήθοποιών που θα μετέ-χουν εις τόν θίασόν της.

Σε ένα από αυτά—και συγκεκρι-μένως στο συμβόλαιο της ρωμαν-τζιέρας δίδος Ρίτας Δημητρίου, ή όποιαν εφέτος λανσαρίσθηκε άρκετά με την «Μάρω», το χαριτωμένο αυ-τό τραγουδάκι του μεγάλου μας μαέστρου κ. Θ' Σακελλάριδη—ύπάρ-χει και αυτός ο έξωφρενικός όρος: Ο θίασος ύποχρεούται ν' αναβιβά-σθ έντός της θερινής σαιζόν μίαν ό-

Το ζεύγος Έπιτροπάκη στην Β. Ελλάδα

Το ζεύγος Έπιτροπάκη, οι δυο αυτοί εξαιρετικοί καλλιτέχνη του τραγουδιού βρίσκονται από ήμερών στην Θεσσαλο-νίκη, προκειμένου να έμφανισθούν σ' ένα ένδιαφέρον ρεσιτάλ τραγουδιού, προτού φύγουν για το μεγάλο τους ταξείδι της Αμερικής που άγνωστο πόσο θα κρατή-σθ. Την Μακεδονικήν πρωτεύουσιν έπι-

σκέπτονται για δευτέραν φοράν καλε-σμένοι από έκλεκτους θαυμαστάς των της καλής και φιλοτέχνου εκεί κοινωνίας, ή όποιαν, και διοργανώνει αυτό το ρεσιτάλ με την θεατικότητα ότι διά την συμπρω-τεύουσιν θα είναι κάτι το σπάνιον, και εξαιρετικόν ή δε έπιτυχία του είναι εκ των προτέρων εξησφαλισμένη.

Συνεχίζοντας τας άποχαιρετιστηρίους συναυλίας των ό κ. και ή κ. Έπιτροπάκη, θα έμφανισθούν ύστερα στην Καβάλλα και ερχόμενοι έδω θα φύγουν για την Κύπρον και την Αίγυπτον, και από κει θα φύγουν για την Αμερική.

περέτταν για να πρω-ταγωνιστήσθ ή δις Ρίτα Δημητρίου.

Και είναι έξωφρενι-κός αυτός ο όρος για-τί έκτός από τόν συμ-παθεστάτον Όρέστην Μακρήν και τόν κ. Κ. Δούκα, δέν βλέπουμε κανέναν άλλο που να μπορή να «σταθθ» σε όπερέττα.

Εις το αυτό συμβό-λαιο ύπάρχει και άλ-λος «όρος».

Εις τας διαφημίσεις πρέπει να μπαίνη ύ-ποχρεωτικώς πρώτο το όνομα της δίδος Δημητρίου, ή όποιαν εφέτος λανσαρίσθηκε άρκετά με την «Μάρω», το χαριτωμένο αυ-τό τραγουδάκι του μεγάλου μας μαέστρου κ. Θ' Σακελλάριδη—ύπάρ-χει και αυτός ο έξωφρενικός όρος: Ο θίασος ύποχρεούται ν' αναβιβά-σθ έντός της θερινής σαιζόν μίαν ό-

Ας μάς επιτρέψει όμως ή δις Δημητρί-ου να της πούμε κά-τι.

Δέν έπιβάλλει κα-νείς το όνομά του με όρους στα συμβόλαια. Το όνομα επιβάλλεται μονάχα από το κοι-νόν. Άρέσεις στον κό-σμο; Τέλειωσε... Δέν άρέσεις; Όσοι ό-ρους και να θάλης, σ' όποια θέση κ' άν ύπάρχει το όνομά σου, έστω και με χρυσά γράμματα... Βλαστή-ματα.

Ο θίασος της κ. Ανδρεάδου θρί-σκεται τώρα εις την Θεσσαλίαν και σημειώνει πραγματικά μεγάλες επι-τυχίες. Όταν τελειώσει ή «τουρ-νέ» στη Θεσσαλία ή κ. Ανδρεάδου θα γυρίσθ στις Αθήνας και θα έγ-κατασταθ εις το όμώνυμον θέα-τρόν της άφού πρώτα φέριε μερικές μεταλλαγές εις τα πρόσωπα του θι-άσου της.

Ο θίασος του κ. Β. Άργυροπού-λου σημειώνει εξαιρετικήν έπιτυχίαν εις τας Πάτρας με το περίφημον έρ-γον του Γουίτ Γκέτς «Ίώθ Πραι-τώριους».

Μετά από αυτό θα παίξθ τις με-γαλειότερες έπιτυχίες του φετινού του ρεπορτορίου. Το καλοκαίρι ο κ. Β. Άργυρόπουλος θα μεταβή με τόν θίασόν του εις την Κύπρον και διά μακράν σειράν παραστά-σεων.

Κάτι ξέρουν οι γυναίκες...

Διήγημα του Ο. Ζ. ΜΕΚΙΝ

-Η γυναίκα αυτή δεν είναι για τον Πέτερ, έδηλωσε η κυρία Κλέμενς στο πρόγευμα.

Και διπλωματικά προ-σέθεσε:

— Καί, τώρα που ο Πέτερ λείπει στο Παρίσι, μάς παρουσιάζεται η ευκαιρία να κανονίσουμε τα ζητήματα μαζί της.

— Ναι, καλά λές, Πρέπει να συνεννοηθούμε μαζί της, αναστέναξε ο Τζών Κλέμενς. Άλλα πρέπει να ξέρης αγαπητή μου, ότι είναι μια πολύ καλή και μορφωμένη γραμματέας.

— "Ισως... αλλά δεν πιστεύω να είναι καλή υπόψη. Όπωςδήποτε προτιμώ ο Πέτερ να παντρευτεί μια γυναίκα της σειράς του. Κοινωνική... Έχω κι' εγώ τα σχέδιά μου.

Και σαν στρατηγός, που είναι βέβαιος για τη νίκη του, άρχισε ν' αλείβη τις φέτες το ψωμί με βούτυρο.

— Φαίνεται όμως ότι δεν σκέπτεσαι τι θα πη ο Πέτερ. Όταν επιστρέψω από το Παρίσι και δη που έφυγε, θα γίνω έξω φρενών.

— Άνοησίες. Θα τα ξεχάσης όλα μόλις περάσει μια βδομάδα. Κι' όλα αυτά τα κάνεις έσύ. "Αν ή γραμματέας σου δεν ήταν ωραία ο Πέτερ δεν θα μπλεκόταν στα δίκτυα της.

— Ντρέπομαι να την αντικρύσω με τη σκέψη της απελάσεώς της στο μυαλό.

— Άφασέ τα τώρα αυτά και πρόσέξε τι θα σου πω, είπε η κυρία Κλέμενς χύνοντας τσάι στο φλυτζάνι του. Όταν ο Πέτερ μου άνεκοίνωσε ότι σκοπεύει να παντρευτεί αυτή τη νέα του είπα ότι οποιαδήποτε διαλέξει για σύζυγο εμείς θα την δεχθούμε ευχαρίστως στην αγκαλιά μας.

— Νά, λοιπόν, που το παρέσυρες έσύ το παιδί.

— Μα το που είπα αυτό μήπως θυμώση και ένεργηση σπασμωδικά, άμαυα. Μου χρειάζονται καιρός να ρωτήσω, να μάθω το ποιόν της. Λοιπόν, βρήκα ότι αυτή η κοπέλλα... Άλήθεια πως την λένε;

— ...Χι... Ζούντυ Μπάλλεϋ.

— Πολύ κουτό όνομα. Πάντως, εν πρώτοις, άνεκάλυψα ότι αυτή η Ζούντυ Μπάλλεϋ δεν έχει γονείς. Είναι όρφανή. Κι' όπως μου είπε η ίδια, ούτε συγγενείς.

— Δεν βλέπω τι ρόλο μπορεί να παίξει αυτό...

— Έσύ δεν βλέπεις τίποτε. Ούτε θα δής ποτέ. Άλλα ο Πέτερ πρέπει να παντρευτεί γυναίκα από οικογένεια. Με το χρήμα που έχουμε και με μια γυναίκα κοινωνική, ο Πέτερ θ' άνεβη ψηλά.

— Υποπιτεύομαι ότι την έχεις βρή κιόλας.

— Έχω κι' εγώ τα σχέδιά μου. Ότι όμως πρέπει να μάς άποσπολή τώρα, είναι ν' άπαλλάγουμε από την ιδιαίτερη γραμματέα σου.

— Δεν μπορώ να την διώξω χωρίς να της δώσω καμιά εξήγηση.

— Δώσε της ένα τσέκ. Νά, η εξήγηση που της χρειάζεται.

— Επειτα από δυό ώρες ο Τζών Κλέμενς έμπαινε στο γραφείο του. Η ιδιαίτερός του γραμματέας σηκώθηκε να τον χαιρετήσει.

— Καλημέρα μίστερ Κλέμενς.
— Καλημέρα μίς Μπάλλεϋ. Καθίστε παρακαλώ.

— Η νέα πήρε το μολύβι και το καρ-νέ και περίμενε.

— Ο Τζών Κλέμενς πήρε μια βαθεία άναπνοή. Ο ρόλος του ήταν σκληρός, άπάνθρωπος, το γνώριζε αυτό. "Επρεπε όμως...

— Θέλω να σου μιλήσω για το γυιό μου τον Πέτερ.

— Ναι.

— Φυσικά. θ' άντελήφθητε ότι δεν είναι δυνατόν να επιτρέψω αυτόν τον γάμο...

— Άλλά, κύριε Κλέμενς...

— Παρακαλώ, άκουσέ με. Για μια γυναίκα σαν και σές ο γάμος με το γυιό μου, είναι μια πρώτης τάξεως έπιχειρήσις. Και για σάς και γι' αυτόν άλλά και για μένα. Θα τον βοηθήσ στη δουλειά του... "Ωστόσο δεν μπο-ρώ να δώσω την συγκατάθεσί μου.

— Άλλά έκτός αυτού, πρέπει να μετα-βληθούν οι έθροι της ύπηρεσίας σας σ' αυτό το γραφείο...

— Σκοπεύετε να με άπολύσετε;...

ΝΕΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ

Γυρισμός

Με τη χαρά που νοιώθουνε τα πετροχειλιδόνια, την "Ανοιξη, μόλις γυρνούν στην πρώτη τους φωλιά, γυρνά κι' εγώ, που μ' έδειραν οι μπόρες και τα χιόνια, στην στοργική σου ολόθερμη αγκαλιά.

Με την χαρά, που νοιώθουνε τα κουρασμένα πλοία μόλις γυρνούν σε γνώριμο λιμάνι, γυρνά κι' εγώ, που τα σφαά με κούρασαν θιβάκια, στο νόημα της κουθέντας σου το άπλό.

Με την χαρά, που ένας θαρύς, μονα-χικός διαθέτης πίνει, σε κρήνη μακρινή, τα δροσερά νερά, πίνω κι' εγώ τα γέλοια σου και τα χαμόγελά σου που ρέουν από τα χείλη σου τ' ά-θρά.

Με την χαρά, που οι γέροντες γυρ-νούν ξενιτεμένοι για να πεθάνουν ήσυχα στην πατρι-κή τους γη, γυρνά κι' εγώ κι' άς ήτανε, γλυκειά μου αγαπημένη, να πέθαινα κοντά σου μιάν αυγή...

ΠΕΤΡΟΣ Α. ΔΗΜΑΣ

— "Ισως... Πιθανόν αυτή η πρόθε-σίς μου να είναι δυσάρεστη για σάς. "Ωστόσο θα δείξω γεναιόδωρος. "Ε-δω έινε ένα τσέκ 400 λιρών. Έινε μια λογική άποζημίωση για το χάσιμο της δουλειάς σας.

— Ευχαριστώ, κύριε Κλέμενς. Θα ήθελα, όμως, να σάς έλεγα...

— Ούτε μια λέξη πιά, της έδηλωσε σοβαρά. Το καλύτερο είναι να τελει-ώση έδω ή συζήτηση, και θά ήθελα να έγκαταλείπατε άμέσως τώρα το γραφείο. Χαίρετε.

— Ένας λυγμός άνεβηκε από μέσα της και στάθηκε στο λαιμό της νέας, μόλις πήρε το τσέκ στο χέρι. Κατόπιν έκαμε μιάν άπότομη μεταβολή και βγήκε από το γραφείο.

— Ο μίστερ Κλέμενς άνεπνευσε με ά-νακούφιση μόλις έμεινε μόνος στο γραφείο.

— Η ίκνοποίησις αυτή ήταν έπιφα-νειακή. Στο βάθος της καρδιάς του ένοιωσε ένα πικρό αίσθημα για την άδικία που ύπάρχει στον κόσμο...

— "Εκείνο το άπόγευμα άνύποπτος ο Πέτερ μπήκε στο γραφείο του πατέρα του. Είχε τελειώσει τις δουλειές του στο Παρίσι, μια μέρα νωρίτερα και με το πρώτο άεροπλάνο έπέστρεψε το Λονδίνο.

— Πού είναι η Ζούντυ Μπάλλεϋ ρώ-τησε τον πατέρα του χαιρετώντας τον. Ο μίστερ Κλέμενς τεντώθηκε στο κάθισμά του, παίρνοντας ύφος σο-βαρό.

— Πέτερ, άρχισε, δεν πρέπει να πάρης αυτό το ζήτημα κατάκαρδα. Παραδέχομαι ότι η πρώτη άγάπη είναι... άλλά...

— Ναι, ναι, άλλά την αγαπώ πολ-λύ, άπάντησε ο Πέτερ με μια φοβερή ύποψία στο βλέμμα του.

— Το ξέρω. Άλλά διεπίστωσα Πέ-τερ ότι αυτή η κοπέλλα δεν σ' άγα-πούσε ούτε σε άγαπά. Έφυγε από το γραφείο χωρίς να επιστρέψω ξανά. Μου φαίνεται ότι φτηνά την έγλύτω-σες.

— Το μόνο που ξέρω είναι ότι την αγαπούσας, μολονότι δεν μου φέρθηκε καλά! φώναξε ο νέος.

— Τι σε κάνει να νομίζης ότι δεν σου φέρθηκε καλά; ρώτησε ο μίστερ Κλέμενς προσηκτικά.

— Το γράμμα της που έλαβα χθές το βράδυ στο Παρίσι, άπάντησε ο Πέ-τερ. Μου άνεκοίνωσε ότι διέλυσε τον άρραβώνα μαζί μου γιατί άπεφάσισε να παντρευτεί αυτόν τον λογιστή που διώξαμε από το έργοστάσιο τον πε-ρασμένο μήνα, τον Τόμ Χιλ.

— Θέλεις να πής δηλαδή, είπε ο Τζών Κλέμενς με βαρεία φωνή ότι η Ζούντυ Μπάλλεϋ σ' έδιωξε για να παντρευτεί άλλον;

— Αυτό τουλάχιστον μου έλεγε στο γράμμα της. Ο γάμος τους θά γίνη αύριο το βράδυ. Μα δεν το ήξερες αυτό;

— Το μόνο που ξέρω παιδί μου, ά-πάντησε ο Τζών Κλέμενς μ' ένα στε-ναγμό, φέρνοντας στο νοῦ τα λόγια της γυναίκας του και το τσέκ. Είναι ότι η μια γυναίκα καταλαβαίνει την άλλη καλύτερα από μάς τους άνδρες.

Ο. Ζ. ΜΕΚΙΝ

Ξένα αστυνομικά αριστουργήματα

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΟΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΑ ΤΟΜΣΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

— Η Σκότλαντ Γουάδ άσχολεϊται με τη μυστηριώδη δολοφονία της κυρίας Κάτοπουλ, η οποία θρήθηκε στραγγα-λισμένη μέσα στο γραφείο του συζύ-γου της, ενός πλουσιωτάτου τοκογλύ-φου, με τον όποιον εύρίσκετο από έ-των είς διάσταςιν. Την ίδια ώρα που ύποτίθεται ότι έστραγγαλίσθη η κυ-ρία Κάτοπουλ, ο άνδρας της παρεσύρ-θη στο δρόμο από ένα καμión κι' έ-μεινε στον τόπο. Στην άρχή, νομίζε-ται ότι δολοφόνος της ήταν ο άνδρας της, ο όποιος είχε λόγους να μην τη χωνεύη. Διάφορα, όμως, περιστατικά κλονίζουν αυτή την έκδοχή.

70Ν

Εψιξε στο συρτάρι του και βρήκε τας καταθέσεις της Βέθθας και της Άλίκης για τον άγνωστο με την όμπρέλλα. Ο Γκνύ συνω-φρονώθη.

— "Ωστε, σαν να λέμε, ύποπτεύεσθε τον φίλο μου... έχω ύποχρέωση να τον ύπερασπισθώ... αν άνακαλύψω αυτή την μυστηριώδη άγνωστη και βεβαίωση την ιστορία του Σάρπ, θα παραδεχθήτε ότι πέσατε έξω;

— Θα κάνουμε κάτι καλύτερο, αγαπη-τέ μου Κέννεντυ. Θα σ' εύχαριστήσουμε, γιατί θα μάς βγάλλ από μιάν άβεσβαιο-τητα... θα πεισθοίμε ότι ο φίλος σου είδε πράγματι τη θεία του στας έξ.

— "Ωραία. Έν τοιαύτη περιπτώσει, βοήθησέ με να συντάξουμε την άγγελία, που θα κατ.νωρίσουμε στις έφημερίδες, είπε ο Κέννεντυ.

— Ο Μόρντεν πήρε την πέννα κι' έγρα-ψε αυτή την άγγελία:

«Η κυρία που έχασε το άπόγευμα της 8ης Νοεμβρίου το πόρτ-μοναί της μέ-σα στο λεωφορείο και η όποια έπέτρεψε σ' έναν κύριον να της πληρώση το εισι-τήριο και να τη συνοδεύση μέχρι την πόρτα του σπιτιού της. παρακαλείται ν' άπάντηση στην έξή; διεύθυνσι: I. X. Γραμματοθύρις 505».

— Όταν ο Κέννεντυ βγήκε από το γρα-φείο του Μόρντεν, διεσταυρώθη με τον έπιθεωρητή Φόστερ, ο όποιος ζητούσε να βοη έπειγόντως τον άρχιεπιθεωρητή Μπέμκετ.

— Τον βρήκε στο γραφείο του και τουπέ-κάτι που τον άνεστάτωσε:

— Μέσα στο γραμματοκιβώτιο της πόρτας του Κάτοπουλ βρήκα αυτό έδώ, είπε.

Κι' έβγαλε έναν φάκελλο, άσφραγι-

στο, μέσα στον όποιον ήταν το γραμμα-τίο του "Αρθουρ Χάρρις, που είχε κλα-πή από το συρτάρι του τοκογλύφου!

— Έκείνος που το έκλεψε, φοβήθηκε, καθώς φαίνεται και το έπέστρεψε, είπε ο Φόστερ. Λέτε να είναι ο ίδιος Χάρ-ρις;

— Δεν ξέρω, είπε ο Μπέμκετ. Καλ-λίτερα να ζητήσουμε τη γνώμη του Μόρ-ντεν.

— Ο Μόρντεν εξέτασε τον φάκελλο—ένα φάκελλο της πεντάρας—και είπε:

— "Αργότερα ο φάκελλος αυτός ίσως να παίξη κάποιον ρόλο. Έκείνο που προ-έχει, είναι να προσδιορίσουμε την ώρα του έμμελλους. Πρέπει να εξετάσουμε πάλι όλες τις άντιφατικές καταθέσεις που έχουμε συγκεντρώσει και κατόπιν να συνεχίσουμε τις έρευνές μας. Είσαι βέ-βαιος, Φόστερ, ότι ο γέρο-Κρόνιν είπε την άλήθεια;

— Δεν φαντάζομαι να λέγη ψέμματα.

— Πρέπει, όμως, να λάβουμε ύπ' ό-ψιν ότι έχουμε να κάνουμε μ' έναν άλ-κοολικό... Οι άνθρωποι του είδους αυ-τού δεν έχουν πλήρη συνείδησι του γρόνου και της ώρας... Πρέπει να μά-θουμε από τους γείτονάς του ποιά ώρα βγήκε από το έργοστάσιό του το άπόγευ-μα της Τρίτης και αν τον συνήτησε κα-νείς στο δρόμο.

— Θα στείλω τον Ρίτσαρντσον, είπε ο Φόστερ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον

Η κυρία με την όμπρέλλα

Το πρωί της επάύριον, ο Κέννεντυ έ-λάμβανε το έξης γράμμα:

«Αγαπητέ κύριε, Σήμερα το πρωί έδιάβασα στην έφημε-ρίδα την άγγελία σας και απεύω να σας γνωρίσω ότι είμαι η κυρία του λεωφορείου που είχατε την καλωσύνη να της πληρώσετε το εισιτήριο. Στενο-χωρήθηκα πολύ που θιαν έπέστρεψα στο διαμέρισμά μου δεν σας βρήκα. Είχα βγή έξω για μια μικρή δουλειά και χω-ρίς να το θέλω, άργοπόρησα. Τι γνώμη άραγε σνηματίσατε για μένα; Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, να με συγχωρήσετε και να με αφήσετε να σας εξηγήσω τους λόγους που με άνάγκασαν να σας αφή-σω τόσο ώρα μόνάχον στο διαμέρισμά μου. Αν ένετε την καλωσύνη, έλατε στο σπίτι μου, όπου θανάστε και την όμ-πρέλλα σας. Θα σάς περιμένο αείρο. Μένω στο "Έσσεξ Μάνσιονς, "Ησικά-στλ-Στρήτ, αριθμός 9.

Μύρτλ Τζόνς»

Χωρίς να χάση καιρό ο Κέννεντυ, πήρε το γράμμα - κι' έτρεξε στον Μόρ-ντεν.

— Τη βρήκα τη γυναίκα! φώναξε θριαμβευτικά, μόλις μπήκε στο γραφείο του αστυνομικού.

— Ποιά γυναίκα;

— Τη γυναίκα του λεωφορείου, τη σειρήνα που έσαγήνευσε τον Μικαέλ Σάοπ, το θύμα σας! Νά το γράμμα που έλαβα σήμερα το πρωί.

— Ο Μόρντεν έδιάβασε το γράμμα γε-λως.

— "Ωραία, είπε. Ο Σάρπ μάς είχε πη την άλήθεια. Μπορώ να κρατήσω αυτό το γράμμα;

— "Οχι άκόμη. Δεν είδα την κυρία. Ήλθα να σε πάρω να πάμε μαζί.

— Τι με θέλεις έμένα; Έγώ πνίγο-μαι από δουλειά. Πήγαινε σ' και σε λί-γο θα σου στείλω τον Φόστερ. Τον γνω-ρίζεις, είναι εκείνος που ήλθε στο σπίτι σου κι' εξέτασε την μνηστή του φίλου σου.

— Ο Γκνύ πήρε ένα ταξί και τράβηξε για την "Ησκάστλ Στρήτ. Χτύπησε στην πόρτα του διαμερίσματος και του άνοιξε με ύψη έθουκή ψυχρότητας.

— Με συγχωρείτε, κυρία μου, είπε ο Γκνύ με εύγένεια. Ο φίλος μου έλαβε το γράμμα σας, σχετικώς με την όμπρέλ-λα. Έπειδή, όμως, δεν μπορούσε να έλ-θι, με παρακάλεσε να σας έπισκεφθώ ένώ.

— Η συστοιγνομία της κυρίας άλλάξε με μιάς.

— Περάστε, λοιπόν, μέσα, είπε με πρόσκλησι.

Και μόλις ο Γκνύ κάθισε σ' ένα κομψό φωτέϊν του ύπερμοντέρνου σαλονιού:

— Σας διηγήθηκα ο φίλος σας την πε-ριπέτειά μου; ρώτησε η κυρία Τζόνς. Τον έφερα έδώ για να γνωρίση και τον σύζυγό μου, άλλ' ο σύζυγός μου δεν βρισκότανε στο σπίτι.

— Άναστέναξε και προσέθεσε:

— "Ω! Αν έξερατε τί τραγωδία! "Ο-ταν έπέστρεψα έδώ μέσα και είδα ότι ο φίλος σας είχε φύγει, στενοχωρήθηκα τρομερά... Φαντάζομαι τί κακή γνώμη θα έσηματίσε για μένα...

— Δεν έχετε δίκιο, κυρία, να φαντά-ζεσθε τέτοια πράγματα... ο φίλος μου κατάλαβε ότι ήσασταν άποσπολημένη και...

— Θα ήθελα τόσο να τον ξαναδώ, ψιθύρισε η κ. Τζόνς. Είναι πρώτης τά-ξεως τέλντλεμαν... βέσος θαλασσινός... Ξέρετε γιατί δεν βρήκα τον άνδρα μου, όταν ήλθαμε έδώ με τον φίλο σας;... Άλλά πως να το ξέρετε!... Λοιπόν:

Μύρτλ Τζόνς»

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

Στο επάνω πάτωμα μένει μια πρόστυχη, που είχα καταλάβει ότι γλυκοκίταζε τον άνδρα μου... 'Αφρα, στον φίλο σας να περιμένω μέσα σ' αυτό το σαλόνι κι' ανέβηκα επάνω να ιδώ απ'όπου ή παλιν-γυνίκα αυτή είχε παρασύρει τον σύζυγό μου... Χτύπησα την πόρτα και ποιος νομίζετε ότι μου άνοιξε; 'Ο άντρας μου! Και με τί περιβολή! Ντρεπόμαι να σας πω, σε τί χάλια τον βρήκα... 'Εμπήξα τις φωνές, άπασα τη θρωμο-γυνίκα από τα μαλλιά, δημιουργήσα μια τρομερή φασαρία και στο τέλος ανέ-θεσα στο δικηγόρο μου να έγειρει άγω-γή διαζυγίου. Καταλαβαίνετε τώρα για-τί έγκατέλειπα τον φίλο σας;

— Σας καταλαβαίνω, κυρία μου, είπε ο Κέννεντυ μ' επίσημο ύφος. Τη στιγμή εκείνη άκουσθαισε το κου-δούνι της πόρτας. 'Η κυρία Τζόνς έγι-νε κατάνυκτο.

— 'Αλλοίμονο! είπε. 'Αν είχε ο ντέτε-κτιβ πού έβαλε ο άνδρας μου για να με παρακολουθή. Πως θ' έξηγήσω την πα-ρουσία σας στο σπίτι μου;

— Σταθήτε να δω εγώ, πους είναι, είπε ο Κέννεντυ, βέβαιος ότι ο έπισκέ-πτης δεν ήταν άλλος από τον έπιθεωρη-τή Φόστερ. 'Όπως και συνέβαινε. Σε λίγο, οι δυο άνδρες έπέστρεφαν στο σαλόνι και ο Γκνύ άνήγγειλε θριαμβευτικά στην κ. Τζόνς, πού είχε γίνει λευκή σαν το πα-νί:

— Σας φέρνω τον έπιθεωρητή Φό-στερ κυρία Τζόνς. Είναι από τους κα-λότερους μου φίλους και δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτε. 'Ο κ. Φόστερ ήλθε να σας γνωρίσει για να βεβαιωθεί ότι ή ί-στορία του λεωορρέου είναι αληθινή. Απομύνησα να σας πω ότι ο φίλος μου πού σας είχε πληρώσει το εισιτήριο, έ-χει πάλι ως μέλος σε μια σοβαροτά-τη υπόθεση, για να καταθέσει πού βρι-σκότανε το θανάτου της κοριτσάρας εκείνης Τρίτης. Δηνήθηκε την ιστορία του λε-ωορρέου και τη συνάντησή σας, αλλά κανείς δεν ήθελε να τον πιστέψει. Θά-σας παρακαλέσω, λοιπόν, να βεβαιώσε-τε στην κ. Φόστερ ότι ο φίλος μου είχε την αλήθεια.

— 'Η κ. Τζόνς χαμογέλασε και είπε: — Δεν θάθελα να παρουσιάσω ως μάρτυρα σε μια τέτοια υπόθεση... ή θέση μου είναι πού λέπει αυτή τη στιγμή, λόγω του δικηγόρου...

— Σας βεβαιώ, είπε ο Φόστερ, ότι αυτό που είπα πού ήθελε να είναι άκατά-και δεν θα κληθεί στο δικαστήριο... Τό θανάτο σας δεν θα μνημονεύει καθό-λου. Πού τ'ά σκεπτόμαι του λεωορρέου είχατε συναντήσει τον κ. Σάρπ άλλη φορά;

— Ποτέ.

— Από κείνη τη μέρα τον ξανα-είδατε;

— Όχι. 'Ηλθα να τον ιδώ σήμε-ρα, κατόπιν της έπιστολής πού του έ-στειλα. Αλλά αντί γι' αυτόν, ήλθε ο κύ-ριος Κέννεντυ.

— Μπορώ να δω την όμπρέλλα πού έβγαλε εγώ ο κ. Σάρπ.

— 'Η κυρία Τζόνς ήλθε να τη δεί-ξει. Κατά το δικαστήριο της πύλης άπου-σίασε ο κ. Γκνύ στον Φόστερ.

— 'Ηλθετε έγκαιρα, 'Εμινδύνει να μην έρθει έπί ποινή!

— 'Ο Φόστερ χαμογέλασε, δεν είπα τί-ποτε και πήγα στην όμπρέλλα πού έφερε ή κ. Τζόνς. 'Ο Γκνύ έξελήλυθε από τη λε-ωορρέα έξέχασε πού έβγαλε ο Φόστερ

πάνω στην όμπρέλλα. 'Αλλ' ο αστυνομι-κός είχε δικήν. Στην άσημνια λαβή ή-ταν χαραγμένα τα αρχικά του όνόματος του Σάρπ.

— Σας εύχαριστώ πολύ, κυρία, είπε τέλος κι' έφυγε.

— Έξω από την πόρτα περίμενε τον Γκνύ, ο όποιος δεν έσβόδανε να βγί.

— 'Ανέβηκα μαζί σ' ένα ταξί και πή-γαυ στο αστυνομικό τμήμα του Μάρσ-λεμπτον.

— Πιστεύω, είπε ο Γκνύ, ότι τώρα θα έχετε πειστή για την ειλικρίνεια του φί-λου μου Σάρπ.

— Είμαι άπολύτως βέβαιος ότι είδε τη θεία του στας έξ...

Αυτά ήταν τα μόνα λόγια πού μόρε-σε ν' ήλθε ο Κέννεντυ από τον ά-στυνομικό. 'Ο Φόστερ κατέβηκε στο τμήμα κι' ο Γκνύ έσυνέχισε με το ταξί το δρόμο του πού στο σπίτι, όπου τον περίμενε ένα γυνίκα; ο Σάρπ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Και πάλιν ο Κρόνιν

Τό μεσημέρι της επαύριον, ο Φόστερ παρέδιδε στον ποιστάμενό του Μπέρ-κετ μίαν άναφορά, δια της όποιας έβε-τεν έκτο- πάσης ύποψίας τον άνθυπο-πύλο-χο Σάρπ, άπογραμίζων το γεγο-νός ότι ο έν λόγω άνωματίας είχε έ-δη ότι ή θεία του μετά έξ. 'Ο Μπέρκετ πού έβλεπε να καταπίπτει ή θωρία του δέχεται την άναφορά με μεγάλη δυσθυ-μία. Τη διάβασε, την ξαναδιάβασε και είπε:

— Πώς να ήλθε τον Μόρντεν...

— 'Ο Μόρντεν έξεφράσθη άμέσως ύπερ του Γκνύ.

— Μπα! είπε. 'Ο άνθρωπος αυτός μάς είπα την αλήθεια.

— 'Ο Μπέρκετ εξέφρασε κάποιον διστα-γμό:

— Δεν ξέρουμε, όμως, είπε, αν είδε πράγματι τη θεία του στο δρόμο, ή νο-μίζει ότι την είδε...

— Πάντως προχωρούμε κάπως, άγα-πητέ μου Μπέρκετ, είπε ο Μόρντεν.

— Έπειτα, σιγά σιγά πρὸς τον Φόστερ, — Πρέπει να δοίμε άποσδήποτε τον Κρόνιν και να τον αναγκάσουμε να μι-λήσει. Γιατί ο άνθρωπος αυτός έμμένει ότι το έγκλημα έγινε κατά τας πέντε;

— Οί στείλω τον Ρίτσαρντσον, είπε ο Φόστερ να τον βρή.

— Τον Ρίτσαρντσον; έκείνον τον ά-στυφύλακα της τοσιτίας; 'Αλήθεια πώς πάει ο προστατούμενός μας;

— Πολύ καλά, είπε ο Φόστερ. Τό παιδί αυτό θα προσδεύσει.

— Αυτό μ' εύχαριστεί, είπε ο Μόρ-ντεν. 'Αν τ'ά καταφέρει καλά σ' αυτή την υπόθεση, θα τον πρόνομε όριστικώς στην ύποψία καταδιώξεως. Στείλε τον τώρα να βρή τον Κρόνιν και τηλεφώ-νησε πού είχα μάθει τί θα σας πη αυτός ο άλκοολικός.

— 22 —

— 'Ο Ρίτσαρντσον είχε περάσει όλο του το πρωί για την άνακάλυψη του άγνώ-στου με την όμπρέλλα. Κι' άρχισε από το σπίτι του 'Αρθουρ Χάρρις, όπου βρήκε τον μαίτρο ντ' ότέλ, κορδωμένο όπως πάντοτε μέσα στο άψογο φράκο του.

— Δεν θα σας άπασχολήσω πολύ, του

είπε ο νέος χαμογελώντας. 'Ηλθα να μάθω αν ο νεαρός σας κύριος είχε πά-ρει μαζί του όμπρέλλα, τη μέρα πού πή-νε με το αυτοκίνητό του στο Σάρρεν και άνέτρεφε κάποιον ποδηλατιστή.

— 'Ακόμα αυτή ή υπόθεση; ερώτησε ο μαίτρο ντ' ότέλ. 'Ενόμιζα πώς είχε τακτοποιηθή...

— 'Όπως όποτε, μπορώ να σας πω ότι δεν είχε όμπρέλλα.

— Είσατε βέβαιος;

— 'Απολύτως. Θυμάμαι ότι την ώρα πού ήντο γιά να πάη στο γραφείο, του είπα ότι ο καιρός ήταν άσχημος και θά-πρεπε να πάρει την όμπρέλλα του. 'Αδεν είναι άνάγκη, μου είπε. Τό γραφείο δεν είναι μακριά. 'Εξ άλλου, ο κ. 'Αρθουρ άπεχθάνεται την όμπρέλλα και δεν την παίρνει ποτέ μαζί του...

— Μπορείτε να μου κάνετε και μίαν άλλη γαρί; είπε ο Ρίτσαρντσον... Θά ή-θελα να μου δίνετε μερικά δείγματα φα-κέλλων, από αυτά πού χρησιμοποιεί ο κύριος σας στο γραφείο του.

— Οί έπιθυμίες των άστυνομικών είναι πάντοτε παράξενες. Μετά την όμπρέλλα, ο κ. Χάρρις;

— 'Ο κ. Χάρρις ντ' ότέλ ανέβηκε στο γρα-φείο κι' σε λίγο επέστρεψε με καμιά δεκαριά χαρτοφύλακες, διαφόρου ποί-ο-υ, πού ήσαν έτοιμα.

— 'Ο Ρίτσαρντσον δι-άλεξε το πιο πρόστυχο, έκείνο πού έ-μεινε κάτω με τον σάκελλο πού βρέ-θηκε στο γραφείο του Κρόνιν, εύνοήσθησε τον μαίτρο ντ' ότέλ κι' έ-φυγε.

— Σε λίγο έμπηκε στο γραφείο του Φό-στερ, όπου ο ποιστάμενός του συνμι-λούσε με τον Χέρμπερτ Ρίς.

— Καίως τον Ρίτσαρντσον, είπε ο Φόστερ. Γνωρίζεις, βέβαια, τον κ. Ρίς, τον άνθρωπο πού μακαρίτου Κάσπουλ, δεν είναι καθόλου εύχαριστήμενος από την πράξη των άνταρτών και θέλει να μάς βλάψει, να διαλευκάνουμε το μυστήριο της δολοφονίας.

— Τον γνωρίζω πολύ καλά τον κύ-ριο, είπε ο Ρίτσαρντσον, δίνοντας το χέρι του στον Χέρμπερτ Ρίς.

— 'Ο Φόστερ είπε:

— Και πώς θα σας βοηθήσετε, κύριε Ρίς; Έχετε να μάς δώσετε καμιά και-νούργια διαφωτιστική πληροφορία;

— 'Οχι άκόμη, αλλά νομίζω πώς ή άστυνομία θα έπρεπε να είχε ανακαλύ-ψει τον δολοφόνο. Θά ήθελα πολύ να τελείωνε αυτή ή υπόθεση, κατά τον έ-να ή τον άλλο τρόπο... Την ίδια έπι-θυμία έχει και ο συμβολαιογράφος του θείου μου, ο όποιος δεν μπορεί να κά-νει τίποτε, αν δεν του δώση τη σχετι-κή έξοχα ή άστυνομία... και ή άστυνο-μία δεν φαίνεται και πολύ διασπλη...

— Έπειτα είναι τό ρευστό γρήμια πού βρι-σκότανε στο συστάρι του θείου μου... δεν μπορούμε να ξέρουμε τίποτε γι' αυ-τά το μεροτή. 'Αν τάκλειψε κανείς;

— 'Η άστυνομία έλαβε τα μέτρα της έγκαίρας, κύριε Ρίς, είπε ο Φόστερ. 'Ότι βρέθηκε μέσα στο συστάρι του γραφείου του θείου σας, τα μεταφέρα-με στο τμήμα και τό σφραγίσουμε.

— Πολύ όρεσία. Μέσα στο κατάστημα όμως, υπάρχουν πέντε αξίες, άργαίες πολύτιμες σόφρες, χίλια δυο πράγμα-τα, πού ο κ. 'Αρταστρέφης ή σκόννη και ή ήγροσία. Π έπει να ληφθή κάποια πρόνοια γι' αυτά τα πράγματα... Είμαι διατεθειμένος να σας βοηθήσω για να πρ-οσέχετε αυτή ή υπόθεση, πού φαίνε-ται ότι αποτελεσματώθηκε.

— Δεν έχετε δικήν, κύριε Ρίς, είπε ο Φόστερ. Κάνουμε, όστι υπορούνε για να διαλευκάνουμε το μυστήριο της ύπο-ψίας Κίτσπουλ και σας βεβαιώ ότι μόλις νομίσουμε ότι μπορείτε να μάς βοηθήτε γρήγορα, θα καταργήσουμε στα φ-ό-να σας.

— 'Η ειρωνεία σιωπήθηκε. 'Ο Φόστερ

έναπαυσε τον τόνο του αστυνομικού:

— Πρίν όμως, φύγατε, θά ήθελα να μάς δίνετε μερικές πληροφορίες για τις έ-ξοχες και τις κινήσεις του θείου σας, πρὸ του δυστυχήματος.

— Μά σας τ'ά έχω πη όλα... Είχα ειν-τε πού, για να πάμε στο σπίτι του Χάρρις, στην Ουίγκμορ Στρήτ.

— Πότε το είχε άποφασίσει αυτό το ραντεβού μαζί σας;

— Τό έ-ξοχα, είπα, κατά τας ένδεκα... Θά άνταμώνουμε στη γω-νία της πλατείας Πόρτλαν και της Ου-ίγκμορ Στρήτ, για να πάμε μαζί στο Χάρρις.

— Ποιά ώρα έπρόκειτο να συναντη-θήτε;

— Μου είχε πη για τις πέντε μισή... αλλά ο θείος μου δεν ήταν ποτέ άκριβής στα ραντεβού του και σκέφθηκα να πάω γιά τον πάρο από τό κατάστημα. 'Εξ άλλου, σκέφθηκα ότι πιθανόν ο 'Αρθουρ Χάρρις να είχε κινώνσει εν τώ μεταξυ-τό χρόνος του και να έματαιώνετο ή με-ταβίβησής μας στο σπίτι του... 'Επ'ηγα λοιπόν, στο κατάστημα των θείων μου, αλλά τό βρήκα κλειστό... 'Επέστρεψα στη γωνία της Ουίγκμορ Στρήτ και πε-ρίμενα.

— Κάνετε βόλτες έξω από τό σπίτι;

— Ναί και μάλιστα μ' ένα φοιχτόν καιρό... έβρεχε άπελυστικά.

— Δεν σκεφθήκατε να ρωτήσετε μή-πως ο θείος σας θρισκότανε μέσα στο σπίτι;

— 'Ο Χέρμπερτ Ρίς έγέλασε.

— Για να με διώξουν με τις κλω-ταίες;

— Πότε πάλι άλλη φορά στο σπίτι του κ. Χάρρις;

— Ποτέ!... 'Ο θείος μου άσχολείτο μόνος του με τις ύποψίες αυτού του είδους... έχω δει την ιδέα ότι θ' ήνθα ήλθε ποτέ στο σπίτι αυτό. Μάλλον ο 'Αρθουρ έρ-χότανε στο κατάστημά του.

— Την ώρα πού περιμένα-τε δεν είδατε να μη ή ή να βγή ή θεία από τό σπίτι;

— 'Οχι. Δεν είδα κανένα. Ούτε μια γατα.

— Στεκόσασταν στο πεζοδό-μιο του σπιτιού ή αντίκρυ;

— Στο πεζοδρόμιο του σπι-τιού.

— Σταθήτε μια στιγμή... Τό σπίτι αυτό είναι κοντά στη διασταύρωσι με την 'Οξ-φορν Στρήτ;

— 'Ακριβώς.

— Σας εύχαριστώ...

Και ο Φόστερ αινιγματι-κός, έδωσε το χέρι του στον Χέρμπερτ Ρίς. 'Ο τελευταίος σπρώχθηκε και είπε:

— Δεν θέλω ν' αναμειχθώ σε δουλειές πού δεν με άφο-ρούν, κύριε έπιθεωρητά, αλ-λά σας παρακαλώ να προσέ-ξετε τό έξή; σημείο; Προ-σπαθήσατε να μάθετε τί έκανε ο Χάρρις εκείνη τη μέρα; Κατά τη γνώμη μου, ο νέος αυτός...

— 'Ο Φόστερ τον διέκοψε:

— Θά λάβω από σημειώσιν τα λόγια σας, κύριε Ρίς.

— 'Ο Ρίτσαρντσον άνοιξε την πόρτα για να φύγη ο Ρίς. Πρίν, όμως, φύγη, του έδει-ξε την όμπρέλλα του Φόστερ πού ήταν σε μια γωνία και τον ρώτησε:

— Δική σας είναι ή όμ-πρέλλα;

— 'Ο Ρίς άρχισε να γελάει.

— Είναι γυνίκα πολλά πού

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

έβγαζε να χρησιμοποιώ όμπρέλλα...

Μέλις έφυγε, ο έπιθεωρητής ρώτησε τον Ρίτσαρντσον:

— Θά σου κάνω μια παρατήρηση, φί-λε μου. 'Αν δεν βάλης κάποιο φρένο, θα καταντίσεις όμπρελλομανής...

— Δεν είχα σκοπο να τό δώσω την όμπρέλλα σας είτε ο Ρίτσαρντσον... ή-θελα να δω τί θα έκανε... 'Ο άγνωστος με την όμπρέλλα βρεσάνει διαρκώς τη σκέψη μου, σας τό όμολογώ... Πέφτω, όμως, διαρκώς σ' όλους τους Λονδέ-ζους πού έβασαν να χρησιμοποιούν όμ-πρέλλα... Αυτή τη στιγμή έρχομαι από τό σπίτι του Χάρρις... κι' αυτός έπίσης άγνοει τη χρήση της όμπρέλλας!

— Έβγαλε από την τσέπη του ένα φα-κέλλο.

— Νά ένας φακέλλος από αυτούς πού χρησιμοποιούν στο γραφείο του Χάρρις, είπε.

— Δεν είναι άνάγκη να δίνης τέτοια προσοχή σ' αυτό τό ζήτημα, είπε ο Φό-στερ. 'Ο άνθρωπος πού έπέστρεψε τό γραμμάτιο του Χάρρις, θα άγόρασε έναν πρόστυχο φακέλλο από τα κούσια του δρόμου... όσο για την όμπρέλλα, τό μό-νο πρόσωπο πού έπεσημάνθη με τέτοιο πράγμα, είναι ο Σάρπ, ο όποιος μάς έ-γνώρισε πώς είχε διαθέσει τις ώρες του κατά τό άπόγευμα της Τρίτης.

— 'Ο Ρίτσαρντσον έκανε μια κίνησι ά-ποθαρήσας.

— Τώρα πού έχουμε την απόδειξι ότι ο Κρόνιν είχε ψέμματα, δεν ξέρουμε ποιάν ώρα άκριβώς διεπράχθη τό έγ-

— Σε λίγο, ο Ρίτσαρντσον έφθανε στο Κίγκ Γκρός Ρόαντ. 'Ανέβηκε γρήγορα και χτύπησε στην πόρτα του Κρόνιν.

— 'Αλλά κανένας δεν άπαντού-σε από μέσα. 'Ο άστυνομι-κός ξαναχτύπησε. Τότε από την άντικρηνή πόρτα, πρόβα-λε τό κεφάλι της μιά γυναι-κα κοκοχτενισμένη και είπε:

— Μάταιος ο κόπος σας, κυρία. Δεν είναι κανείς μέ-σα.

— 'Ο κύριος Κρόνιν έ-φυγε;

— Είναι τρεις μέρες πού δεν τον είδα.

— Δεν είπα σε κανένα πού θα πήγαυ;

— 'Οχι. Έφυγε χωρίς να πη τίποτε και δεν ξαναγί-νε... Θέλατε να τού πη τί-ποτε;

— Ναί... ήθελα να τό ά-ναθέσω κάποια δουλειά... Ξέ-ρετε μήπως πού μπορώ να τον συναντήσω;

— Μονάχα στις ταβέρνες της συνοικίας! Είχε κάμπο-σα λεφτοδάνια όταν έφυγε.

— Έχει κανένα φίλο εδώ ταινύος;

— Κανένα. 'Ο κακομοίρης ζούσε σαν άγριος. Θάρρο-ν το μόνο πρόσωπο πού τό έλεγε καλμέρα.

— 'Οπότε είχε άνάγκη από σπέρ-τα ή από τίποτε άλλο, σε μένα κατέφευγε... Είναι πό-λύ περίεργος τύπος, έρεστε...

— Την τελευταία φορά πού τον είδα μου έήχησε μια πέννα πού ήν άπαισιον, αντί να μου την επιστρέψη, μου δι-ηγήθηκε μια περιεργή ίστο-ρία.

— Τί ιστορία; ρώτησε γε-λάοντας.

— Μου είπε ότι ή πέννα

— 'Ο έπιθεωρητής Φόστερ έζητάσε με προσοχή την όμπρέλλα.

που του είχα δανείσει τούφερο γούρι κι' ότι από τώρα και πέρα, θα ζούσε ξεγνοιαστώ, χωρίς να στενοχωριέται από λεφτά!...

— Παραμύθια! είπε ο αστυνομικός. Δεν ξέρω... κάποιος ήλθε και τον είδε.

— Άνδρες; Στοιχηματίζω ότι είναι κάποιος φίλος μου... Πώς ήταν;

— Ένας άντρας μετρίου αναστήματος με γεννάκι και γυαλιά.

— Νέος ή γέρος;

— Μου ζητάτε πολλά... δεν μου φαίνεται πώς είχε γκριζά μαλλιά.

— Ο Ρίτσαρντσον απειχρέθηκε την κακοντυμένη κυρία μ' ένα εγκάρδιο «ωρ-δουάρ» και άρχισε να κάνει τη βόλτα του στις ταβέρνες της συνοικίας. Σε μια απ' αυτές, του είπαν:

— Θά σάς πω κάτι περίεργο για τον Κρόνιν... ήλθε χθες το βράδυ, αφού κλείσαμε και ζήτησε να πιη... Του είπα ότι η ώρα ήταν περασμένη και δεν μπορούσα να τον ευχαριστήσω... Θά μ' έκο-θαν πρόστιμο. Τότε μου είπε: «Δεν μπο-ρείς να μου πωλήσεις μια μπιτίλια Τζίν; Θά την πάρω στο σπίτι μου». Αυτό το πράγμα πρώτη φορά συνέβη με τον Κρό-νιν. Ένω άλλοτε τον έβλεπα όλη τη μέ-ρα, τώρα έχει χαθεί κι' έρχεται σαν κλέ-φτης. Μήπως κρύβεται;

— Θά ήθελα να τον ιδώ, είπε ο Ρί-τσαρντσον.

— Έλατε άποψε, δέκα λεπτά πριν κλείσουμε.

— Ο Ρίτσαρντσον ακολούθησε τη συμ-βουλή του ταβερνιέρη, άλλ' ο Κρόνιν δεν εφάνηκε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

Οι δυο άνεψιοι

— Ο Γκό Κέννεντυ είχε φέρει για το γραφείο του, όταν ή υπηρέτρια ανήγ-γυιλε στη Νάν, κάποιον επισκέπτη.

— Ο κύριος αυτός θέλει να δει τον κ. Σάρπ. Λέγει ότι είναι εξάδελφός του.

— Η Νάν διάβασε το επισκεπτήριο του Χέρμπερτ Ρίχ και το ξανάβασε στην ύ-πηρέτρια.

— Πήγανέ το στον κ. Σάρπ, είπε.

— Ένα λεπτό αργότερα, ο Μικαέλ έ-σπευδε στο μπουντουάρ της Νάν.

— Τί σκεπτόσαι γι' αυτήν την επίσκε-ψη; τη ρώτησε. Δεν θέλω να τον δω. Δεν τού λέτε ότι έχω βγή; ξε;

— Η Νάν χαμογέλασε.

— Άν τού πούμε αυτό, αβριο θα εί-ναι και πάλι έδω. Τό καλλίτερο, κατά τη γνώμη μου, είναι να τον δεχτής άμέ-σως... να μάθεις τί θέλει...

— Ο Μικαέλ έδωσε μια βαστήχια και πήγε στο σαλόνι. Μόλις τον είδε ο Χέρ-μπερτ Ρίχ, τον πλησίασε με το πιό έν-κάρδιο ύψος του κόσμου και τού είπε:

— Πώς είσθε;... Χρόνια έχω να σάς δω...

— Ο Μικαέλ έκανε έναν ευγενικό μορ-φασμό. Ο άλλος εξηκολούθησε:

— Θά ήθελα να σάς έδωσα συχνά, ά-ναπητέ μου Μικαέλ, αλλά σεις λείπετε διαρκώς!... «Ω! Αυτοί οι θαλασσινοί!... Έπλ τέλουνε ξαναβροχιάστε... αλλά ή-πο ποίως θλιβεράς συνθήκες!... Ο καϊ-μένος ο θεός... ή καϊμένη ή θεία!... να πεθάνουν την ίδια μέρα!...

— Η φωνή του είχε τόνο θεατρικό. Ο Μικαέλ εφλέγετο από την επιθυμία να τον χαστουκίσει.

— Και τώρα, Μικαέλ, τα πράγματα έ-χουν μπερδευτή ως εκεί που δεν παίρ-νει... Η αστυνομία!... Οι άνθρωποι τού νόμου!... ο συμβολαιογράφος!... Ένας Θεός ξέρει πότε θα τελειώσουν αυτοί οι άνθρωποι και πότε θα λείψουν και τα δικιά μας βάσανα! Έμαθε το ποιε-

χόμενο της διαθήκης;

— Ο Μικαέλ δεν απάντησε.

— Η διαθήκη, Μικαέλ! Βάσω στοί-χημα ότι άγνοείς πώς έχουν τα πράγμα-τα!... Τό ουσιαστικό σημείον σ' όλη αυτή την υπόθεση, είναι ή εξακριβώσις τού ποιος από τούς δύο πέθανε πρώτος... «Ω! Μπορώ να σέ βεβαιώσω ότι κατ' άσσαν πιθανότητα θ' άποδειχθή ότι πρώ-τη πέθανε ή θεία Αιμιλία!...

— Ο Σάρπ εξακολουθούσε να σιωπά.

— Φυσικά, έσύ, Μικαέλ, θά προτιμού-σες να συνέβαινε τό αντίθετο, ύστερ' ά-πό αυτά που ξέρω... «Ω! Τά ξέρω όλα έγώ! Είσαι πεπεισμένος ότι πρώτος πέ-θανε ο θεός;

— Άλλ' ο Μικαέλ δεν έννοούσε ν' άνοι-ξη τό στόμα του. Ο Ρίχ άλλαξε καθίσμα και πήρε θέσι κοντά στα εξάδελφά του.

— Είμαι βέβαιος, Μικαέλ, ότι θά συμφωνήσης μαζί μου, για να μη φθάση ή υπόθεσις αυτή στα δικαστήρια... Άν καταφύγουμε στις πόρτες αυτές, ή μισή κληρονομία θά φαγωθή από τούς δικη-γόρους... ήλθα, λοιπόν, να σου κάνω μια έντιμη πρότασις.

— Ο Μικαέλ τον έκύτταξε κατάματα.

— Ο άλλος έξηκολούθησε:

— Ήλθα να σου προτείνω να μοιρά-σουμε την κληρονομία σαν άδελφία, σε δυό ίσα μέρη...

— Η χειρονομία της ευγνωμοσύνης που περιμενε ο Χέρμπερτ Ρίχ δεν ήλθε. Καί ή πεισματάδικη σιωπή τού Μικαέλ άρ-γισε να ηυγαίνει τον ένθουσιασμό του.

— Εξηκολούθησε ώστόσο:

— Πολλοί θά έλεγαν ότι είμαι τρελ-λός που κάνω μια τόσο γενναϊώδη προ-τάσις. Άλλ' αυτό άφορά μόνον έμένα. Είσαι εξάδελφός μου και μπορώ να κά-νω κάτι για σένα... Σέρεσι σε τί ποσόν άνέρχεται ή κληρονομία, Μικαέλ; Σε όγ-δόντα χιλιάδες λίρες!... Δεν είναι, λοι-πόν, σπουδαίο τό δώρο που σου κάνω;

— Σηκώθηκε, βάδισε λίγο μέσα στο σα-λόνι και ύστερα ξαναστάθηκε μπροστά στον πάντοτε άμίλητον άξιωματικόν τού

Ο ΚΑΟΥ-ΜΠΟΥ ΞΥΡΙΖΕΤΑΙ

— Και κύττα δώ, μη με κόψης, γιατί σε πιστόλια!

— Μην ανησυχήτε κύριε. Μόλις δω την πρώτη σταγόνα αίματος, θά σάς κόψω πέρα-πέρα το λαμό!...

ναυτικού.

— Μαντεύω τη σκέψη σου, Μικαέλ. Θά λές μέσα σου: «Έγώ δεν νοιώθω κα-θόλου από τέτοιον είδους ύποθέσεις, τί θέλει και με σκοτίζει αυτός ο άνθρω-πος; Πραγματικά, ένας θαλασσολύκος που ζή διαρκώς μέσα στο καράβι δεν έ-χει ιδέα από ό,τι συμβαίνει στη στε-ρηά... Ίσως μάλιστα και να φοβάσαι μή-πως σου στήνουν παγίδα... Λοιπόν, μάθε φίλε μου ότι έγώ παίζω πάντοτε με ά-νοιχτά χαρτιά... Πές μου με όλη σου την ελικρίνεια: Τί φοβάσαι;

— Δεν φοβάμαι τίποτε απόλύτως, εί-πε τέλος ο Μικαέλ. Διερωτώμαι, όμως, γιατί έλαβες αυτόν τον κόπο.

— «Ω! Αυτό είχες μόνον να μου πής; Ο Χέρμπερτ Ρίχ ξανακάθισε πλάι στον εξάδελφό του.

— Άφυσέ με να σου εξηγήσω πώς έ-χουν τα πράγματα... Δεν είμαι κανέναν παραδοπιστος... Άν είχα πολλά λεφτά, δεν θάξερα τί να τ' κάνω... Δεν έχω καθόλου άνάγκες... Μου άρκεί να ζώ ά-νετα... Σήμερα, ή τύχη μου δίνει μια κολοσσία περιουσία... άρκεί να γίνη μια μικρή διατύποισις και τ' λεφτά αυτά θά είναι όλα δικά μου... Για να γίνη, ό-μως, ή μικρή αυτή διατύποισις, θά χρει-ασθή να καταφύγω στα δικαστήρια... Ξέ-ρεις τί σημαίνει μια τέτοια δική... Δι-κηγόροι, χαρτόσημα, ένσημα, ένα πλήθος έξόδων που είναι άμιαρία να γίνουν. Σκέφθηκα, λοιπόν, ότι με τή δική σου συνκατάθεσι, ή δική θά άπετρέπετο και ή περιουσία θά έμενε άνέπαφη από τέ-τοιους φορολογικούς άκρωτηριασμούς... Δεν είναι καλλίτερα να τ' πάρης έσύ αυ-τά τ' χρήματα;... Η πρότασις μου είναι σαφής και ελικρινής. Θέλω να μοιρά-σουμε την κληρονομία άδελφικά.

— Και θέλεις ν' άποδεχθώ άμέσως την πρότασί σου; είπε ο Μικαέλ.

— Ο Ρίχ έσκισε στα γέλια.

— Άγαπητέ μου εξάδελφε, είπε, θέ-λω κάτι περισσώτερο. Δεν είναι νομίζω καιρός για δισταγμούς. Τέτοιες λαμπρές ευκαιρίες δεν τις αφήνει κανείς να φύγουν. Σε παρακαλώ να πάρης το κατέλλο σου και να πάμε άμέσως στο δικηγόρο μου, να μ' άσ συντάξη τό σχέδιο τού συμβολαίου διανομής της κληρονο-μίας. Θά πάμε κατόπιν σ' ένα συμβολαιογράφο και θά ύπογρά-ψουμε ένώπιον μαρτύρων. Έτσι, ο έκτελεστής της διαθήκης κ. Σέττλ δεν θά έχη καμμία αντίρρη-σι και θά μ' άσ παραδώση ή κλη-ρονομία τού θείου μας... Γελώ ά-πό τώρι, για τ' άμύτρα που θά κινή ο πονηρός αυτός γέρος... Έ-κεί που ήλπιζε να διαχειρίζεται την κληρονομία επί χρόνια και χρόνια... «Άνεις ότου βγή ή άπόφα-σις τού δικαστηρίου. Θά δη να τού ξεφωύγη τό πουλί μέσ' από τ' χέρια. Πάμε;

— Άλλ' ο Μικαέλ έπηρε σκυθρωπό ύφος.

— Μα γιατί δεν άπαντάς, Μι-καέλ; Χάνεις μια μεγάλη ευκαι-ρία. Δεν ξέρεις τί έκωλήξεις μπο-ρεί να μ' άσ παρουσιάση ή αύριον... Τά πράγματα προχωρούν πολύ πιό γρήγορα από ό,τι τ' φανταζόμα-στε... Είδα τον επιθεωρητή τού Μάρυλεμπον—τον βλέπω πολύ συ-χνά— και πιστεύω ότι άνεκάλυψε κάποιον σπουδαίο έχνος... Μη δι-στόλεις να δειγής την πρότασί μου... θά μετανιώσης... Άν αύριο ή άνάγκησις διαπιστώση ότι ή θεία σου, πέθανε πριν από τό θείο μου, οι 80 χιλιάδες θά γίνουν δικές μου και θά χτυπάς τό κεφάλι σου.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Μια ιστορία κι' ένα φίλμ

Ο ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΣΚΑΚΙΣΤΗΣ

Ο Γάλλος σκηνοθέτης Ζάν Ντρεβίλ έτοιμά-ζει τό γύρισμα ενός φίλμ, όπου φιλοδοξεί

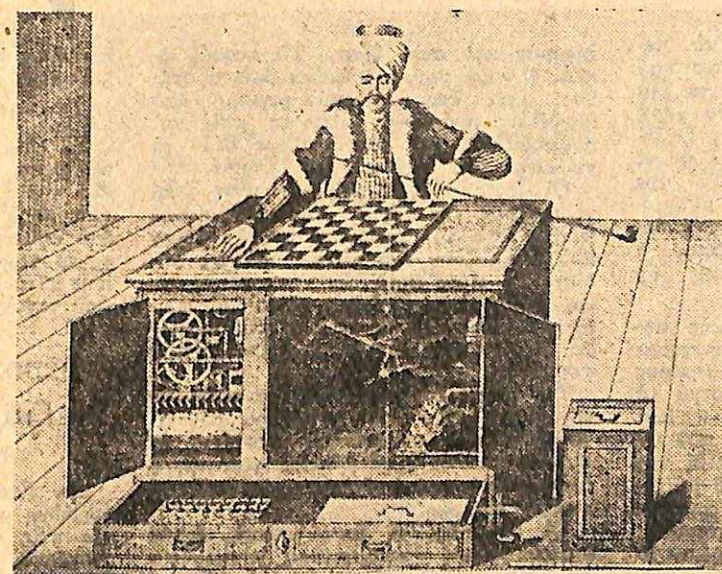
να ζωντανέψη την παράξενη φουσιονομία τού βαρώνου Βόλφγκαγκ ντε Κεμπελέν. Σύμβουλος επί των οικονο-μικών ύποθέσεων της αυτο-κρατείρας Μαρίας — Θηρε-σίας και διευθυντής των ά-λικών της Ούγγαρίας, ο βαρώνος ντε Κεμπελέν ή-συχολέιτο με πάθος εις την μελέτην της φυσικής και των μαθηματικών. Παρ' όλο τό βάρος των ύψηλών του καθηκόντων, αφιέρωνε τις έ-λάχιστες ώρες της αναπαύ-σεώς του στην κατασκευή καταπληκτικών αυτόματων. Καί, όπως λέγεται, κατόπιν μιας σχετικής συνομιλίας του με την Μαρία—Θηρεσία άνέλαβε να κατασκευάση έ-ναν αυτόματο σκακιστή, που έπέπρωτο ν' άπαθανά-τηση τό δυνάμει του

Τό άριστουργηματικό αυτό αυτόματο κατασκευάσθη μέσα σ' έξη μήνες!

Για τόν άψυχον, όμως, αυτόν παί-κτην τού σκακιού ύπάρχει και μια άλλη έκδοχή, την όποιαν και έξεμε-ταλλεύθη ο μυθιστοριογράφος Ντυ-πι—Μαζουέλ, επί τη βάσει τού μυθι-στορήματος τού όποιου και έγράφη τό σενάριο τού προαναφερθέντος φίλμ. Κατά την έκδοχην αυτήν, ο βαρώνος ντε Κεμπελέν κατασκεύασε τό αυτόματο του, μόνο και μόνο για να φυγαδεύση από τή Ρωσία έναν Πολωνόν άξιωματικό, καταδικασθέν-τα για πολιτικούς λόγους, δεινόν παίκτην τού ζατρίκιου και άνάτηρον κατ' άμφοτέρους τούς πόδας. Έπει-δή, όμως, ή λεπτομέρεια αυτή δεν εί-ναι καθόλου... φωτογενής, ο άξιωμα-τικός της υπό κατασκευήν ταινίας θά είναι γέρος, άκμαίος και ώραίος.

Ο αυτόματος σκακιστής τού βα-ρώνου ντε Κεμπελέν προκάλεσε την περιέργειαν όχι μόνον της Εύρώπης, αλλά και της Αμερικής. Μόλις έ-γνώσθη τό καταπληκτικό αυτό κατα-σκευάσμα, οι Αυστριακοί έχωρίσθη-σαν εις δύο αντίπαλα στρατόπεδα. Οι φίλοι τού βαρώνου δεν έπαυαν να έγκωμιάζουν τό δημιούργημά του. Οι σκεπτικιστάι, όμως, έλεγαν ότι έπρό-κειτο περί άπάτης τού χονδρότερου είδους.

Μεταξύ των θερμοτέρων ύποστηρι-κτών τού βαρώνου ήσαν ο Σάρπ — Γκοττλμπ ντε Βίντετς, αρχιδικαστής τού Πρεσβούργου και συγγραφέας πλείστων σπουδαίων Ιστορικών και φιλολογικών βιβλίων και ο Λουί Ντυ-πέν, ένας Γάλλος ποιητής, καθηγητής, διπλωμάτης, έκδότης των έργων τού Λάμπινις, πνεύμα περιέργον και ευ-ρυμαθέστατος. Η άλληλογραφία των δύο αυτών συγχρόνων τού βαρώνου ντε Κεμπελέν είναι πλουσιωτάτη σε λεπτομερείας για τόν περιφημον Σκα-κιστήν.

Ένας αυτόματος σκακιστής τού 18ου αιώνος.

Οι έπιστολές τού Σάρπ—Γκοττλμπ ντε Βίντετς εξέδόθησαν στα 1781 στη Βασιλεία, σ' ένα κομψότατο βιβλίο, στολισμένο με τρεις ώραιότατες γκρα-βούρες, σχεδιασμένες από τόν ίδιον τόν βαρώνο ντε Κεμπελέν. Οι γκρα-βούρες αυτές παριστάνουν τόν αυτό-ματο σκακιστή σε τρεις διάφορες πό-ζες και συνοδεύονται από τό έξης κείμενο: «Χάρης στις παρατιθέμενες εικόνες, όσοι δεν είχαν την ευτυχία σε μιάν από τις παράδοξες ιστορίες του, περιέγραψε έκτενώς την περίερ-γη αυτή άττραξιόν.

Ο βαρώνος ντε Κεμπελέν κρατού-σε ζηλότυπα τό μυστικό τού αυτόμα-του του. Κανένα από τις χιλιάδες των προσώπων που παρήλασαν πρό τού σκακιού δεν ύπόρεσε να τον ίδη με τό φως της ημέρας. Τό κοινό, έπη-ρεασμένο από τ' άπόφατα πειράμα-τα επί των μηχανικών δυνάμεων, άρ-χισε να πιστεύη ότι ο παίκτης τού σκακιού έρρύθμιζε τις κινήσεις του, αναλόγως ώρισμένων μηχανικών ρά-βδων, που τις έκρυβε έπιμελώς ο βα-ρώνος. Ο τελευταίος, όμως, διάψευ-σε όλες αυτές τις διαδόσεις κατά τόν πλέον κατηγορηματικόν τρόπον. Έ-ποθετήσε γύρω από τό αυτόματο λογυροτάτους μηχανήτας και άπέδειξε, ότι ή δύναμις των δεν έπηρεάζε τό παρόπαν τις κινήσεις τού άψύχου τέ-κνου του.

Στις 10 Σεπτεμβρίου 1783, ο κ. ντε Βίντετς έπεσκέφθη τόν βαρώνο ντε Κεμπελέν στο σπίτι του και έπαί-ξε με τόν αυτόματο σκακιστή μια παρτίδα, από την όποιαν έβγήκε... νικημένος! Κατά την περιγραφή που έδωσε αργότερα, τό αυτόματο εσήκω-νε άργά τό χέρι, τό διηύθυνε πρός τό πιόνι που έπρεπε να μεταθέση, τό με-τέφερε εκεί που έπρεπε και ύστερα άπέσυρε τό χέρι του και τό άκούμ-πούσε πάνω σ' ένα μαξιλαράκι. Τις ίδιες κινήσεις έκανε κι' όταν έπρόκει-το να θέση έκτός μάχης τό πιόνι τού αντίπαλου. Σε κάθε κίνησι, άκούγον-

ταν ο κρότος των τροχών που βρισκόντανε κάτω από τό τραπέζι, ένας κρότος που θύμιζε τ' ά μεγάλα έκ-κρεμή.

Η τύχη τού αυτόματου σκακιστού ύπηρεξε περιπε-τειώδης και τραγική. Την επάυριον της παρτίδας που έπαίξε με την Αυτοκράτει-ρα της Ρωσίας, ο βαρὼ-νος ντε Κεμπελέν τόν έπώ-λησε στο διευθυντή ενός Ιπ-ποδρομίου, όνόματι "Ανθω-να. Καί στο σημείο άκρι-βώς αυτό γεννιέται ο θρύ-λος που άναφέραμε και ά-νωτέρα, κατά τόν όποιον ο άνάτηρος άξιωματικός πε-ράσε τ' ά σύνορα της Ρω-σίας, κρυμμένος μέσα στο σώμα τού σκακιστού.

Ανεξάρτητως, όμως, τού αληθοῦς ή μη της ιστορίας αυτής, γεγονός είναι ότι ο Σκακιστής τού βαρώνου βρέθηκε ύστερ' από λίγον καιρό, στο Λονδίνο, όπου ο νέος κάτοχός του έ-κέρδισε τό κόσμου τ' ά λεπτά

Κατόπιν τόν άγόρασε κάποιος άλ-λος έπιχειρηματίας, όνόματι Μαίλ-τσελ, ο όποιος τόν έφερε στα 1783 στο Παρίσι, όπου τόν παρουσίασε ά-πό μια σκηνή που έστήσε στο Καφέ ντε Ρεζάνς. Οι Παρισιοί έμειναν έμ-βρόντητοι από τό παιγνίδι τού αυτό-ματου σκακιστού. Καί ο "Εδγαρ Πόε, σε μιάν από τις παράδοξες ιστορίες του, περιέγραψε έκτενώς την περίερ-γη αυτή άττραξιόν.

Ο Μαίλτσελ — άλλος παράξενος άνθρωπος αυτός, που πήρε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας για τό «μετρονόμο» που δεν έφευρε — άνεχώρησε στα 1826 για την Αμερική, παίρνοντας μαζί του, έκτός από τό σκακιστή και πό-λλες άλλες κομικές που τραγουδού-σαν καθώς και αυτόματα πουλιά, πε-ταλούδες, φίδια κλπ.

Μέσα σε δυό χρόνια, ο Μαίλτσελ έγινε εκατομμυριούχος. Σ' ένα δυός από τ' ά ταξίδια του, έμεινε στο δρό-μο. Τά σύνεργά του έπωλήθησαν στη δημοπρασία και ο αυτόματος σκακι-στής περιήλθε στον δόκτορα Μίτσελ, ο όποιος τόν προσέφερε εις τό Σι-νικόν Μουσείον. Στα 1854 μια τραμα-κτική πυρκαϊά κατέστρεψε όλα τ' ά εκθέματα τού μουσείου, μεταξύ των όποιων συγκατελέγετο και ο σκακι-στής. Τόν σκακιστήν αυτόν τώρα πρό-κειται να ξαναζωντανέψη ο σκηνοθέ-της Ζάν Ντρεβίλ, με την συνεργασία τού Κόνραντ Φάιτ (ως βαρώνου ντε Κεμπελέν), της Φρανσουά Ραζαί (ως Αικατερίνης της Β') και πολλών άλλων έκλεκτών ήθοποιών τού γαλλι-κού κινηματογράφου.

ΙΑ ΚΑΜΠΙΕ

Μητρικές καρδιές

Σε μια τελευταία εφημερίδα κάτω από την φωτογραφία ενός χαριτωμένου παιδιού, διάβασα την κάτωθι πληροφορία:

Κι αν να αποδόση το φως εις το διετές άνορακι της, το όποιον κατόπιν σοβαράς ασθενείας, είχε χάσει το ένα ματάκι του και έκινδυνευε να χάση και το άλλο, η μητέρα του κ. Ούλλιαμ Λαβέρτυ, από την Νέαν Υόρκην, προσέφερε προθύμως και τα δύο της μάτια. Την ένχειρησιν της μεταμοσεύσεως των υγιών αντί των άσθενών οφθαλμών, πρόκειται να κάνει ο οφθαλμολόγος της Νέας Υόρκης δρ Ραμόν Καστροβιέγο.

Τί ύπεροχο παράδειγμα μητρικής αφοσίωσης κλείνουν οι λίγες αυτές γραμμές! Φαντάζεσθε το δράμα της μητέρας αυτής που είδε να σβήνι σιγά-σιγά το φως του άρρωστου παιδιού της! Και μέσα στην σπαραχτική άπελπισία που θα την κυριεύε βλέποντας ότι το παιδί της κινδύνευε να τυφλωθί διότι, η μητρική καρδιά σκέφθηκε κάτι που μονάχα μια μητέρα μπορεί να το σκεφθεί:

Πρότεινε στον γιατρό να αφαιρέση τα δικά της μάτια για να τα δώση στο παιδί της.

Αισθάνεται κανείς μια συγκίνηση γεμάτη θαυμασμό για την μητέρα που δεν δίστασε καθόλου να προβί στην ήρωική αυτή πράξη με όλη την μεγαλειώδη απλότητα των ευγενικών ψυχών.

Και καταλαβαίνει κανείς ότι είχε δίκιο ο Ρισπέν όταν έγραφε στο περίφημο έκεινο ποίημά του ότι η μητρική—καρδιά την οποία είχε ξεριζώσει, τυφλός από έρωτα, ο γυιός της για να την πάη στην έρωμένη του να την φάη το σπυλί της,— όταν κυλίστηκε στο χώμα έπειδή γλύστρησε ο γυιός της κι έπεσε, τον ερώτησε άμέσως: «Μή χτύπησες, παιδάκι μου;» κι άκουσε να κλαίη...

Υπάρχουν, βέβαια στον κόσμο, άπειρες άγάτες... Και όμως καμιά, καμιά δεν μπορεί να είναι τόσο άπειρα, τόσο ανιδιοτελής, τόσο μεγάλη σαν την άγία της μάννας στο παιδί της...

Όλες οι άγάτες, στην σημερινή εποχή, αποβλέπουν σε άνταλλάγματα... Μονάχα η άγάπη της μητέρας έμεινε αναλλοίωτη ανάμεσα στους αιώνας.

Και η κ. Ούλλιαμ Λαβέρτυ της Νέας Υόρκης θυσιάσε το φως των ματιών της χάριν του παιδιού της με την ίδια ήρωική απλότητα με την οποία από τα παλιά χρόνια έως σήμερα, οι μητέρες όλου του κόσμου θυσιάζονται για τα παιδιά των...

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Άνοιξιάντικα μοντέλλα

Για τις ήλιόλουστες μέρες ή μόδα εύνοεί χρώματιστους χαρούμενους, φωτεινούς. Γι' αυτό βλέπουμε πολύ συχνά να συγκεντρώνονται στο ίδιο άνοιξιάντικο φόρεμα τα κίτρινα, τα μπλέ, τα πράσινα, τα κόκκινα, διαλεγμένα στους πιο ζωηρούς χρωματισμούς.

Οι κορδέλλες παίρνουν ένα σημαντικό ρόλο στις τελευταίες συλλογές. Γαρνίρουν συχνότατα τα φορέματα έμπριμέ σε χρώματα ανάλογα προς τα των σχεδίων του φόρεματός.

Ένα ωραίοτατο έμπριμέ φόρεμα από κρέπ ντέ σίν-μοντέλλο της Σανέλ—γαρνίζεται με πολύχρωμη κορδέλλα στο άμ-

πιεσάν και στην ζώνη. Το κορσάζ άπλό, έλαφρά σουρωτό έπάνω από το στήθος, έχει ένα άμπιεσάν ριγωτό από κορδέλλες πράσινες, κίτρινες μπλέ και πορτοκαλίες που ύπερθυμίζουν όλα τα χρώματα των σχεδίων του έμπριμέ.

Οι ίδιες κορδέλλες στην μέση ύπογραμμίζουν την τάγια και κατεβαίνουν έμπρός έως τον ποδόγυρο σε έξη άκρες που σχεδιάζουν ένα είδος κινήτης ποδιάς. Το είδος αυτό της γαρνιτούρας είναι έξίσου χαριτωμένο, φρέσκο και πρακτικό, γιατί γίνεται εύκολα και ταιριάζει σχεδόν στα περισσότερα άνοιξιάντικα φορέματα.

Τα τελευταία μοντέλλα ξαναφέρνουν τις μορφοποιήσεις στον ποδόγυρο των άπογευματινών φορεμάτων: φρεσόνια άπλά, κεντημένα ή με μάλλινα γαλόνια, ή ένκρουστασιόν από ύφανση φανταζή ή χονδρή γκιτού.

Οι ζακέτες, σε ίσια γραμμή, έχουν άπειρες τόσες νανιρισμένες με σιγήνια δίχρωμα που θυμίζουν λίγο την κοκετασία ώριμων στρατιωτικών στολών.

Για άμπρινι περιπτώσεις συνήθίζεται ένα μαντώ ή μπλορέ από άνοιξιάντικο ντό με ένα φόρεμα από λαιμά ή σκούρα δαντέλλα.

Νεωτερισμοί διάφοροι

ΓΑΝΤΙΑ

Είναι πολύ της μόδας τα γάντια με δάχτυλα...τετραγώνια. Γίνονται συχνά από δυο διαφορετικά δέρματα. Α. χ. τα δάχτυλα είναι από αντίλοιο βιολέτ ενώ το υπόλοιπο χέρι είναι από δέρμα του ίδιου χρώματος με χοντρές βελονιές όμοιόχρωμες.

Ωραία γάντια επίσης γίνονται από μεταξοτό σκουτέξιν άσσορι με το ντυμπλάρισμα του μαντώ από λαιμάς μαρίν.

Μπορείτε να μετατρέψετε μόνη σας τα συννητισμένα μαύρα γάντια σας προσθέτοντας ένα μεταξοτό «ρωμά» στο χρώμα της γαρνιτούρας του φορεματός σας. Θα το ράψετε έπάνω στο γάντι σας με χρωματιστές βελονιές.

ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Με τις πιο άμπρινι τουαλέτες ξαναβλέπουμε τα σκουλαρίκια: Μικρά λουλουδάκια από σμάλτο, μικρά πουλιά και διάφορα άλλα σχέδια.

Είναι πολύ πρωτότυπο να φορήτε δύο σκουλαρίκια σε διαφορετικό χρώμα ή μέταλλο το καθένα. Π. χ. ένα σκουλαρίκι από λευκό μέταλλο και άλλο από χρυσό.

ΤΣΑΝΤΕΣ

Οι τσάντες γίνονται σε σχήμα τετραγώνου. Το στρογγυλό σχέδιο έπαισε πιά να είναι της μόδας.

Τα τελευταία μοντέλλα τσαντών είναι τετραγώνια χωρίς «χερούλι» από ωραίο δέρμα (άντιλόπη, μπέξ κ.λ.π.) και έχουν ως μορφοποιή μια ή τρεις γραμμές βελονιές σε αντίθετο χρωματισμό.

ΓΚΙΡΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙΑ

Μικρά πολύχρωμα λουλουδάκια γαρνίρουν τ' άνοιξιάντικα καπέλλα. Στο ρεβέρ της ζακέτας επανέχεται ή κοκκαταρία αυτή ή ένα μπουκέτο από τα ίδια λου-

λουδάκια ή μ' ένα ίδιο άνθισμένο κολιέ γύρω από τον λαιμό.

ΚΛΙΠΣ

Το κλίπ που τοποθετείται στην ζακέτα πρέπει να είναι άσσορι με την μπουκλα του καπέλλου. Έτσι λ.χ. μια τόκα από κορδέλλα μαύρη έχει ένα κόσμημα από κρύσταλλο και σμαράγδι να συγκρατή το ντραπέ της. Ένα κλίπ άσσορι τοποθετείται στην ύψηλή τσέπη του κομψού ταγιέρ από ντό μαύρο.

—□□—

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να έπιτυχάνουν οι δεξιώσεις σας

Δεν είναι πολύ εύκολο πράγμα να κατορθώνη μια οικοδόποινα να έχη έπιτυχία στις συγκεντρώσεις της. Πολλοί έπισκέπται έρχονται για πρώτη φορά σ' ένα σπίτι κι ύστερα δεν... ξαναπατούν πιά το πόδι τους.

Αν έπιθυμήτε να γίνη το σαλόνι σας ένα ευάριστο κέντρο φιλολογικό ή κοσμικό, ιδού μερικά μυστικά:

Πρώτα-πρώτα ή συγκεντρώσεις πρέπει να είναι άρμονική. Μεταξύ των ανθρώπων γεννώνται συμπάθειες άνεξήγητες και ένστικτώδεις. Υπάρχουν όμως και άλλες που προκύπτουν από την σύμπτωση των γούστων, των ιδεών, της άνατροφής.

Γι' αυτό πρέπει να ξέρετε να έλέγετε τους καλεσμένους σας... μεταξύ των ανθρώπων που ξέρουν να μιλούν... και που ξέρουν ν' άκούουν. Έπιζητείτε τους ανθρώπους που έχουν μια ολαδήποτε άρμοδιότητα: βρίσκουν πάντοτε πολλά ένδιαφέροντα πράγματα να πούν. Άποφεύγετε όμως εκείνους που μονοπωλούν τον ρόλο του ήμιλητού: οι άλλοι χάνουν γρήγορα την ύπομνη των.

Μην προσκαλείτε πολιτικούς αντίπαλους ή ανθρώπους εύεξαιτους που παραφέρονται για την μια ή την άλλη μερίδα: δεν είναι άναγκα να μεταβληθί το σαλόνι σας σε πεδίο μάχης.

Μην προσκαλείτε ανθρώπους πολύ ταπεινής κοινωνικής θέσεως μαζί με κοσμικούς ανθρώπους: θα προκαλούσα κάποια στενοχώρια.

Φροντίζετε ναχετε πάντα στο σαλόνι σας μερικά κομψά γυναικες. Η γοητεία των και ή κομψότη των θα συντελέσει στην έπιτυχία της δεξιώσεώς σας.

Άποφεύγετε κατά κανόνα τους άπειροδούς, τους κουτοπολόηδες, εκείνους που κάνουν γκάφες κ.λ.π. Έπιζητείτε ανθρώπους ευγενικούς, εύχαριτους, εύθυμους, διακριτικούς.

Φροντίστε να διευθύνετε με τέχνη την συνομιλία! Φέρετε «έπ' άπαιτη» ένδιαφέρον θέμα και προσκαλέσετε τον καταλληλότερο ήμιλητή να το πραγματευθί.Μ' αυτό δεν έπεται ότι θα μακρηγορήσετε έπ' άπειρον πάνω στο ίδιο θέμα.

Πρέπει ν' άποφεύγετε τους παρατεταμένους μονολόγους, γιατί κάθε καλεσμένος πρέπει ν' άποσύρει εύχαριστήμενος από τον έαυτό του και από σας. Μην αφήνετε σε μια γωνία έναν άνθρωπο

ΤΗΝ ΠΥΝΑΪΚΑ

δειλό: θα μοιάζη σαν φτωχός συγγενής. Τοποθετήστε κοντά του ένα άξιαγάπητο και άγαθό πρόσωπο που θα ξέρη πως να του μιλήση και να του δώση θάρρος. Και σεις ή ίδια άποτείνετε του πότε-πότε τον λόγο, ζητώντας την γνώμη του.

Τα θέματα συζητήσεως μπορεί να είναι πάσης φύσεως κτός από εκείνα που μπορούν να προκαλέσουν σφοδρές διαφωνίες. Όταν βλέπετε την συζήτηση να παίρνη επικίνδυνο δρόμο, αλλάξτε το θέμα: εδώ θα δείξετε την έξυπνάδα σας.

Μπορείτε ωραίοτατα να παρακαλέσετε έναν από τους καλεσμένους σας να τραγουδήση ή άπαγγελή στίχους του, να διηγηθί κανένα ταξίδι του, ή πού τον όρεν φυσικά να αξίξη τον κόπο.

—□□—

Κουζίνα
ΛΟΥΚΟΥΜΑΔΕΣ ΜΕ
ΡΙΖΑΛΕΥΡΟ

Δόσεις: Παίρνομε ένα κεσέ ριζάλευρο, 2 κεσέδες νερό, λίγο αλάτι, ένα ποτηράκι ρακί και άνάλογο άλεύρι και λάδι.

Εκτέλεσις: Πρώτα βάζουμε σε μια κασαρόλα το ριζάλευρο, το νερό και το αλάτι και τα ψήνουμε στη φωτιά καλά. Κατόπιν κατεβάζουμε την κασαρόλα απ' τη φωτιά και ίαμα κρύωση βάζουμε το μίγμα σε μια λεκάνη και αρχίζουμε να το δουλεύουμε ριχνοντας σιγά-σιγά το άλεύρι, κι όταν το μίγμα γίνη μια πάστα άραιή, βάζουμε στη φωτιά το καζάνι με το λάδι και όταν το λάδι βράση με ένα κουταλάκι βρεμένο ριχνουμε μέσα από το ζυμάρι όταν δέ οι λουκουμάδες κοκκινίσουν καλά είναι έτοιμοι και σερβίρονται.

ΜΠΙΦΤΕΚΑΚΙΑ ΣΤΟΝ ΑΤΜΟ

Εκτέλεσις: Περγαίμε από την μηχανή του κρέατος καλό ψαχνό μοσχάρι και τοποθετούμε μέσα εις ένα πιάτο τρεις μεγάλους κεφτέδες χωρίς να τους άλευρώσωμε, βάζουμε σε καθένα απ' αυτούς ένα κομμάτι φρέσκο βούτυρο και τοποθετούμε το πιάτο έπάνω σε μια κασαρόλα που βράζει, να ψηθούν τα μπιφτεκάκια με τον άτμόν.

Έλπομόνησα να προσθέσω ότι το πιάτο θα το σκεπάσωμε καλά για να μη φεύγη διόλου άχνος και να μένη μέσα όλη ή ουσία.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τριχόπτωσης
(τελευταίον)

Στο σημερινό και τελευταίο σχετιό

άσθρον μου, θα σ'ς γράψω για την καθημερινή άπαιτη τακτική που πρέπει ν' άκολουθήτε για την έν γενέη υγιεινήν περιποίηση των μαλλιών σας.

Για την καθημερινή λοιπόν και άπαιτητή άπαλλαγή των μαλλιών από τις σκόνες και τα διάφορα παρτίστα που μαζεύονται και φολιάζουν, μέσα στις τριχες χρειάζεσθε μια ήμισήληρη βούρτσά και μια τσατσάρα. Άλλά τόσο η βούρτσα όσον και ή τσατσάρα πρέπει ν' ανή-

Δύο κομψά φορεματάκια για κορίτσια 14—17 ετών. Το πρώτο έχει ντεκούπ έμπρός και γαρνίρεται με διπλό γιαντά. Η φούστα καταλήγει σε πιέττα έμπρός στη μέση. Το άλλο έχει σουρωμένο κορσάζ και κατεβαστό γιαντά. Το φόρεμα συγκρατείται με μια ντεκούπ φούστα με νόχρωμη.

άτομικης γούσεως και όχι κοινή για όλη. Οι και με την βούρτσα των δοντιών. Ίδιως δε τα παιδιά σας ούδέποτε πρέπει να χρησιμοποιούν τις τσατσάρες και τις βούρτσες σας, γιατί στις περισσότερες περιπτώσεις ή παρατηρημένη πρόωγη τριχόπτωσης όφειλεται στην μετάδοση των διαφόρων παρτίστων από τις βούρτσες και τις χτένες. Για τα παιδιά σας ή υγιεινή των μαλλιών είναι άπλη: είναι ή άσπρη καθαριότης.

Στα παιδιά, αντίθετος προς τους μεγάλους—πρέπει να γίνεται τοιούτιστον με άφορά την έβδομάδα, ένα καλό λούσιμο των μαλλιών. Τα σαπούνια του κατραμιού είναι τα καλλίτερα και είναι κατάλληλα για κάθε ηλικία γιατί δεν έχουν μεγάλη άλκαλικότητα, που είναι κακή για τα μαλλιά. Η πίσσα του κατραμιού και τα παρτίστα της είναι τα καλλίτερα μέσα καθαρισμού των λεπιών της πιτυρίδας, άπο-ελούν δέ τα άποτελεσματικότερα όπλα έναντίον της.

Μετά το σαπούνισμα πρέπει να ξεπλένονται καλά τα μαλλιά μ' άσθονο νερό. Κατά την έφηβική όμως και πέραν ηλικία το συχνό λούσιμο της κεφαλής δεν είναι πολύ ωφέλιμο. Μία φορά κάθε 15 μέρες είναι άρκτό, εκτός αν το δέρμα της κεφαλής είναι πολύ λιπαρό και οι τριχες λαδώνουν. Οι συχνές πλύσεις με σαπούνια άποστεγνώνουν το τριχότο δέρμα της κεφαλής, και συνεπώς πρέπει να άποφεύγονται από όσους έχουν ξηρό το δέρμα της κεφαλής και να εκτελούνται μόνο από όσους έχουν λιπαρό, ως πολύ άποτελεσματικές για την έλάτωση της λιπαρότητος.

Πολλές φορές όμως ή υπέρεγκρισς είναι τόσο άφθονη, ώστε και παρ' όλα τα συχνά σαπούνισμα τα μαλλιά να φαίνονται λαδωμένα και να κολλούν. Τότε χρειάζεται και χρήσις συγχρόνως ειδικής φαρμακευτικής λουσιών για τον μετασισμό της λιπαρότητας, που σε λίγο παραελουσένη θα προκαλέση ραγάδια τριχόπτωση και τέλος την φαλάκρωση.

Οσ έφαρ ή μέγιστο δόση της κεφαλής για ν' άποφεύγεται τα συχνά λουίσματα να χρησιμοποιήτε για τον καθαρισμό της κεφαλής σας την κάτωθι λουσιό, που εκτός της καθαριστικής ιδιότητός της είναι συγχρόνως και τονωτική.

Savon noir rapé 30 gr.
Carbonate de soude 60 „
Essence de lavande 10 gouttes.

Να διαλύετε δυο κουταλιές της σούπας από το σάπονο αυτό μέσα σε ένα λίτρο πολύ ζεστό νερό. Άφου το άναπαράξετε καλά, τρίβετε μ' αυτό το κεφάλι σας και κατόπιν το σφουγγίζετε καλά και χτενίζεσθε.

Όταν τέλος τα μαλλιά σας είναι πολύ λεπτά και σπαταρισμένα ν' άποφεύγετε, μέχρις ότου ξανασιάζουν, τα πλύσιμα με σαπούνια.

Να μεταχειρίζεσθε το καθαρίσμα με τον κόπο το άγιο, όπως έπαινελεμμένος σας ένω γράφει, χτυπημένο καλά μέσα σ' ένα ποτήρι χλιαρό νερό. Άφου άφρίση, τότε με το μίγμα αυτό λούξετε τα μαλλιά σας κι ύστερα τα ξαγάξετε με άσθονο χλιαρό νερό.

Δερματολόγος ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ... KANNIBΑΛΟΙ

Οι νησι Τσάλκιτ, στον Ειρηνικό Ωκεανό... αλεπουδοτροφεία, όπως στην Αλάσκα και στον Καναδά, δηλ. επαύλεις, στις οποίες τρέφουν και καλλιεργούν αλεπούδες, τις οποίες κατόπι σκοτώνουν για να πάρουν τις προ-

βιές των που τόσες ωραίες κυρίες τις όνειρεύονται.

Εν τούτοις, αυτό—δηλ. τα αλεπουδοτροφεία—δεν είναι το περίεργο που θα μάς άσασχολήσει σήμερα. Πρόκειται για κάτι άλλο, κι αυτό είναι ότι οι...αλεπουδοτρόφοι του Τσάλκιτ παρήγαγαν τώρα τελευταία ότι ελαττώνεται ο αριθμός των αλεπούδων που τρέφουν. Όπως το Τσάλκιτ είναι νησί και δεν υπάρχει φόβος να δραπετεύσουν οι αλεπούδες, οι κύριοι των τις αφήνουν ελεύθερες να ζουν και να πληθαίνουν. Λοιπόν παρήγαγαν όπως είπαμε ότι μέσα με την ημέρα ο αριθμός των γινόμενων μικρότερος. Ερευνήσαν, παρακολούθησαν και είδαν ότι υπήρχαν πολλές αλεπούδες... καννίβαλοι, που έτρωγαν τις άλλες! Είχαν δει την πονηρία οι τρομεροί αυτοί... αλεπουδοτρόφοι, να είχαν καταλάβει τα κόκκαλα των θυμάτων τους στην θάλασσα, κι έτσι δεν άφηναν ίχνος.

Υστερ από αυτό, οι τεράστιοι καννίβαλοι συνελήφθησαν και σκοτώθηκαν, και τα δόματα των κοσμοτών τώρα τον λαμό των κομψών κυριών της Νέας Υόρκης!...

Η ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ο τόπος αυτός της Σαχάρας, και σε ύψος αυτόγραμμο Ινγκιγιάδες, ύψονεται το όροπέδιο του Χογκιά. Το βουνό αυτό, που είναι ένας σωρός βράχων, έχει ύψος 3000 μέτρων, επάνω από την πιο ψηλή επιφάνεια των άμμων που το περιβάλλουν. Το μέρος αυτό, οι άρχοντες των καραβανιών το έχουν επωνομάσει «η χώρα της αγωνίας». Οι δέ μόνο για το έκαρτετικό ύπνο κλίμα του, αλλά και εξ αιτίας των άγριων Τουαρέκ που το κατοικούν.

Αιώνες τώρα, οι Βέρβεροι αυτοί νομάδες είναι ο φόβος και ο τρόμος των καραβανιών και των κατοίκων των γύρω δόσεων.

Αλλά δεν είναι ο τόπος αυτός η χώρα της αγωνίας μόνον αλλά και του μυστηρίου. Βοήθονται ακόμη εκεί ίχνη ενός πανσπερσίου πολιτισμού, που το μυστικό του δεν έχει ακόμη διευκρινισθεί.

Οι Τουαρέκ είναι ντυμένοι στα κατάνυχα και έχουν σκεπασμένο το πρόσωπό τους σαν χανοήμισες. Αντίθετος οι γυναίκες των περιπατούν ανάλυτες.

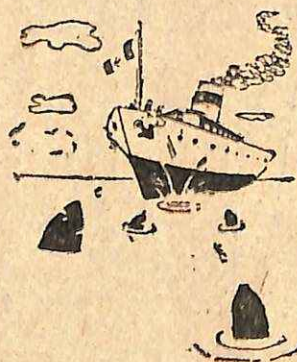
Είναι δέ πάντοτε—οι άνδρες—βαρειά ώπλισμένοι. Θα διευκρινίσουμε όμως, ότι το ντύσιμό τους αυτό, δεν γίνεται για λόγους τρομοκρατίας αλλά για να τους προφυλάξει από τις αμοιβελλες.

ΤΟΝ ΕΦΑΓΑΝ ΜΕ ΤΗΝ

ΣΕΙΡΑ ΤΟΥΣ!

Ο Τζάν Σίμφον, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους κυνηγούς καρχαριών. Κυβερνήτης του μικρού πλοίου «Μαντελένα» δεν έπαυσε επί είκοσι χρόνια να πιάει καρχαρίες στα μεξικανικά νερά.

Σε δεκάδες χιλιάδων φθάνουν τα θύματά του. Τελευταία ο Τζάν Σίμφον πέθανε, χωρίς να τον φάνε οι καρχαρίες, αλλά... από μια μικρή πληγή στο δάκτυλο. Αυτό όμως το είχε μεγάλο παράπονο ο γέρο-Τζάν, γι' αυτό, λίγο πριν πεθάνει, έκανε τη διαθήκη του και όρισε στους κληρονόμους του να τον πετάξουν στα ανοιχτά, στους καρχαρίες! «Επί είκοσι τώρα χρόνια, γράφει στην διαθήκη του, με τρέφουν οι καρχαρίες

ώρα είναι να τους θρέψω τώρα κι' εγώ λιγάκι!.

Η τελευταία θέληση του μίστερ Τζάν εξετελέσθη! Μετά την κηδεία του, το σώμα του μεταφέρθηκε πάνω στην «Μαντελένα» κι' ανοιχτά και εκεί ρίχθηκε στη θάλασσα, χωρίς φέρετρο.

Εννοείται ότι οι καρχαρίες με ιδιαίτερα απόλαυση κατεβόρchiσαν τον άδυσώπητο δώκτη τους, ο οποίος εκτός από αυτό ήταν και... παχύσατος!

Η ΖΟΥΓΚΛΑ... ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Δίπστευτο κι' όμως αληθινό! Το «Τα-τουά» ή άνεξίτηλη αυτή στίβη του ανθρώπινου σώματος με διάφορα σχήματα και μορφές, συνήθεια τόσο προσφιλή στους άγγλους, κατακτά τώρα... τους κομψομένους του Λονδίνου! Έτσι, μια δεσποινίς, κόληρη στο μάγουλό της δια της στίβης με ελκή, ένας τέλειαν έχασε το οικόσημό του...στην πλάτη του (ίσως για να τον βρούν άμα τον χάσουν!), και άλλοι άλλα. Η μόδα κερδίζει καθ' ύλην δόξα και Κύριος οδε τί έχει να γίνη!...

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Υα την Βόρειο Αμερική έξερχομε από πότε κατοικείται και ποιος την... Τό ίδιο όμως δεν συμβαίνει και με την Νότιο. Οι σοφοί ακόμη ψάχνουν να βρουν... την γενεαλογία της. Φαίνεται όμως ότι ανθρώπινη!

στορία εκεί ήταν τόσο παλιά όσο και στην Ευρώπη.

Πραγματικά τις τελευταίες αυτές μέρες ανεκαλύφθησαν στην Παταγωνία, το νοτιώτατο άκρο της Ν. Αμερικής, ανθρώπινα κόκκαλα κοντά σε πελέκει από σπιστόλιθο, θαυμάσια κομμένους και γυαλισμένους.

Οι αρχαιολόγοι, βασίζόμενοι επί της ηλικίας των κοιτασμάτων ανάμεσα στα οποία βρέθηκαν τα κόκκαλα και τα αντικείμενα αυτά, φρονούν ότι τα τεκταινισμένα και οι άλλοτε ποτέ κάτοχοι των, έχουν ηλικία παραπάνω από 65 χιλιάδες χρόνια!...

ΠΤΑΜΕΝΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ

Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ

Το αεροπλάνο κατακτά μέρα με την ημέρα περισσότερο τον κόσμο, μπαίνει πιο πολύ στη ζωή μας. Έτσι, αφού χρησιμεύει ως μεταφορικό μέσο, όργανο της επιστήμης, ως πολεμικό όπλο φοβερό και ως αστυνομικών βοήθημα πολύτιμο, τώρα πρόκειται να αποβή και ένας αληθινός ευεργέτης του ανθρώπου.

Είναι γνωστό πόσο δύσκολη είναι η θέσις των κατοίκων ενός μέρους όπου δεν υπάρχει ούτε γιατρος ούτε φαρμακείο, σε περίπτωση αρώσκειας ή δυστυχίματος. Οι δυστυχήσμενοι αυτοί αφήνουν τον εαυτό τους στην τύχη και, ότι βγή. Τώρα, η αγγλική κυβέρνηση λαμβάνει μέτρα και γι' αυτούς. Διοργανώθηκαν Ιπτάμενοι σταθμοί πρώτων βοηθειών, οι οποίοι μόλις παρουσιασθή ανάγκη, σπεύδουν προς το μέρος που τους καλεί και παρέχουν τις υπηρεσίες των, που είναι συχνά σωτήριες. Ειδικά αεροπλάνα έχουν διατεθεί για τον σκοπό αυτό, εφοδιασμένα με κλίνες, ραδιοκείμε, ασύρματο και... γιατρούς φυσικά! Τα αποτελέσματα της καινοτομίας αυτής υπήρξαν άριστα.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

του Μυρζέ

Μαρούσι

Αριστοτεχνική μετάφρασις

του Έμ. Ροΐδη

80Ν

Απόψε πρέπει να υπάγω να ιδω τον θεϊον μου και να ζητήσω τας συμβουλὰς του περὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν κεφαλαίων μου. Σὺ τί θὰ κάμῃς; — Θὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Γερομέδικον διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ἔχη νὰ μοῦ δώσῃ παλαιὰς εἰκόνας πρὸς ἐπισκευήν. Δόσε μου πέντε φράγκα.

— Τί τὰ θέλεις; — Διὰ διόδια! ἔχω νὰ περάσω ἀπὸ τὸ γεφύρι τῶν Τεχνῶν. — Τοῦτο εἶναι περὶ τὴν δαπάνην, ἀσήμαντος μὲν ἀλλ' ἀσυμείσαστος πρὸς τὸ οἰκονομικόν μας πρόγραμμα...

— Ἐχεις δίκαιον, ἡμπορῶ νὰ περάσω ἀπὸ τὸ Νεογέφυρον, ἀλλὰ τότε θὰ πάρω ἀμάξι.

Οἱ δύο φίλοι ἀπεχωρίσθησαν τραπεζῆς ἕκαστος πρὸς ἀντίθετον διεύθυνσιν, ἡ ὁποία κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τοὺς ἐφερον εἰς τὸν αὐτὸν τόπον διασκεδάσεως, ὅπου εὗρεθῆσαν ἀντιμέτωποι.

— Φαίνεται ὅτι δὲν εὗρήκατε τὸν θεϊον σου, εἶπεν ὁ Μαρκέλος.

— Οὐδὲ σὺ τὸν Γερομέδικον, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος ξεκαρδίζόμενος. — Ὡς ἐλαφρυντικὴν περιστάσιν δυνάμεθα νὰ μνημονεύσωμεν ὅτι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἐνωρίτα... τὴν ἐπιούσαν.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ροδόλφος καὶ ὁ Μαρκέλος ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὡς γαμβροὶ καὶ τόσο κομποί, στυλποὶ καὶ μυροβόλοι, ὥστε συναπαντῶμενοι εἰς τὸν δρόμον ἐδυσκολεύοντο ν' ἀναγνωρισθοῦν.

Αἱ οἰκονομικαὶ τῶν ἀποφάσεις ἐμεν ἀμετάβλητοι. Συμφώνως μὲ τὸ πρόγραμμά μας τὸν εἶχον μισθώσει ὑπέρτερον. Οὗτος ἦτο 35 ἐτῶν περίπου Ἑλβετός, φέρων τὸ ὄνομα Βατίστας, ὑψηλὸς ὡς πύργος καὶ εὐχέτης ὡς κούκος, ἂν δὲν εἶχεν ἐργασθῇ ἐπὶ τριετίαν εἰς πνευματοποιεῖον. Ἡ εὐθελεία του ἐν τούτοις δὲν τὸν ἡμπόδιζε νὰ μάθῃ ν' ἀποστάξῃ ἡδύτατον καρυδόρακον καὶ πλὴν τούτου ἐμαγειρεῖν τὸν λαγὸν μὲ τὸ σκόρδον εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ταῦτα ἦσαν τὰ μόνα ἀξία λόγου προσόντα του, τὸ δὲ μέγιστον τῶν ἐλαττωμάτων του, ὅτι δὲν ἐγεννήθη, ὡς ἔλεγε, διὰ νὰ ὑπηρετῇ, ἀλλ' ἦν ἀγκάθη νὰ γίνῃ δοῦλος ἐκ τῆς δυσμενούς τροπῆς τῶν περιστάσεων, καὶ ἐπομένως ἐδικαιούτο νὰ τυχῇ τοῦ ὀφειλομένου εἰς τοὺς ἀναξιοπαθοῦντας σεβασμοῦ ἀπαλασσύμενος ἀπὸ πᾶσαν ἀναξιοπρεπῆ ἀσχολίαν, ὡς λ. χ. νὰ καθορίζῃ τὰ ὑποδήματα ἢ νὰ σηκώνῃ δέματα εἰς τὸν δρόμον. Εἰς ταῦτα πρέπει νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ ὑπερηφανία του νὰ καπνίσῃ

τὰ σιγάρα τοῦ Μαρκέλου καὶ νὰ τὰ ἀνάπῃ μὲ τὰ χειρόγραφα τοῦ Ροδόλφου.

Ἡμέραν τινὰ ἠθέλησεν ὁ Μαρκέλος νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς πρότυπον διὰ τὴν εἰκόνα τῆς «Διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης» ὑπὸ τὸ ἐνδυμα Φαραῶν, ἀλλ' ὁ ὑπερήφανος Βατίστας θεωρήσας τοῦτο ἀσυμείβαστον πρὸς τὴν φιλοτιμίαν του, ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του.

— Ἀπόψε τακτοποιῶ τὸν λογαριασμόν σου, ἀπήντησεν εἰς αὐτὸν ὁ Μαρκέλος.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν ὁ Ροδόλφος, εἰς τὸν ὅποιον ἀνεκοίνωσε τὰ διατρέξαντα καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποπομπῆς τοῦ τελείως ἀχρήστου ὑπηρετοῦ.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος, εἶναι ἀχρηστός ὡς καλλιτέχνημα.

— Καὶ βλάξ.

— Καὶ ὀκνηρός.

— Καλὰ θὰ κάμωμεν νὰ τὸν διώξωμεν.

— Ἐχει ὅμως καὶ τὰ καλὰ του! ὁ λαγὸς του μὲ τὸ σκόρδον εἶναι ἀριστοῦργημα.

— Καὶ τὸ καρυδόρακόν του μοναδικόν. Εἶναι ὁ Ραφαὴλ τοῦ καρυδοράκου.

— Ναί, ἀλλ' ἐκτὸς τῶν δύο τούτων δὲν ἔξευρε οὔτε θέλει νὰ κάμῃ ἄλλο τίποτε. Χάνομεν τὸν καιρόν μας εἰς ματαιὰς παραινέσεις.

— Μὰς ἐμποδίζει νὰ ἐργασθῶμεν.

— Ἐξ αἰτίας τοῦ δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ τελειώσω τὴν «Διαβάσιν μου τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης» διὰ τὴν προσεχῆ ἐκθεσιν. Δὲν ἠθέλησε νὰ σταθῇ νὰ τὸν ζωγραφίσω ὡς Φαραῶν.

— Καὶ ἐγὼ ἐξ αἰτίας τοῦ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τελειώσω ἐγκαίρως τὸ ἄρθρον, τὸ ὅποιον μοῦ εἶχαν παραγγείλει. Ἡρνήθη νὰ υπάγῃ εἰς τὴν Δημοσίαν Βιβλιοθήκην νὰ ζητήσῃ τὰς σημειώσεις τῶν ὁποίων εἶχα ἀνάγκην.

— Μὰς καταζημιώνει.

— Κοπήντησεν ἀνυπόφορος. Πρέπει νὰ τὸν διώξωμεν.

— Βεβαίως, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸν πληρώσωμεν.

— Νὰ τὸν πληρώσωμεν καὶ νὰ φύγῃ. Δόσε μου χρήματα.

— Πῶς νὰ σοῦ δώσω χρήματα, ἐνῶ εἶσαι σὺ ὁ ταμίας;

— Νομίζω ὅτι ἀπατάσαι, ὁπωσδήποτε σὺ ἀνέλαβες τὸν κανονισμόν τῶν ἐξόδων.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε λεπτὸν! ἀνέκραξεν ὁ Μαρκέλος.

— Μήπως ἐτελείωσας; Τοῦτο εἶπε ἀδύνατον. Δὲν γίνεται νὰ ἐξοδωσῶμεν 500 φράγκα εἰς 8 ἡμέρας, ἀφοῦ μάλιστα περιορίσθημεν εἰς τὰ ἀπο-

λύτως ἀναγκαῖα. Ἄς ἐξετάσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς καὶ θὰ εὕρωμεν τὸ λάθος.

— Ὅχι ὅμως καὶ τὰ χρήματα, ἀπότησε μελαγχολικῶς ὁ Μαρκέλος ἀνοίγων τὸ κατάστιχον τῶν ἐξόδων καὶ ἀναγινώσκων:

«Τὴν 19 Μαρτίου. Ἑσοδα 500 φρ. Ἑξοδα, 1 τουρκικὸν τιμποῦκι φρ. 25. Γεῦμα φρ. 15. Διάφορα ἐξοδα φρ. 40.

— Τί εἶνε αὐτὰ τὰ διάφορα ἐξοδα; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Φαίνεται ὅτι ἐλησιμόνησες ὅτι ἔτυχες μίαν νύκτα νὰ επιστρέψωμεν εἰς τὸ σπίτι τὸ πρῶν, οἰκονομήσαντες τὸ φῶς καὶ τὰ ἐύλα.

— Ἄς εἶνε. Ἐπειτα;

«Τὴν 20 Μαρτίου. Πρόγευμα φρ. 1.50. Καπνὸς 20 λεπτά. Γεῦμα φρ. 2. Ἐν ματοῦάλι φρ. 1.50. Τὸ ματοῦάλι τὸ ἡγόρασες σὺ. Τί τὸ ἤθελες ἀφοῦ ἔχεις καλὰ μάτια;

— Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Πέπλου τῆς Ἰριδος» μοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ ἄρθρον περὶ τῆς ἐκθέσεως. Ὡς κάλλιπτα γνωρίζεις, εἶναι ἀδύνατον νὰ κρίνῃ τις εἰκόνας μὲ γυμνὸν ὀφθαλμόν.

Τὸ ἐξοδὸν λοιπὸν ἦτο εὐλογον.

— Μία ἰνδικὴ ράβδος.

— Αὐτὸ εἶναι ἰδικὸν σου ἐξοδὸν ἀδικαιολόγητον. Τί τὴν ἤθελες τὴν ἰνδικὴν ράβδον, ἀφοῦ εἶχες εὐρωπαϊκὴν;

— Δὲν ἐξωδεύσαμεν ἄλλο τίποτε τὴν 20 Μαρτίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκέλος, θεωρήσας περιττὸν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν παρατήρησιν. Τὴν 21 ἐπρογευματίσαμεν, ἐγευματίσαμεν καὶ ἐδειπνήσαμεν εἰς φιλικὰς οἰκίας.

— Τότε δὲν θὰ ἐξωδεύσαμεν πολὺ λά...

— Μόνον 30 φράγκα.

— Εἰς τί;

— Δὲν ἐνθυμούμαι καλὰ. Τὸ κατάστιχον λέγει: «Διάφορα ἐξοδα φράγκα 30».

— Ὁ τίτλος οὗτος εἶναι πολὺ ἀόριστος καὶ κάπως ὑπόπτος.

— Τὴν 22 Μαρτίου εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μας ὁ Βατίστας καὶ τοῦ ἐδώκαμεν φράγκα 5. Εἰς τὸν ἱταλὸν πασίτην ὁργανέττον τῆς Βαρβαρίας λεπτὰ 50. Πρὸς ἐξαγοράν 4 μικρῶν Κινέζων καταδικασθέντων ὑπὸ τῶν βαρβάρων γονέων τῶν νὰ πλῖνθωσιν εἰς τὸν Κίτρινον Ποταμὸν φράγκα 2.50.

— Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο παρατηρῶ μίαν μεγάλην ἀντίφασιν, διέκοψεν ὁ Ροδόλφος. Ἀφοῦ ἐλεῖς τὰ ὀργανέτα τῆς Βαρβαρίας, διατί ὑβρίζεις τοὺς βαρβάρους γονεῖς; Ἐπειτα τίς ἡ ἀνάγκη νὰ δώσῃς χρήματα πρὸς ἐξαγοράν μικρῶν Κινέζων;

— Ὁ Θεὸς μ' ἐπλάσεν ἐλεήμονα, ἀπήντησεν ὁ Μαρκέλος. Εἰς τὴν 23

Μαθήματα

καὶ 24 δὲν βλέπω τίποτε σημειωμένων. Τὴν 24 ἐδῶκαμεν εἰς τὸν Βατί-
σταν ἄλλα 3 φράγκα. Μοῦ φαίνεται
ὅτι τοῦ ἐδίδαμεν χρήματα πολὺ συ-
χνά.

— Ἀλλὰ θὰ τοῦ χρεωστοῦμεν ὀλι-
γώτερα, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Ἐξακο-
λούθησε.

— Τὴν 26 Μαρτίου «διάφορα» ἐξοδα
χρήσιμα ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἔποψιν
φρ. 36.50 λ.».

— Τί ἀγοράσαμεν χρήσιμον εἰς τὴν
καλλιτεχνίαν ἐξοδεύσαντες φρ. 36½;
Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε.

— Πῶς! δὲν ἐνθυμῶσαι ὅτι τὴν ἡ-
μέραν ἐκείνην ἀνέβημεν εἰς τοὺς
πύργους τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας, διὰ
νὰ ἐμπνευσθῶμεν ὑπὸ τοῦ πανορά-
ματος τῶν Παρισίων;

— Ἀλλὰ τὸ ἐξοδὸν τῆς ἀναβάσεως
εἰς τοὺς πύργους τῆς Παναγίας πε-
ριορίζεται εἰς 20 λεπτά τὸν ἀνθρω-
πον καὶ 40 διὰ τοὺς δύο.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὁ κόπος τῆς ἀ-
ναβάσεως καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ τοῦ ὕ-
ψους ἐκείνου μὰς ἀνοίξαν τὴν ἄρ-
ξιν καὶ διὰ νὰ χορτάσωμεν ἐξωδευ-
σαμεν φρ. 35 εἰς τὸ μέγα ἐστιατό-
ριον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ.

— Ἡ σύνταξις τοῦ ἀρθροῦ τοῦτου
δὲν διακρίνεται διὰ τὴν ἀσφήνηαν.

— Τὴν 27 δὲν ἐσημειώθη τίποτε,
τὴν 28 ἐδῶκαμεν εἰς τὸν Βατίσταν
ἄλλην προκαταβολὴν 6 φράγκα.

— Τότε δὲν τοῦ χρεωστοῦμεν θε-
βαιῶς τίποτε, ἐνδέχεται καὶ νὰ μὰς
χρεωστῇ.

— Τὴν 29... Ἀντὶ σημειώσεως ἐξό-
δων εὐρίσκω τὴν ἀρχὴν ἐπιφυλλίδος.
Τὴν 30 ἐξωδεδύσαμεν πολλὰ, ἦτοι
φρ. 30.50, διότι εἰχαμεν προσκαλέ-
σει φίλους εἰς τὸ γεῦμα. Σήμερον
εἶνε 31 καὶ δὲν ἐξωδεδύσαμεν ἀκόμη
τίποτε. Ὁ λογαριασμός εἶνε, ὡς βλέ-
πει, ἐν πλήρει τάξει καὶ τὸ ἄθροι-
σμα τῶν ἐξόδων ἀπομένει ἱκανῶς
κατώτερον τῶν ἐσόδων, ἦτοι τῶν 500
φράγκων.

— Τότε πρέπει ν' ἀπομένουν χρή-
ματα εἰς τὸ ταμεῖον;

— Ὁχι, ἀπῆντησεν ὁ Μαρκέλος,
ἀνοίγων τὸ συρτάριον. Δὲν βλέπω,
παρὰ μίαν ἀράχνην. Ποῦ νὰ ἐπῆγαν
τὰ τόσα χρήματα;

— Πρέπει νὰ τὰ ἐδῶκαμεν εἰς τὸν
Βατίσταν, εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο; ἀνέ-
κραξεν αἰφνίς ὁ Μαρκέλος, παρα-
τηρήσας χαρτίον εἰς τὸ βάθος τοῦ
συρταρίου. Ἀπόδειξις πληρωμῆς τοῦ
ἐνοικίου μας τῆς τελευταίας τριμη-
νίας! ἐπρόσθεσε μετ' αὐξάνουσας ἀ-
πορίας.

— Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ μέσα; ἠρώτη-
σεν ὁ Ροδόλφος.

— Καὶ μάλιστα ἐξωφλημένη; Σύ,
λοιπόν, Ροδόλφε, ἐπλήρωσες τὸν οἰ-
κοκύριον μας;

— Μὲ νομίζεις τρελλόν; ἀπῆντησεν
ὁ Ροδόλφος διαμαρτυρούμενος κατὰ
τῆς τοιαύτης συκοφαντίας.

— Τότε τί σημαίνει;...

— Δὲν ἐννοῶ τίποτε, σὲ βεβαίω.

Καὶ ἐν τῷ πῶθι τῆς ἀπορίας τῶν
ἀνιμελῶν οἱ δύο φίλοι τὸ τελικόν
ἄσμα τῆς «Λευκῆς Κυρίας»:

» «Τί μυστήριον εἶνε τοῦτο!»

Ὁ Βατίστας ὁ ὁποῖος ἠγάπα τὴν
μουσικὴν, ἔτρεξεν ἀμέσως. Ὁ δὲ
Μαρκέλος τοῦ ἐδείξε τὴν ἐξωφλημέ-
νην ἀπόδειξιν.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ Βατί-
στας. Εἶχα λησμονήσει νὰ σὰς εἰπῶ
ὅτι σήμερον τὸ πρῶτ', ἐνῷ ἐλείπατε,
ἦλθεν ὁ σπιτονοικοκύρης νὰ ζητήσῃ
τὰ ἐνοικία του καὶ τὸν ἐπλήρωσα,
διὰ νὰ μὴ κάμῃ τὸν κόπον νὰ ξα-
ναέλῃ.

— Καὶ ποῦ εὐρήκας χρήματα;

— Τὰ ἐπῆρα ἀπὸ τὸ συρτάρι. Ὑ-
πέθεσα ὅτι τὸ ἀφῆσθε ἐπίτηδες ἀ-
νοικτὸν διὰ νὰ πληρώσω τὰ ἐνοικί-
ον, ἀν' ἀνέβαιναν νὰ τὸ ζητήσουν πρὶν
ἐπιστρέψετε.

— Βατίστας, εἶπεν ὁ Μαρκέλος ἀ-
φρίζων ἀπὸ τὸν θυμὸν, αὐτὸ ποῦ ἔ-
καμες ὑπερβαίνει τὰ ὅρια τῆς ὑπο-
φερτῆς θλακείας. Ἀπόδωσε τὴν στο-
λὴν σου καὶ φεύγα ἀμέσως.

Ὁ Βατίστας ἀπέδωσε τὸν κηρω-
τὸν πῖλον, ὁ ὁποῖος ἦτο ὅλη του ἡ
στολή.

— Καλὰ, φεύγα ἀμέσως.

— Καὶ ὁ μισθός μου;

— Τί λές, μασκαρά; Σ' ἔδωκα πε-
ρισσότερα ἀπὸ ὅσα εἶχες νὰ λάβῃς.
Δεκατέσσερα φράγκα εἰς μίαν ἐβδο-
μάδα.

— Θὰ εὐρεθῶ λοιπὸν εἰς τὸν δρό-
μον, ἐψιθύρισεν ὁ δυστυχὴς ὑπηρέ-
της, χωρὶς νὰ ἡξεύρω ποῦ νὰ στεγά-
σῃ τὴν κεφαλὴν μου;

— Πάρε πάλιν τὴν στολὴν σου, εἶ-
πεν ὁ Μαρκέλος κάπως συγκινηθεὶς
καὶ ἀποδίδων τὸν κηρωτὸν πῖλον.

— Αὐτὸς ὁ τριτάθλιος κατεσπατά-
λησε ὅλην μας τὴν περιουσίαν, εἶπε
ὁ Ροδόλφος δεικνύων τὸν γρόνθον
εἰς τὸν ἐξερχόμενον Βατίσταν. Ποῦ θὰ
γευματίσωμεν σήμερον;

— Τοῦτο θὰ τὸ μάθωμεν αὐρίον,
ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄,

Πόσον στοιχίζει ἐν πεντόφραγκον

Μίαν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου, πρὶν
ἢ γνωρίσῃ τὴν κυρίαν Μιμήν, γευ-
ματίζων ὁ Ροδόλφος εἰς τὴν κοινὴν
τράπεζαν τοῦ ξενοδοχείου του, ἔτυχε
νὰ ἐχῇ γειτόνισσαν ἐμπορομοδίτρι-
αν, ὀνομαζομένην κυρίαν Λαύραν, ἡ
ὁποία μαθοῦσα ὅτι εἶνε ἀρχισυντά-
κτης τοῦ «Κάστορος» καὶ τοῦ «Πέ-
πλου» τῆς «Ἰριδος», ἐπεθύμησε νὰ σχε-
τισθῇ μετ' αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐλπίδα ἐξ-
υμνήσεως ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω ἐφημε-
ρίδων τῆς ἐξόχου ποιότητος τῶν πί-
λων καὶ τῶν χειροκτίνων τῆς.

Εἰς τὰς προσκλήσεις αὐτῆς ἀπῆν-
τησεν ὁ Ροδόλφος διὰ φιλοφρονημά-
των, εὐφρολογιῶν καὶ λογοπαιγνί-
ων, τὰ ὁποῖα θὰ τοῦ ἐξήλειαν οἱ Βεν-
σεράδ, ὁ Μαρῖνης, ὁ Γόγγορας καὶ
ἄλλοι ἀριστοτέχναι τῆς ἐρωτολογί-
ας. Μαντεύσασα ἐκ τούτων ὅτι ἦτο
καὶ ποιητὴς, τοῦ ἔδωκεν ἡ κ. Λαύρα
νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶχεν ἀρκετὴν διά-
θεσιν νὰ τὸν χειροτονήσῃ Πετράρ-
κον τῆς.

Τὰ πράγματα ἐπροχώρησαν τό-

σον πολὺ, ὥστε δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ
ὀρίσῃ εἰς αὐτὸν καὶ συνέντευξιν διὰ
τὴν ἐπιούσαν.

— Ἡ δέσποινα Λαύρα, ἔλεγε κατ'
ἑαυτὸν ὁ Ροδόλφος, ἐνῷ τὴν συνώ-
δευεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μετὰ τὸ γεῦ-
μα, μοῦ φαίνεται ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν
εὐπρόσωπος, κάτοχος τῶν πρώτων
στοιχείων τῆς γραμματικῆς καὶ φο-
ρέματος καλοκοιμένου. Θὰ προσπα-
θῶ νὰ τὴν κάμω εὐτυχῇ.

— Κυρία μου, εἶπεν εἰς αὐτὴν ὅταν
ἐφθάσαν πρὸ τῆς θύρας τῆς, θὰ ἐπε-
θύμουν νὰ ἐκατοικεῖτε εἰς τὴν Μό-
σχαν ἢ τὸ Πεκῖνον, διὰ νὰ ἔχω τὴν
εὐχαρίστησιν νὰ σὰς συνοδεύω πε-
ρισσότερον ὥραν.

— Ὁ περίπατος θὰ ἦτο μακρυνός,
εἶπεν ἡ Λαύρα μειδῶσα μετὰ πολ-
λῆς εὐπροσηγορίας.

— Τότε θὰ ἐπαίρναμεν ἀμάξι. Ἀλλ'
ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, ἐπιτρέψατέ με νὰ
σὰς εὐχηθῶ καλὴν νύκτα, δίδων σὰς
χειροφίλημα ἐπὶ τῆς παρειάς, ἀπῆν-
τησεν ὁ Ροδόλφος ἀσπαζόμενος αὐ-
τὴν εἰς τὸ στόμα πρὶν ἢ προφθάσῃ
ν' ἀποσυρθῇ.

— Μοῦ φαίνεται, κύριε, ὅτι βιάζε-
σθε πολὺ.

— Τὸ κάμνω διὰ νὰ φθάσω γρη-
γορώτερα. Τοὺς πρώτους τοῦ ἔρω-
τος σταθμοὺς ἀγαπῶ νὰ διατρέχω
καλπάζων.

— Τί τσακίνης! ἐσκέπτετο ἡ κυ-
ρία Λαύρα, ἀναβαίνουσα τὴν κλίμα-
κὰ τῆς.

— Νόστιμη γυναῖκα! ἐψιθύρισεν ὁ
Ροδόλφος ἀπερχόμενος.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του
ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ὠραία ὄνει-
ρα, ὅτι δηλαδὴ ἐπεριφέρετο εἰς τοὺς
χοροὺς καὶ τὰ θέατρα ἔχων εἰς τὸν
βραχίονά του τὴν κ. Λαύραν, φοροῦ-
σαν φουστανία λαμπρότερα ἀπὸ τὰ
μυθολογούμενα τῆς βασιλοπούλας
«μὲ κάμπους μὲ τὰ λουλούδια καὶ
οὐρανοὺς μὲ τ' ἄσρα».

Ἐξυπνήσας τὴν ἐπιούσαν εἰς τὰς
11, κατὰ τὴν καλὴν του συνήθειαν,
ἐνθυμήθη ἀμέσως τὴν Λαύραν, ψιθυ-
ρίζων:

— Εἶνε γυναῖκα καλοαναθρεμμέ-
νη. Στοιχηματίζω ὅτι ἦτο ὑπότροφος
εἰς τὰς καλογραίας τοῦ Ἀγίου Διο-
νυσίου. Θὰ γευθῶ τέλος πάντων φι-
λήματα ἐρωμένης, ὅπου πλύνεται μὲ
μοσχόσάπουνον. Εἶμαι πρόθυμος νὰ
κάμω δι' αὐτὴν μεγάλας θυσίας. Θὰ
ὁπάγω νὰ ζητήσω χρήματα ἀπὸ τὸ
ταμεῖον τοῦ «Πέπλου» τῆς «Ἰριδος»,
θ' ἀγοράσω χειρόκτια καὶ θὰ τὴν ὀ-
δηγήσω νὰ γευματίσῃ εἰς ξενοδογεῖ-
ον, ὅπου νὰ ὑπάρχουν καὶ τραπέζοι
μάνδηλα. Τὸ ἐπανοφόρι μου, ἀν καὶ
ὀλίγον μαδημένον, εἶνε μαδρον καὶ
ὡς ἐκ τούτου εὐπρεπές.

Ταῦτα λέγων, μετέβαινεν εἰς τὸ
γραφεῖον τῆς «Ἰριδος», ὅταν συνήν-
τησε λεωφορεῖον, εἰς τὰ φανώματα
τοῦ ὁποίου ἦτο κολλημένη ἡ ἐξῆς μὲ
μεγάλα γράμματα εἰδοποίησις:

«Σήμερον Κυριακὴ, ἐκδρομὴ
εἰς τοὺς Κρουνοὺς τῶν Βερ-
σαλλιδῶν.»

Ἡ πτώσις κεραυνοῦ δὲν θὰ κατέ-
πληττε τὸν Ροδόλφον ὅσον ἡ θέα τῆς
εἰδοποίησεως ἐκείνης.

— Σήμερον Κυριακὴ! ἀνέκραξε
μαδῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.
Δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ εὐρῶ χρήμα-
τα πούθεν. Ὅλα τὰ τέληρα τῶν Πα-
ρισίων ταξιθεύουν εἰς τὰς Βερσαλ-
λίας.

Πιστεύσας ἐν τούτοις, ὡς ὅλοι οἱ
ἀπελπισμένοι, ὅτι εἶνε τὰ θαύματα

δυνατά, ἔτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς
«Ἰριδος», οὐκ ἠρηλατούμενος ὑπὸ τῆς
μωρᾶς ἐλπίδος νὰ εὕρῃ τὸν ταμίαν.

— Ὁ κ. Βονιφάτιος εἶχε μὲν περά-
σει ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πρωί, ἀλλ' ἀφοῦ ἔ-
μεινε πέντε λεπτά, ἀνεχώρησε διὰ
τὰς Βερσαλλίας, ἀπῆντησεν εἰς αὐ-
τὸν ὁ θυρωρός.

— Ἐπρεπε νὰ τὸν περιμένω, ἐψι-
θύρισεν ὁ Ροδόλφος. Ἀλλὰ τέλος
παύων ἡ συνέντευξις μου εἶνε διὰ
τὸ θράδου καὶ μόλις ἐσημάνε τὸ με-
σημερι. Μοῦ μενουν λοιπὸν πέντε ὥ-
ραι, διὰ νὰ εὐρῶ πέντε φράγκα, ἔ-
να τὴν ὥραν, ὅσα κερδίζωμεν τὰ ἀμά-
ξια μὲ ἓνα ἄλογον. Ἐμπρός!..

Ἐκεῖ πλησίον ἐκατοῖκε ὁ δημοσι-
γράφος, ὁ τιτλοφορούμενος «ἐπιφα-
νης κριτικός», ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀπεφά-
σισε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

— Αὐτὸν εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν
εὕρω, διότι εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιφυλ-
λίδος του καὶ μένει σκλαδωμένος
εἰς τὸ σπῖτι. Θὰ τοῦ ζητήσω πέντε
φράγκα δανεικά.

— Σεῖς εἰσθε! ἔκραξεν ὁ ἐπιφυλ-
λιδογράφος βλέπων αὐτὸν εἰσερχό-
μενον. Καλὰ ἐκάματε νὰ ἔλθετε. Ἐ-
χω μίαν μικρὰν ἐκδόλευσιν νὰ σὰς
ζητήσω.

— Καὶ ἐγὼ μίαν μεγάλην, ἐπέ-
φθῃ ὁ Ροδόλφος.

— Εἰσθε χθές τὸ θράδου εἰς τὸ Ὡ-
δεῖον;

— Εἶμαι ἐκεῖ κάθε θράδου.

— Λοιπόν, εἶδατε τὸ νέον δράμα;

— Βεβαίως. Ποῖος ἄλλος θὰ τὸ ἔ-
βλεπε;

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπῆντησεν ὁ
κριτικός. Ἡ ἐρώτησις μου ἦτο πε-
ριττῇ. Ἐλησόμενον ὅτι εἰσθε ὁ στυ-
λὸς τοῦ Ὡδεῖου. Λέγεται μάλιστα ὅ-
τι σεῖς καταβάλλετε καὶ τὴν ἐπιχο-
ρήγησιν. Ἡ ἐκδόλευσις, λοιπόν, τὴν
ὁποῖαν σὰς ζητῶ, εἶνε νὰ μοῦ γρά-
ψετε μίαν περιλήψιν τοῦ χθεσινοῦ
δράματος. Τίνος εἶνε;

— Ἐνὸς κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔκαμε
καὶ ἄλλα. Δὲν ἔχω πρόχειρον εἰς τὴν
μνήμην τὸ ὄνομα του.

— Οὐτ' ἐγώ. Ἦκουσα ὅμως ὅτι ὁ
δραματογράφος οὗτος εἶνε πολὺ δυ-
νατός.

— Ὁχι βεβαίως ὅσον ὁ Σουλτά-
νος.

— Τότε θὰ εἰπῇ ὅτι δὲν εἶνε καθό-
λου. Πολὺ ἀπατάσθε ἀν πιστεύετε
εἰς τὴν δύναμιν τῶν Τούρκων. Αὐτὴ
εἶνε δημόδης πρόληψις. Ἄν ἦσαν
οἱ Τούρκοι δυνατοί, θὰ ἐγίνοντο ἄ-
νθρωποι, ὡς οἱ Ὡδερνιδῆται καὶ οἱ
Μαλτέζοι. Ὑπάρχουν μάλιστα ἄνθρω-
ποι πιστεύοντες ὅτι σήμερον δὲν ἂν
πομένουν ἄλλοι Τούρκοι παρὰ μό-
νον οἱ τῶν δημοσίων χορῶν καὶ οἱ
πωληταὶ φοινίκων τοῦ κήπου τῶν
Ἡλυσίων.

— Ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε ἀρκετὰ πρω-
τότυπος.

— Τότε τὴν καταχωρίζω εἰς τὴν
ἐπιφυλλίδα μου.

— Ἰδοὺ ἡ ἔκθεσις περὶ τῆς χθεσι-
νῆς παραστάσεως, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐ-
ζητήσατε. Εἶνε πολὺ περιληπτικὴ.

— Ἀλλὰ καὶ πολὺ σύντομος, πα-
ρετήρησεν ὁ κριτικός.

— Ἦμπορεῖτε νὰ βάλετε διάστιχα
ἢ νὰ ἐκφράσετε τὴν γνώμην σας πε-
ρὶ τοῦ ἔργου, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν
περιλήψιν μου.

— Δὲν ἔχω καιρὸν, ἀγαπητέ μου.
Ἐπειτα ἡ γνώμη δὲν θὰ γεμίσῃ πα-
ρὰ ὀλίγας γραμμάς.

— Προσθέτετε δύο ἢ τρία ἐπιθέτα
εἰς κάθε οὐσιαστικὸν διὰ νὰ τὰς κά-
μετε περισσοτέρας.

— Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ προσθέσετε

Μαθήματα

σεῖς μίαν σύντομον ἢ κάλλιον μίαν
μικρὰν ἐκτίμησιν τοῦ ἔργου; ἠρώ-
τησεν ὁ ἐπιφανὴς κριτικός.

— Βεβαίως, ἀλλὰ κάπως γενικὴν.
Πρέπει πλὴν τούτου νὰ σὰς εἰδοποι-
ήσω, ὅτι τὰς ἰδέας μου περὶ τραγω-
δίας ἐδημοσίευσα ἤδη τρεῖς φορές
εἰς τὸν «Κάστορα» καὶ τὸν «Πέπλον»
τῆς «Ἰριδος».

— Δὲν πειράζει. Πόσας γραμμάς
ἠμποροῦν νὰ γεμίσουν αὐταὶ αἱ ἰδέ-
αι σας περὶ τραγωδίας;

— Σαράντα.

— Σεῖς συγχάιρω διὰ τὸ μακρὸς
τῶν ἰδεῶν σας. Δανεισάτέ μου λοι-
πὸν αὐτὰς τὰς σαράντα γραμμάς.

Ἐνῷ τὰς ἔγραφεν, ἐσκέπτετο ὁ
Ροδόλφος ὅτι δύσκολον θὰ ἦτο εἰς
τὸν ἐπιφανὴ φίλον του νὰ τοῦ ἀρνη-
θῇ πέντε φράγκα, ἀφοῦ τὸν ἔκανε
νὰ γράψῃ ἐπιφυλλίδα ἀξίας 25.

— Σὰς εἰδοποιῶ καὶ πάλιν, εἶπεν
εἰς αὐτὸν ἀφοῦ ἀπῆντησεν, ὅτι αἱ ἰ-
δέαι μου περὶ τραγικῆς ποιήσεως,
δὲν εἶνε πολὺ νέαι. Πρὶν τὰς τυπώ-
σας εἰς τὸν «Κάστορα» τὰς ἐξεφώνη-
σα εἰς ὅλα τὰ καφενεῖα τῶν Παρι-
σίων.

— Δὲν πιστεύω εἰς τὴν ὑπαρξιν ἀ-
νεκδότων ἰδεῶν. Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ
τὸν ἥλιον» πλὴν μόνως τῆς ἀρετῆς.
Τὸ κακὸν εἶνε ὅτι λείπει ἀκόμη μία
στήλη. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν γε-
μίσετε μὲ παραδοξολογίας;

— Ἐλησμόνησα νὰ πάρω μαζί μου,
ἀπῆντησεν ὁ Ροδόλφος. Ἀλλὰ τώρα
ἐνθυμοῦμαι, διὰ πρὸ τριῶν ἡμερῶν
ἠγόρασα μερικὰς ἀπὸ ἐνῶς πτωχὸν
φίλον μου ἀντὶ ἐνὸς προγεύματος.
Δὲν εἶνε πολὺ μεταχειρισμένοι.

— Γράψετε καὶ αὐτάς.

— Δὲν θὰ εἶνε ἀδιακρίσια νὰ τοῦ
ζητήσω δέκα ἀντὶ πέντε φράγκα, ἐ-
σκέπτετο ὁ Ροδόλφος, ἐναρχιζὼν
νὰ γράψῃ. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν αἱ
παραδοξολογίαι εἶνε ἀκριβώτεραι
ἀπὸ τὰς πέρδικας.

Καὶ ἔγραψεν ἄλλας σαράντα γραμ-
μάς περὶ τῶν αὐλοκυμμάτων, τῶν
χρυσῶν ὀφθαλμῶν, τῶν ἐκλειψέων τῆς
Σελήνης καὶ τοῦ κρασίου τοῦ Ρήνου
τὸ ὁποῖον ἐξύμνει ὡς ἀνώτερον παν-
τὸς ἄλλου πρὸς νῆψιμον τοῦ προσώ-
που.

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ νόστιμα,
εἶπεν ὁ κριτικός. Κάμετέ μου τὴν γλῶ-
σσαν νὰ προσθέσετε ὅτι τὸ κάτεργόν
εἶνε ὁ μόνος τόπος, ὅπου ἠμπορεῖ κα-
νεῖς ν' ἀπαντήσῃ τιμίους ἀνθρώπους.

— Τοῦτο δὲν τὸ ἡξεύρω. Δὲν μοῦ
λέγετε διατί;

— Διὰ νὰ γεμίσουν αἱ ἀπομένου-
σαι τρεῖς γραμμαί. Δόξα τῷ Θεῷ,
ἐγλυτώσαμεν! ἐπρόσθεσε κράζων
τὸν ὑπῆρξεν του νὰ τὸν στείλῃ εἰς
τὸ τυπογραφεῖον.

— Τώρα εἶνε καιρὸς νὰ υποβάλω
τὴν αἰτήσιν μου, ἐψιθύρισεν ὁ Ρο-
δόλφος.

Καὶ ἔπειτα διετύπωσεν αὐτὴν με-
τὰ τῆς δευτέρας σοβαρότητος.

Τὰ ὠδεῖά μας

Μιά πρωτότυπη έρευνα του κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Μέσα στη «φουρτούνα» του ρεπορτάζ για το «Εθνικό Ωδείο» δεν μπορεί παρά να τὰ χάση κανένας και θέλοντας και μή, να ξεχάση και κάτι. Λοιπόν. Απολογούμαι. Γράφοντας σε περασμένο φύλλο για τις τάξεις του «τραγουδιού» του Ωδείου αυτού παρέλειψα να αναφέρω μία από τις πιο αξιόλογες τάξεις «μονωδίας», της δίδας Ηλέκτρας Γεωργιά, μίας από τις πιο αξιόλογες καθηγήτριες του τραγουδιού.

Η δίδας Γεωργιά συγκαταλέγεται μεταξύ των αρίστων και έκλεκτων καθηγητριών του «Εθνικού μας Ωδείου». Ύστερα από πολυετή σπουδή στο Παρίσι ήλθε στην Ελλάδα και άμεσως διορίστηκε καθηγήτρια του Ωδείου. Αθηνών πρώτα απ' όπου βγήκε με χρυσούν μετάλλιο, ύστερα στο «Ελληνικό Ωδείο» και στον «Πειραϊκό Σύμβουλο» και τέλος στα 1932 στο «Εθνικό Ωδείο».

Εκτός από τη «μονωδία» διδάσκει σ' αυτό και «Σκηνική Αγωγή».

Ο ύποφαινομενος έλαβε την ευκαιρία να την θαυμάση στις «Δελφικές γιορτές» όπου παρουσίασε αληθινά μια περίφημη «έργασια» με τις μαθήτριάς της.

Τη βρίσκω στην τάξη της, λίγο πριν αρχίσει το μάθημα. Με υποδέχεται ευγενικά και γεμάτη όρεξη να μου πη λίγα λόγια για τις μαθήτριες και τους μαθητάς της. Δεν ξεχωρίζει και αυτή καμιά και κανένα. Είναι βλέπετε η λεπτότητα που διακρίνει κάθε καθηγήτρια και δεν θέλει να κάνει διακρίσεις. «Όλες και όλοι γι' αυτήν είναι ίδιοι και ίσοι!»

Δεν μου κάνει κανένα παράπονο που την ξεχάσα και μαζί μ' αυτήν και τις μαθήτριες και τους μαθητάς της. Μου συνιστά ιδιαίτερος την πρώτη—πρώτη που βρίσκει δίπλα της, την δίδα Γούντρεϊ, αυτή που έφετος πηγαίνει για δίπλωμα. Μιά ξανθή με πολύ «σέξ—άππλ» κοπέλλα, λεπτή, χαριτωμένη, μία πρώτης τάξεως δραματική σοπράνο που από αυτήν περιμένει πολλά» όπως ιδιαίτερος μου τονίζει.

«Ας αφήσουμε τώρα την καθηγήτριά της την δίδα Γεωργιά να μιλήσει και για τις άλλες και τους άλλους που έχει στην τάξη της.

— Έχω την δίδα Μουτούση... την δίδα Πουλάκου, την δίδα Ζέλη... τρεις από τις καλύτερες φωνές της τάξεώς μου... Και οι τρεις σοπράνο. «Επίσης έχω τις δίδες Μαντοπούλου και Φρεμεντίτη επίσης σοπράνο και αξιόλογα ταλέντα. Την δίδα Λεβή την μοναδική της τάξεώς μου μέντζο σοπράνο, τους τενόρους κ.κ. Αλεξανδρήν και Φαρδούλην, τους κ. κ. Σταύρου και Καλοκαιρινόν, και άλλους... Όλοι αυτοί... είναι επιμελίστατοι και έρωτευμένοι με το τραγούδι, είναι δε κατευθυσιασμένη με την έπίδοσή τους...

Ελπίζω, συνεχίζει η δίδας Γεωργιά,

νά με βγάλουν όλοι άσπροπρόσωπη και να βγουν όλοι από την τάξη μου με άριστα...

—ΣΣ—

Και τώρα ας επανέλθουμε στο «τροπάρι» μας το προηγούμενο. «Ας συνεχίσουμε δηλαδή το ρεπορτάζ για τις τάξεις του «πιάνου» που διακόψαμε στο περασμένο φύλλο, παίρνοντας και τις υπόλοιπες μαθήτριες των καθηγητριών του «Εθνικού Ωδείου». Ξαναλέω πάλι πώς μόνο «ρεπορτάζ» κάνω γιατί για να αρχίσω να ξεχωρίζω ταλέντα και να πλέκω εγκώμια για την καλλιτεχνική αξία

Η καθηγήτρια δίδας Ηλ. Γεωργιά

της κάθε μιάς... Πάω χαμένος. Θα γράφω βδομάδες και το «Εθνικό Ωδείο, δε θά'χη τελειώσει ακόμα.

Λοιπόν: αρχίζουμε. Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος των τάξεων του πιάνου.

Η τάξις της κ. Αύρας Θεοδωροπούλου.— Περιλαμβάνει τας δίδας Ρούτσου, Μαυρομάτη, Μασκαλαβάνη, Γιαννοπούλου, Αλιτζόγλου, Γκισερλή, Οικονόμου, Κοτρόζου και άλλας.

Τάξις κ. Φροσινιώτου.— Περιλαμβάνει τας δίδας: Μαυρίλια, Παπαμήτρου, τας αδελφάς Ίωάννα και Άντιγόνη Δροσάκη, τας δίδας Σταματοπούλου και Φύσερ, τας αδελφάς Ματαρατζή, της δίδας Ίουστινιάνη, τας δίδας Λευκοκυρίου, Καλιγέρη, Σωτη

Η τάξις της
δ. Ηλέκτρας
Γεωργιά.

και αι υπόλοιποι
του πιάνου

ρίου, τας αδελφάς Μαυρίκη, Μαμελε-
τζή κλπ.

Τάξις κ. Φώφης Βέλλα (Βρυάκου).
Περιλαμβάνει τας δίδας: Λυζοπούλου,
τας αδελφάς Μαρία και Κική Γαλιώ-
του, Βογιατζή κλπ.

Τάξις της κ. Αποστολίδου (της ό-
πό το ψευδώνυμον Ε. Α. Ν. έκλεκτής
συνεργάτιδος της «Βραδυνης»). Περι-
λαμβάνει τας δίδας αδελφάς Ίωάν-
να και Βασιλικήν Ευστρατίου, τας δι-
δας Παυλίδου και Σπάθαρη κλπ.

Τάξις της κ. Θάλειας Βυζαντίου.—
Περιλαμβάνει: τας δίδας Κορωναίου,
Αθανασιάδου, Ψωμά, Οικονόμου κλπ.

Τάξις της κ. Μάττας Χαλκιά.— Περι-
λαμβάνει: τας δίδας Κρητικού, Πε-
τροπούλου, Καλατζάκου, Γεωργίου
την κ. Γιόλα, τας δίδας Μπερνίτσα
και Λιβιεράτου κλπ.

Τάξις της κ. Κατίνας Χατζηδημη-
τρίου.— Περιλαμβάνει: τας δίδας
Φρεμεντίτου, Σκελλαροπούλου, Κα-
κολίρη, Καλβοκορέση, Αντωνοπού-
λου, Γιαννακούρα, Σωτηροπούλου,
Μάζη, Πετροπούλου κ.ά.

Τάξις της κ. Νίτσας Φωτιάδου.—
Περιλαμβάνει τας δίδας: Διαμαντί-
δου, Σιδέρη, Πετυχάκη, Τσαλαβούτα,
Δρακάτου, Γαληνού, Ία-ρίδου, Άν-
δρέου, Σκούφου, Σεμυδαλά κ.ά.

Τάξις της κ. Ήρας Ντάνου.— Περι-
λαμβάνει τας δίδας: Βασιλού, Θεοφί-
λη, τας τρεις αδελφάς Βασιλοπούλου,
την δίδα Συκαρά κ.ά.

—ΣΣ—

Είς τας τάξεις του πιάνου του «Ε-
θνικού Ωδείου» περιλαμβάνονται και
άλλες λίγες ακόμα μεταξύ των οποί-
ων είναι και αι της κ. Μανωλίδου,
της κ. Συμπούλου και της κ. Μινιόν
Ξανθοπούλου.

Και τώρα τελειώσαμε τὰ «πιάνα».
Αναπνέω! Στ' άλλο φύλλο θά' ασχο-
ληθώ με τη «Δραματική Σχολή» του
κ. Κουνελάκη, μία πολύ—πολύ αξιό-
λογη σχολή θεάτρου που αξίζει τον
κόπο να της χαρίσω μία σελίδα γιατί
είναι η παλαιά δραματική σχολή που
έχει παρουσιάσει σεβαστή δουλειά από
πολλές προηγούμενες έπιδειξεις της,
και από μία νέα που τώρα ετοιμάζει
ο καλός μας καθηγητής του όποιου
την παραγωγή οι φίλοι του θεάτρου
ξέρουν καλά. Μετά την Δραματική
Σχολή θά' περιλάβη ή έρευνά μου τας
τάξεις του «βιολιού» και όχι του «βι-
βλίου» που, από τυπογραφικό λάθος,
ανεγράφη ως έπιλογος στην καμπάνια
του περασμένου φύλλου.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Γερμανικά πεζογράνουδα

«Όνειροπόλε!»

Του Χαϊντς Τρόπιτς

Και πήγαινα, όταν ήμουνα μικρό
παιδί, κοντά στη μητέρα μου,
με την ψυχή γεμάτη από τὰ ό-
σα διάβαζα. Εκείνη μου χάιδευε
τρυφερά το μέτωπο που έκαιγε και
μου χαμογελούσε με καλωσύνη :
«Όνειροπόλε !...».

Και πήγαινα, ύστερα από χρόνια,
κοντά στη γυναίκα που αγάπησα,
με την ψυχή γεμάτη από τὰ όσα
ζούσα. Εκείνη μου χάιδευε τρυφερά
το μέτωπο που έκαιγε και μου χαμο-
γελούσε με καλωσύνη : «Όνειροπό-
λε !...».

Τώρα θρίσκομαι μόνος στο τέλος
του δρόμου με την ψυχή μου κουρα-
σμένη από όσα κάποτε υπήρξαν !
Ποιος θά' μου χαϊδέψη τώρα τρυφε-
ρά το μέτωπο που καίει, και ποιος
θά' μου πη χαμογελώντας μου με
καλωσύνη : «Όνειροπόλε ;...».

ΧΑΪΝΤΣ ΤΡΟΠΙΤΣ

Ό Παρασκευάς

(Συνέχεια από την σελίδα 17)

της γειτονιάς μας... Και μάς έδειρε
μέσα στο σπίτι μας... μέσα στο άσυ-
λό μας... Είμεθα πατέρες, κύριε
πρόεδρε....

Ό Παρασκευάς, όμως, που ήταν δι-
καιος τον διέκοψε:

— Για βάστα, κύριε δικηγόρε μου,
τά παραλές μου φαίνεται. Έσένα δε
σ' έδειρε κανείς. Έμένα δείρανε. Ό-
σο για το παιδί δεν τόχουμε συνεται-
ρικά... Δικό μου είναι το σκασμένο...
Κόφτο λοιπόν το «είμεθα πατέρες» και
το «ό υίός μας» γιατί, πώς το λένε,
θίγουμεται !...

Ένα ειρωνικό μειδίαμα διεγράφη
εις τὰ χείλη της κυρά-Θανάσσιας,
του κυρ-Σωτηράκη και της Πιπίτσας.

—ΣΣ—

Το δικαστήριο έπέβαλε πενήνήμερον
κράτησιν εις άπαντας τους κατηγο-
ρουμένους επί διαταράξει της κοινής
ήσυχίας...

Την έξηγόρασαν, φυσικά, όλοι και
άφθησαν ελεύθεροι.

Ό δικηγόρος του Παρασκευά τη
στιγμή που πληρωνότανε του είπε:

— Πρόσεχε φίλτατε... Πρόσεχε...

— Γιατί;

— Έσύ έτσι που τὰ κάνεις τὰ παι-
διά, μπορεί σε δυό μήνες νάσαι... πο-
λύτεκνος !...

ΑΛ. ΣΑΚ.

Μιά λύπη που σκοτώνει

(Διηγηματάκι)

Ο γιατρός είπε :
—Μόνο ένα θαύμα μπορεί νάτην
σώση. Κι' έκούνησε το κεφάλι
του περιλυπα.

Η Μιλντρεντ όμως είδε την κίνη-
ση αυτή μέσα στην ζάλη του πυρε-
τού και όταν μείνανε μόνοι έκανε
μιά κίνηση στον Στέβαν να πλησι-
άση.

—Δεν υπάρχει πιά έλπις !... Ό άν-
τρας της χαμογελούσε, θέλοντας να
κρύψει την αλήθεια. Τότε εκείνη ξα-
νάπη.

—Αφσέ με να σου μιλήσω.
Σώπασε κι' ο ιδρώτας έσταξε από
το πρόσωπό της.

—Μην κουράζεσαι, αγάπη μου,
της είπε.

—Όχι... Μά πρέπει νάσουμιλήσω...
Στέβαν πρέπει να σου εξομολογη-
θώ κάτι.

Εκείνος έρρίγησε. Η φωνή της
έρχότανε θαθεία, από μακριά, πα-
ράξενη σαν αντίλαλος.

—Στέβαν, έξηκολούθησε, είχα έρω-
μένο !

—Έσύ ;

—Ναι. Συγχώρεσέ με.
Δεν μιλήσε. Είχε την έντύπωση
πώς όνειρεύεται.

—Ερωμένο, είπεν έπειτα σαν να τὰ
είχε χαμένα. Μά ποιόν ;

—Τον Τζίμμου...

—Ποιον Τζίμμου.

—Εκείνη όμως δεν άπάντησε. Εί-
χεν άποκοιμηθή. Την είχε πάρει ο ύ-
πνος εκείνος που σε τέτοιες περιστά-
σεις μπορεί να κάνει θαύματα.

—ΣΣ—

Η κρίση πέρασε. Ό γιατρός είπε :
—Το θαύμα έγινε!

Μιλούμε έννοιείτε, για την κρίση
της Μιλντρεντ. Μά ή κρίση του Στέ-
βαν άρχισε τώρα.

—Ό Τζίμμου... Ποιος Τζίμμου ;

Αυτός οι δυό συλλαβές είχαν καρ-
φωθή στο μυαλό του. Όταν μιλήσε
γι' αυτή την ιστορία στη γυναίκα
του εκείνη κοκκίνησε και του είπε :
«Ποιος Τζίμμι, καλέ ; Τι παραμύθια
είναι αυτά που μου λές !» Εκείνη δεν
ήξερε τίποτε, δεν θυμόταν τίποτε.

Έτσι άρχισεν ή κρίσις του Στέ-
βαν. Ήταν τώρα πιά θέβαιος πώς ή
Μιλντρεντ δεν θα του έλεγε ούτε μία
λέξη παραπάνω για να του άποκα-

λύψη το μυστικό. Είχε δεκαοχτώ φί-
λους που τους λέγανε Τζίμμι. Στο
κλάδο του στο Έμπορικό Έπιμελη-
τήριο υπήρχαν 458 Τζίμμι και στον
τηλεφωνικό κατάλογο 1932 ! Ποιος
νά ήταν απ' όλους ;

Έτσι ή κρίση φούντωσε κι' έγινε
ή τραγωδία του ανθρώπου, το δη-
λητήριό του, ή άρρώστεια του, το
τέλος του. Άρχισε νευρασθένεια,
έπειτα τον έπιασε το σηκίτι του,
από την κούρα του σηκιοτιού του
γύρισε έλκος του δωδεκαδακτύλου.
Κι' ή Μιλντρεντ, που τον περιποιό-
τανε δεν μπορούσε να καταλάβη
πώς ή αίτία όλου του κακού ήταν
αυτή.

Ό δ Στέβαν δεν μπορούσε να
την συγχωρήσει ποτέ, αυτός που έ-
λάτρευε την Μιλντρεντ και της εί-
χε μείνει πιστός σε βαθμό γελοίο.
Κι' έν τούτοις ο καημός που δεν
μπορούσε με κανένα τρόπο να την
εκδικηθή εξακολουθούσε να του
τρώη τὰ σωθικά του.

—ΣΣ—

Έτσι έφθασε το βράδυ που ο γι-
ατρός έκούνησε το κεφάλι άπελλι-
στικά για τον Στέβαν.

Ναι κι' εκείνος το έννοιωθε πώς ή-
σως αύριο το πρωί δεν θα είχε πιά
καιρό να συλλογίζεται τους 1932
Τζίμμι του τηλεφωνικού καταλό-
γου. Ό να μπορούσε να έδειχνε στη
Μιλντρεντ πόσο τον έκανε να ύπο-
φέρει.

Τότε μία ιδέα του πέρασε από το
μυαλό. Έκανε νόημα στην γυναί-
κα του να πλησιάσει.

—Μιλντρεντ, της είπε, σιγά ένω έ-
κείνη έσκυβε πάνω από το προσκέ-
φαλό του. Πρέπει να σου εξομολο-
γηθώ κάτι... Σε είχα άπατήσει.

Η Μιλντρεντ πετάχθηκε.

—Ό... Στέβαν —έπιθύρισε — Μά
ποιά ;

—Με την Μαίρη.

Έπειτα, θέβαιος πώς στις Ήνω-
μένες Πολιτείες, δεν θα υπήρχαν λι-
γότερες από πέντε εκατομμύρια γυ-
ναίκες που τις έλεγαν Μαίρη, γύ-
ρισε το κεφάλι του από την άλλη
μεριά κι' έτοιμάσθηκε ήρεμα ήρε-
μα να μη προσθέση καμμιάν άλλην
εξήγηση.

ΖΕΤΑ—ΖΕΤΑ

ΤΟΥΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕ

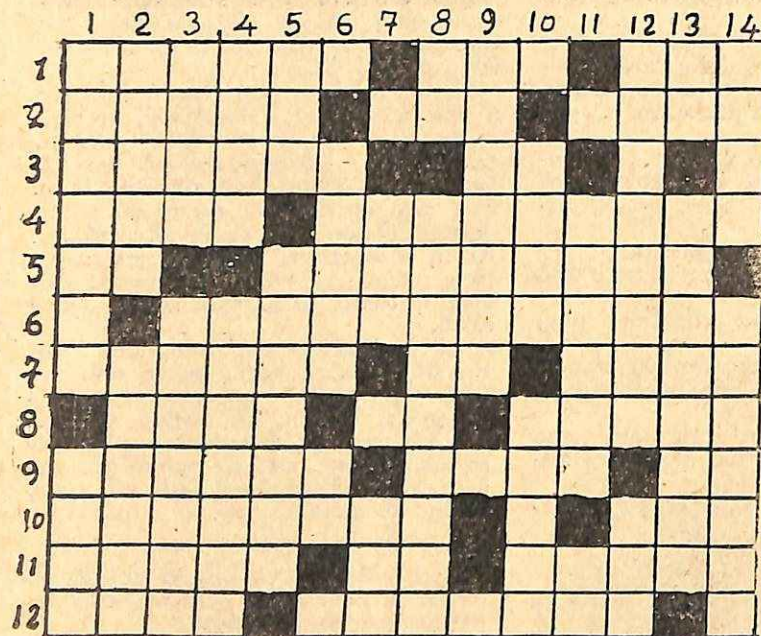
Οι ξένοι περιη-
γηταί.— Μας δείχνε-
τε σας παρακαλώ το δρό-
μο για την Κόρινθο;

Ό π λ η ρ ο φ ο ρ η-
μέ ν ο ς.— Θά πάρετε
αυτό το δρόμο άπέναντι,
θα στρίψετε δεξιά, κατό-
πι, θα πάρετε το πρώτο
στενό άριστερά, ύστερ
από ένα χιλιομ. θα δεή-
τε ένα δεύτερο στενό
δραμάκι άριστερά θα τ
πάρετε κατόπι.

— Εύχαριστούμε...Εύ-
χαριστούμε...

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

4. Το τρώμε την Σαρακοστή (έλαφρά άνορθ.). — Εύμετάβλητοι.

5. Μία των τεσσάρων εποχών του έτους. — 'Ο μη φέρων ένδύματα.

6. 'Απόκρυφα μέρη. — Δίφθογγος.

7. ... Παίδες 'Ελλήνων. — Παναρχία θεά.

8. Την όποιαν. — Κόλπος μεταξόν 'Αττικής και Πελοποννήσου.

9. 'Εδώ ήταν ο Ναπολέων.

10. Μάρκα σιγαρέτων. — Συσκευή διά της οποίας έκτοξεύονται αεροϋαχ ποτά.

11. Μία των 5 αισθήσεων. — 'Η

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣΜΟΣ:

1. Γερμανός φυσικοθεραπευτής άνακαλύψας τον ζωϊκόν μαγνητισμόν τον όποιον εκπέμπουν τό σώμα και οι όργανοί του ανθρώπου. — Θυγάτηρ του Διός και της 'Ηρας. — Πρόθεσις.

2. Καρποφόρον δένδρον. — Πρόθεσις. — Καλύπτει τό όσά.

3. Τά μακροβιότερα φυτά. — Τ. Ε.

4. Ζώα που θαδίζουν θραδύως ίλλ' έσφαλώς. — 'Ολίγοι άποκτούν από τους συγγενείς.

5. Δύο γράμματα από την λέξιν συκχ. — 'Η ιδιότης του όλιγοκοούς.

6. 'Ο έμπρηστής του Ράιχσταγ. — Φωνήεντα. — Τό λέγουν οι Ζακυνθινοί στους άνδρας.

8. 'Ετσι έκαλείτο κατά τον Μεσαίωνα τό παλαιότερον τμήμα της πόλεως. — 'Υποθετικός σύνδεσμος. — Μόριον παραγόμενον έντός του στόματος διά την πέψιν των τροφών (πληθ.).

9. Τά παράγουν αί παλμικαί κινήσεις. — 'Αγγελιοφόρος των Θεών. — Άβριον.

10. Μεταρρυθμιστής της Τουρκίας (μία λέξις). — Πρόσωπον της Παλαιάς Διαθήκης ή γυνή του όποιου μετεβλήθη εις στήλην έλατος.

11. Μία των δίδουν οι μέλισσες. — Ε. Ο. — 'Ενα από τά όσά του αντιβραχίονος.

12. Τουλούμι. — 'Ετσι λέγουν στο Ναυτικόν τά σφουγγαρόπανα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Θυγάτηρ της Γης φονευθείσα υπό του Περσέως. — 'Ασχημα.

2. Θυγάτηρ της Αήδας έκ του Διός και σύζυγος του βασιλέως της Σπάρτης Μενελάου. — 'Αναλαμβάνει να μάς ντύνη (λίγο άνορθόγραφο).

3. Τροφή των ίππων. — Μέγας Πρωσας πολιτικός.

πρώτη συλλαβή του όνόματος ενός θηρίου.

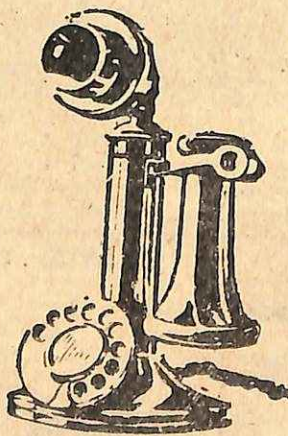
12. Με αυτήν εκφράζονται τά συμπεράσματα της λαϊκής πείρας. — Λέγεις (δημ.).

13. Δύο όμοια σύμφωνα. — 'Ο διασημότερος Κορσικανός.

14. Δένδρον γνωστότατον. — 'Αγροπητικός αλλά και ό άγαπών κάτι ύπεροβολικά.

'Αποστολεύς: ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΡΟΥΛΕΣ

Τό τηλέφωνο

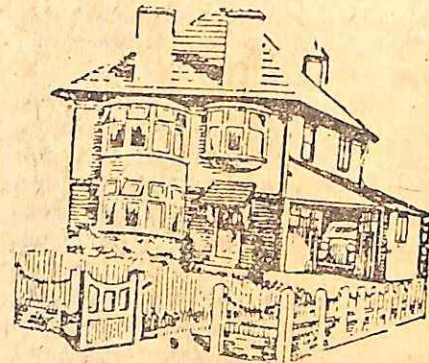
Στην εικόνα του παλαιοϋ αυτού τηλεφώνου, υπάρχουν τρεις άνωμαλίες.

Μπορείτε να βρήτε ποιές είναι, σε διάστημα όμως όχι μεγαλύτερον από 15 δευτερόλεπτα;

Τό σπίτι

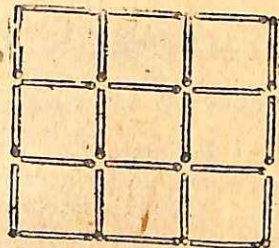
Κυττάχτε προσεκτικά επί ένα λεπτό την εικόνα αυτήν, που παριστάνει ένα

σπίτι, και πότε μας ποιές είναι οι τρεις άνωμαλίες που παρουσιάζει;

Τετράγωνα και τετράγωνα

Μπορείτε, τραβώντας έξέ μόνον σπέρτα από τό παρακάτω σχέδιον να άφήσετε τρία τετράγωνα, σχηματισμένα από τά σπέρτα που μένουν, τά όποια όμως δεν πρέπει να μετακινήθουν;

Λύσεις προηγούμενων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 547

Ο ρ ι ζ ο ν τ ι ώ ς: 1. Δόξα, 'Υδρα. 2. 'Όν, Σός, Ίνα. 3. 'Αμνός, σ, ενάγω. 4. Δέ, μίς, πρό, όκ. 5. 'Εγκατα, αίσχρην. 6. Καί, ε-σα, οία. 7. 'Α, μι, πάν, Λα-ν. 8. Σπώ, μ, δ, ζ, Ναέ. 9. Τανύων, ποτήρι. 10. Οί, άρα, Ήλη, τό. 11. Σαμία, φ. 'Αξιός. 12. Νύν, έαρ, έος. 13. Σάρξ, 'Αγίς.

Κ α θ έ τ ω ς: 1. 'Αδέκαστος. 2. 'Ομέγα. 3. Δόν, Κίμων, μός. 4. 'Ονομα, ι, βαινα. 5. Ε, σίτε, ώρα. 6. 'Ας, π, αν, έξ. 7. 'Ος, σάδ, φά. 8. 'Υς, πά, ν, πί, ρά. 9. Δ, έρια, Ζολά, γ. 10. Ρινός, λ, τήξει. 11. 'Ανά, χράνη, ύς. 12. 'Αγόρι, άρτος. 13. 'Οκεάνειος.

(Επανόρθωσις: Στην διατύπωση του ύπ' αριθ. 1 όρισμού του όριζοντίως, ή φράσις κοδείς την έξήγησιν, πρέπει να διαδοσθή, «ουδείς την έμίσησιν, (την δόξα, φυσικά...).

ΤΟ ΚΟΜΒΟΛΟΓΙ

Τό κομπολόγι είχε 35 κομπολογάκια.

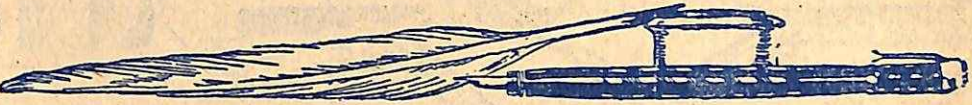
ΤΑ ΔΥΟ ΣΗΜΕΙΑ

Μάλιστα, είναι δυνατόν. Είναι δύο σημεία που βρίσκονται πάνω στον ίδιο μεσο γινόν, και απέχουν και τά δύο 500 μέτρα από τον Βόρειο Πόλο. Πρέπει λοιπόν, να κάνη κανείς 500 χλμ. προς βορράν και 500 προς νότον.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΠΕΝΝΕΣ

Η ΚΟΥΡΣΙΤΣΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Δ^{ΟΣ} ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΣ ΑΛΜΠΑΤ

Άλλο πάλι και τούτο! Τί λόξα είναι αυτή που κόλλησε τώρα-τώρα της Τζούλιας! Να θέλη και καλά και σώνει να πάρη ένα αυτοκίνητο. Μία κουρσίτσα μικρή με δυο μονάχα θέσεις, και να σωφάρη ή ίδια!

—Τζούλια παιδί μου, έλα στα συγκαλά σου! Τί ιδέες είναι αυτές πάλι; Θαρρείς πως είσαι άκόμα παιδί; 'Ως πότε θα κάνης του κεφαλιού σου;

Και τά λόγια πέφτουν ένα ένα χτυπητά, φαρμακερά, όπως μονάχα μία γεροντοκόρη ξέρει να τά πετυχαίνη. Και δεν είναι μιά, είναι τρεις γεροντοκόρες και μία χήρα στρατιωτικού, όλες θείες της Τζούλιας, που τρέμουν από αγανάκτηση μπροστά στα τολμηρά σχέδια της άμυαλης άνεψιάς τους.

—'Αφήστε με ήσυχη, μουμούρισε ή Τζούλια, πέταξε με πείσμα τό σιγάρο της από τ' άνοιχτό παράθυρο, και ρίχνοντας μία φευγαλέα ματιά στον καθρέφτη πέρασε με ύψος άγέρωχο μπροστά από τη σεβαστή όμήγυρη και βγήκε από τό δωμάτιο χτυπώντας δυνατά την πόρτα.

Η Τζούλια στο δωμάτιό της καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού με τό κεφάλι άκουμπισμένο στο κάγκελο συλλογιέται.

Την τρώαζε ή άράνεια. Τί φοικτό να ζης άσημη, άγνωστη μέσα στο άνόνημο πλήθος. Να είσαι ένα αθλητικό του σωρού με τά προσόντα που χρειάζονται για να πετύχουν ένα καλό γαμπρό — γαλλικά, πιάνο, χορό, τρόπους (λίγο άπ' όλα). Να τρελλαίνεσαι άπαρατήτως για τό Βίλλυ Φόιτς, να έγης ύστερικό θαυμασμό για τον Ραμόν Νοβάρο, να χαμογέλας σαν την Γκρέτα Γκάρμπο, να κοπιάρης τις τουαλέτες της Μάρλεν Νττήτριχ. Να ποζάρης στα σαλόνια, να σε τριγυρίζουν οι άντα λατοί εκείνοι Δόν Ζουάν που άραδιάζουν σχαλά και βλακώδη κομπλιμέντα σαν μαθηταί που ξέρουν καλά τό μάθημά τους. Και όλα αυτά να τελειώσουν σ' ένα πεζότατο γάμο μ' ένα καλό νοικοκύρη! ... πρ! τί κοινοτυπίες!

Τώρα λοιπόν ή Τζούλια άπεφάσισε να πάρη ένα αυτοκίνητο. Και ή ιδέα αυτή της μπήκε έξέ αιτίας που είδε μία μέρα μία κοπέλλα να σωσάρη, και κάτι γάχηδες, κάτι μαντραγάλους, ίσως και άπάνου να στέκουν και να την κυττάζουν με τό στόμα νά... πόσο άνοιχτό!

Δύο γελοίοι μάλιστα με μονόκλ είπαν άναμεταξύ τους:

—Τί σου είναι τέλος πάντων αυτές οι γυναίκες! 'Οτι τους καρφώθ' στο μυαλό θα τό κάνουν. Αυτό δείχνει πως έχουν χαρακτήρα κι' άς λέμε μείς ότι θέλουμε. Για να κάνη μία γυναίκα μία τέτοια

άπόφαση, χρειάζεται ναχη θάρρος και ψυχραιμία. 'Οτι να πής άξίζει τό νοιώθεις πως είναι μία γυναίκα ξεχωριστή, πως δεν είναι ένα θηλυκό του σωρού.

Κι' αυτή στεκόταν εκεί δά και τίκουσε όλα! Και της φάνηκε πως ήταν μικρή, άσημαντη, ένα τιποτένιο πλασματάκι, τόσο δά! κι' όλο μίκραινε, μίκραινε. 'Ενοιωσε έτσι σαν ναλυνεσ όλη από την ντροπή της που δεν ήταν άξια κι' αυτή για κάτι.

Η Τζούλια όμως δεν ήταν από τους ανθρώπους που πνίγονται στα ριζά νερά. Είχε θέληση! Αυτό είναι τό πάν. 'Εφτανε να μη κάτι στο μυαλούδάκι της, έφτανε να πη, θά γίνη! Τελείωσε άργά ή γρήγορα δεν έχει σημασία, θά γινόταν! Τώρα άπεφάσισε να πάρη κι' αυτή ένα αυτοκίνητο. Να σωφάρη και κείνη. 'Ε, λοιπόν θά τό πάρη.

Μά να! άπάνου που τσονταρίζοντας από δώ, ματίζοντας από κει κάτι πήγαινε να καταφέρει με τους λογαριασμούς, γνώρισε τό Μάνο.

Καλό παιδί ό Μάνος. Και έξυπνο. 'Αλλιώς δέ γίνεται. Πως του κόλλησε ξαφνικά ή ιδέα να πάρη αυτοκίνητο. Κόλπο όθτανε όσο να φέρη τη Τζούλια στα νερά του. Γρήγορα κατάλαβε πως έστω κι' αν δεν τ' άγόραζε ποτέ τ' αυτοκίνητο πάντα όθταν ένα καλό δόλωμα να πιαστή ή Τζούλια.

Και να που τά κατάφερε να τον συμπήση ή Τζούλια. Δεν έμοιαζε ό Μάνος με τ' άντιπαθητικά εκείνα παιδαρέλια που της έφεραν άναγούλα. Και δέχτηκε να γίνη γυναίκα του.

Όστόσο τά χρόνια περνούσαν. Τόνοι-ρο εξακολουθούσε να μένη όνειρο. Τό νέο άντρούγιο με τό καινούργιο νοικοκυριό, που άπορροφούσε τό μεγαλύτερο μέρος από τις οικονομίες τους, δεν μπορούσε να πραγματοποιήση τό νεανικό όνειρο. Και όθμενε έτσι λησμονημένο αν δεν τόφερνε πάλι στη μέση κάποια παράξενη τύχη.

—Έξερεις γυναίκα τί συλογιστικά είπε... ή μέρα ό Μάνος στη Τζούλια. 'Ηταν και οι δύο καθισμένοι δίπλα στο άναμμένο τζάκι. Κάποιος γνωστός μου πούλαε ένα αυτοκίνητο.

Σκίρτησε ή καρδιά της Τζούλιας. 'Ενας παλιός λησμονημένος λόσμος από θυμους άναταράχτηκε μέσα της, ή σωφραία, έκείνη με τό μονόκλ, τά γάντια, όλα έσπετάχτηκαν με μιάς μπροστά της κι' άρχισαν ένα τρελλό χορό.

—Μην περιμένης βέβαια, έξαπαλούθησε ό Μάνος με χαμόγελο, την κουρσίτσα που όνειροπόλησες. Δεν είμαστε πιά νέοι. Στην ηλικία μας και στην έποχή που ζούμε πρέπει ναγν κανείς και λιγάκι πρακτικός. Να κυττάη πρώτα άπ' όλα τό συμφέρον. 'Εγουμε παιδιά, έγουμε έξοδα και ένα αυτοκίνητο που να φέρη κάποιο εισόδημα δεν είναι εύκαταφρόνητη έπιχείρηση. Τί λές;

Χαμογέλασε ή Τζούλια, χωρίς να πη λέξη. Και την άλλη μέρα πρωί-πρωί ό

Μάνος ξεκίνησε για να τό φέρη.

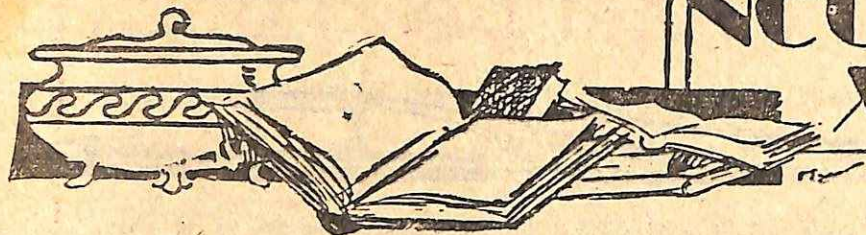
'Ανασκουμπωμένη ή Τζούλια πηγαινόρχονταν άπ' τό πρωί έτοιμάζοντας τό νοικοκυριό. Κάθε τόσο πρόβαλλε πίσω άπ' τη μισανοιχτή γαίλλια κι' άγνάντευσ στο δρόμο. Κάποιο παλιό τραγουδι άνέθηκε στα χείλια της. Χαμογέλασε. Πού τό θυμήθηκε; Θυμόταν τώρα και τό χαίβγελο του Μάνου. Ναί, ναί, τό πρόσεξε καλά, είχε χαμογέλασει άίνιγματικά όταν της έλεγε. «Μην περιμένης την κουρσίτσα που όνειρεύτηκες. Τί έσθμαινε; 'Αχ Θεέ μου μήπως... 'Ολα γίνονται. Ναί, ναί, αυτό θά είναι. 'Ο Μάνος ήθελε να της κάνει σουρταίξ. 'Ετρεξε στο δωμάτιό της. 'Ανοίξε τό συρτάρι του κομοί κι' άρχισε να ψάχνη νευρικά. Να έδώ πρέπει να είναι. Στο μεσαίο συρτάρι δεξιά. 'Α, νάτο, τράβηξε ένα δέμα καλοδιπλωμένο. Τό άνοίξε με συγκίνηση. 'Ενα ξευγάρι γάντια πετάχτηκαν. Τά κύταξε κάμποση ώρα. Τά ξεδίπλωσε. 'Ηταν λίγο κυτρινασμένα. Δεν περιόζει, τά χρόνια βλέπεις. Λίγη υπενείνα και όλα διορθώνονται. Τί καλά που τά είχε φυλάξει. Δοκίμασε να τά φορέση σιγοτραγουδώντας, μα θέλησε γιατί τό γάντια είχαν κοκκαλώσει από την πολυκαρία, θέλεις γιατί τά χέρια της είχαν χοντρήνει από τις δουλειές— τί να σου κάνη κι' αυτή, όλα μόνη έπρεπε να τά έτοιμάση, μάλωμα, σκουπίσμα, μαγειρέμα—τά γάντια δεν έμπαιναν. 'Ενφ πάσκιζε να τά φορέση τά λόγια του τραγουδιού βγαίναν άργά από τό στόμα της. Κύταξε γύρω σαστισμένη. Τώρα; ψιθύρισε. 'Αβέλα ή ματιά της καθώς πλανήθηκε γύρω πήνε και σταμάτησε πάνω στον παλιό βενετσιάνικο καθρέφτη με τη σκαλιστή κορνίζα που έλαμπε πάνω από τό κομψό. Τό τραγουδι κόπηκε στο λαού...

—'Από τό είδωλό της που αντίκρυσε κει μέσα, καθώς τό είχαν φιλοτεγνήσει τά χρόνια, δεν έμεινε διόλου μα διόλου ίκανοποιημένη. Μά είναι δυνατόν, διόλου αυτή ή κομικατούρα που θάγε τη θέση της στη χιονομορική έ... τά σάτισσάραφον, να ήταν ή ίδια ή Τζούλια με τό σγουράλλο κενάκι με τις μακρές μαύρες βλεφαρίδες με τό λυγερό άγλαυατένιο κορμί;

—'Ενα κορνάρισμα άκούστηκε στην έξοποτα. 'Ενα δεύτερο και έπειτα ένα τρίτο πιο δυνατό και μακρόσυρτο έκανε την καρδιά της να σκιρτήση. 'Ηταν τό γνωστό κορνάρισμα τό τόσο ποθητό που χρόνια περιέμενε ν' άκούση. 'Οταν θά φτάσω με την κουρσίτσα μας, της έλεγε άλλοτε ό Μάνος. Βά κορνάρω τρεις φορές κάθε φορά και πιο δυνατά.

Με βαριά καρδιά πήγε στην πόρτα. Τά παιδιά βρίσκονταν κιάλας στην καγι-κελλάριστα και πηδώντας από χαρά πάζαν ν' άνοίξουν τά δυο θυροφύλλα. Μά μόλις δρασκέλισε τό κατώφλι της πόρτας σταμάτησε. Πήρε μία θαβεία άνάσσα. 'Ενοιωσε ένα ξελάφρωμα. 'Α έ-παι, ήταν καλύτερα! Μπαράβ του Μάνου. 'Εκει δέ καταμεσής στη διάπλατη καγγελόπορτα μεγαλόπρεπα, βαρύ, έπιδιπλωμένο πρόβαλε και γέμισε όλο τό ά-νιωμα της πόρτας ένα πελώριο... κα-μάνι.

ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ ΑΛΜΠΑΤ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Βραδυνές καμπάνες

LENTO

Σόλ... φά... σόλ... μί... Σκόρπιες, άργες, μελένες, σταλάζουν οι νότες απ' τις καμπάνες του μοναστηριού. Κι' είναι τόσο γλυκές, τόσο μελαγχολικές που σκορπάνε μια παράξενη θλίψη τριγύρω στο ήρεμο τοπίο, μια παράξενη θλίψη που την δυναμώνει ίσως το στεγνό ψυχρό αέρισμα του ήλιου στο χλωμορόδινο δειλινό.

ANDANTINO

Στο μενεξεδένιο μισόφωτο του φτωχικού της κελλιού, προσεύχεται ή μικρή καλογρηά. Προσεύχεται ή μικρή καλογρηά κι' ο ήλιος στέκεται διστακτικός μια στιγμή κι' έπειτα βουτίζεται κατακόκκινος σαν ματωμένη καρδιά στην όλοφωτη θάλασσα...

UN POCO ANIMATO

"Ένα δάκρυ μικρό και λαμπερό σαν δροσοσταλίδα λουλουδιού, ξεπετιέται απ' την παραγμένη θάλασσα των ματιών της. Κι' ή καρδιά της, ή φτωχή της ματωμένη καρδιά άδικα προσπαθεί να συγκεντρωθεί, σαν τόν ήλιο που μάταια αγωνίζεται να μη βυθιστεί κάτω από τὰ όλοπόρφυρα λουλούδια, που ο ίδιος σκόρπισε στο ύψος του σάβανου... Τὰ πονεμένα της μάτια θολά και μεγαλωμένα απ' την αγωνία, σέρνονται με νοσταλγία προς το φώς... Και οι καμπάνες... "Ω! οι καμπάνες με τις μελένες νότες τους δεν μπορούν να την άποσπάσουν απ' τον πειρασμό, γιατί είναι αυτές ίσα ίσα που την σέρνουν άλύπητα στα ρεμβά παλάτια της νοσταλγίας...

APPASSIONATO

Και θυμάται... θυμάται ή μικρή άμαρτωλή ένα μενεξεδένιο σούρουπο, μια άρμονική σιγαλιά, που την ξυπνούσαν μονάχα οι άργες καμπάνες του έρημουκκλησιού. Οι άργες και ήρεμες καμπάνες που μοιάζουν απαλάλαχτα με τον γλυκό ρεμβασμό και τους άργους κτύπους μιας καρδιάς, που ήγει κουραστεί πολύ από εύτυχία. Και θυμάται, θυμάται ή φτωχή ένα άγαπημένο χέρι που άπαλά έσφιξε το δικό της, και δυό μάτια, και δυό μάτια όλόμαυρα που βυθίζονταν με λατρεία στην γαληνεμένη θάλασσα των ματιών της. Στὰ γλωμά και σφιγμένα της χείλη, άνοιζει ένα χαμόγελο άγνό και άτονο σαν χειμωνιάτικο λουλούδι...

LENTO

Σόλ... μί... σόλ... μί... Σκόρπιες, άργες, μελένες, στενάζουν

Καρδιά

Χρυσοσταλίδα έπεσε από τ' άχνό φεγγάρι την νύχτα χτές άργά κι' άχνά θωρώντας τη με διαγεμάτη φώς και χάρη στο βάθος της διέκρινε την ίδια μου καρδιά.

Και ή κόρη μου την ζήτησε απ' το ψηλό (μπαλκόνι)

γεμάτη από χαρά.

Μά μην την δώσω δεν μπορώ

παρηγοριά μου μόνη

είναι ότι θά μουδινε την ίδια της καρδιά.

Κι' αυτή την πήρε κι' έκλεισε ξοπίσω (της την πόρτα)

με μίσος και μ' όργη.

Και το φεγγάρι γέλασε

και χρώσωσε τὰ χόρτα

κι' άσχήμωσε δυό δάκρυα με μια γλυκειά (στοργή...)

ΝΙΚΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Πόθος

"Ολόδροσο νερό απ' τη θούση στάζει, το χρόνο που περνάει, λές, μετράει, και μες στην καταχνιά θαμνοχαράζει ή άγαπημένη πόλη. Μου γελάει.

"Η θάλασσα πιο κάτω και κυττάζει τον χρυσόν ήλιο που λαμποκοπάει. Τό φώς του, στην ψυχή μου που γιγρ- (τάζει, έλπιδα και χρυσόνειρα γεννάει.

Της νεότητος ή χαρά έρχεται πάλι για να δώση διέξοδο στον πόθο, με της τρανής άγάπης το σημάδι.

Στ'ης Σλομποντ'ς την ποθητήν άγκάλη πώς ήθελα τον έρωτα να νοιώθω και ν'ναι άνεξήμερωτο το βράδυ.

Θ. ΤΕΡΠΙΝΟΣ

καμπάνες του μοναστηριού και οι νότες τους σταλάζουν άνάλαφρα σε κάθε ματωμένη ψυχή, άργά-άργά, σαν γλυκές σταλαγματιές από θείο θάλασσο που ξεχείλησε και στάζει απ' τη μυρωμένη λύκιθο.

Κι' είναι τόσο γλυκές, τόσο μελαγχολικές που σκορπάνε μια παράξενη θλίψη τριγύρω στο ήρεμο τοπίο, μια παράξενη θλίψη που την δυναμώνει ίσως το κατακίτινο φεγγάρι που πλέει στα γαλάνα βάθη του άπειρου...

ΤΑΣΙΑ ΛΟΥΔΑΡΟΥ

Χαίρετε κύριε...

Χαίρετε κύριε... "Οχι-όχι δεν φεύγω δυσαρεστημένη. Δεν φταίτε σεις, ούτε εγώ, δεν φταίει ούτε κανείς άλλος. Ποιός; "Ισως ή μοίρα μ' έσωσε και ή φύση που δεν μ' έπλασε σαν το δικό σας ιδανικό. Κι' αν σ' άγάπησα μ' όλη την όερμη της καρδιάς μου τί; Κι' αν σ' άποσπέρνα άπόφια τή ζωή μου, πάλι τι; Σ' άς προκάλεσα προσπαθώντας να σ' άς παρασύρω σ' ένα άνοστο—για σ' άς—παιχνίδι, σ' άς άφησα να ένοήσετε πως σ' άς χάριζα — μ' άκούτε σ' άς χάριζα!—κι' αυτό το κομμάτι μου, δίχως ν' άποδίδω σ' ένα ήθικώτερο δεσμό: τον Γάμο, χωρίς να σκοτίζωμαι αν θά μ' άνέστε νόμιμα δική σας στή ζωή, μ' ένα μονάχα πόθο: Να σ' άς δοθώ άπόλυτα, με άυταπάρνηση, να σ' άς προσφέρω τον έαυτό μου δίχως να ζητήσω τίποτα εις άντάλλαγμα από σ' άς.

Δεν προσπάρησα να σ' άς στήσω καμιά πλεκτάνη.

Δεν σχεδίασα να σ' άς κερδίσω με τέχνη, με πονηρία.

"Οχι!... Θέλησα να σ' άς άπολαύσω όλοκληρωτικά, κι' ύστερα να φύγω ίκανοποιημένη, περνώντας μονάχα για άνάμνηση, μια νύχτα στην άγκαλιά σας, στην άγκαλιά της ήδονης άποκαλύπτοντας το μεγάλο μυστικό της ζωής δίπλα σ' ένα άντρίκιο κορμί που για πρώτη φορά ποθούσα!

Μά σεις άρνηθήκατε! Έβασταν ο τίμιος άνθρωπος, ένα άνώτερο όν, άπηλλαγμένο από κάθε κατωτερότητα... μείνατε άσυγκίνητος μπροστά στο ήδονικό φρικίασμα μιας παρθενικής σάκας άγνης, άμόλευτης μ' άπό ως τόσο ήξερε τόσο καλά να προσφέρεται...

Ναί, ναί, το ξέρω:

«Λυπούμαι δεσποινίς μ' ά... δεν σ' άγαπώ».

Και... εύχαριστώ για την προσφορά; Χά! χά! χά!

Κι' άποσυρθήκατε ήρεμα, περήφανοι για τον έαυτό σας—μ' ά διαμαρτύρεσθε—για την τόση ανέλιξη επιτυχία σας, χωρίς όστόσο ούτε την έκφραση μιας τέτοιας έπιθυμίας σας...

Μά δεν είναι κατόρθωμα αυτό...

"Αποκούσαστε κάτι δίχως κόπο, χωρίς προσπάθειες... Δεν σ' άνέχει κανείς έπαινος... Δεν ύπηρεζέ πάλι, έπόμενος ούτε νίκη...

"Η ήρωϊς είμαι εγώ...

"Επαιξα... "Εχασα...

Δεν έπιμένω, δεν δυσαρεστούμαι... "Υποχωρώ πειθήνια... Φεύγω όπως ήρθα...

Χαίρετε κύριε...

Σ. Γ.

Μετά Έκδο

Ρένον Θρακιώτην. Κοινό το θέμα που διαλέξατε και λίγο εξεζητημένο το γράψιμο. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο και πιο στρωτά γραμμένο. Για το ζήτημα των άνταποκριτών δεν άπεφασίσθη τίποτε προς το παρόν. Μεταφράσεις των έργων του Ταγκόρ έγιναν από τον Τριχογλίδη. Γράψετε στον έκδοτικό όικο Σαλίδερου για να σ' άς πληροφορήση σχετικώς. Λι ν. Ν τ ο λ. "Οχι στρωτό το γράψιμο σας. "Αποφεύγετε τις κοινοτοπίες. Θά έξετάσουμε άργότερα το ζήτημα που γράφετε. Για το ενδιαφέρον σας, εύχαριστούμε θερμά.

Νέ λ λ η ν Σί β α ν. Μέτριο το «Μήτε την άνοιξη», Κατώτερο από προηγούμενά σας. Σο φί αν Π έ λ α φ ι τ ζ η. "Οχι δημοσιεύσιμο το τελευταίο ποίημά σας. "Αδούλευτοι οι στίχοι του. Το σταυρόλεξό σας έδόθη στον άρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε. Κ ώ σ τ. Τ ρ ι κ α ι ο ν. "Εγκριμένα δικά σας έχομε δύο. Το «Μιά ζωή ένας πόνο» που ήλθε τώρα ή σειρά του και τις «Βραδυές Χειμώνα» που θά δημοσιευθ' άρκετά άργότερα. Το «Άνοιξιάντικο» εγκρίνεται και θά δημοσιευθ' όταν έλθ' ή σειρά του. Μ υ ρ ά λ δ α ν Π έ ρ λ η. "Ωρισμένα σημεία του πεζού σας, άρκετά καλά γραμμένα, δείχνουν ότι θά μπορούσατε να γράψετε κάτι καλύτερο. Στο σύνολο έχει πολλές φλυαρίες και κοινοτοπίες ιδίως στην άρχή. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο και πιο σύντομο. Γ έ α ν η ν Χ α ι μ α ν τ ά ν. Συμπαθητικά αυτά που μάς στείλατε όχι όμως και δημοσιεύσιμα άκόμη. Το «Δράμα» προχειρογράμμένο και άπότημο και το «Σαν πεθάνω» άδούλευτο. Πρέπει να έργασθ' άρα προσεκτικώτερα για να παρουσιάσετε κάτι καλύτερο. Για τὰ καλά σας λόγια εύχαριστούμε. "Ολοι οι φίλοι μας έμειναν κυριολεκτικά ένοουσιασμένοι από την νέα εμφάνιση του περιοδικού μας. Γ έ ρ γ ο ν Δ ρ ο υ δ ε ν. Τὰ σταυρόλεξά σας έλήφθησαν και έδόθησαν στον άρμόδιο συντάκτη. Εύχαριστούμε. Σ τ α υ ρ ο ν Τ α μ π α κ έ α ν.

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευταία μοντέλα με τὰς κάτωθι τιμάς:

18 Καράτ.	το ζεύγος	δρχ.	850
14	»	»	700
12	»	»	650
10	»	»	600
8	»	»	500
6	»	»	425

"Αγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τέλεια και ήγγυημένη έπισκευή όρολογίων δια 3 έτη. "Εξαιρετική ειδικότης δια έπισκευές όρολογίων άμερικανικών Γόλθαμ. "Ελτζη, "Ελλινός, Ζενίθ, "Ωμέγα, Λονζίν. "Επίσης άφίχθησαν τὰ τελευταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλidia Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά την "Ομόνοϊαν και Πανεπιστημίου 50 Τηλεφώνων 20-44ε

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 άριθ. Τηλεφ. 28517
Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ
(Θήρας 73)

"Αρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ
(Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΜΑΡΙΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
"Ετησία έσωτερικού δρχ. 250
"Εξάμηνος » » 125
"Ετησία έξωτερικού Δραχ. 1.10
» "Αμερικλής Δολλάρια 6
Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

"Υπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
(Πλαπούτα 22)

Προστάμενος Τυπογραφείου
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΞΙΔΗΣ
(Πατιστράτου 10 Σ)μός "Υμηττού)

Τὰ άποστέλλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα και μή, δεν επιστρέφονται.

ρη γλώσσα; Αυτό που στείλατε είναι μια άποτυχημένη μετάφραση. "Ι ω π. Το πρώτο τετράστιχο του «Μετά» καλό. Τά άλλα άδούλευτα και ιδίως το τέλος του ποιήματος. Ζ ω ζ ω Φ. "Ατεχνο το «Σι-

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ δι' όλας τὰς εργασίας. Πληροφορίες παρὰ τη θυρωρ' της πολυκατοικίας, Σίνα άριθ. 42.

ΕΠΙΠΛΑ

τελευταίας παραλαβής έργοστασίου μας

"Οτι νέον εις σχέδιον

Τραπεζαρία

Κρεββατοκάμαρα

Ρυθμόν

Κουφότητα

Γραμμήν

Επιπλώσεις γραφείων

Σαλόνια

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΜΗΜΑ ΣΚΥΡΙΑΝΩΝ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Ευλουργική βιομηχανία

ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 34-ΛΟΥΙΖΗΣ ΡΙΑΝ-

ΚΟΥΡ ΚΑΙ ΛΑΚΩΝΙΑΣ (ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ).

Τηλέφωνα Γραφείου 26.080. "Εργοστασίου: 26.030

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΧΑΜΗΛΑΙ ΤΙΜΑΙ

"Επισκεπτόμενοι τὰς εκθέσεις μας έξασφαλίσετε τὰ συμ-

φέροντά σας.

Ενας άγνωστος κύριος

(Συνέχεια εκ της 13ης σελίδας)

σης κόκκαλα. Αυτό είναι που σε κά-
νη και μεθάς. Νά εξαφανίζης, νά κα-
ταστρέφης. Νά πίνης αίμα. "Αχ, το
αίμα, το αίμα. Ναι το έλεγα ακόμη
έκει στο φρενοκομείο. (Πετιέται άπά-
νω και φωνάζει): Ποιος μ' έκλεισε; Ποιος
έκεί μέσα; Αί, ποιος μ' έκλεισε; Ποιος
είπε για μένα πως είμαι τρελλός;
"Εγώ τρελλός; "Εσύ το είπες; "Όλοι
μου το λένε. Δέν μπορώ νά τους σκο-
τώσω όλους. Μά έσένα σε κρατώ και
θά σε ξεκάνω. (Ψάχνει ταραγμένος
στη βαλίτσα). "Εχω τό μαχαίρι μου
έδω μέσα (γελά σαν μανιακός).
Τρελλός έγώ, αί, χά, χά, χά. Σε
σκοτώσα!

Η ΚΥΡ. (που κατά τό διάστημα
αυτό μένει άκουμπισμένη στον τοίχο):
Θεέ μου!

(Η βροχή σταματά, Η θύελλα
περνά).

Ο ΑΓΝ. (πλησιάζει με κάτι χαριτιά
στο χέρι και με ύφος ήρεμο). Ούτε
κάν λιγοθυμήσατε. Μπράβο σας! Τώ-
ρα έπιτρέψατέ μου νά συστηθώ. Δέν
είμαι ούτε κλέφτης, ούτε τρελλός.
"Απλούστατα, είμαι ό έπιθεωρητής
της άσφαλείας, που ζητήσατε νά ά-
σφαλίσετε τη ζωή σας. "Ηθελα λοιπόν
νά δοκιμάσω την άντοχή της καρδιάς
σας. Δέν μου άρέσουν οι άλλες μέθο-
δες, που συχνά είναι άπατηλές. Λοι-
πόν, όμολογώ ότι σας έθαύμασα.
Σας παρακαλώ μονάχα νά με συγχα-
ρήσετε. Τώρα μπορούμε νά υπογρά-
ψουμε τά συμβόλαια. (Βγάζει τά συμ-
βόλαια και ή κυρία υπογράφει).

ΛΕΑ ΣΕΝΕΖΙ

Σ' αγαπώ

(Συνέχεια εκ της 4ης σελίδας)

ρίν δοκιμάσω όλες τις πίκρες της
ζωής, ήμουν νέος κι' εγώ... Νά... για
δέστε εκεί...

"Ασυναίσθητα έδειξε τη φωτογρα-
φία που βρισκόταν πάνω στο γρα-
φείο.

"Η Μαίρη έτρεξε και την πήρε.

"Αχ, Θεέ μου... Είναι... είναι αλ-
τός;... "Ο κ. Δεσάρης;... ρώτησε
με φωνή που έτρεμε.

"Ο Δεσάρης κατάλαβε την παρε-
ξήγηση. Χαμογέλασε πικρά. "Εκλει-
σε τά μάτια.

—Ναι. Αυτός είναι... ψιθύρισε.

"Εβγαλε τό ρολόι του.

—"Α! Κρίμα... είπε. Δεσποινίς, έ-
χω νά σας άναγγείλω ένα δυσάρε-
στο νέο: άπόψε δέν θά μπορέσετε νά
δείτε τον κ. Δεσάρη.

—Μά... Πώς;...

—"Ω, είναι απλούστατο. "Ο φίλος
μου με είχε ειδοποιήσει ότι αν άρ-
γούσε πέρα από τις έξη δέν θά έρχό-
ταν καθόλου άπόψε. Και ή ώρα εί-
ναι έξήμιση...

"Η μικρούλα χαμήλωσε τό κεφάλι.
Φαινόταν έτοιμη νά κλάψη.

—Τι κρίμα... επανέλαβε. Κι' εγώ
που ήρθα για μία μέρα μόνο στην
"Αθήνα... Αύριο, πρωί - πρωί ξανα-
φεύγω για την επαρχία μου... Και εί-
χα μία τέτοια χαρά...

Τά μάτια της ήσαν γεμάτα δά-
κρυα.

Προχώρησε ως τό γραφείο. "Επή-
ρε τη φωτογραφία στα χέρια της.

—Τουλάχιστον... είπε με φωνή μό-
λις άκουγομένη, τουλάχιστον... Θά
μου έπιτρέψετε νά πάρω αυτό τό
πορτραίτο;... Δέν θά θυμώση πολύ ό
ϊδιος όταν μάθη...

—"Οχι, την διέκοψε άπότομα σχε-
δόν ό Δεσάρης. Πάρτε το. "Ετσι του-
λάχιστον δέν θά τον βλέπετε μόνο
με τη φαντασία σας.

—Ευχαριστώ... είπε σιγά ή νέα.

Μά βήμα κλονιζόμενο, προχώρησε
ως την πόρτα. Την άνοιξε, και, χωρίς
νά γυρίση διάλου τό κεφάλι, έφυγε.

Έκδόσεις

Η ΑΘΗΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ

"Εκκυκλοφόρησε τό νέο φύλλο του μη-
νός "Απριλίου του καλλιτεχνικού περιοδι-
κού «Η "Αθήνα τραγουδάει» ("Όργανον
των "Ενώσεων Συνθετών Μουσουργών
και "Εκδοτών) με πλουσίαν, όπως πάν-
τοτε ύλην με διπλό τρίγωνον έξώφυλλο
και με όλα τά νέα σουξέ των δίσκων.
Συνεργάζονται, οι κ. κ. Παπαθεοφάνης
Πύρπας, Μάτσας, "Ιωαννίδης, Καρα-
γιαννίδης, Ραυτόπουλος, "Ιερόπουλος,
Σαλγ... Φωτίδης, Τσόγκας, Παπαδη-
μητρίου, Κοινητός, Ταρσίσι, Βάμπα-
ρης, Κατσιθάνος, Α. Στρογγυλού, "Ιω-
άννου, Κορινθίου, Βέλας, Τσόκαλης,
Σέμης Τσίνας, Μπουζούρας, κ. ά.

—"Ωστε, λοιπόν, κ. Δεσάρη... έρώ-
τησε δειλά ό "Αλέκος μπαίνοντας
στο δωμάτιο.

"Ο Δεσάρης έσήκωσε τό κεφάλι
του. Τά μάτια του ήσαν κατακόκκι-
να.

—"Ωστε λοιπόν ήρθε ή έμπνευσις,
"Αλέκο.. Βρήκα τό φινάλε... Μπορείς
ν' άναγγείλεις στο θέατρο ότι άρχι-
σα κι' όλας νά γράφω την τρίτη πρά-
ξη.

"Ο "Αλέκος έπλησίασε μ' ένδιαφέ-
ρον.

—"Α! Για πές τε μου λοιπόν, είπε
με περιέργεια. Πώς τελειώνει τό έρ-
γο;... "Ενώνονται, τέλος πάντων, οι
δυό ήρωες;...

—"Οχι, είπε με φωνή άτονη, κου-
ρασμένη, ό Δεσάρης. Δέν γνωρίζον-
ται ποτέ! Και ό καθένας τους ζή πά-
λι μόνος με τά όνειρά του...

"Ο "Αλέκος τόν κύτταξε με άπο-
ρία.

—Καλά... Μά τότε ό τίτλος δέν
ταιριάζει... "Αφού δέν λένε ως τό τέ-
λος ό ένας στον άλλον: «Σ' αγαπώ».

—Δέν την λένε με τά χείλη αυτή
τη φράση. "Ο καθένας τους όμως την
λέει, μυστικά, σε κάποιο όνειρό του..

Και νοιώθη νά γεμίξη ή ψυχή του
άπ' όλες τις ευωδιές της "Ανοίξεως..

Μιάς αιώνας "Ανοίξεως...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

"Ο παθολόγος Ιατρός μας δέχε-
ται τους άναγνώστας που του
στέλλει ή «Έβδομάς» εις τό
Ιατρείον του, Μιλιτιάδου 11,
καθημερινώς, πλην των Κυρια-
κών, από τάς 5 — 7 μ. μ.—
Ζητήσατε τόν "Ιατρόν της
«Έβδομάδος»!.

Σ ό λ ο β ι α ν. Τό ζήτημα αυτό είναι
ένα από τά σκοτεινότερα. Στην προκει-
μένη δέ περίπτωση προσετέθη και κάτι
άλλο τώρα, που τό συσκοτίζει περισσότε-
ρο. Πώς τώρα νά τό ξεδιαλύνω εγώ από

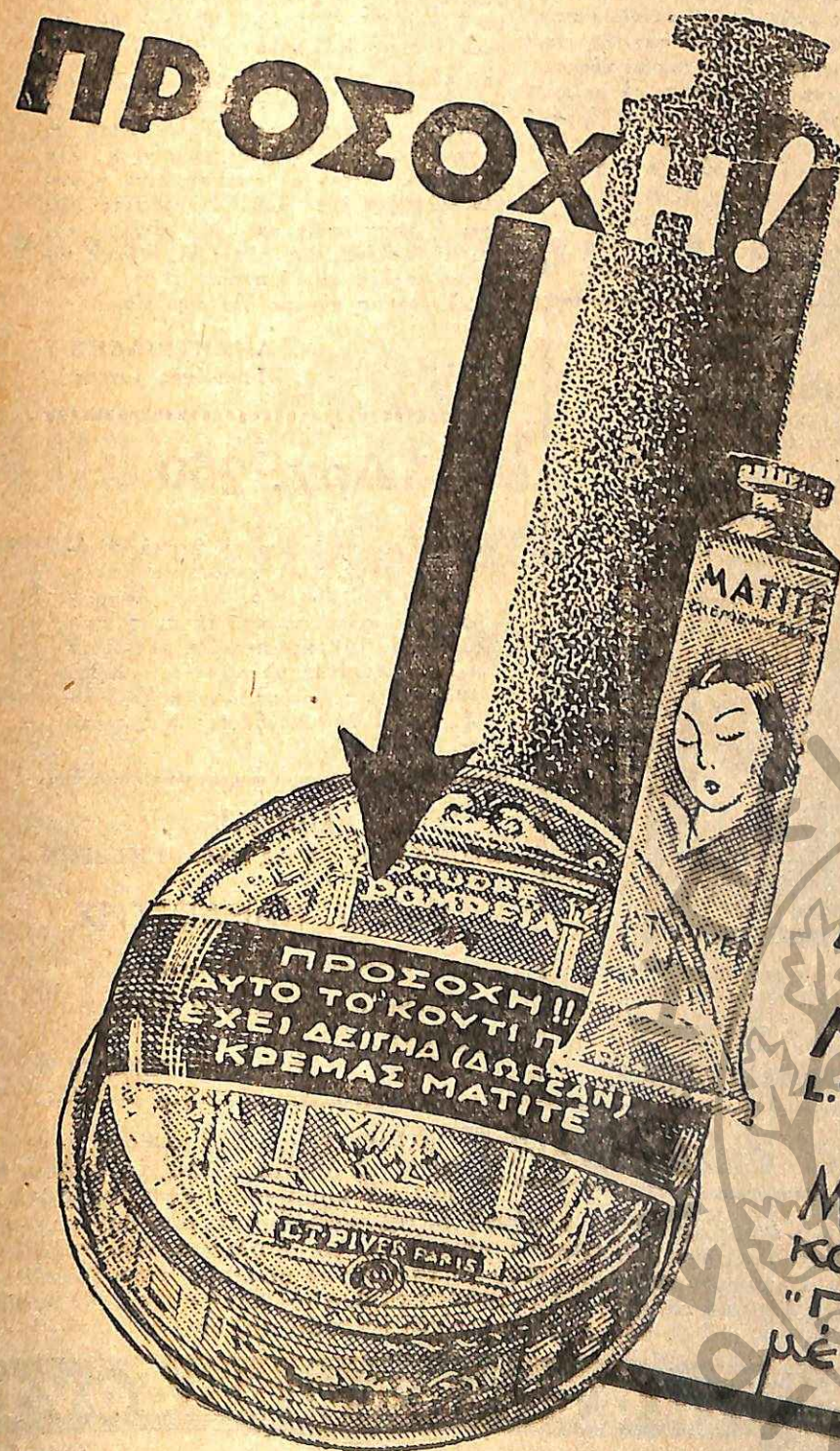
τόσο μακριά; "Αν ή έγχείρησις επέτυχε
έχει καλώς, δέν πρόκειται νά διατρέψετε
κανένα κίνδυνον, αν όμως όχι, πως θά τό
καταλάβω εγώ από έδω που είμαι; νά
νά σας άπαντήσω σ' ένα τόσο λεπτό ζή-
τημα από τό όποιον τόσα άλλα έξαρτών-
ται. Για νάμαι λοιπόν βέβαιος, όχι μό-
νον εγώ άλλα οιοσδήποτε άλλος συνάδελ-
φος, πρέπει νά δώ και τότε νά άποφρα-
σώ. Γι' αυτό ή μόνη συμβουλή που σας
δίδω είναι, νά επισκερθείτε τόν γιατρό σας
και αυτός άφού σας εξετάση θά σας πη-
τί πρόκειται νά γίνη. "Ατυχώς δέν ξέρω
άπό που προέρχεται ή επιστολή σας για
νά σας έγραφα νά με επισκερθείτε. Αυ-
τό δέ, χωρίς νά επισκερθείτε. Λοιπόν αυ-
τό πρέπει νά κάμψετε, αν δέν θέλετε νά
βρεθείτε πρό εκπλήξεων όποτε ίσως θάναι

πολύ άργά.

"Ερωτήματα κ. κ. Πολύ καλά
κάματε και ήρατε ως ψευδώνυμο τό έ-
ρωτηματικό, γιατί άσφαλώς και σας θά
διερωτάσθε γιατί νά φανή πιδ έξυπνος ό
νοσοκόμος από τό γιατρό που επανειλημ-
μένως σας εξέτασε. Γράφοντας αυτά δέν
θέλω δέβαια νά ήζω τόν νοσοκόμον και
τό επάγγελμά του που είναι τόσο συμπα-
θές, σε μένα τουλάχιστον, στον όποιον τό-
σες φορές έδωσα νά καταλάβω τί άξιζει
ένας νοσοκόμος καλός, ούτε και οι ένέ-
σεις που σας συνέστησε νά κάμψετε είναι
κακές ούτε και για μόνην αυτήν την άρ-
ρώστειά που σας είπαν γίνονται. Είναι πο-
λύ καλές και άσφαλώς θά σας ώφελήσουν
νά γίνουν δέ στη φλέβα. "Επίσης μαζί με
τις ένέσεις καλόν είναι νά πάρετε και δι-
σκία Φυτίνης Σίμπα. Τέλος νά φροντίσετε
νά τρώτε καλά και πρό παντός λιπαρά
φαγητά. "Όσο δέ για τά σπυριά αίτία εί-
ναι αυτό που αναφέρετε θά σας ώφελή-
σουν δέ και θά τά εξαλείψουν τά αντίστα-
φυλοκοκκικά έμβόλια του Ιατρού Α. Κό-
μη. "Αν δέν υπάρχουν στο μοναδικό σας
φαρμακείο μπορείτε νά τά προμηθευθείτε
άπό τόν "Ιδιον, "Ακαδημίας 76δ. "Αθήναι,
απέλλοντας τό αντίτιμον ήτοι δραχ. 150.

Ι. Μ. Πολύ σωστά αποδώσατε την πά-
θησιν αυτήν στην δυσκολιότητα, "Απ' αυ-
τήν άκριβώς προέρχονται όλες αυτές οι
φασαρίες. Γράψετε ότι τό μέλι δέν σας ώ-
φέλησε. "Αν είναι έτσι πάρτε αντί αυ-
τού λάδι παραφίνης, άφού όμως προηγου-
μένως χρησιμοποιήσατε ένα δραστικό κα-
θαρτικό κι' αυτό είναι τό ρετσίνολαδο,
για νά καθαρίσετε πρώτα καλά και μετά
αρχίσετε τό λάδι της παραφίνης. Θά πά-
ρετε δυό κουταλιές της σούπας την ήμέ-
ρα, μία τό πρωί νηστικός και μία τό βρά-
δυ μισή ώρα μετά τό φαγητό. "Επίσης
καλόν είναι μία φορά την εβδομάδα νά
πάρνετε δυό δισκία "Ισαζίν Ρόζς. Τέ-
λος την δίαιτα που ως τώρα ακολουθεί-
τε νά την συνεχίσετε.

Τ ζ ο κ ό ν τ α ν. Σας άπήντησα με

ΔΩΡΕΑΝ!
Η ΚΡΕΜΑ
MATITE
L.T. RIVER-PARIS

Μέσα δέ κάθε
ΚΟΥΤΙ ΠΟΥ ΔΡΑΣ
"ΠΟΜΠΕΪΑ"
ΜΕ ΜΠΛΕ ΤΑΙΝΙΑ

αριθμ. τηλεφ.
203197

Ο ΤΕΧΝΙΤΗΣ

του γούστου
της καλαισθησίας
της πρωτοτυπίας
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
GRAND LUXE

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
Η. ΓΑΛΕΜΗΣΙΟΣ
ΜΟΔΑ ΤΕΧΝΗ
ΒΑΛΛΑΟΡΙΤΟΥ 4

atelier
moda

τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ ὀνόματός σας. Τ. Β. C. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μὲ τὸν γαλβανοκαυτήρα ἡ θεραπεία δὲν εἶναι ριζική, εἶναι ὅμως τὸ ὅτι δύο κακῶν προκειμένων «τὸ μὴ χεῖρον βέλτεστον». Ἐφ' ὅσον τις ἀφήσεται ὅπως ἔχουν τώρα θὰ σὰς κάμουν πολλές ἱστορίες, νὰ τις θγάλετε εἶναι κίνδυνος-θάνατος, ἀπομένει λοιπὸν ὁ Γαλβανοκαυτήρ. Τὶς περισσότερες φορές ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα καὶ δὲν ξαναενοχλοῦν, Πάντως ἐπέρχεται ἀρκετὴ βελτίωση, αὐτὸ εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον. Γι' αὐτὸ περᾶστε ξανά ἀπὸ τὸ γρασεῖο. Χρησιμοποιήσατε τὸ ψευδώνυμο πὺ δώσατε, θὰ σὰς ἔχω ρυθμίσει οικονομικῶς καὶ τότε τὰ συζητῶν ὅψιν μου. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβάτοῦμε ἀναλυτικότερα.

S. O. S. Ἡ ρά κ λ ε ι ο ν. Εἴθε 33 ἐτῶν. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἴχατε φροντίσει γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ ὄχι νὰ τὸ ἀφήσετε τόσο καιρὸ χωρὶς ἐγγείρηση. Μόνον ἡ ἐγγείρηση εἶναι ἐκεῖνη πὺ θὰ σὰς ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὲς τίς ἱστορίες καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπαναφέρῃ στὴ θέση του αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τώρα ἔτι κι' ἂν σὰς πῶ ἐγὼ θάνατι προχειρολογίω. Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἀπὸ τόσο μακρὺν ἂν θὰ ἐπανέλθῃ ἢ ὄχι. Ὅσο δὲ γιὰ ἐπεὶτα ὑπάρχουν ἀρκετοὶ τρόποι δόσεως.

Α Ὑ γ. Θ ο φ ρ ἄ σ τ ο ν. Ἐφ' ὅσον

δὲν συνέβαινε αὐτὸ πρὸ καιροῦ, ἀλλὰ τώρα, μόλις πρὸ ἔτους, νομίζω ὅτι κάποια ἄλλη αἰτία εἶναι στὴ μέση ἡ ὁποία ἀνάγκασε αὐτὸ τὸ ζήτημα νὰ μὴν ἐπανέλθῃ. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ κάμετε ἀσχημα ἂν ἀκούσατε τὸν σύζυγό σας καὶ ἐπισκεφθῆτε μαζί μ' αὐτὸν ἕνα γιναερό. Ἐπειδὴ ὅμως βρίσκειτε ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ τοῦ τὰ πῆτε αὐτὰ πὺ γράφετε, καλὸν εἶναι νὰ κυττάξετε μήπως τώρα τελευταῖα ἔχετε γίνῃ περισσότερο νευρική ἀπὸ ἄλλες φορές γιὰτὶ κι' αὐτὴ ἡ αἰτία εἶναι πολλές φορές ἀρκετὴ νὰ προκαλέσῃ αὐτὰ τὰ φαινόμενα. Τώρα καλὸν εἶναι νὰ πάρете ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγη Βαλερι-ἀνα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ παίρνετε 30 σταγόνες τὴν ἡμέρα, 15 τὸ πρωὶ καὶ 15 τὸ βράδυ. Ἐπίσης θὰ σὰς ὠφελήσουν πολὺ μερικὰ ὁποθεραπευτικὰ παρασκευάσματα, ὅπως εἶναι τὸ Προχυνόν τοῦ Σέριγκ σὲ δισκία τῶν 10.000 μονάδων πὺ θὰ τὰ παίρνετε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν των. Καὶ τέλος γιὰ φροντίστε νὰ κάμετε καὶ μιὰ ἀπόπειρα. Νὰ θυμηθῆτε τὰ παλιὰ καὶ θὰ τὰ ξαναδρῆτε, πρᾶγμα πλέον ἢ βέλ-χαιον.

Δυστυχισμένην ὕπ α ρ ξ ι ν. Ἄν ἐξετάσετε καλὰ, δὲν εἴθε τόσο δυστυχισμένη ὅσο θέλετε νὰ παρουσιάσετε τὸν ἑαυτὸ σας, γιὰτὶ μὲ λίγη καλὴ θέ-λση ὅλα αὐτὰ θὰ εἴχαν ὑποχωρήσῃ. Ἡ

γνώμη μου στὴ περίπτωση αὐτὴ εἶναι ὅ-τι δὲν πρόκειται περὶ κακοήθους ἀναι-μίας γιὰτὶ ἀσφαλῶς τότε θὰ εἴχατε πε-θάνει πρὸ πολλοῦ. Μιὰ γυναῖκα δὲ ἡ ὁ-ποία ἔχει κάμει ὡς τώρα τρεῖς τοκετούς καὶ μόλις εἶναι 25 χρόνων δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχῃ μιὰν ἐλαφρὰ ἀναιμία ὅ-στερ' ἀπὸ τόσο αἷμα πὺ ἔχει χάσει, καὶ αὐτὸ μπορεῖ θαυμάσια νὰ τις φέρῃ με-ρικὲς ζαλάδες. Στὴν προκειμένη ὅμως περίπτωση ἔχει παίξει μεγάλο ρόλο τὸ νευρικό σας σύστημα. Αὐτὸ εἶναι κυρί-ως πὺ προκαλεῖ ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα καὶ σὰς κάμει νὰ νομίζετε ὅτι μπορεῖ νὰ σὰς πεθάνῃ. Ἐχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας ὅτι λίγη καλὴ θέλησις ἐκ μέρους σας ἀρκεῖ μὲ ὅσα θὰ σὰς γράφω γιὰ νὰ ὑ-ποχωρήσουν ὅλα αὐτὰ. Θὰ πάρете ἀντὶ τὰ σκονάκια, βαλεριἀνα καὶ ἀπ' αὐτὴν θὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα 20 τὸ πρωὶ καὶ 20 τὸ βράδυ. Ἐπίσης θὰ πᾶ-ρετε ἐνέσεις Κάλτσιου Γκλουκονάτ καὶ θὰ κάμετε κάθε μέρα ἀπὸ μιὰ στὴ φλέ-βα (20 ἐν ὄλφ), νὰ προσπαθήσετε δὲ νὰ τρώτε λίγο περισσότερο. Τέλος μετὰ τὸ φαγητό σας καλὸν εἶναι νὰ πίνετε ἕνα χαμόμηλο. Ὅταν δὲ περάσῃ λίγο χρονί-κον διάστημα τότε μοῦ ξαναγράφετε πῶς πᾶει ἡ κατάσταση σας. Μὴ τυγὼν καὶ σὰς πῇ κανένα ὅτι αὐτὲς οἱ ἐνέσεις γί-νονται μονάχα σὲ φθισικούς. Πρὸς Θεοῦ τέτοιο πρᾶγμα σὲ σὰς δὲν συμβαίνει!

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος ἱατρός

Δρχ. 230

σερβίς φαγητοῦ ἄχουρὲ λευκὰ 6 ἄ-τόμων. Δρχ. 300 κουβέρτες μάλλι-νες καὶ 560 Καμηλὶ. Δρχ. 38 σιν-δονόπανο σιδερένιο καὶ 44 πολὺ φαρ-δύ. Δρχ. 148 κουμπιναῖζον μεταξωτὰ καὶ 58 κυλότες μεταξωτές. Δρχ. 495 σινδόνια φαρδύ ἀπὸ καθαρὸ λι-νὸ. Δρχ. 740 κουβέρτες πολυτελεί-ας. Βουλῆς 5.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἱατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις

Ἐξέτασις δι' ἀκτίνων Ραίνγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ καὶ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας διὰ ζητή-ματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασιζόμεθα ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ια-τροῦ τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ ὁ ὁποῖος δέχεται τοὺς ἀποτεινομένους εἰς τὴν «Ἐβδομά-δα» ἀναγνώστας καὶ ἀναγνωστρί-ας. Ἀπολύτως δωρεάν, εἰς τὸ Ια-τρεῖον τοῦ Σόλωνος 40, 11 — 1 καὶ 5—7 πλὴν τῶν Κυριακῶν. Δι' ἰδιαιτέρας (ἀπ' εὐθείας) ἀ-παντήσεις καταβάλλεται εἰς τὸν κ. Λαδᾶν δικαίωμα δρχ. 50.

Ἄ γ ν ῆ - Μ α ρ ῖ. Λυπήθηκα πολὺ γι' αὐτὰ πὺ μοῦ γράφετε ἀγαπητὴ φί-λῃ. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἴθε καὶ σεῖς ἕνα ἀπὸ τὰ θύματα τῶν καλοκαιρινῶν λουτρῶν καὶ τῆς ἀλογίστου ἡλιοθερα-πείας. Δυστυχῶς ὅλες αὐτὲς οἱ υπερβο-λές, γιὰ τίς ὁποῖες ἔχει γράψῃ ἐπανει-λημμένως ὁ κ. Λαδᾶς, ὁδηγοῦν συνήθως ἐκεῖ πὺ βρίσκασθε τώρα. Γιὰ τὸ ζή-

τημα τὸ ἀντικαθητικὸ πὺ μοῦ γράφετε ὑπάρχει εἰδικὴ πομπάδα πὺ δρᾷ δρα-δέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς. Μάλιστα γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω τὸ ταχύτερον ἐφρόν-τιτα νὰ σὰς ἀποσταλῇ τὸ εἰδικὸν δελτίον τῆς γιὰ νὰ κατατοπισθῇτε λεπτομερῶς. Τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ καὶ τὸ ἀμύδιου-τρο πολὺ καλὸ. Τὴν κρέμα πὺ μοῦ γρά-φετε νὰ τὴν ἀποφεύγετε γιὰτὶ πολλὰ-πλασιάζει πολὺ τὸ τρίχωμα. Τὸ γάλα ἀ-μυγδαλοῦ πολὺ προτιμότερο. Σκοπεῖω νὰ σὰς τηλεφωνήσω καμμιὰ μέρα γιὰτὶ δυ-στυχῶς μοῦ πέφτει δύσκολο νὰ ἔλθω.

Ψ ε υ δ ὶ ο ν υ μ ο ν Παρ α μ ο ρ - φ ω μ ε ν ο ν. Σὰς ἀπήντησα πρὸ δύο ἐβδομάδων καὶ συγκακρινένως στὸ ὑπ' ἀριθ. 364 τεύχος. Γιὰ τὸ ζήτημά σας πρέπει λεπτομερῶς καὶ ὑπευθύνως νὰ σὰς ἀπαντήσῃ ὁ κ. Λαδᾶς. Νὰ τοῦ γρά-ψετε ἀπ' εὐθείας ἐσωκλείοντες καὶ 50 δραχ. γιὰ τὴν ἰδιαιτέρα ἀπάντησιν. Νὰ τοῦ γράψετε στὴν πραγματικὴ διεύθυνσή σας καὶ τὸ ἀνωτέρω ψευδώνυμον γιὰ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του τὴν σταλείσαν ἐπιστο-λὴν σας ἢν κρατεῖ στὰ χεῖριά του.

Η. Β. ἱ. ἂ ν ο ν Κ ρ ῆ τ η ς. Εἶναι τὸ

σο μεγάλη ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας σας ὥστε δὲν βρίσχω κανένα λόγο νὰ συνεχι-σθῇ ἡ σχέση σας ἐφόσον δὲν εἶναι λογι-κὸν νὰ καταλήξῃ πονεῖν. Σκεφθῆτε ὅ-τι μετὰ 10 χρόνια ἐσεῖς δὲν θάχετε κλεί-σει τὰ 30 κι' ἐκεῖνη θὰ πλησιάζῃ τὰ 50 ! Ἄλλωστε ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ γραφ-μένα σας, δὲν πρόκειται γιὰ κανένα σοβα-ρὸ αἰσθημα, ἀλλὰ γιὰ μιὰ αἰσθηματικὴ πε-ριπέτεια πὺ δὲν πρόκειται νὰ διατηρηθῇ.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ σπυράκια ἐν πρώτοις δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὰ ζουλάτε, γιὰτὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον πληθαίνουν ὑπερβολι-κὰ. Κάθε μέρα μετὰ τὸ πρωῖν πλύσιμο νὰ τὰ περνᾶτε ἐλαφρῶς μ' ἕνα θαμβάκι δουτηγμένο στὴν κάτωθι λίστιον.

Alcool camphrè	30 gr.
Teint. de benjoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillé	90 >

Κρέμες νὰ μὴ βάζετε καθόλου στὸ μέρος αὐτό, ἀλλὰ μόνον κάθε βράδυ ἂ-φοῦ τίς περάσετε μὲ σκέτο χλιαρὸ νε-ρὸ καὶ σκουπίσετε μὲ θαμβάκι, βάζετε ἐ-

Ὁ ἔρως ἀρχίζει πάντα νὰ ἕνα μεϊδιάμα...

.... Ὅταν τὸ μεϊδιάμα αὐτὸ ἀφί-νει νὰ φαίνονται τὰ ὠραία λευ-κά σας δόντια. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μεταχειρίζε-σθε τὸ DENTOL τὴν ὁρισμένην ὁδοντόπαστα, τὴν ἀπολύτως ἀν-τισηπτικὴ καὶ προκτισμένη μὲ τὸ πειὸ εὐχάριστο ἀρώμα. Παρα-σκευασμένη σύμφωνα μὲ τὴν μέ-θοδον τοῦ Παστέρ δυναμώνει τὰ οὐλα ἀποβάλλει τὴν κακοσμίαν τοῦ στόματος, συντηρεῖ τὰ δόν-τια καὶ τοὺς δίδει μιὰ ἀπαστρά-πτουσα λευκότητα.

Ἐγκεκριμένον παρὰ τῆς Ἱ-ατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων καὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

Dentol

Πωλεῖται παντοῦ πρὸς
Δραχμὰς 18 τὸ ὠληνηάριον καὶ
» 30 τὸ διπλόον.
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ζ. Μ. ΚΑΠΟΥΑΝΟ
ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 1 - ΑΘΗΝΑΙ

Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος

Πολλοὶ ἄνθρωποι καθαρίζουν κάθε πρωὶ τὰ δόντια, ἀλλὰ τὸ βράδυ, προ- τοῦ νὰ κοιμηθοῦν, ξεχνοῦν αὐτὴ τὴν σοβαρὰ ὑπηρεσίαν στὴν ὑγεία τους. Τὸ βραδυνὸ ριζικὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν, εἶναι ἀκόμη σπουδαιότερον ἀπὸ τὸ πρωῖν. Ἄλλως πηγαίνουν τὰ ὅ-λοια τῶν τροφῶν εἰς τὰ κενὰ τῶν δοντιῶν, ζυμοῦνται καὶ προκαλοῦν τὸ ἐπικίνδυνον σάπισμα τῶν δοντιῶν. Γι' αὐτὸ πρέπει πρώτῃ σας δουλειὰ τὸ πρωὶ καὶ τελευταῖα τὸ βράδυ: Χλωροδόντ. Χλωροδόντ, ἀφρίζουσα ἢ μὴ ἀφρίζουσα καὶ αἱ δύο ποιότητες εἶναι ἐξ ἴσου καλαί.

Ὁδοντόπαστα-Χλωροδόντ

ΜΗΝΥΤΕΡ.

NEON! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὴν ἡπαιθρον, διότι εἶναι ἀδιάβροχος.
2. Ἡ καλλιτέρα πούδρα διὰ τὸ πῆτι, διότι δὲν κάμνει ποτὲ «πλά-τες» ἐπὶ τοῦ προσώπου.
3. Ἡ πούδρα ὅπου κρατᾷ ὁλό-κληρον τὴν ἡμέραν, διότι εἶναι ἀνα-μειγμένη μὲ «Μοῦς ντὲ κρέμ».
4. Ἡ πούδρα πὺ σὰς ἀπαλλάσ-σει ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης καὶ τοῦ προσώπου καὶ διατηρεῖ εἰς τὴν ἐπιδερμίδα δροσιὰ καὶ νεότητα, χάρις στὴν «Μοῦς ντὲ κρέμ» ὅπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε ἀπ' αὐ-

τὴν τὴν πούδρα στὸ δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ἀποσπράτε το... Ἡ πούδρα εἶναι πάντοτε καὶ τὸ δάκτυλό σας εἶναι στεγνόν. Ἡ πούδρα αὐτὴ κρατᾷ παρὰ τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν χορὸν, τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ὅπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίδια, πὺ εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν καὶ νὰ προκαλέσουν τὸν σχη-ματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων καὶ ὅλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια καὶ ὠραῖες μητέρες μεταχειρί-ζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀνταμειγμένην μὲ ρασκευσταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελεῖ διεσταλμένους πόρους. Οἱ πα «Μοῦς ντὲ κρέμ», Ἀφαιρεῖ τοὺς σιατὰ, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπι-

ΒΟΗΘΗΣΑΤΕ
ΤΟ Ν
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ
Σ Α Σ

—ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΗ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΣΑΣ

Χιλιάδες ἱατροὶ ἀνὰ τὸν κό-σμον συνιστοῦν τὴν ΚΟΛΥ-ΝΟΣ, διότι ἔχει ἀποδειχθῇ ἡ ἀντισηπτικὴ καὶ καθαριστικὴ τῆς ἰδιότης. Ἐκατομμύρια μικρόδια, ἀτι-να προκαλοῦν τὴν καταστρο-φὴν τῶν δοντιῶν, φονεύονται ὁσάκις τὰ δόντια πλύνονται σήμερον τὴν χρῆσιν τῆς ΚΟΛΥΝΟΣ, θὰ μείνουν ἐνθου-σιασμένοι μὲ τὰ ἐπὶ τῶν ὁδον-των σας ἀποτελέσματα.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΪΚΤΗ

ΚΑΡΕΛ ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

πάνω στα σπυράκια λίγο απ' την κάτωθι αλοιφή.

Camphré	0,10
Acide salicylique	0,10
Oxyde de zine	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Μαγεμένο Ρόδο. Το γύμνασμα αυτό που μου γράφετε είναι πολύ άστειο μὴ στηριζόμενο σὲ κανένα ἐπιστημονικὸ ὄρο. Τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἔχει ὑπόστροφον λίπους ἄρα καθε τέντωμα ἢ μασσάζ ισχυρὸ μόνον ἀντίθετα ἀποτελέσματα ἐπιφέρει. Συνεπῶς μόνον καθε βράδυ θερμὲς κομπρέσες μὲ ἀραιὰ βο-

ρικοῦχο διάλυση καὶ κατόπιν ἐλαφρὰ ὀ-
λως ἐπιφανειακὴ ἐπάλειψη μὲ μιὰ οἰα-
δήποτε ἀγνή λιπαρὰ πομᾶδα εἶναι δυνα-
τὸν νὰ θελτιώσῃ τὴν κατάστασιν τῆς
σακούλας καὶ τῶν ρυτίδων τῶν ματιῶν.
Τελεία ἐξάλειψις τῶν εἶναι ἀπολύτως ἀ-
δύνατος, Ἐπίσης ἡ ἐπάλειψις τοῦ κύ-
κλου τῶν ματιῶν πρέπει νὰ ἀρχίζῃ πάν-
τοτε ἀπὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρον καὶ γυρί-
ζοντας νὰ φθάσῃ στὸ κάτω μέχρι τῆς μύ-
της. Οὐδέποτε ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸ κάτω
βλέφαρον γιατί τότε προξενεῖ ρυτίδες.
Γιὰ τὸ ἄλλο γενικὸ ζήτημα τοῦ σώμα-
τος γενικὰ ἀμυλοῦχα λουτρά καὶ εἴτα
ἐντριβὲς μὲ καλὴ κολώνια. Γιὰ τοὺς γο-
φούς ἀρχίστε ἐν πρώτοις νὰ περπατᾶτε

ἐπὶ 10 λεπτὰ τὸ πρωῒ καὶ τὸ βράδυ
μὲ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν. Μετὰ ξανα-
γράψτε νὰ σᾶς ποῦμε ἄλλη μιὰ εὐκολὴ
καὶ ἀπλὴ ἀσκηση ἀφοῦ συνηθίσετε πρῶ-
τα τὶς ἀνωτέρας.
Ἀγγέλα Κ. Ἡ μόνη καλὴ ὑπη-
ρσία ποὺ ἔχω νὰ σᾶς προσφέρω, ἀγαπη-
τὴ φίλη, εἶναι νὰ σᾶς συστήσω γιὰ μιὰ
δωρεάν ἐξέταση στὸν κ. Λαδᾶ. Ὡστε
ἀφοῦ πρόκειται νὰ ρθῇτε νὰ τὸν ἐπισκε-
φθῇτε Σόλωνος 40, 11—1 ἢ 5 1) 2 —8.
Γιὰ τὰ ποὺ μου γράφετε ἀλληλο-
συγκρούονται. Πολὺ ξερὸ δέρμα καὶ
γυάλισμα δὲν συμβαδίζει. Ἡ κρέμα ὅ-
πως μου γράφεται εἶναι γεμάτη ὑδράρ-
γυρο καὶ βαζελίνη. Ἀλλωστε ἡ τιμὴ
τῆς μαρτυρεῖται. Εἶναι δυνατόν καλὴ κρέ-
μα νὰ πωλῇται 8 δραχ.

ΛΟΡΑ

● ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ- ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

- Τὸ δερμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκά-
λυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις
τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρό-
μων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ.
Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὅλων αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ,
νὰ ρυτιδουῖται, νὰ ξηραίνεται καὶ νὰ παρουσιάσῃ
ὄφιν γηρασμένην.
- Ἡ Κρέμα "ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ", εἰδικῶς παρασκευα-
σμένη διὰ τὰς ἀνωτέρας περιπτώσεις, ζωογονεῖ
τὸ δερμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὶς ζᾶρες, τὶς
πτυχὲς καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βε-
λούδινη.
- Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποῦ
ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ,
πεῖθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ιδιότη-
τος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

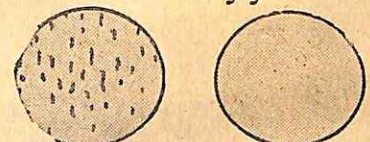
ΕΡΜΑ

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐ-
ρεῦνας τῆς ἐπιστήμης ἀπε-
δείχθη ὅτι ἡ ἀηδὴς καὶ ἐ-
νοχλητικὴ

Πιτυρίδα

τὸ προοίμιον αὐτὸ τῆς τρι-
χοπτώσεως, ὀφείλεται εἰς
τὸν σχηματισμὸν ἐπὶ τοῦ
τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς μι-
κροσκοπικῶν μικρῶν μυ-
κητοειδῶν παρασίτων. Ἡ
«Τριλυζίν» ἐξολοθρεῖ
μὲ ἐξησφαλισμένην ἐπιτυ-
χίαν, τὰ παράσιτα αὐτά

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ
ἀπόδειξις

Μικροσκοπικὴ
ἀπόδειξις τοῦ
παρασίτου εἰς τὸ
δερμα τῆς κε-
φαλῆς, πρὸ τῆς
χρήσεως τῆς
«Τριλυζίν».

Ἡ κατάσταση
τοῦ ἰδίου δερ-
ματος μετὰ τὴν
χρήσιν τῆς
«Τριλυζίν».
Οἱ μυκητὲς ἐξη-
φανίσθησαν.

Διὰ τῆς

Τριλυζίν

Ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
ἡ τριχόπτωση σταματᾷ
νέα μαλλιά ξαναφυτρώ-
νουν

Ζητήσατε παρὰ τοῦ Γεν. Ἀντι-
προσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Ἀλ-
καίου 1, Ἀθήνας (τηλ. 22-166)
νὰ σᾶς ἀποσταλῇ δωρεάν ἡ εἰκο-
νογραφημένη ἐπιστημονικὴ βιβλι-
ογραφία τῆς «ΤΡΙΛΥΖΙΝ».

Η ΚΑΛΤΣΑ ΑΠΟ ΖΩΪΚΗΝ ΜΕΤΑΞΑΝ

150

MARQUE DÉPOSÉE

Εἶνε διαφανὴς καὶ ἐξαιρετικῶς στε-
ρεά, διότι εἶνε κατασκευῆς τῶν ἐργο-
στασίων

ELBEO

Πωλεῖται μόνον πρὸς δρχ. 150
Τιμὴ ἀπολύτως ὠρισμένη

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Μητροπόλεως 44 Β.

